

WarCraft
VÁLKA PRASTARÝCH

KNIHA TŘETÍ
ROZDĚLENÍ
RICHARD A. KNAAK

V jiném místě se řady démonů rozestoupily, aby udělaly místo dvěma pekelníkům valícím se přímo proti hrotu jednoho ze živých klínů. Vojáci, kteří se je pokusili zastavit, byli rozdrceni a klín se rozštěpil a téměř obrátil na druhou stranu. Jednoho pekelníka zastavila Měsíční hlídka, přestože ještě před tím stačil rozdrtit několik lučištníků. Druhému se dál dařilo vnášet do řad nočních elfů zkázu, i když se za ním zase spojily.

Rhonin se pokusil zaměřit na tohoto jediného démona, ale kolem bylo příliš mnoho vojáků. Pokaždé, když už si čaroděj myslel, že by mohl kouzlo seslat, objevilo se riziko, že zasáhne i několik nočních elfů.

KNIHA TŘETÍ
ROZDĚLENÍ
RICHARD A. KNAAK

WarCraft v nakladatelství
FANTOM Print

Den draka
Vládce klanů
Poslední Strážce
Studna věčnosti
Duše démona
Rozdělení
Kruh nenávisti*

* Připravujeme

Synovci Brandonovi

Copyright © 2005 Blizzard Entertainment. All rights reserved. Warcraft and Blizzard Entertainment are trademarks in the U.S. and/or other countries. All other trademarks are the property of their respective owners.

Copyright © for Czech edition FANTOM Print

Translation © 2006 Jan Netolička

Cover art by Bill Petras

ISBN 80-86354-65-2

www.fantomprint.cz

Prolog

Všude kolem zuřila prvotní bouře a nepřetržitě jej drásala ze všech stran. Oheň, voda, země i vzduch — vše plné surové neovladatelné magie — naprosto zběsile vířilo kolem něj. Hrozilo, že bude roztrhán vypětím ze snahy jednoduše zůstat na jednom místě, přesto se držel. Nic jiného mu nezbývalo.

Před očima mu probíhaly nesčetné scenérie, nesčetné předměty. Na jeho smysly útočilo nekonečné divoké panorama času. Byly tam krajiny, bitvy a tvorové, které ani on nedokázal pojmenovat. Slyšel hlasy každé bytosti, která existovala, existuje a bude existovat. V uších mu hřměl kašdický zvuk, který kdy zazněl. Oslepovaly ho neuvěřitelné barvy.

Nejvíce znepokojující z toho všeho bylo, že viděl sám sebe v každém okamžiku své existence, která se táhla téměř od zrození času jako takového až někam za jeho smrt. Snad by se z toho mohl i poučit, kdyby nebyl každou částí sebe sama tak strašlivě roztažen. Všechny části jeho existence se zoufale snažily udržet nejen jeden svět, ale celou realitu, aby se neproměnila v chaos.

Nozdormu zavrtěl hlavou a zařval bolestí a zlostí.

Měl podobu draka — ohromného, zlatě bronzového létajícího obra, který se zdál být stejně tak stvořen z písků času jako z pevného krunýře šupin a z masa a kostí. Jeho oči byly zářivé drahokamy barvy slunce. Spáry se třpytily diamanty. Byl Aspektem času, jednou z pěti bytostí, které dohlížely nad světem Azeroth, udržovaly v něm rovnováhu a chránily ho před nebezpečím zvenčí i z vlastního nitra. Ti, kdo stvořili svět, stvořili i jej a jeho druhy, ovšem

Nozdormu darovali prazvláštní moc. Dokázal spatřit myriády cest budoucnosti i dlít v zákoutích minulosti. Plaval v řece času, jako ostatní létali vzduchem.

Ovšem nyní Nozdormu jen s obtížemi zabraňoval katastrofě, přestože mohl sám sobě znovu a znovu donekonečna pomáhat.

Kde se to jen skrývá? ptal se Aspekt sám sebe už poněkolikáté. Kde je příčina? Měl jakousi obecnou představu, ale neznal žádné detaily. Když Nozdormu ucítil narušení reality, přišel na toto místo, aby vše prozkoumal. Zjistil ale, že dorazil na poslední chvíli, jen aby zabránil zničení úplně všeho. Jakmile se Aspekt pustil do práce, uvědomil si, že sám nic nezmůže.

V této situaci se obrátil na tvora, jehož moc byla tisícinásobně menší, ovšem jehož důvtip a oddanost jej činily stejně schopným, jako byl kterýkoli z velkých pěti. Nozdormu se v rozdrobené vizi spojil s rudým drakem, Korialstraszem, druhem Aspekta života, Alexstraszy. Podařilo se mu poslat draka, který zrovna nosil masku čaroděje Krasa, aby prošetřil příznaky rostoucí katastrofy a snad i našel způsob, jak tuhle strašlivou situaci zvrátit.

Avšak anomálie, kterou Korialstrasz a jeho lidský chránělec, Rhonin, v horách na východě našli, je oba pohltila. Nozdormu, který vycítil jejich náhlou blízkost, je vrhl do času, ve kterém, jak se domníval, ležela příčina celého problému. Věděl, že přežili, ale jinak bylo vše, co se jim zatím podařilo dosáhnout, zanedbatelné.

A tak, zatímco Aspekt doufal v jejich úspěch, stále zároveň ze všech sil hledal sám. Drak si sáhl až na samé dno sil a sledoval všechny projevy zuřícího chaosu. Probojoval se vířícími vizemi orků na válečném tažení, vzkvétajících i upadajících království, mohutných vulkanických erupcí, ale stále nedokázal najít žádnou stopu...

Ne! Alespoň něco tu bylo jinak... něco, co zdánlivě mohlo tohle šílenství ovlivňovat. Ze svazku daleko, daleko od něj slabě vyzařovala moc. Nozdormu sledoval její stopu, stejně jako žralok krvácející oběť, a všemi smysly se ponořil do obrovského víru času. Několikrát stopu ztratil, ale vždy se mu nějak podařilo ji znovu najít.

A pak se před ním pomalu začala zhmotňovat neurčitá síla. Bylo na ní cosi povědomého, co způsobilo, že téměř zavrhl pravdu, když ji nakonec objevil. Nozdormu zaváhal, jistý si tím, že se mýlí. Tohle nemohl být zdroj. Něco takového nebylo možné!

Před Nozdormu se vznášela vize Studny věčnosti.

Černé jezero bylo zmítáno stejnou bouří jako vše ostatní kolem Aspekta. Nad temnými vodami sršely blesky tvořené čistou magií.

Uslyšel šeptající hlasy.

Nejprve je Nozdormu považoval za hlasy démonů, hlasy Plamenné legie, ale ty znal tak dobře, že rychle od tohoto přesvědčení upustil. Ne, zlo, které plynulo z tohoto šepotu, bylo daleko starší, krutější...

Prvotní síly dál rvaly samotnou jeho podstatu, ale Nozdormu bolest nevnímal, tak byl svým objevem uchvácen. Drak věřil, že zde konečně našel klíč k celé katastrofě. Nedokázal říci, zdali bylo v jeho silách vše nějak ovlivnit, ale jestli bude alespoň schopen najít pravdu, může dát Korialstraszovi možnost uspět.

Nozdormu dál zkoumal jezero. Daleko víc než většina ostatních si byl vědom, že co se navenek zdálo být ohromnou vodní masou, ukrývalo ve skutečnosti daleko víc. Smrtelná stvoření nemohla porozumět její podstatě v plném měřítku. Ani jeho druhové, Aspekti, zřejmě nerozuměli temným vodám tak jako Nozdormu a on si byl dobře vědom, že i jemu ještě zůstávají mnohá tajemství skryta.

Opticky to vypadalo, jako by letěl nad temnými hlubinami. Ve skutečnosti se ovšem mysl Nozdormu vznášela ve zcela jiné říši. Prodíral se labyrintem vzájemně propletených sil, které skrývaly jádro toho, co všichni nazývali Studnou. Bylo to, jako kdyby voda ožila, nebo jako kdyby se do ní cosi ponořilo a stalo se součástí Studny.

Nozdormu znovu pomyslel na demony — Plamennou legii — a jejich touhu použít moc Studny věčnosti, aby jim otevřela cestu do Azerothu, ze kterého by následně vymýtili všechen život. Tohle však bylo na ně příliš propracované... dokonce i na jejich pána, Sargerase.

Zatímco se prodíral dál, zmocnil se ho nepřijemný pocit. Aspekt několikrát málem uvízl. Byly tu falešné stezky, svůdné chodníčky, všechno vytvořeno s cílem navždy ho připoutat ke

Studni a pohltil jeho moc i podstatu. Nozdormu pokračoval s maximální obezřetností. Nechat se chytit by nejen znamenalo jeho zánik, ale nejspíš i konec všeho.

Nořil se hlouběji a hlouběji. Intenzita sil tvořících Studnu ho ohromovala. Moc, kterou drak cítil, vyvolávala vzpomínky na stvořitele, proti jejichž prastaré slávě byl Nozdormu jako červ vylézající z bahna. Copak byli nějak spojeni s tajemstvím Studny?

Obraz draka vznášejícího se těsně nad temnou hladinou se neměnil. Na tomhle místě mimo skutečný svět jen on a Studna dokázali skutečně trvale existovat. Nekonečné jezero se táhlo přes celý svět a jeho vody se vznášely v prostoru.

Slétl ještě níž nad rozbouřenou hladinu. Ve skutečném světě by se v ní zrcadlilo alespoň něco z jeho obrazu, ale tady viděl Nozdormu jen černotu. Jeho mysl se ponořila ještě hlouběji a přiblížila se k jádru... a pravdě.

A pak se z vody vymrštila chapadla, tvořená jakoby inkoustem, a uchopila ho za křídla, končetiny i krk.

Aspekt na poslední chvíli dokázal zareagovat a nenechat se stáhnout pod hladinu. Snažil se s vodními chapadly bojovat, ale ta ho držela pevně. Všechny čtyři končetiny měl omotány a chapadlo kolem krku mu bralo dech. Nozdormu chápал, že chapadla jsou jen iluze, ovšem nesmírně mocná iluze zastupující skutečnost. Jeho mysl byla náhle lapena tím, co číhalo ve Studni. Jestli se rychle nevyprostí, bude mrtev stejně, jako by tyhle iluze byly skutečné.

Nozdormu vydechl a proud písku proměnil studnu ve třpytící se plochu. Chapadla se zachvěla a ochabla. Magie, která je vytvořila, zestárla a odporné výrůstky zvětraly jako kámen.

Pak se rozpadly na prach a z temných vod se vynořila nová. Nozdormu to čekal. Několikrát prudce máchl křídly a rychle nabral výšku. Čtyři černé výrůstky jen naprázdno práskly jako nějaké biče a pak se opět ponořily.

Avšak drak se náhle zachvěl, ocas mu omotalo chapadlo útočící zezadu. Když se Nozdormu obrátil, aby se ho zbavil, objevila se další. Vymršťovala se z vody ze všech stran a tentokrát jich bylo tolik, že jim Aspekt nemohl uniknout.

Odrazil jedno, pak další a další... a pak ho chytil nejméně tucet jiných a každé z nich ho svíralo strašlivou silou. Drak byl nezadržitelně stahován do rozvířených vod Studny.

Pod ním se vytvořil vír. Nozdormu i odtud z výšky cítil, jakou silou je do něj vše vtahováno. Vzdálenost mezi Aspektem a Studnou se zmenšovala.

A pak se onen vír změnil. Vlny valící se na jeho okrajích se staly ostřejšími a pak ztvrdly. Střed se prohloubil a vynořilo se z něj cosi, co zprvu vypadalo jako další, i když poněkud jiné chapadlo. Bylo dlouhé, šlachovité, a zatímco stoupalo k drakovi, rozevřel se jeho konec do tří ostrých částí.

Ústa.

Nozdormu vytřeštil zlaté oči. S obnoveným úsilím se znovu zoufale snažil vymanit ze sevření.

Démonická ústa se hladově rozevřela a chapadla ho zároveň táhla směrem k nim. Obludný „jazyk“ mu olízl čenich a ošklivě ho podřel.

Hlasy vycházející ze Studny byly čím dál jedovatější a dychtivější. Nyní bylo možno rozeznat každý zvlášť a Aspekta zamrazilo. Ano, tihle byli víc než démoni...

Znovu vychrlil proud písků času, ten však nyní sklouzl po černých chapadlech jako prach. Nozdormu sebou zazmítal ve snaze zbavit se alespoň jednoho z chapadel, ta ho ovšem držela téměř s upíří vášní.

Tohle se Aspektovi nelíbilo. Jako samotná esence času dostal od stvořitelů do vínku informaci o dnu své smrti. Mělo to být varování, aby si nikdy nemyslel, že vládne silou tak velkou a strašlivou, že se nemusí nikomu jinému zodpovídat. Nozdormu přesně věděl, jak zahyne a kdy — a tohle nebylo ono.

Ale zároveň se nedokázal osvobodit.

„Jazyk“ mu znovu obkroužil čenich a tentokrát stiskl tak, že měl Nozdormu pocit, jako by mu praskaly čelisti. Znovu si připomněl, že je to jen iluze, ale ani tohle vědomí ho nijak neuchránilo před bolestí ani před strachem. Obzvláště strach ho šířal způsobem, jaký nikdy nezažil.

Ocitl se blízko zubů. Cvakly, zcela zjevně, aby ho vyděsily, což se jim podařilo. Vypětí způsobené tím, že zároveň musel stále držet pohromadě celou realitu, ho ještě více vyčerpávalo. Jak by bylo snadné nechat se Studnou pohltnout a skoncovat se vši tou námahou...

Ne! pomyslel si náhle Nozdormu. Dostal nápad, třebaže zoufalý. Nevěděl, jestli má moc ho uskutečnit, ale neměl na výběr.

Aspektovo tělo se zamihotalo. Zdálo se, že se ztrácí samo do sebe.

Celá scéna se převrátila. Každý pohyb, který kdo udělal, se znovu odehrál, ale pozpátku. „Jazyk“ se odmotal z jeho čenichu. Drak vdechl písek, chapadla ho pustila a stáhla se zpět do černých vod...

Ve chvíli, kdy se to stalo, Nozdormu pohyb zpět zastavil a okamžitě odpoutal mysl od Studny.

Znovu letěl v řece času a namáhavě držel realitu pohromadě. Poté co ho o spoustu sil připravilo hledání s málem katastrofickým koncem, ukázal se tento titánský úkol ještě daleko obtížnější. Avšak Aspekt i nyní nacházel sílu pokračovat. Dotkl se zla, které ničilo Studnu, a lépe než kdy dřív věděl, že jeho selhání by znamenalo ještě něco horšího než zkázu.

Nozdormu je nyní poznal. Dokonce i strašlivé běsnění celé Plamenné legie vedle nich bledlo.

A Aspekt jim jejich záměr nedokázal nijak překazit. Měl co dělat, aby zabránil rozpoutání chaosu. Už neměl ani chuť volat ostatní, k čemuž by stejně zřejmě neměl dost sil.

Už tedy nezbyvala jiná naděje. Jen ta předešlá a i ona se nyní zdála být menší, zcela bezvýznamnou. Nozdormu jí už téměř nedokázal věřit.

Je to všechno na nich... pomyslel si, zatímco se jej surové síly snažily roztrhat na kusy. Je to všechno na Korialstraszovi a na tom člověku.

1.

Cítili puch přicházející z dálky a bylo obtížné říci, co bylo silnější, zda štiplavý kouř stoupající z hořící země kolem nebo všudypřítomný nasládlý pach pomalu se rozkládajících stovek mrtvých ležících na ní.

Nočním elfům se podařilo odrazit poslední útok Plamenné legie, znovu ovšem museli o něco ustoupit. Lord Desdel Stareye to nazval ústupným manévrem, který umožní armádě lépe odhadnout možné slabiny Legie, ale Malfurionovi Stormrage a jeho přátelům byla skutečnost jasná. Stareye byl aristokrat bez skutečných znalostí strategie a obklopoval se sobě podobnými.

Po smrti lorda Ravencresta se nenašel nikdo, kdo by byl ochotný se hubenému a vlivnému šlechtici postavit. Kromě Ravencresta mělo jen velmi málo nočních elfů skutečné zkušenosti s válkou a vzhledem k tomu, že mrtvý velitel zahynul bez potomka, nedokázal jeho rod nabídnout nikoho, kdo by zaujal jeho místo. Stareye byl zjevně velmi ctižádostivý, avšak pokud se něco nestane, zničí jeho pošetilost všechny velitelovy ambice stejně jako jeho lid.

Avšak Malfurionovy myšlenky nebyly soustředěny jen k nejisté budoucnosti armády. Ještě jedna, vše přehlušující záležitost jej neustále nutila obracet se k Zin-Azshari, kdysi zářícímu hlavnímu městu říše nočních elfů. I poté co mdlé světlo na východě předznamenalo další pochmurný den, utápěl se znovu a znovu v žalu ze svého selhání.

Znovu a znovu prožíval ztrátu dvou, na kterých mu nejvíce záleželo — krásné Tyrande a svého dvojčete, Illidana.

Noční elfové stárli velmi pomalu, ale mladý Malfurion vypadal daleko starší než na těch pár desítek let, které měl. Stále ještě stál vzpřímeně — dobré dva metry deset do výšky — a měl stejně štíhlou postavu a temně fialovou pleť jako ostatní noční elfové. V jeho šikmých stříbrných očích — očích bez panenek — se však zračila dospělost a hořkost, kterou mnoho jeho druhů nepoznalo ani za tak krutých okolností. Malfurionova tvář měla rovněž daleko víc vlčí rysy, jaké snad bylo možno najít jen u jeho bratra.

Ještě daleko úžasnější byla jeho hříva vlasů, po ramena dlouhých a výjimečně temně zelených, nikoli barvy půlnoční modři, jako mělo jeho dvojče. Ostatní se na jeho vlasy dívali stejně, jako se kdysi dívali i na prosté oblečení, ke kterému tíhnul. Jako student umění druidů

Malfurion nenosil křiklavé róby, jaké jeho rasa považovala za normální. Namísto toho dával přednost plátěné tunice, obyčejné kožené vestě a kalhotám a po kolena vysokým botám, rovněž z kůže. Extravagantní oděv, jaký nosil jeho lid, byl výmluvným znakem vyčpělých životů a vrozené arogance — což bylo proti přírodě. Samozřejmě nyní mnozí noční elfové, až na lorda Stareye a jemu podobné, chodili jako vandráci v zablácených a krví nasáklých šatech. A navíc, místo aby nad tím podivným mladým učencem ohrnovali nos, vzhlíželi nyní k zelenovlasému druidovi se zoufalou nadějí, vědomi si skutečnosti, že většina z nich žije jen díky jeho činům.

Ale kam ho tyhle činy přivedly? Zatím ne k úspěchu. A co bylo horší a rozhodně daleko víc znepokojivé, Malfurion objevil, jak se čím dál víc noří do světa přírodních sil, začíná se fyzicky měnit.

Poškrábal se na hlavě, kde se mu pod kůží objevily dvě malé boule. Vyrašily mu teprve před několika dny a už byly dvakrát tak velké. Ty dva malé rohy Malfurionovi naháněly husí kůži, neboť mu velmi připomínaly satyry. A ti mu zase připomínali dacia, královnina rádce, který vstal z mrtvých, a než se s ním Malfurion vypořádal, poslal Tyrande do spárů pánů Plamenné legie.

„Musíš na ni přestat myslet,“ řekl naléhavě kdosi přicházející zezadu.

Malfurion na společníka pohlédl bez sebemenšího překvapení, přestože většina ostatních v armádě by na tohoto tvora hleděla ještě užasleji než na druida. V Kalimdoru nebyl nikdo takový jako Rhonin.

Muž v kápi a tmavě modrém rouchu, pod kterým bylo možno spatřit košili a kalhoty stejné barvy, byl více než o hlavu menší než Malfurion, a to navzdory vysokým botám. Avšak nebyla to ani jeho výška, ani oděv, které vyvolávaly otázky a nutily noční elfy zvedat obočí. Znepokojovaly je ohnivě rudé, po ramena dlouhé vlasy trčící zpod kápě, kulatá, velmi bledá tvář a obzvláště nos, který byl mírně křivý. Ještě více šokující byly jeho oči, neboť měly barvu smaragdové zeleně a zcela černé zorničky.

Navzdory malému vzrůstu byl Rhonin silnější než Malfurion. Zdál se být schopný postarat se o sebe v boji — což několikrát skutečně musel. Tohle byla na někoho, kdo se ukázal jako mistr magického umění, schopnost velmi nezvyklá. Rhonin sám sebe nazýval „člověkem“ a o podobné rase nikdy nikdo neslyšel. Jestli však byl rudovlasý cestovatel klasickým příkladem, přál by si Malfurion, aby armáda měla ještě tisíc takových. Tam, kde magické schopnosti jeho lidu, tolik závislé na Studně věčnosti, často selhávaly, vládl Rhonin svou vlastní mocí, jako by byl potomkem nějakého poloboha.

„Jak na ni mám přestat myslet? Jak se toho vůbec mohu odvážit?“ dožadoval se náhle rozzlobeně Malfurion odpovědi od někoho, kdo si jeho vztek ničím nezasloužil. „Už mají Tyrande v zajetí příliš dlouho a já se pořád nemohu dostat ani za zdi paláce!“

V minulosti využíval Malfurion znalosti, které dostal od učitele — poloboha Cenaria — a vstupoval do říše nazývané Smaragdový sen. Smaragdový sen bylo místo, kde svět vypadal takový, jaký by byl bez veškeré civilizace a bez všech živých tvorů. Ve snové podobě se zde mohl rychle přesouvat na různá místa kdekoli na světě. Takhle se dostal skrz magickou bariéru obklopující citadelu královny Azshary a zjistil, co dělají Urození a velitelé Plamenné legie. Stejně tak využil Smaragdový sen, aby překazil plány lorda Xavia, královnina rádce, a pak, po trýznivém uvěznění, dočasně zničil portál i věž, ve které byl ukryt.

Nyní ovšem mocný démon Archimonde tyto bariéry zesílil, a zabezpečil dokonce i před vstupem ze Smaragdového snu. Malfurion se dál pokoušel bariérou proniknout, ale stejně dobře by mohl ve fyzické podobě bušit hlavou do skutečné zdi.

Nijak mu nepomohlo vědomí, že uvnitř by mohl být kromě Tyrande i Illidan.

„Elune na ni dohlédne,“ odpověděl Rhonin neochvějně. „Zdá se, že je velkou oblíbenkyní Matky Luny.“

Malfurion proti těmto tvrzením nemohl nic namítnout. Jen před nedávném byla Tyrande ve službách měsíční bohyně mladou novickou. Příchod Plamenné legie ale jako by v ní uspíšil všechny změny stejně jako v něm samotném, pokud ne ještě více. Její moc vzrostla tak, že když byla nejvyšší kněžka v bitvě smrtelně zraněna, vybrala před mnoha zkušenějšími a výše postavenými sestrami za nástupkyni právě Tyrande. Bohužel, tohle postavení nakonec vedlo k

tomu, že ji unesl Xavius se svými satyry. Xavius nakonec za vše zaplatil, to však Tyrande nezachránilo.

„Dokáže se vůbec Elune postavit Sargerasově temnotě?“

Rhonin zvedl husté obočí. „Takovými řečmi nikomu moc nepomůžeš, Malfurione.“ Otočil se za sebe. „... a hlavně bych ocenil, kdybys takhle nemluvil v blízkosti našich nových přátel.“

Druid na krátký okamžik zapomněl na všechno trápení, neboť ze směru, odkud přišel čaroděj, se blížily temné postavy. Bylo okamžitě jasné, že jsou z více než jedné rasy, neboť některé nočního elfa značně převyšovaly, zatímco jiné byly menší dokonce i než Rhonin. Všichni ovšem kráčeli k místu, kde oba stáli, se zjevným odhodláním, což, jak musel Malfurion přiznat, právě jeho lidu scházelo.

Do nosu mu vnikl pach pižma a on okamžitě ztuhl. Ohromný chlupatý tvor s bederní rouškou jako jediným kusem oblečení, třímající dlouhé kopí, se zastavil a chvíli shlížel dolů na nočního elfa. Obr hlasitě supěl tak silně, že se mu kroužek v nose mírně nadzvedával. Čenich měl více než třicet centimetrů dlouhý a hluboko v lebce se skrývaly dvě zapadlé černé oči planoucí odhodláním. Nad drsným vráscitým čelem mu z hlavy k čenichu vyrůstaly dva nebezpečně vypadající rohy.

Taur...

„Tohle je...“ začal Rhonin.

„Věz, že před tebou stojí Huln Highmountain*, noční elfe,“ zahřměl zarostlý tvor s býčí tlamou. „Huln s orlím kopím!“ Zvedl zbraň a ukázal ostrý zahnutý hrot ukutý tak, aby připomínal zobák dravce. Od konce kovového hrotu až ke spodnímu konci rukojeti bylo dřevo pevně omotáno kůží a na ní znaky v jazyce Hulnova národa. Malfurion věděl o taurech tolik, aby chápal, že je tam napsána historie té zbraně od ukutí přes všechny hrdinské činy majitelů až do současnosti. „Huln, který hovoří za všechny kmeny, které se zde shromáždily.“

Býk prudce kýval hlavou a slova zdůrazňoval gesty. Na kožichu měl více než dva tucty copů, z nichž většina mu visela zpod dolní čelisti. Každý z nich představoval jednoho zabitého nepřítele.

Zakrslá, avšak svalnatá postava po taurově pravici si odfrkla. Vzdáleně připomínala někoho příbuzného Rhoninovi, tedy alespoň podle rysů ve tváři. Zde však veškerá podobnost končila. Postava toho stvoření vypadala, jako by nějaký ohromně silný tvor — snad onen taur nebo medvědí bytost stojící za ním — vzal do ruky válečné kladivo a zarazil mužíka s dlouhým plnovousem do země.

Ještě daleko úžasnější bylo, že neměl tělo z masa a kostí, nýbrž z kamene.

Jeho hrubě otesaná kůže byla zřejmě ze šedého granitu a malá očka se třpytila jako diamanty. Vousy byly ve skutečnosti složitě propletené minerály, které dokonce působily, jako by onen mužík již šedivěl.

Trpaslík — neboť pod tímto jménem Malfurion jeho národ znal — sáhl do jednoho z mnoha váčků u pasu a vytáhl hliněnou dýmku a troud. Když si zapaloval, oheň krátce ozářil jeho rozšklebenou tvář, zejména pak ohromný kulatý nos. Ať již šedá barva v jeho vousích znamenala pokročilý věk, či nikoli, v žádném případě na něm nebyla znát žádná slabost. Přestože byl z kamene, měl na sobě trpaslík plášť s kapucí, široké boty a stejné kalhoty a košili, jaké by zřejmě nosil obyčejný horník. Na zádech mu visela sekera téměř stejně velká jako on sám, s jedním dokonale nabroušeným ostřím.

„Dungard Ironcutter*, mluvím za klany zemských,“ bylo vše, co řekl, neboť trpaslíci si na dlouhé řeči nepotrpěli.

Zemští. Malfurion si dal pozor, aby si to slovo pamatoval. „Trpaslík“ byl starý elfský výraz, co do významu urážlivý.

Náhle ona medvědí věc za Dungardem zavrčela. Ani trpaslík, ani taur tomu děsivému projevu nevěnovali velkou pozornost, ale Malfurion instinktivně o krok ucouvl.

Tvor se prodral dopředu. Připomínal medvěda, ovšem pohyboval se jako noční elf. Jistým způsobem připomínal Malfurionovi božská dvojčata, Ursoca a Ursola, ovšem tohle bylo zjevně primitivní stvoření. Na sobě mělo vybledlou hnědou bederní roušku a náhrdelník z drápů. Zvířecí muž měl na nohou tři prsty. V jedné čtyřprsté ruce držel palici a druhou zaťal v pěst.

Tvor znovu zařval, ovšem tentokrát poněkud jiným tónem než prve.

„Srstnatec Unng Ak říká, že mluví za smečky,“ přeložil pohotově Rhonin.

Vzadu byli další, ti se však rozhodli prozatím nepředstoupit. Malfurion si to jedinečné shromáždění chvíli prohlížel a pak se s jistou dávkou obdivu podíval na Rhonina. „Ty jsi je všechny přesvědčil, aby přišli...“

„Brox a já jsme pomáhali, ale hlavně Krasus.“

Malfurion zkoumal zástup očima, ale Rhoninova bývalého mentora neviděl. Při letmém pohledu by jeho vysoká postava v šedé kápi vypadala mezi ostatními cizinci téměř jako noční elf. Určitě daleko více než Brox, obrovitý válečník se zelenou kůží, který sám sebe nazýval orkem. Krasa by si sice bylo možné zmýlit s nočním elfem — ovšem velmi dlouho mrtvým, neboť ten měl naopak kůži velmi, velmi bledou a většinu vlasů zářivě stříbrnou. Čarodějovy rysy byly rovněž daleko více jestřábí než u Malfurionova lidu. Jeho oči navíc připomínaly Rhoninovy, byly ovšem více šikmé a v tmavých zorničkách hořel plamen prastaré moudrosti.

Prastaré moudrosti tvora, který byl ve skutečnosti drakem.

Přibelhala se k nim další postava. Nikoli Krasus, nýbrž Brox. Ork vypadal unaveně, ale stejně neústupně jako vždy. Brox byl válečník, který celý život přežíval v bitvách. Měl jizvy po celém těle. Co se muskulatury týkalo, klidně by mohl soupeřit s taury. Lord Stareye poslal Broxe pryč jako nějaké zvíře, o nic lepší než Huln nebo ten srstnatec. A přesto všichni uznávali orkovu paži, obzvláště když v ní třímal kouzelnou sekeru, kterou mu stvořili Cenarius s Malfurionem.

Druid dál hledal Krasu, nikde ho ale nemohl najít. To se Malfurionovi nelíbilo. „Kde je?“

Rhonin stiskl rty a kysele odpověděl: „Říkal, že musí ještě rychle něco udělat, bez ohledu na následky.“

„Což znamená?“

„Nemám ponětí, Malfurione. V mnoha záležitostech věří Krasus jen sám sobě.“

„Potřebujeme ho... já ho potřebuji...“

Rhonin položil mladému nočnímu elfovi ruku na rameno. „Slibuji ti... že ji zachráníme.“

Malfurion o tom nebyl tak přesvědčený, stejně jako nebyl přesvědčený, že lord Stareye přijme spojence, jako byli tihle. Mise, na kterou se Rhonin s ostatními vydal, nebyla velitelem schválená, ale Krasus byl přesvědčený, že jakmile se šlechtic ocitne pomoci tváří v tvář, umoudří se. Ovšem přesvědčit Desdela Stareye bude možná daleko obtížnější úkol než něco vysvětlit srstnatecům.

Druid se nakonec smířil s faktem, že v nejbližší době žádný další pokus o záchranu Tyrande nepodniknou. Popravdě, už vyzkoušeli všechno, co jen šlo, alespoň prozatím. Ale přestože nyní Malfurion obrátil pozornost k nově příchozím, v duchu neustále vymýšlel další způsoby, jak by mohl přítelkyni z dětství zachránit... a zároveň odhalit pravdu o osudu Illidana.

Trpaslík apaticky bafal z dýmky, zatímco Huln čekal s trpělivostí, jež byla v rozporu s jeho zvířecím zjevem. Unng Ak větril spoustu různých pachů a sevřel pevněji palici.

Rhonin, který si možné spojence prohlížel, poznamenal: „Zatraceně. Jasně že bych byl taky radši, kdyby tu teď Krasus byl. Už se nemůžu dočkat, až uvidím Stareyův obličej, když uvidí, co před ním stojí...“

* * *

Šlechticovi spadla čelist. Vypouklil oči, jak jen to u jeho rasy bylo možné. Ždíbíček šňupacího tabáku už téměř u nosu náhle spadl na podlahu jako popel, jak se mu roztřásl prsty.

„Co to má být? Cože jste to sem přivedli?“

Rhoninův výraz zůstával klidný. „Jedinou šanci, která nám zbývá, abychom zmírnili ztráty, a snad začali i vyhrávat.“

Lord Stareye vztekle odhrnul bohatě vyšívaný plášť. Ten rychlý pohyb vytvořil na zlomek sekundy šmouhu zelené, oranžové a fialové. V porovnání z barevností pláště byla jeho zbroj

barvy daleko skromnější šedozelené, obvyklé mezi vojáky nočních elfů, přestože kyrys byl uprostřed zdoben symbolem jeho rodu, shlukem malých, drahokamy lemovaných hvězd, z nichž každá měla uprostřed zlatou kouli. Na stole určeném pro mapy a plánování strategie ležela podobně zdobená helma.

Nadutý noční elf na ně namířil dlouhý špičatý nos. „Vy jste neposlechli přímý rozkaz! Ano, měl bych vás nechat vsadit do želez a...“

„A já bych je nechal roztavit, ještě než by se zamkly. A pak bych armádu opustil, stejně jako, jak předpokládám, všichni mí přátelé.“

Bylo to jednoduché konstatování, ale dobře pochopené jako výhrůžka. Stareye se obrátil na další tři šlechtice, kteří byli s ním, když mu Rhonin s Malfurionem přišli oznámit příchod nových spojenců. Odpověděli mu prázdným pohledem. Nikdo na sebe nechtěl vzít tu odpovědnost pobídnout velitele, aby připravil armádu o nejlepší válečníky.

Starší noční elf se náhle usmál. Malfurion se ovládl a při pohledu na ten úsměv se nezachvěl.

„Odpusť mi, mistře Rhonine! Mluvil jsem ukvapeně, ano, ukvapeně! Samozřejmě že bych nechtěl urazit ani vás, ani vaše...“ Sáhl do váčku, vytáhl špetku bílého prášku a jednou nosní dírkou ji vdechl. „Jsme přece rozumní. Vyřešíme to tedy rozumně, přestože vůči některým z nás to bylo poněkud nefér.“ Učinil nedbalé gesto k závěsu zakrývajícimu vchod do stanu. „Tak či tak... uveďte je dál.“

Rhonin šel ke vchodu a zavolal. Vešli dva vojáci následováni důstojníkem velmi podobným Malfurionovi. Jarod Shadowsong byl kapitán suramarské stráže, když měl tu smůlu, že zatkl Krasa. Během následujících událostí se nedobrovolně stal součástí družiny, a dokonce mu bylo Ravencrestem svěřeno velení nad její ochranou. Stareye Jaroda v této funkci ponechal, přestože začalo být jasné, že družinu není nikdo schopen udržet na jednom místě, obzvláště pak starého čaroděje.

Za Jarodem vešel Huln, srstnatec a Dungard. Za touhle trojicí se dovnitř protlačil plný tučet dalších vojáků, kteří rychle zaujali strategické pozice, aby mohli případně chránit velitele.

Stareye ohrnul nos. Nijak se nesnažil své znechucení skrýt. Huln stál jako skála. Unng Ak se zašklebil a vycenil spoustu ostrých zubů.

Dungard kouřil dýmku.

„Byl bych raději, kdybyste to uhasil,“ prohlásil šlechtic.

V odpověď na to trpaslík znovu potáhl.

„To je nestydatost! Vidíte, s jakými zvířaty a zmetky čekáte, že se spojíme?“ Stareye zavřel, dřívější slova k Rhoninovi zcela zapomněl. „Náš lid to nikdy nestrpí!“

„Jako velitel je musíte přesvědčit,“ opáčil klidně čaroděj. „Stejně jako tihle tři a ti, kdo zastupují další, museli přesvědčit své národy.“

„Vy fajnoví noční elfové potřebujete pár chlapů, kteří umí bojovat,“ zabručel náhle Dungard, dýmku stále v koutku úst. „Někoho, kdo vám ukáže skutečnej život...“

Unng Ak hlasitě zaštěkal. Malfurionovi chvíli trvalo, než mu došlo, že se srstnatec směje.

„My alespoň chápeme některé komplikované civilizační výtopy,“ odsekl jiný šlechtic. „Jako třeba koupel a péči o zevnějšek.“

„Třeba vás démoni nechaj žít, abyste jim dělali služby.“

Noční elf vytasil meč a jeho společníci ho následovali. Dungard vytáhl sekeru tak rychle, že jeho pohyb byl jen jedna rozmazaná šmouha. Huln sevřel kopí a odfrkl si. Unng Ak jednou vyzývavě máchl palicí.

Uprostřed stanu náhle vybuchlo modré světlo. Obě strany zapomněly na hádku a všichni si pokoušeli zakrýt oči. Malfurion se odvrátil, aby se chránil, ale pak si všiml, že jediný Rhonin je světlem zcela nezasažen.

Člověk vstoupil mezi obě strany. „Tak dost! Osud Kalimdoru, vašich milovaných...“ na chvíli zaváhal a zahleděl se do dálky. „Vašich milovaných... závisí na tom, jestli tyhle přízemní předsudky překonáte!“

Rhonin pohlédl na Hulna a jeho společníky a pak i na Stareyeovy šlechtice. Ani jedna strana evidentně nestála o to, aby tu oslepující přehlídku moci opakoval.

Rychle přikývl. „Tak dobře! Když si konečně rozumíme, myslím, že je načase si promluvit...“

* * *

Krasus s bolestivým heknutím dopadl na zem ledové jeskyně.

Ležel a lapal po dechu. Kouzlo, kterým se sem přenesl, bylo vzhledem k jeho stavu velmi riskantní. Jeskyně byla daleko, daleko od místa, kde se nacházela armáda nočních elfů — téměř přes půl světa. I tak si troufl riskovat tohle kouzlo, i když měl na zřeteli, co všechno mu může způsobit, i to, že už může být pozdě udělat, co zamýšlel.

O svých záměrech se neodvážil povědět ani Rhoninovi, neboť čaroděj by trval na tom, že půjde s ním. Ovšem jeden z nich musel zůstat a postarat se o záležitost s možnými spojenci. Krasus měl v člověka plnou důvěru, protože Rhonin už dokázal, že je daleko přizpůsobivější a spolehlivější než téměř kdokoli, s kým se dračí mág za svůj dlouhý život setkal. Když se Krasův dech stal pravidelnějším, zvedl se na nohy. V chladu jeskyně se mu před ústy tvořily obláčky páry, které pomalu stoupaly k vysokému, zubatému stropu. Stalaktity soupeřily s ještě divočejšími ledovými útvary a kamennou podlahu pokrývala vrstva ledu.

Čaroděj myslí prozkoumal nejbližší okolí, ale nenašel jedinou stopu po přítomnosti někoho jiného. Tohle zjištění jej nijak nepovzbudilo, ale ani nepřekvapilo. Byl přímým svědkem celé katastrofy. Vzpomínky na výjev, ve kterém se Neltharion, Strážce země — ohromný černý drak — zasažen šílenstvím obrátil proti vlastní rase, Krasa stále mučily. Každý z členů všech čtyř letek nějak trpěl, avšak obyvatelé této ledové jeskyně zaplatili za svůj odpor nejvíce ze všech.

Malygosovy děti byly do jednoho povražděny a jejich pán vyvržen. To vše díky moci proradného výtvoru Strážce země, kterému sami draci dodali sílu.

Duše draka... jemu daleko lépe známá jako Duše démona. „Malygosi...“ zavolal Krasus a to jméno se ve třpytící se síni ještě chvíli ozývalo. Kdysi, navzdory chladu, to bylo místo plné veselí, neboť příslušníci modré letky byli magická stvoření a v magii si přímo libovali. Jak prázdná nyní jeskyně byla, jak mrtvá.

Když už čekal na Aspektovu odpověď dostatečně dlouho, Krasus opatrně vykročil po kluzké nerovné podlaze. I on byl drak, ale patřil rudé letce Matky života, Alexstraszy. Mezi rudými a modrými nikdy neexistovalo nepřátelství, on však nechtěl riskovat. Jestli Malygos přebývá někde hlouběji v jeskynním systému, nebylo jisté, jak bude prastarý strážce reagovat. Šok z pohledu na to, jak byl jeho druh zlikvidován, jej svrhne do propasti šílenství, ze které se bude dostávat dlouhá staletí.

Tohle všechno Krasus věděl, protože ta následující staletí prožil. Přežil zradu Nelthariona, kterému se později bude výstižněji říkat Deathwing. Byl svědkem toho, jak draci téměř vyhynuli a ti z jeho letky, včetně královny, byli přinuceni stát se na desetiletí jen ochočenými zvířaty v područí orků.

Dračí mág znovu prozkoumal výjimečnými smysly okolí a zaměřil se hlouběji do jeskyně. Všude, kam se vnitřním zrakem podíval, nacházel prázdnotu, prázdnotu příliš připomínající ohromnou hrobku. Jeho smyslům nepřišla vstříc žádná významná životní aura a on si začínal zoufat, že to náhlé nutkání vydat se sem bylo k ničemu.

A pak... velmi, velmi hluboko v útrobách Malygosova příbytku zaznamenal nepatrnou životní sílu. Byla tak nevýrazná, že ji Krasus téměř přešel jako pouhý klam způsobený vlastním přáním, ale pak zaznamenal další, podobnou přítomnost hned vedle ní.

Vyzábělý muž si razil cestu zrádnými temnými chodbami. Krasus se několikrát musel zastavit, když se zem stala příliš nebezpečnou. Tohle bylo království využívané tvory stokrát většími, než byl v současné chvíli on, a jejich ohromné tlapy jednoduše překročily všechny trhliny i díry, přes které musel obtížně přelézat.

Být to na něm, Krasus by se přeměnil, ale v tomhle čase tuto možnost neměl. Existoval zde zároveň s mladší verzí svého já. Umožnilo jim to oběma dosáhnout velkých věcí proti Plamenné legii, ovšem na druhou stranu je to omezovalo. Ani jeden z nich nedokázal změnit současnou podobu a až donedávna byli daleko slabší, pokud se jeden od druhého vzdálili. Přestože druhý z těchto problémů byl již z velké části vyřešen, byl Krasus i nadále odsouzen setrvat ve smrtelném těle.

Ostré zavřísknutí nad hlavou jej přinutilo přitisknout se ke stěně. Prolétlo kolem něj cosi velkého a kožnatého — netopýr velikosti vlka s vlčí hlavou, hustou srstí a řezáky dlouhými jako prst. Tvor se prudce otočil, aby mohl nálet zopakovat, avšak Krasus již měl jednu ruku zvednutou.

Netvorovi vylétla vstříc ohnivá koule. Netopýr vletěl přímo do ní.

Ohnivá koule se nafoukla, rychle se smrštila a během sekundy zmizela úplně.

Na Krása dopadly uhlíky a popel — to jediné, co po netvorovi zbylo. Nechápal však, že netopýrovi přítomnost vůbec necítil. Zachytil pár větších kousků popela a prozkoumal je vnitřními smysly. Odhalily mu, že netopýr byl uměle vytvořen, nebyl živý. Tedy strážce Pána magie.

Krasus smetl zbytky netopýra na zem a znepokojeně pokračoval dál. Stálo ho mnoho sil dostat se kouzlem na toto odlehlé místo, ale žádná námaha nebyla dost velká, pokud chtěl uspět.

A pak jej, k jeho překvapení, přivítalo teplo vycházející zepředu. Jak pokračoval dál, sílilo, ovšem ne na úroveň, jakou by čaroděj čekal. Když se přiblížil k tomu, co vypadalo jako druhá hlavní jeskyně, vrásky v jeho vyzáblé tváři se prohloubily. Podle všech výpočtů měla být intenzita horka na tomto místě několikanásobně vyšší.

Poslední metry tunelu osvětlovala modrá záře vycházející z jeskyně. Krasus jednou mrknul, aby si jeho oči zvykly, a vstoupil.

Všude byla nakladena vejce. Stovky modrobílých vajec různých velikostí od malých jako pěst až po téměř tak velká, jako byl on sám. Nechtěně vzdychl, neboť takovou úrodu nečekal.

Ale Krasovy naděje ještě ani nestačily vzrůst, když byly znovu zmařeny. Bedlivější průzkum odhalil strašlivou pravdu. Mnohé z vajec lemovaly mohutné praskliny, ovšem ty byly známkou rozkladu, nikoli zrození. Krasus položil na jedno z větších vajec ruku v rukavici a snažil se uvnitř zaregistrovat pohyb.

Přecházel od snůšky ke snůšce a v srdci cítil stále větší hořkost. Vypadalo to, že historie je odsouzena k tomu se opakovat, nehledě na jeho rozhodnutí tak razantně ji změnit. Budoucnost modré dračí letky se rozkládala zde přímo před ním, ale byla to budoucnost stejně prostá jakékoli naděje, jako tomu bylo původně. Během nadcházejících časů, které Krasus znal, nebude Malygos schopen vzpamatovat se z katatonického stavu, do kterého jej Neltharion uvrhl, dříve než bude všechna magie udržující tuto síň — magie svázaná přímo s velkým Aspektem — nenávratně ztracena. Bez ochrany před chladem všechna vejce zahynula a s nimi i veškerá naděje. Ve vzdálené budoucnosti nabídla Alesxtrasza Malygosovi, že mu pomalu pomůže jeho letku obnovit, ale i v čase, odkud se Krasus sem do minulosti dostal, byl tento plán teprve na počátku.

Nyní, navzdory všemu, co prve kladl na srdce Rhoninovi, se Krasus pokoušel o snad zatím nejzávažnější změnu s ohledem na budoucí svět. Doufal, že snůšky zachrání a přenesou na bezpečné místo, ale nepřetržitá válka s démony a potřeba získat pro hloupě tvrdohlavé noční elfy nové spojení jej příliš zdržely.

Nebo snad ne? Krasus se s nadějí zahleděl na napůl vyvinuté vejce. Ještě stále v něm zrál život. Poněkud líně, ale dostatečně na to, aby si byl čaroděj jistý, že mu nové teplo zajistí budoucnost.

Prohlédl další a shledal je rovněž životaschopným. Krasus dychtivě pokračoval, ale z dalších několika vajec žádná aura nevyzařovala. Zaskřípěl zuby a spěchal k další snůšce.

Našel další čtyři zachranitelná vejce. Dotykem prstu je společně s těmi, co našel dříve, označil zlatou září. Pak pokračoval v hledání.

Nakonec měl Krasus daleko méně vajec, než doufal, ovšem daleko více, než si zasloužil. Dračí mág si označená vejce prohlížel. Zlatá záře je činila jasně viditelnými, ať již se nacházela v ohromné jeskyni kdekoli. S naprostou jistotou věděl, že víc jich není. Nyní však záleželo jen na tom zabránit těm několika přeživším, aby zahynula stejně jako zbytek.

Ostatní draci, dokonce i milovaná Alexstrasza, byli jeho smyslem neviditelní. Mohl jen hádat, že se odebrali do ústraní ve snaze vzpamatovat se z působení strašlivých sil Duše démona. Jeho vlastní vzpomínky na toto období byly děravé, což byl následek cesty zpět v čase stejně jako zranění. Ostatní letky se vrátí do bitvy, to už však bude pro Malygosův druh

pozdě. Ani jeho mladší já mu nemohlo pomoci. Korialstrasz, těžce poražen v heroickém souboji, který měl za cíl odlákat Neltharionovu pozornost, odletěl zjistit, co se stalo s ostatními draky.

A tak zůstalo na Krasovi, aby rozhodl, co dělat. Ještě než se vydal do Malygosova doupěte, snažil se přijít na místo, které by považoval pro dračí vejce za bezpečné. S žádným nebyl spokojen. Dokonce ani mýtina poloboha Cenaria nebyla v jeho očích dostatečně vhodná. Pravda, tahle božská bytost s mohutnými parohy byla důvěryhodným mentorem Malfuriona Stormrage a sama byla pravděpodobně potomkem draka, Ysery, ale Krasus věděl, že Cenarius má už na starosti příliš mnoho jiných věcí.

„Budiž tedy,“ zamručel vytáhlý čaroděj.

Prstem nakreslil ve vzduchu kruh. Za prstem mu zůstávaly zlaté jiskry. Kruh byl dokonalý a vypadal, jako by byl vyřezán přímo do samotné atmosféry.

Dračí mág se konečky prstů dotkl středu a kruh odstranil. Nyní se před ním vznášela bílá díra vedoucí mimo tento svět.

Krasus cosi tiše zamručel. Okraj kruhu se rudě rozzářil. Z jeho nitra se ozval nárek a k díře se začaly valit malé kameny. Krasus dál cosi mumlal, a přestože díra jako by nasávala vše čím dál silněji, kameny se zastavily. Místo toho se nepatrně zachvěla vejce, jako by se i v těch studených, mrtvých, cosi hýbalo.

Ovšem nebylo tomu tak. Jedno ze živých vajec nejbližší Krasově výtvoru se náhle zvedlo do vzduchu. Téměř klidně plulo vzduchem k malé díře. Druhé označené vejce je následovalo a pak i všechna ostatní. Mrtvá vejce se dál chvěla, ale zůstala na místě.

Budoucnost Malygosovy letky se Krasovi přímo před očima seřadila před dírou a začala do ní pomalu mizet.

Když se každé z vajec přiblížilo k otvoru, jako by se scvrklo, aby mohlo projít skrz. Jedno po druhém všechna Krasem vybraná vejce zmizela uvnitř.

Když otvorem prošlo i poslední, vyzáblý čaroděj otvor zapečetil. Objevila se sprška zlatých jisker a pak díra zmizela beze stopy.

„Dost na to, aby přežili, ne dost, aby vzkvétali,“ zamručel Krasus. Bude trvat staletí, než se modrým podaří rozmnožit se do dostatečného počtu. I za předpokladu, že se vylíhne každé z vajec, nebude modrých draků dost ani v době, z níž sem přišel.

Ale lepší něco než-li nic.

Krása se náhle zmocnila závrať z vyčerpání. Jen taktak se mu podařilo nespadnout. Navzdory tomu, že z větší části již hádanku týkající se slabosti, která ho po cestě do minulosti zasáhla, vyřešil a zjistil, že vše je způsobeno přítomností jeho mladšího já, pořád cítil jistá omezení.

Ale nyní nemohl odpočívat. Vejce byla v bezpečí, umístěna v kapesním vesmíru, kde čas plynul tak pomalu, že nebyl podstatný. Měl ho dost na to, aby mohl vejce předat tomu, komu věřil... pokud tedy válku přežije.

Když pomyslel na válku, začal znovu sbírat síly. Ať již měl v Rhonina a Malfuriona jakoukoli důvěru, stále ještě existovalo mnoho otazníků ohledně konečného výsledku. Časová linie se navždy změnila a bylo možné, že Plamenná legie, která původně tuto válku prohrála, nakonec zvítězí. Krasus sám do minulosti zasahoval, ale byl si vědom, že nyní musí udělat vše, co bude v jeho silách, aby pomohl nočním elfům i ostatním. Nyní záleželo jen na tom, aby vůbec nějaká budoucnost byla.

Když začal s kouzlem, které ho mělo přenést zpět k armádě, zahleděl se ještě jednou na mrtvá vejce. Budoucnost bude, i když démoni zvítězí. Bude přesně taková. Chladná, temná a bez života. Věčná nicota.

Dračí mág ostře zasyčel a zmizel.

2.

Zin-Azshari. Kdysi skvostné zpodobení civilizace nočních elfů. Vzkvétající město u samého okraje podstaty veškeré jejich moci, Studny věčnosti. Domov ctěné královny Azshary, po které její milující poddaní město pojmenovali.

Zin-Azshari... rozbořený hřbitov, základna pro výpady Plamenné legie.

V troskách čenichali vlkům podobní pekelní psi, nepřetržitě hledající nezaměnitelný pach života a magie. Dvě chapadla vyrůstající jim z místa mezi lopatkami sebou hladově mrskala sem a tam, jako by žila vlastním životem. Zubaté přísavky na konci každého z nich se stejně hladově otvíraly a zase zavíraly. Pekelní psi se živili tak, že doslova vysáli z čaroděje všechnu moc i život, ovšem řady ostrých zubů v ohavných tlamách netvorů varovaly, že maso je pro ně stejná pochoutka.

Dva démoničtí psi zkoumající trosky toho, co kdysi bylo pětipatrovým stromovým domem, prudce zvedli hlavy, neboť zaslechli zvuk pochodujících nohou a řinčení zbroje. Kolem procházela řada za řadou ohnivých válečníků, cíl — obránci nočních elfů několik dní cesty daleko. Páteří vetřelců byli pekelní strážci, jejichž počet byl mnohonásobně vyšší než počet všech ostatních dohromady. Byli dobré tři metry vysokí, ale třebaže širáci v plecích i v ramenou, podivně hubení, až vyzábli v pase. Z hlav, které byly téměř jen holými lebkami, vyrůstaly dva masivní zatočené rohy. Krvavě rudýma očima bedlivě zkoumali zdevastovanou krajinu. Přestože pochodovali naprosto ukázněně, byla z nich cítit netrpělivost, neboť pekelní strážci žili jen pro krveprolití. Tu a tam jeden z rohatých válečníků šťouchl do souseda a neustále hrozilo, že v jejich řadách zavládne anarchie.

Ovšem rychlé prásknutí bičem odkudsi shora srovnalo válečníky zpátky do řady. Nad každým oddílem letěl ohnivý okřídlený strážce záhuby a dával pozor na podobné nepokoje. Od svých bratrů na zemi se lišili pouze větší výškou, tedy až na to, že byli daleko inteligentnější a v armádě byli zastoupeni v menším počtu.

Přestože Zin-Azshari nyní halila děsivá mlha, obludná armáda neměla sebemenší potíže se zorientovat. Mlha byla jejich součástí stejně jako meče, sekery a kopí, které třímali v rukou. Její zelený nádech přesně odpovídal barvě ohavných plamenů vycházejících z každého démona.

Z ruin shlížely na pochodující Plamennou legii lebky nočních elfů. Tihle a bezpočet dalších zahynuli již dříve, zrazení královnou, kterou uctívali. Jediní noční elfové, kteří ještě v hlavním městě žili, byli Urození, královnini služebníci. Oddělená městská čtvrť, obklopena vysokými zdmi, uchránila jejich jemné smysly před pohledem na masakr, jenž se zde odehrál. Oděni v křiklavě pestrobarevných rouchách odpovídajících jejich postavení se starali pouze o vlastní potřeby, zatímco očekávali další královniny rozkazy.

Válečníci z palácové stráže ještě stále lemovali zdi, oči naplněny fanatickým plamenem, hodným příslušníků Legie. Velel jim kapitán Varo'then — navzdory této hodnosti v poslední době spíše generál než obyčejný důstojník, který sloužil jako oči a ústa vládkyně, když ji nebylo možno rušit z odpočinku. Na jeho rozkaz by se vojáci postavili po bok démonů proti vlastnímu lidu. Už jednou bez jakýchkoli emocí sledovali masakr obyvatel města. Stejně jako většina těch v paláci byli zároveň služebníky Azshary i pána Plamenné legie.

Sargerase.

* * *

Ve sklepení hluboko pod palácem visela v cele jedna z těch, kdo se nestali ani královninou, ani démonskou loutkou, a pokoušela se ovládnout pocit strachu svírající útroby neustálými modlitbami ke své bohyni.

Tyrande Whisperwind se probudila do noční můry. Poslední, co si kněžka Elune — Matky Luny — vybavovala, byla všudypřítomná strašlivá bitva. Byla vyhozena ze sedla umírajícího pantera a udeřila se do hlavy. Malfurion ji odtáhl do bezpečí... a od té chvíle již bylo vše nějak zamotané. Tyrande si vzdáleně vybavovala děsivé obrazy a zvuky. Kozlům podobná stvoření se šklebícími se ústy. Sevřely ji srstí porostlé ruce s dlouhými drápy. Malfurionův zoufalý hlas a pak...

A pak se kněžka probudila zde.

Šikmé elegantní oči barvy ryzího stříbra si už po tisíci prohlížely celu. Ladné rty se oddělily od sebe v lítosti a hořkém pochopení situace. Zatřepala hlavou a její dlouhé vlasy, modré jako obloha za soumraku — stříbrné nitky v nich byly nyní ještě zřetelnější, když neměla na hlavě helmu — se s každým jejím pohybem nádherně vlnily. Od chvíle, kdy se

Tyrande rozhlédla naposledy, se nic nezměnilo. Copak skutečně doufala, že by tomu tak mohlo být?

Neměla zápěstí ani kotníky spoutané řetězy, ale klidně by tomu tak mohlo být. Chvějící se zelená koule, vznášející se asi třicet centimetrů nad plesnivou kamennou podlahou ji obklopovala ze všech stran. Stála v jejím středu s rukama nataženýma za hlavu a nohama pevně spojenýma k sobě. Ať se snažila sebevíc, nedávno jmenovaná nejvyšší kněžka nedokázala dostat nohy od sebe. Magie velkého démona nazývaného Archimonde byla v tomto ohledu až příliš mocná.

Jestli však jeho magie Tyrande dokonale uvěznila, v nejdůležitějším plánu Archimonde selhal. Nebylo pochyb, že měl v úmyslu ji mučit, zlomit ji, aby se podvolila jeho vůli a tak i vůli jeho pána. Archimonde měl v rukou nejen vlastní děsivou představitost, nýbrž i nečisté schopnosti Urozených a sadistických satyrů.

A přesto, v okamžiku, kdy se jí démon pokusil fyzicky ublížit, rozzářila se kolem kněžky Elune slabá aura barvy měsíčního světla. Archimonde ani nikdo z jeho služebníků jí nedokázali proniknout. Proti takovému zlu by plátové brnění, do něhož bylo ukryto její pružné tělo, účinkovalo stejně jako stříbrný plášť, který z ní strhli již dříve, ovšem průhledná aura byla pro demony jako kilometr silná neprostupná železná zeď. Archimonde do ní sám bušil několikrát za sebou, ale k ničemu to nebylo. Ve vzteku obrovitý tetovaný démon chytil za krk nic netušícího pekelného strážce a bez sebemenší námahy mu ho zlomil.

Od té chvíle ji nechali o samotě, neboť snaha zlikvidovat armádu nočních elfů byla přeci jen přednější než jediná kněžka. Neznamenal to však, že by s ní neměli v budoucnu nějaké plány, neboť satyrové, kteří ji přinesli magickým portálem přímo z bitvy, oznámili Archimondovi, že byla nablízku tomu, kterého jim označil... Malfurionovi. Nakonec použijí Tyrande proti němu, a to bylo podstatou většiny jejích současných obav. Tyrande nechtěla být příčinou Malfurionova pádu.

Zvuk kráčejších nohou ji upozornil na někoho v chodbách podzemí. Zvedla ve zlé předtuše hlavu právě v okamžiku, kdy kdosi odemkl dveře. Rozlétly se dokořán a dovnitř vstoupila postava, které se děsila stejně jako Archimonda. Ten ostřílený důstojník měl na sobě zbroj barvy zářícího smaragdu s ještě jasnějším obrazcem zlatého slunce na hrudi. Za ním vlála volná kápě, která barvou ladila se zářícím sluncem. Šikmé oči jako by nikdy nemrkaly, a když se na ni upřeně zahleděly, bylo to s takovou intenzitou, že se do nich Tyrande nebyla schopna podívat.

„Je při vědomí,“ poznamenal kapitán Varo'then ke komusi za sebou.

„Tak to se rozhodně,“ odpověděl jemný ženský hlas, „musíme podívat, čeho si lord Archimonde tolik cení...“

Varo'then s úklonou ustoupil ženě z cesty. Tyrande se musela kousnout do rtu, přestože vlastně tušila, kdo by to mohl být.

Královna Azshara byla stejně krásná a dokonalá, jak ji líčili vypravěči. Bohaté stříbrné vlasy jí spadaly pod ramena. Oči měla zlaté a napůl přivřené, rty plné a svůdné. Měla na sobě hedvábné roucho, které jí šlo k vlasům, tak jemné, že dávalo dostatečně tušit, jaké štíhlé tělo se skrývá pod ním. Na obou zápěstích měla náramky posázené drahokamy a stejně zdobené náušnice jí visely téměř až ke skvostným odhaleným ramenům. Do diadému ve vlasech byl zasazen rubín, který odrážel mdlé světlo louče v rukou jednoho strážného tak, že téměř oslepovalo.

Za ní vešla jiná žena, jež by se stejně dobře dala považovat za krásnou, která se ovšem v přítomnosti Azshary ve srovnání s ní doslova ztrácela. Služebná byla oděná do roucha podobného, jaké měla její paní, tedy až na to, že jeho kvalita byla o stupeň nižší. Stejně tak vlasy měla upravené, aby co nejvíce odpovídaly královnině účesu, přestože stříbro v nich bylo zjevně pouze umělá barva a v žádném případě nedosahovalo intenzity královnina. Popravdě, jediná věc, která na ní byla nyní výrazná, byly oči — stříbrné jako u většiny nočních elfů, ovšem s exotickým kočičím tvarem.

„Tohle je ona?“ zeptala se královna s neskrývaným zklamáním, když si zajatkyňi prohlédla.

Popravdě, v přítomnosti Azshary se Tyrande cítila ještě nenápadnější než ona služebná. Chtěla by si alespoň utřít z tváře a těla krev a špínu, ale nemohla. I s vědomím, že královna

zradila svůj lid, cítila kněžka touhu pokleknout k jejím štíhlým nohám v lehkých sandálech. Tak charismatická vládkyně byla.

„Nebylo by dobré ji podceňovat, Světlo světel,“ odpověděl kapitán. Když upřel oči na Azsharu, zaplály touhou. „Zdá se, že je v přízni Elune.“

Královna to nepovažovala až za tolik působivé. Ohrnula dokonalý nos a zeptala se: „A co je Elune proti velkému Sargerasovi?“

„Řečeno velmi moudře, Vaše Výsosti.“

Azshara přistoupila blíž. I tenhle pohyb jako by byl pečlivě vykalkulován, aby měl na pozorovatele maximální účinek. Tyrande znovu pocítila nutkání pokleknout před ní.

„Hezká, takovým drsným způsobem,“ dodala jen tak mimoděk. „Snad by se hodila za komornou. Líbilo by se ti to... jak jste říkal to jméno, kapitáne?“

„Tyrande,“ odpověděl Varo'then s krátkou úklonou.

„Tyrande... chtěla bys být mou služebnou? Žít v paláci? Být v přízni mne i mého pána? Hmmm?“

Druhou ženu tahle nabídka vyděsila a kočičíma očima jako by kněžku zaživa stahovala z kůže. Nijak se nepokoušela svou nezměrnou žárlivost skrýt.

Mladá noční elfka zaskřípala zuby a sípavě odsekla: „Jsem zaslíbená Matce Luně, můj život i srdce patří jí...“

Královninu krásu na okamžik zhyzdil krátký pohled, který se mohl co do zloby směle rovnat s pohledem kapitána Varo'thena. „Nevděčná malá coura! A ještě k tomu lhářka! Nedělá ti velké potíže dát někomu své srdce, že ne? Nejdříve jednomu bratrovi, pak druhému! A snad ještě někomu dalšímu?“ Když Tyrande neodpovídala, Azshara pokračovala dál: „Muži jsou rozkošné hračky, že? Je to skvělé nechat milence o sebe soupeřit, že ano? Je tak osvěžující vidět, jak ve tvém jménu prolévají krev! Vlastně před tebou musím smeknout! Bratři — obzvláště dvojčata — jsou skvělý úlovek! Servat z nich rodinná pouta, až dostanou chuť podříznout jeden druhému krk, zradit toho druhého... vše jen kvůli tobě!“

Varo'then se zasmál. Služebná se jen temně pousmála. Tyrande cítila, jak jí z oka stekla slza, a tiše proklela vlastní pocity.

„Ale drahoušku! Vybrala jsem si příliš citlivé téma? To se opravdu omlouvám! Ubohý Malfurion a Illidan... tak se jmenovali, že? Hlavně chudáček Illidan musel trpět. Je to tragédie, co se mu stalo. Úplný zázrak, že se nakonec rozhodl, jak se rozhodl!“

Tyrande se neovládla a vyhrkla: „Co je s Illidanem? Co tím myslíte?“

Ale Azshara se obrátila zpět k Varo'thenovi a služebné. „Potřebuje si odpočinout, nemyslíte, kapitáne? Pojd'te, lady Vashj! Podíváme se, jestli nějak pokročili s portálem! Chci být připravena, až Sargeras projde...“ Královna se doslova zapýřila, když vyslovila démonovo jméno. „Chci být pro něj ta nejkrásnější...“

Strážce ustoupily z cesty a kapitán Varo'then odvedl Azsharu i lady Vashj ke dveřím. Hned na chodbě se však vládkyně nočních elfů otočila přes rameno k zajaté kněžce. „Skutečně bys měla znovu zvážít, zda se nechceš stát mou služebnou, drahoušku! Mohla bys je mít oba, živé a plně k dispozici ke svým hrátkám... tedy samozřejmě až unaví mě.“

Bouchnutí železných dveří doprovodilo Tyrandiny naděje na onen svět. V duchu viděla Malfuriona i Illidana. Malfurion byl u toho, když ji zajali, a Tyrande věděla, jak byl zdrcen, když se mu nepodařilo ji zachránit. Bála se, že tak silné emoce způsobí, že se stane apatickým, a proto i snadným terčem pro demony.

A pak tu byl ještě Illidan. Těsně před bitvou zjistil, kterým směrem se ubírají její city, a nepřijal to vůbec dobře. Přestože Azshařiny poznámky byly jistě míněny s úmyslem ještě více pošpinit kněžčino rozhodnutí, nedokázala jim Tyrande zcela nevěřit. Že by ho jeho povaha poháněná jejím odmítnutím nakonec přiměla udělat něco strašlivého?

„Elune, Matko Luno, bdi nad oběma,“ zašeptala. Tyrande nedokázala popřít, že si ze všeho nejvíce dělá starosti o Malfuriona, ale na jeho dvojčeti jí rovněž záleželo. Kněžka si také uvědomovala, jak strašně by se Malfurion cítil, kdyby se bratrovi cokoli přihodilo.

Při myšlence na to Tyrande dodala: „Matko Luno, ať již mne stihne jakýkoli osud, zachraň, prosím, Illidana, alespoň pro Malfuriona! Ať mají jeden druhého! Nenech Illidana...“

V tu chvíli ucítila v blízkosti něčí přítomnost, bezpochyby mezi zdmi paláce, tak blízko ji cítila. To duševní shledání bylo velmi, velmi krátké, ovšem i tak kněžka přesně věděla, čí přítomnost vytušila.

Illidan! Illidan v Zin-Azshari... v paláci!

Z toho zjištění ji zamrazilo až do morku kostí. Představila si ho jako zajatce, krutě mučeného, neboť neměl na své straně zázračnou ochranu Elune tak jako ona. Tyrande viděla, jak křičí, jak jej démoni zaživa stahují z kůže a pomocí magie ho až do posledního okamžiku udržují při vědomí. Budou ho mučit nejen kvůli tomu, co všechno udělal proti Plamenné legii, ale i za Malfurionovy činy.

Znovu se pokusila dotknout se jeho myšlenek, ale s žádným výsledkem. Při tom pokusu ji však cosi na tom letmém dotyku znepokojilo. Tyrande nad tím přemýšlela a ponořila se hluboko do vlastní mysli. Cítila z Illidanových emocí cosi, co k němu nepatřilo, něco velmi špatného...

Když si uvědomila, co přesně to bylo, zalil ji hrůzou studený pot. To nemohla být pravda! Ne od Illidana, ať již byla minulost jakákoli!

„Nestal by se tak...“ přesvědčovala Tyrande sama sebe. „Ze žádného důvodu...“

Teď teprve pochopila cosi z toho, co říkala královna. Illidan — jakkoli bylo nemožné tomu uvěřit — přišel do Zin-Azshari z vlastního rozhodnutí.

Chtěl sloužit pánovi Plamenné legie.

* * *

Nejjihnější věž Azshařina paláce byla ozářena magickými energiemi, neboť ve dne ani v noci Urození neustávali v práci. Hlídky stojící na stráži v její blízkosti se snažily nedívat se k vysoké stavbě ze strachu, že by je mocná magie uvnitř mohla nějak zasáhnout.

Uvnitř se Urození, jejich vytáhlé postavy oděné v elegantně vyšívaných tyrkysových rouchách s kápěmi, střídali s ohavnými rohatými tvory, jejichž dolní polovina těla připomínala kozla. Kdysi i oni byli nočními elfy, a přestože horní polovina jejich těla to stále dávala tušit, podlým černokněžnictvím se stali čímsi víc. Čímsi, co bylo nyní součástí Plamenné legie, a nikoli světu Azeroth.

Satyry.

Ale i satyrové se zdáli být unaveni, jak se společně s bývalými bratry ze všech sil snažili dál pracovat na kouzlu odehrávajícím se uprostřed hexagonálního obrazce. V úrovni očí se nad obrazcem vznášela ohnivá masa, v jejímž středu zela temnota, která jako by se táhla donekonečna a podávala svědectví o tom, jak daleko mimo tento svět se čarodějové už dostali. Pohybovali se za hranicí rozumu, za hranicemi řádu... blíže k chaosu, ze kterého přišli démoni.

Blíže k říši Sargerase, pána Plamenné legie.

Nad potíciemi se čaroději se tyčil ohromný stín. Okřídlený netvor se pohyboval na čtyřech nohou silných jako kmeny stromů. Ze žabí tváře vyrůstaly ohromné kly. Zpod mohutných nadočnicových oblouků hleděly na daleko drobnější čaroděje ohnivé oči. Temenem šupinaté hlavy se netvor téměř dotýkal stropu.

Mannoroth, neustále šoupající těžkým ocasem po podlaze zleva doprava, zahřměl: „Zesilte ho! Utrhnu vám hlavy a budu pít krev přímo z hrdel, jestli selžete!“

Ovšem navzdory svým slovům byl zpocený stejně jako ostatní. Pokusili se o nové kouzlo, které, jak doufali, portál zvětší a zesílí natolik, aby jím mohl projít sám Sargeras. Místo toho nad ním však málem ztratili kontrolu. Takové selhání by znamenalo popravu několika čarodějů, ale stejně tak by znamenalo strašlivou smrt pro Mannorotha. Archimonde už nehodlal strpět další chyby.

„S vaším dovolením?“ ozval se hlas odkudsi od vchodu do síně.

Mannoroth se zavrčením pohlédl na drobného nočního elfa. Vyjma znepokojivých jantarových očí na tomhle podivném nově přichozím jménem Illidan Stormrage neshledával nic zajímavého. Archimonde jeho existenci trpěl kvůli jakémusi potenciálu, který v něm cítil, ale Mannoroth by ze všeho nejraději pověsil toho arogantního mravence za háky umístěné do očních důlků a pak mu pomalu trhal jednu končetinu po druhé. Alespoň trochu by se tak pomstil Illidanovu bratrovi, druidovi, který Mannorothovi způsobil tolik hanby.

Ale podobná zábava mohla počkat. Jen z toho důvodu, že by se mu mohl naskytnout pohled na to, jak Illidan zklame, pokynul mu ohromnou tlapou s ostrými drápy, aby vstoupil. Illidan, oděn do černé kožené kazajky a kalhot a s vlasy staženými dozadu, prošel kolem obrovitého démona bez jakékoli úcty k jeho postavení. Bylo to horší než jednat s tím Azshařiným vojákem na hraní Varo'thenem.

Illidan se zastavil u kruhu a prohlížel si práci. Po chvíli přikývl a laxním mávnutím rukou si pro sebe uvolnil místo mezi jedním satyrem a nějakým Urozeným.

Portál se roztrhl. Mannoroth odhalil zažloutlé tesáky. Jestli ten noční elf zavíní, že se portál zhroutí, nebude moci Archimonde svého podřízeného nijak vinit, když viníka rozplácne o zed'.

Illidan udělal směrem k planoucí díře jediné gesto — a ta se náhle ustálila. Třesení, které démon prve cítil, zmizelo. Jestli něco, tak portál byl nyní silnější než dřív.

Mannoroth svažtil zelené obočí. Že by tenhle nanicovatý tvoreček měl moc...

Než mohl dál rozvinout své myšlenky, naplnila náhle síň něčí přítomnost. Přítomnost kohosi, jehož místo původu bylo hluboko, hluboko uvnitř portálu.

„Na kolena!“ zařval rychle čtyřnohý démon.

Všichni — jak čarodějové, tak stráže — okamžitě poslechli.

Všichni... až na Illidana.

Klidně stál před portálem, navzdory tomu, že bylo nemožné, aby necítil omračující přítomnost vycházející z jeho útroh. Illidan upřeně hleděl do černoty, téměř jako by něco očekával.

To jsi ty... ozval se Sargerasův hlas.

Louče se zběsile mihotaly. V tančících stínech, které vrhaly, jeden z nich vypadal živěji než ostatní. Vyrostl nejen ke stropu, ale nad něj, přímo nad ohnivou dírou.

Illidan zaznamenal to představení se stejnou zdánlivou lhostejností jako všechno ostatní. Mannoroth jej v tu chvíli považoval za největšího hlupáka, s jakým se kdy setkal.

Ty jsi ten, kdo dokázal, co ostatní ne...

Noční elf konečně projevil špetku zdravého rozumu a sklopil před hlasem mírně hlavu. „Bylo nezbytné, abych jednal.“

Jsi silný... řekl Sargeras z hloubky. Následoval okamžik ticha a pak: Ale ne dost silný...

Měl tím na mysli, že navzdory veškeré moci nedisponuje Illidan prostředky dostatečnými k tomu, aby umožnil pánovi Legie projít portálem na tento svět. Mannoroth zjistil, že má smíšené pocity. Zklamaný, že portál stále není pro Sargerasa otevřen, ale potěšen, že ani tenhle noční elf na to nestačil.

„Ale možná znám způsob,“ poznamenal neočekávaně Illidan.

Znovu následovalo naprosté ticho. Když již trvalo příliš dlouho, Mannoroth znervózněl, neboť ještě nikdy nezažil, že by se Sargeras na takovou dobu odmlčel. Pak konečně... Mluv.

Illidan zvedl levou dlaň. Nad ní se zhmotnila iluze jakéhosi předmětu. Mannoroth se natahoval, aby lépe viděl. Ucítil zklamání. Místo nějakého složitého amuletu nebo zářícího krystalu ukazoval noční elf relativně obyčejný zlatý disk, jehož nejúžasnější vlastností bylo, že se mu vznášel nad dlaní. Ležet ten kus kovu na zemi, okřídlený obr by jej bez váhání rozšlapal.

Čekal, že Sargeras Illidana potrestá za to, že maří jeho čas, namísto toho však pán Legie odpověděl se zjevným zájmem. Vysvětlil...

Zrádný čaroděj bez jakýchkoli okolků řekl: „Tohle je klíč. Tohle má moc. Tohle je Duše draka.“

Nyní Mannoroth i ostatní zbystřili pozornost. Už byli svědky její zloby a cítili její omračující moc. S ní černý drak vraždil demony i noční elfy po stovkách. Zvedl zem v okruhu několika mil, a dokonce s ní zapudil ostatní draky, když se jej pokusili zastavit.

Tohle všechno tímhle obyčejně vypadajícím předmětem.

„Viděl jste ji, dokonce i z místa, kde nyní čekáte,“ pokračoval Illidan. „Cítil jste její velkolepou moc a zcela po právu jste po ní zatoužil.“

Ano...

„Dokázala by zabít tisíce jen prostřednictvím vaší vůle. Smetla by ze země všechen stále vzdorující život... všechen život.“

Ano...

„Ale nenapadlo vás, že by to mohl být zdroj moci, kterou potřebujete, abyste se dostal na tento svět, že ne?“

Sargerass neodpovídal, což samo o sobě bylo odpovědí. Mannoroth zavrčel. Ten noční elf byl příliš chytrý. Plamenná legie po tom artefaktu dychtila, ten byl však stále v držení černého draka. Démoni nakonec budou mít sílu a prostředky, aby obra ulovili, ovšem ne, dokud budou muset dále zabíjet Illidanův lid.

Má tu moc, prohlásil pán Legie. Mohla by otevřít cestu... kdyby byla naše...

„Mám prostředky, kterými by se dalo zjistit, kde se nachází, zjistit, kam ji drak ukryl.“

Další vše vypovídající odmlka a pak: Černý netvor se velmi dobře ukryl... odpověděl Sargerass. Dokonce i přede mnou...

Illidan přikývl a úsměv na jeho tváři byl takový, že být to kdokoli jiný, pán Legie by jej jistě vyrval z jeho tváře spolu s každým kouskem masa a šlach k němu připojených, dokonce i z místa mimo tento svět.

„Ale neukryl se přede mnou... protože já vím, jak ho najít... s tímhle.“

Noční elf udělal gesto a v levé ruce se mu náhle objevil téměř trojúhelníkový ebenový plát velikosti hlavy. Mannoroth se k němu nahnul. Nejprve měl za to, že je to malý kousek zbroje jednoho z obránců světa, ale pak spatřil, že to není kov.

Dračí šupina.

Šupina černého draka.

„Velmi malý kousek, který takhle velký tvor snadno přehlédne,“ poznamenal Illidan a obrátil ho. „Během souboje s rudým byl několikrát zasažen. Věděl jsem, že někde musí být alespoň jedna zlomená šupina... a tak jsem ji jel hledat. Jakmile jsem našel, co jsem chtěl, zamířil jsem rovnou sem.“

Mannoroth ho probodával pohledem. Copak opovážlivost toho čaroděje neměla hranic? Neschopen déle mlčet zavrčel:

„Proč? Proč jsi jej neodnesl svým přátelům? Svému bratru?“

Noční elf se otočil přes rameno. „Protože si zasloužím moc, odměnu.“

Démon čekal něco víc, ale Illidan skončil. Čaroděj se obrátil zpět k portálu.

„Potřebuji neomezený přístup k energii Studny. Drak je mocný, obzvláště s tímhle artefaktem. Ale s podporou Studny jej najdu. Ať je kdekoli!“

„A pak mu ho prostě vezmeš, smrtelníku?“ ušklíbl se démon. „Nebo ti ho jen tak dá?“

„Pomůžu mu od něj tak či onak,“ odpověděl Illidan prostě, oči upřeny do temné propasti. „A přinesu ho sem.“

Mannoroth se rozesmál — a pak přestal, když mu cosi sevřelo hrdlo. Téměř okamžitě to zase zmizelo, ale zpráva byla jasná. Ať si okřídlený démon myslí, co chce, pána Legie slova toho ničemy zaujala.

Přineseš mi výtvar toho draka, prohlásil Sargerass k Illidanovi.

„Ano.“

A budeš za svou námahu bohatě odměněn, pokud uspěješ.

Noční elf sklonil hlavu. „Nic by mne nepotěšilo více než předstoupit před vás s Duší draka v ruce.“

Zdálo se, že se Sargerass zasmál. Taková loajalita zasluhuje znamení přízně, znamení, které ti zároveň pomůže při plnění úkolu, noční elfe...

Illidan zvedl hlavu. Jeho hubenou tvář poprvé navštívil neznatelný projev nejistoty. „Můj pane Sargerasi, Vás příchod do Azerothu bude tím největším znamením přízně a já nepotřebuji se svým úkolem nijak víc pomáhat...“

Ale... já na tom trvám.

A z portálu se vynořila dvě chapadla temně zeleného ohně.

Mannoroth si okamžitě zakryl oči. Illidan — cíl Sargerassova kouzla — k tomu neměl příležitost, ne že by mu něco podobného jakkoli pomohlo.

Plameny se mu vpily do očí.

Měkká tkáň byla okamžitě sežehnutá. Illidanův křik se rozléhal síní a pravděpodobně jej bylo možné slyšet i za zdmi paláce. Z tváře mu zmizela i poslední známka arogance. Zbyla jen agónie, čistá a nefalšovaná.

Plameny nabraly na intenzitě. S rozpaženýma rukama byl Illidan zvednut do vzduchu. Prohnul se dozadu, až se málem zlomil v pase. Nadpřirozený oheň dál proudil do zčernalých očních důlků, přestože i poslední zbytky očí byly již dávno vypáleny.

Urození ani satyrové se neopovažovali přerušit práci, avšak příkrčili se ve snaze vyhnout se zmítajícímu se nočnímu elfovi, jak jen to bylo možné. Dokonce i strážce o krok či o dva ustoupily.

A pak, stejně náhle, jako se prve objevily, se plameny stáhly zpět.

Illidan padl na tvrdou kamennou podlahu a jakoby zázrakem se mu podařilo přistát na kolenou a na ruku. Jeho dech byl doprovázen bolestivým vzdycháním. Hlavu měl svěšenou téměř až k zemi. Po jeho dřívější drzosti, alespoň navenek, nezůstala ani stopa.

Sargerassův hlas naplnil myslí všech přítomných. Zvedni hlavu, můj věrný služebníku... Illidan poslechl.

Po očích nebylo ani památky. Zbyly jen oční důlky plné černé spáleniny, avšak jinak prázdné. Na jejich okrajích bylo možno rozeznat holou lebku, tak dokonale Sargerass odstranil vše, co bývalo jeho zrakem.

Jestli však pán Legie vzal nočnímu elfovi oči, nahradil je něčím jiným. Hluboko v důlcích nyní hořely dva plameny, ohnivě koule stejně jedovatého odstínu jako plameny, které čarodějovi způsobily tolik bolesti. Plameny ještě několik sekund divoce plály... a pak začaly uhasínat, až nezbylo nic než doutnající uhlíky. Kouř ovšem již zůstal, ani se nerozplynul, ani nehoustl.

Tvé oči jsou nyní máma očima, noční elfe, budou mi sloužit stejně dobře jako ty...

Illidan neodpověděl, zjevně stále napůl šílený bolestí.

Sargerass se náhle obrátil k Mannorothovi. Pošli ho k ostatním. Až se vzpamatuje, vyrazí, aby dokázal svou oddanost... a zmocnil se artefaktu...

Na Mannorothův pokyn přistoupili dva pekelní strážci a uchopili třesoucího se Illidana. Doslova jej odtáhli ze síně do jeho ložnice.

V okamžiku, kdy se noční elf ocitl z doslechu, Sargerassův poručík zahřměl: „Je to chyba nechat toho smrtelníka jednat na vlastní pěst, i když byl takhle ponížen!“

Nebude cestovat sám... bude mít společnost. Mohu postrádat nočního elfa jménem Varo'then.

Démon při téhle zprávě roztáhl křídla. Mannoroth se zazubil, což byl přinejlepším morbidní pohled. „Varo'then?“

Azshařin pes čaroděje dobře pohlídá. Jestli Illidan Stormrage splní slib, dostane se mu místa mezi námi...

Takové povýšení vyvolalo v Mannorothovi nevoli. „A jestli se ukáže, že je čaroděj zrádce?“

Pak se cti, kterou bych jinak prokázal druidovu dvojčeti, dostane Varo'thenovi... pokud mi ovšem kapitán přinese drakův výtvar... a bijící srdce Illidana Stormrage...

Mannoroth roztáhl ústa do ještě širšího úsměvu.

3.

Plamenná legie obnovila útok s nezmenšenou zběsilostí. Zatímco obránci potřebovali spát i jíst, démoni podobné slabiny neměli. Bojovali ve dne i v noci, dokud je někdo nezabil, a stahovali se, jen když byla přesila příliš velká. I pak tak ovšem činili takovým způsobem, že každý metr získané země museli obránci zaplatit spoustou krve.

Ale jejich protivníci nyní jako by načerpali nové síly. Namísto výhradně elfské armády museli bojovat i s jinými. Taurové, trpaslíci a ostatní rasy téměř zdvojnásobili její původní sílu a přinesli nový, zoufale potřebný zvrát. Poprvé za několik posledních dní to byla Legie, kdo prohrával. Démoni byli zatlačeni na noc jízdy od zničeného Suramaru.

A přesto, navzdory úspěchu, necítil Malfurion příliš velkou nadějí. Nebylo to jen tím, že se musel neustále dívat na svůj domov v troskách, jak kyvadlo vítězství a porážky posouvalo bitvu na dohled a z dohledu kdysi nádherného sídla. Bylo to spíš jádro nové síly armády, které ho znepokojovalo. Pravda, Rhoninovi se podařilo přinutit lorda Stareye, aby přijal nové spojení, ale předpojatý šlechtic udělal z běžné záležitosti jen jakési trpěné příměří. Noční elfové ve skutečnosti nebojovali po boku ostatních. Stareye držel svůj lid na levém křídle a uprostřed a nové spojení pak napravo. Mezi jednotlivými skupinami prakticky neexistovala komunikace a spolupráce. Noční elfové se starali jen o noční elfy, trpaslíci o trpaslíky a tak dále.

Podobná aliance, pokud se jí tak vůbec dalo říkat, musela být odsouzena k porážce. Démoni jejich počet jistě brzy snadno vyrovnají a udeří ještě silněji než kdy dříve.

Pokud byla nějaká komunikace skutečně nezbytně nutná, zůstávala na nešťastném Jarodovi Shadowsongovi. Druid žasl nad tím, že se kapitánovi cizinci zatím nijak neprotivili, neboť mu způsobovali hotové peklo. Přesto se Jarod zhostil nového úkolu se skutečnou oddaností, s jakou plnil i všechny dřívější, za což ho Malfurion musel obdivovat. Popravdě, ať už byl přínos Rhoninovy, Broxovy nebo Malfurionovy přítomnosti zde jakýkoli, Jarod se jim směle vyrovnal. Zprostředkovával mezi jednotlivými frakcemi naprosto všechny záležitosti — včetně toho, že podle potřeby zamlčoval nebezpečná osočování a ostrá slova a vytvářel ze všech relativně jednotný celek. Ve skutečnosti měl nyní kapitán stejný vliv na celkovou strategii armády jako nadutý Stareye.

Malfurion se jen modlil, aby si tohle šlechtic nikdy neuvědomil. Zcela paradoxně to vypadalo, že si to neuvědomuje ani sám kapitán Shadowsong. On to viděl tak, že jednoduše poslouchá rozkazy.

Rhonin, který odpočíval na skále a prohlížel si bitevní pole, se prudce napřímil. „Znovu útočí!“

Brox vyskočil na nohy s ladností, která ostře kontrastovala s jeho mohutnou postavou. Prošedivělý ork jednou, dvakrát máchl sekerou a vyrazil do první linie. Malfurion se vyšvihl na nočního pantera, jednu z těch ohromných koček, které jeho lid používal pro boj i přepravu.

Rozezněly se rohy. Unavení vojáci ztuhli očekáváním. V jednotlivých řadách se ozývaly různé povely, jak se oddíly připravovaly.

O chvíli později už bitva znovu zuřila.

Obránci i démoni se srazili s hlasitým řinčením. Vzduch ihned naplnily výkřiky i chroptění. Brox vydal válečný pokřik, usekl hlavu pekelnému strážci a odkopl bezvládné tělo na jiného démona stojícího za ním. Ork roztančil krvavý tanec, po kterém zůstalo na zemi ležet během okamžiku víc než půl tuctu mrtvých nebo umírajících démonů.

Na hřbetě jiného nočního pantera bojoval Rhonin. Neomezoval se jen na sesílání kouzel, protože stejně jako Malfurion neustále sledoval, zda se neobjeví Eredaři, černokněžníci Legie. Eredaři v předešlých bitvách utrpěli velké ztráty, ale neustále znamenali hrozbu, neboť útočili v nejméně očekávaném okamžiku.

V tuto chvíli ovšem Rhonin využíval magii ve spojení s bojovými schopnostmi. Na hřbetě nočního pantera se oháněl dvěma meči vytvořenými kouzlem. Proudové modré energie byly každý nejméně metr dlouhý, a když je čaroděj použil, způsobovaly zkázu srovnatelnou s tou, kterou přinášela orkova sekerka. Zbroj démonů jim nedokázala vzdorovat. Zbraně pekelných strážců se tříštily jako sklo. Rhonin bojoval se zapálením, kterému Malfurion dokonale rozuměl, neboť člověk se zmínil o družce a nenarozených dětech, jejichž osud rovněž závisel na porážce Legie. Stejně jako byl Malfurion v duchu s Tyrande a Illidanem, byl i Rhonin se svou rodinou.

Druid bojoval s nemenším efektem, přestože jeho kouzla vycházela ze spojení s přírodou. Z jednoho z mnoha váčků u pasu vytáhl několik ostatních plodů toho druhu, který se člověku přilepí na šaty, když prochází houštím. Zvedl otevřenou dlaň a jemně do plodů foukl.

Vylétly do vzduchu jakoby zachyceny větrem o síle hurikánu. Jejich počet se tisíckrát znásobil a pak se rozptýlily téměř do podoby písečné bouře rítící se na přicházející demony.

Obludní válečníci s řevem zcela beze strachu vběhli přímo do mraku, neboť jejich jediným cílem bylo vidět krev obránců. Jen o pár kroků později však první démon náhle zavrával a

chytil se za břicho. Další ho okamžitě napodobil, a pak další a další. Několik z nich odhodilo zbraně a bylo okamžitě pobito dychtivými nočními elfy.

Ti, kdo unikli, neuvěřitelně opuchli. Břicha i hrudníky jim nepřirozeně narostly. Několik rohatých válečníků padlo na zem, kde se začali svíjet.

Z útrob toho, který stále ještě stál, vyrazily skrze maso i zbroj desítky ostrých, dýkám podobných hrotů. Tělo řvoucího démona zaplavily tělesné tekutiny. Jednou se na místě otočil a pak se mrtev zhroutil. Jeho tělo připomínalo jehelníček... plný ostrých semínek.

Všude kolem něj padali po tuctech ostatní. Všechny stihl stejný krutý osud. Malfurion při pohledu na výsledek svého kouzla pocítil jistou nevolnost, pak ale pomyslel na nelítostné zlo nepřítele. Nemohl si dovolit soucit s těmi, kdo žili jen pro krveprolití a teror. Bylo to zabij, nebo budeš zabit.

Navzdory mnoha mrtvým démonům neustále přicházeli další. Řady nočních elfů začaly ustupovat, neboť obzvláště na ně byl vyvíjen největší tlak. Bojovali proti Plamenné legii nejdéle, a tak byli i nejvíce unavení. Archimonde byl příliš chytrý, než aby tuhle slabinu nevyužil. Více a více rohatých válečníků proudilo do místa, kde se přední linie hroutily. Pekelní psi zle dotírali a na nekoncentrované válečníky se seshora vrhali strážci záhuby, kteří jim drtili lebky nebo nořili kopí do jejich hrudí či zad. Často také zvedli jednoho nebo dva noční elfy do výšky a pak bezvládná těla shodili do řad bojujících. Vojáci dopadající mezi své druhy byli střelami zabíjejícími nejen ty na zemi, ale samozřejmě i sebe.

Několik nočních elfů vyhodila pár metrů do vzduchu mohutná exploze. Z hlubokého kráteru vstal planoucí pekelník. Silný na těle, ale slabý na duchu, žil démon jen pro to, aby drtil vše, co mu stálo v cestě. Valil se řadami nočních elfů a odhazoval je jako lístky.

Než stačil Malfurion cokoli udělat, postavil se pekelníkovi Brox. Zdálo se nemožné, aby ork dokázal takového obra zbrzdit, ale Broxovi se to nějak podařilo. Pekelník se zastavil, a pokud šlo soudit podle jeho řevu, vůbec se mu to nelíbilo. Zvedl plamennou pěst a pokusil se zarazit orkovi lebku do hrudníku, ovšem Brox zvedl topůrko sekery, které záhadně dokázalo zastavit smrtící úder, aniž by se zlomilo. Pak Brox, pohybující se rychleji než pekelník, odrazil démonovu paži na stranu a zařal mu sekeru do hrudi.

Navzdory vší síle nebyl pekelník proti této magické zbrani chráněn o nic víc než jeho druhové. Čepel se zabořila několik centimetrů hluboko. Z hluboké rány vyšlehly zelené plameny. Brox zavrčel a rychle se jim vyhnul. Pak sekeru vytáhl, aby mohl znovu udeřit.

Přestože pekelník vrávoral, nebyl ještě zdaleka poražen. Zařval, spojil pěsti k sobě a udeřil jimi do země. Omračující rána způsobila, že se Broxovi zachvěla zem pod nohama, až nakonec spadl.

Démon se na něj okamžitě vrhl s cílem orka ušlapat. Když se však přiblížil, Brox, kterému se podařilo udržet zbraň v ruce, ji nastavil tak, že trčela jako kůl.

Pekelník se nabodl. Snažil se na Broxe dosáhnout, ale tím svou situaci jen zhoršil. Sekera se zabořila hlouběji a způsobila, že z démonova těla vyšlehly nové plameny, které orka minuly jen o pár centimetrů.

Démon se zachvěl a konečně znehybněl.

Ovšem navzdory podobným individuálním vítězstvím Plamenná legie nepřetržitě postupovala vpřed. Malfurion se pokusil vyvolat něco z emocí, které mu v minulosti umožnily demony zatlačit, ale nedokázal to. Tyrandin únos zanechal jednu jeho část naprosto vyschlou.

O kus dál vlevo viděl lorda Stareye, jak právě spílá usilovně bojujícím vojákům. Stareye na pohled představoval ostrý kontrast ke svému předchůdci. Ravencrestovy šaty by byly nasáklé krví a potom stejně jako šaty jeho mužů, Stareye naopak vypadal dokonale upravený. Byl obklopen osobní stráží, která k němu ani v kritických chvílích nepustila nic nebezpečně blízko.

A pak se kolem překvapeného druida prohnala chlupatá postava mířící k nedalekému průlom v řadách elfů. Za ní následovala další a další, jak se obludní taurové přesouvali k oslabeným liniím, aby k nim přidali vlastní působivou sílu. S chutí hodnou Broxe zaútočili na demony a hned prvním úderem složili několik rohatých válečníků. V jejich čele rozeznával Malfurion Hulna, jehož orlí kopí právě probodlo pekelného strážce s takovou silou, že hrot

vyšel z těla druhou stranou ven. Huhn lehce démona setřásl a vykryl prudký úder jiného. Vůdce taurů se široce zazubil.

Spolu s taury přišel zcela nečekaně ještě někdo. Jarod Shadowsong, meč již od krve, cosi volal na ohromné zvířecí lidi kolem sebe. K Malfurionovu překvapení oddíl změnil směr, jako by poslechl nějaký rozkaz. Roztáhl se do šířky, umožnil nočním elfům znovu se zformovat a znovu přijít na pomoc objevivším se zachráncům.

Kněžky Elune se rovněž zhmotnily jakoby odnikud. Na válečnice byl úžasný pohled, obzvláště v porovnání s jejich mírumilovným způsobem života před příchodem Legie. To, že se objevily, ovšem Malfuriona zasáhlo, protože to jen znovu zvětšilo pocit viny, že se mu nepodařilo vyrvat Tyrande ze spárů démonů.

Kněžky na hřbetech panterů používaly pro boj s nepřítelem hlavně meče a luky. Jedna z těch nejschopnějších v jejich řadách ovšem nebyla kněžka. Shandris Feathermoon byla o dost menší než ostatní a scházelo jí ještě rok či dva, aby se oficiálně mohla stát alespoň novickou. Kruté časy ovšem vyžadovaly krutá opatření. Marinda, sestra, která v Tyrandině nepřítomnosti převzala její roli, dovolila Shandris zaujmout místo v již dost prořídých řadách. Teď, oděna v poněkud velké zbroji získané od padlé spolubojovnice, vystřelila nejnovější z dcer Matky Luny tři šipy, které se všechny zabodly přesně do hrdel tří démonů.

Postup Legie se zastavil. Obránci ji začali tlačit zpět. Malfurion s Rhoninem k tomu značně přispěli a noční elfové začali znovu získávat území.

Uprostřed sesterstva kdosi náhle vykřikl. Dvě z kněžek, jejich těla rozmačkána a rozdrcena vlastní zbrojí. I po smrti odhalovaly jejich výrazy agónii, kterou jim sevření kovové zbroje způsobilo.

Malfurion přimhouřil oči a pak zalapal po dechu. Jedna z nich byla Marinda.

„Eredar!“ zavrčel Rhonin. Zvedl ruku k severozápadu.

Ale než stačil čaroděj úder vrátit, vybuchla v tom směru hotová fontána plamenů. Malfurion cítil bolest vzdáleného černokněžníka, kterého plameny pohltily.

„Přijměte upřímnou omluvu, že se vracím tak pozdě,“ zamručel Krasus, původce té odplaty. Dračí mág stál jen kousek za oběma čaroději. „Byl jsem přinucen vracet se po etapách,“ dodal s hořkostí v hlase.

Nikdo mu nic neměl za zlé, ne po všem, co vykonal. I tak však bylo zřejmé, že Krasus sám sobě tak snadno neodpustí.

„Začali jsme je znovu tlačit,“ prohlásil Rhonin. V jeho slovech nebyl žádný entusiasmus. „Stejně jako předtím a ještě předtím...“

Bitva se od nich vzdálila. Nyní, když byli zase na koni obránci, vrátily se sestry Elune ke svému původnímu poslání — starat se o raněné. Procházely mezi vojáky a několik z nich se dokonce sklonilo i nad taury, přestože s očividným odstupem.

Válečné rohy přiměly trojici podívat se k místu, odkud přijížděl lord Stareye. Šlechtic zamával mečem a pak jím namířil na Plamennou legii. Bylo jasné, že se snaží současného postupu své armády beze zbytku využít.

Krasus zavrtěl hlavou. „Kéž by tak Brox býval přijel k Ravencrestovi včas.“

„Jsem si jistý, že dělal, co mohl,“ odpověděl Malfurion.

„Nesnažím se nijak zpochybnit orkovu snahu, mladíku. To osud je vždy mým nepřítelem. Pojď, využijeme této chvíle oddechu, abychom se podívali, jestli sesterstvo nepotřebuje pomoci. Je tu spousta raněných.“

A skutečně tomu tak bylo. Malfurion mohl využít další z aspektů svého výcviku. Cenarius ho naučil mnoho o způsobu, jakým rostliny a ostatní život dokázaly tišit bolest. Jeho schopnosti nebyly na takové úrovni jako u většiny kněžek, nicméně všechny pacienty zanechával ve značně lepším stavu, než v jakém je nacházel.

Mezi raněnými objevili i Jaroda. Kapitán seděl vedle odpočívajícího nočního pantera, zatímco mu sestra prohlížela dlouhou ránu na paži.

„Pokoušel jsem se ji přesvědčit, že to nic není,“ poznamenal kysele, když k němu přišli. „Většinu zastavila zbroj.“

„Zbraně Plamenné legie jsou často otrávené,“ vysvětloval Krasus. „I drobná rána může být zrádná.“ Bledý čaroděj sklonil k důstojníkovi hlavu. „Bystrý úsudek, tam vzadu. Zachránil jste situaci.“

„Jen jsem poprosil toho taura, Hulna, ať mi dá pár svých, abych mohl zachránit naše, a pak jsem poprosil trpaslíky, aby se postarali, že neoslabí řady taurů.“

„Jak jsem řekl, bystrý úsudek. Noční elfové a ti býčí lidé spolu bojovali dobře, když na to přišlo. Kdyby to tak viděl náš dřívější velitel. Hned jak jsem přijel, jsem pochopil, že mezi spojenci neexistuje skutečná spolupráce.“

Rhonin se posměšně ušklíbl. „A čekal bys od lorda Stareye něco víc?“

„Vlastně ne.“

Byli vyrušeni příjezdem starší kněžky. Byla vysoká a pohybovala se, jako by sama byla nočním panterem. Ani ve tváři nebyla nehezká, ovšem výraz měla velmi vážný. Sestřina pokožka byla o stupeň bledší než u zbytku jejího lidu. Z nějakého důvodu ovšem i tak Malfurionovi kohosi připomínala.

„Říkali, že tě tu viděli,“ pronesla jemně k Jarodovi.

Zcela bez výrazu na ni pohlédl, jako by nevěřil, že před ním skutečně stojí. „Maiev...“

„Už jsme se dlouho neviděli, bratříčku.“

Nyní byla fyzická podoba ještě zřetelnější. Kapitán se vymanil z pod rukou ošetřující kněžky a postavil se před svou sestru. I když byl vyšší než ona, jako by k Maiev vzhlížel.

„Od doby, kdy jsi vstoupila do služeb měsíční bohyně a zvolila si za místo studií chrám Hajiri.“

„Tam vystoupala ke hvězdám Kalo'thera,“ opáčila Maiev, čímž myslela oslavovanou nejvyšší kněžku, jež žila před staletími. Mnohé v sesterstvu považovaly Kalo'theru téměř za polobohyni.

„Bylo to daleko od domova.“ Jarod náhle vypadal, že si vzpomněl na ostatní. Obrátil se k nim a řekl: „Tohle je moje starší sestra, Maiev. Maiev, tohle jsou...“

Starší kněžka Malfuriona s Rhoninem zcela ignorovala, přísný pohled upřený na Krasa. Stejně jako zbytek sesterstva viděla, že je zvláštní, jako by však zároveň chápala proč. Ještě než mohl Jarod pokračovat, klekla Maiev na koleno a prohlásila: „Jsem poctěna vaší přítomností, starší.“

Krasus bez mrknutí oka odpověděl: „Není třeba, abys přede mnou klečela. Vstaň, sestro, a buď mezi námi vítána. Ty i ostatní sestry jste se dnes objevily v pravý čas.“

Jarodova sestra se hrdě postavila. „Matka Luna nás dobře vedla, třebaže to znamenalo obětovat Marindu a několik dalších. Viděly jsme, že se linie hroutí. Dorazily bychom i před býčími muži, nebýt toho, že jsme musely překonat větší vzdálenost.“ Pohlédla směrem, kterým zmizeli taurové. „Na někoho jako oni slušná reakce.“

„To váš bratr vše zařídil,“ vysvětlil čaroděj. „Jarod možná zachránil celou armádu.“

„Jarod?“ Maievin tón dával tušit, že tomu moc nevěří, když ale Krasus přikývl, pohřbila veškerou nedůvěru a obrátila se ke kapitánovi. „Malý důstojníček městské stráže si hraje na velitele! Tentokrát jsi měl štěstí bratře.“

Jednoduše přikývl a uhnul pohledem. Ovšem Rhoninovi Maievina poznámka neušla. „Štěstí? Dobré a bystré myšlení to bylo!“

Kněžka to přešla pokrčením ramen. „Bratříčku, právě jsi nás chtěl představit...“

„Odpusť! Maiev, tenhle starší čaroděj je Krasus. Po jeho boku je čaroděj Rhonin...“

„Tak vynikající návštěvníci jsou v těchto časech vítáni,“ skočila mu do řeči. „Nechť máte požehnání Elune.“

„A tohle,“ pokračoval kapitán, „je Malfurion Stormrage, ten...“

Maiev doslova spalovala druida pohledem. „Ano... jedna z našich sester vás znala. Tyrande Whisperwind.“

Vzhledem k tomu, že se Tyrande stala nejvyšší kněžkou, třebaže jen na krátký čas, než byla unesena, nepovažoval Malfurion tuto poznámku za příliš uctivou. „Ano, vyrostli jsme spolu.“

„Truchlíme nad její ztrátou. Obávám se, že podlehla vlastní nezkušenosti. Zřejmě by pro ni bylo lepší, kdyby její předchůdkyně vybrala někoho... zkušenějšího.“ V těch slovech byla skrytá narážka. Maiev myslela sebe.

Malfurion překousl hněv a řekl: „Ona žádnou chybu neudělala. Bitva se rozšířila. Přišla mne chránit, ale byla zraněna. V bezvědomí. Ve zmatku, co se potom rozpoutal, ji unesli služebníci démonů.“ Druid opětoval kněžčin ocelově chladný pohled. „A my ji přivedeme zpět.“

Jarodova sestra přikývla. „Budu se modlit k Elune, aby se tak stalo.“ Obrátila se ke kapitánovi. „Jsem ráda, žeš nebyl zraněn vážně, bratříčku. A nyní, jestli mne omluvíte, musím pomoci ostatním sestrám. Marindina ztráta znamená, že musíme rychle najít novou velitelku. Ona sama žádnou nevybrala.“ S úklonou, která směřovala zejména ke Krasovi, Maiev dořekla: „Ještě jednou, necht' máte požehnání Elune.“

Když byla dost daleko, Rhonin si odkašlal a řekl: „Taková veselá, kamarádká holka, ta tvoje sestra.“

„Je velmi oddaná tradičnímu učení Elune,“ odpověděl Jarod na její obranu. „Vždycky byla velmi vážná.“

„Nikdo jí nemůže mít za zlé oddanost,“ poznamenal Krasus. „Pokud ji nezaslepuje vůči cestám, kterými se vydali jiní.“

Jaroda před další obranou Maiev zachránil Broxův návrat. Ork měl na široké tváři spokojený úšklebek.

„Dobrá bitva! Hodně mrtvých pro bardy! Mnoho válečníků bude oslavováno za prolitou krev!“

„Nádherné,“ zamručel Rhonin.

„Taurové jsou dobří bojovníci. Vítaní druzi v každé válce.“ Ohromný zelený válečník se zastavil a opřel sekyru o zem. „Ne tak dobří jako orkové... ale skoro.“

Krasus se zadíval k bitvě. „Další dočasná úleva, přinejlepším, přestože se přidaly ostatní rasy. Takhle to nejde dál. Musíme to zvrátit jednou provždy!“

„Ale to by znamenalo draky...“ skočil mu do řeči bývalý chráněnc. „A ti se ničeho neodvážíš, alespoň ne, dokud má Deathwing Duši démona.“ Rhonin už neviděl důvod nazývat černého draka původním jménem Neltharion.

„Ne, obávám se, že neodvážíš. Viděli jsme, co se stalo, když se modří pokusili vzdorovat.“

Malfurion se zamračil. Vzpomněl si na Tyrande. Nebude moci pro ni nic udělat, dokud nebude Plamenná legie poražena, a k tomu by potřebovali všechny, a obzvláště draky. Draci se ale nedokázali postavit Duši démona, a to znamenalo, že...

„Takže ji černému musíme vzít,“ prohlásil najednou.

Dokonce i Brox, jinak vždy připraven vrhnout se do jakékoli bitvy, na druida vyřeštil zrak. Jarod znechuceně zavrtěl hlavou a Rhonin se na Malfuriona díval, jako by druid naprosto zešílel.

Krasus, když se přenesl přes prvotní překvapení, na nočního elfa zkoumavě pohlédl.

„Obávám se, že Malfurion má pravdu. Musíme to udělat.“

„Krase, tohle nemůžeš myslet vážně...“

Dračí mág čaroděje umlčel. „Myslím. Už jsem to dokonce sám zvažoval.“

„Ale my ani nevíme, kde teď Deathwing je. Ukryl sám sebe ještě lépe než ostatní draky.“

„To je pravda. Napadla mne některá z prastarých kouzel, ale nevěřím, že by kterékoli z nich vedlo k úspěchu. Zkusím je a jestli selžou, budu muset...“

„Myslím, že to zvládnou,“ přerušil ho Malfurion. „Myslím, že ho dokážu najít ve Smaragdovém snu. Nevěřím, že se uzavřel i před ním tak jako palác.“

Krasus vypadal, že na něj druid znovu udělal dojem. „Můžeš mít docela dobře pravdu, mladíku...“ Chvilí přemýšlel. „Ale i kdyby takovou chybu udělal, stále existuje nebezpečí, že tě Neltharion ucítí. Už se tak stalo, jak ses zmínil, a dokonce se tě pokusil pronásledovat i ve Snu.“

„Naučil jsem se být opatrnější. Zvládnou to. Je to jediná možnost, jak ji zachránit... jak zachránit nás.“

Vytáhlý mág položil Malfurionovi ruku na rameno. „I my pro ni uděláme, co budeme moci.“

„Začnu okamžitě.“

„Ne! Nejprve si potřebuješ odpočinout. Pro její dobro stejně jako pro své musíš být v dokonalé kondici. Jestli uděláš chybu nebo jestli tě objeví, vše bude ztraceno.“

Malfurion přikývl, ale v jeho zklamání byla nyní i naděje, přestože jen malá. Pravda, Neltharion možná bude připraven, ale černý drak byl posedlý jediným cílem. Jeho megalomanské úmysly nyní hrály proti němu.

„Udělám, co říkáte,“ odpověděl čaroději. „Ale pak musím udělat ještě jednu věc. Musím si promluvit s někým, kdo by mé šance mohl zvýšit.“

Krasus souhlasně i chápavě přikývl. „Cenarius. Musíš si promluvit s lesním pánem.“

4.

Tyrande nedostala najíst, hlad ale neměla. Elune ji stále naplňovala svou láskou, což byla dostatečná výživa pro kohokoli. Jak dlouho to takhle ještě bude, to však byla důležitá otázka. Temné síly vyvolané demony a Urozenými každým okamžikem rostly a kromě nich cítila kněžka navíc přítomnost něčeho jiného, daleko temnějšího. Nezdálo se to být součástí Plamenné legie, spíš jako by to pracovalo vedle ní.

Snad byly podobné pocity jen prvními projevy přicházejícího šílenství, ale Tyrande se nemohla ubránit myšlenkám, zda se démoni nestali obětí manipulací stejně, jako oni sami manipulovali s královnou.

Někdo byl u dveří. Tyrande svažila obočí. Neslyšela žádné kroky. Ať již byl na chodbě kdokoli, musel přijít v naprosté tichosti. Navíc si uvědomila, že stráže byly během posledních několika minut naprosto zticha.

Dveře se tiše otevřely. Tyrande se pokoušela přijít na to, kdo by ji mohl chtít takhle tajně vidět.

Illidan?

Ale nebyl to Malfurionův bratr, kdo vklouzl dovnitř. Byla to šlechtična, která hrála roli Azshařiny první komorné. Noční elfka pohlédla na zajatkyňu přimhouřenýma očima a otočila se, aby za sebou pokud možno neslyšně zavřela. Než se tak stalo, nemohla si Tyrande nevšimnout, že venku není vidět stráže. Stály jednoduše někde stranou, nebo tam vůbec nebyly?

Komorná se na ni znovu podívala a usmála se. Jestli to mělo Tyrande uklidnit, příliš to nepomohlo.

„Jsem lady Vashj,“ připomněla jí nově příchozí. „A ty jsi kněžka Elune.“

„Jsem Tyrande Whisperwind.“

Vashj nepřítomně přikývla. „Přišla jsem ti pomoci utéct.“

Tyrande podvědomě poděkovala Matce Luně. Musela Vashj špatně odhadnout, když si myslela, že je to jen žárlivá patolízalka královny.

Vashj přistoupila k Tyrande, jak nejbližše mohla, a pokračovala. „Vzala jsem talisman, který dokáže otevřít tu kouli kolem tebe a vysvobodit tě z kouzla démonů. Můžeš díky němu také odlákat jejich pozornost, tak jako já teď.“

„Jsem... vám... vděčná. Ale proč tolik riskujete?“

„Jsi kněžka Elune,“ odpověděla žena. „Jak bych mohla jinak?“ Vashj jí ukázala talisman. Byl to bizarní černý kruh lemovaný malými odpornými lebkami. Ze středu trčel dvacet centimetrů dlouhý hrot s ebenově černými drahokamy u kořene.

Tyrande cítila jeho magii i zlo.

„Připrav se,“ přikázala jí komorná. „Jestli už nechceš být vězněm démonů, musíš mě ve všem poslechnout.“

Zvedla ruku a dotkla se hrotem zelené koule.

Drahokamy se rozzářily. Drobné lebky rozevřely morbidní čelisti a zasyčely.

Pak do sebe malá ústa celou kouli nasála.

Tyrande ucítila, jak kouzlo, které ji drželo, zmizelo. Najednou se musela ve vzduchu přetočit, aby nepřistála tváří na zem. Kněžka dopadla na kamennou podlahu do dřepu. Ke svému překvapení Tyrande dopad vůbec nepocítila. Stále ji ještě chránil dotyk Elune.

Vashj se na ni znechuceně podívala. Když nyní koule zmizela, Tyrande zářila mdlým měsíčním světlem vycházejícím z jejího nitra. Kněžka zavrtěla hlavou.

„Takhle nemůžeš zůstat! Prozradilo by tě to, hned jak bys vyšla z cely!“

Tyrande zavřela oči a pomodlila se ke své bohyni. Poděkovala Matce Luně za ochranu a ujistila ji, že nyní pro ni bude nejlepší, když ji mít nebude. Nejdříve se ovšem zdálo, že si jí Elune nevšímá, neboť ochranné kouzlo zůstalo na místě.

„Rychle!“ naléhala lady Vashj.

Tyrande to zkusila znovu, oči stále zavřené. Matka Luna jistě chápala, že dar, který své kněžce propůjčila, ji nyní vystavuje nebezpečí.

Konečně se začala přítomnost Elune vytrácet...

Tyrande zasáhl pocit hrozícího nebezpečí.

Otevřela oči a spatřila, jak jí Vashj míří prokletým talismanem na hrdlo. Dýce podobný hrot by jí jistě způsobil hlubokou, smrtelnou ránu — nebýt výcviku, který měla kněžka za sebou. Tyrande zvedla ruku právě včas, aby hrot odrazila stranou. Ucítila bodnutí, ale podařilo se jí Vashj zastavit, takže hrot kůží nakonec nepronikl.

Azshařina služebná s výrazem stejně obludným jako lebky na talismanu chtěla Tyrande volnou rukou vyškrábat oči. Kněžka zvedla koleno chráněné brněním a zasáhla Vashj do břicha. Noční elfka vzdychla, upadla a talisman jí vypadl z ruky.

Tyrande na ni skočila, ale Vashj byla rovněž rychlá. Překulila se k místu, kam talisman dopadl. Tyrande se přikrčila a pokusila se ji stáhnout zpět, ovšem komorná již držela démonický předmět v ruce.

Vyštěkla nesrozumitelná slova, podle tónu však zjevně temná, a ukázala talismanem na Tyrande.

A koule kolem kněžky se znovu objevila. Ta ve stejném okamžiku ucítla, že se ochrana Elune vrátila, přestože uniknout z koule jí to už neumožnilo. Tyrande bušila do zelených stěn, ale bez výsledku.

Lady Vashj vstala a vrhla na protivnici jedovatý pohled. „Bylo by pro tebe lepší, kdybys to pochopila! Nikdy nebudeš její nejoblíbenější! Tou jsem já a vždycky budu!“

„Nechci být oblíbenkyní královny!“

Ale vypadalo to, že tohle Vashj nechápe. S očima upřenými na talisman zasyčela: „Myslela jsem, že to vyjde, ale budu muset vymyslet něco jiného! Snad pár slov k uším Světla světél, přesvědčit ji, že ti nemůže věřit! Ano, to by mohlo vyjít!“

Tyrande zanechala snahy přesvědčit komornou, že skutečně nemá v úmyslu Azshaře sloužit. Vashj byla naprosto šílená a nehodlala poslouchat nic, co bylo v rozporu s jejím pohledem na věc.

Zvuk zvenčí způsobil, že se Vashj prudce otočila ke dveřím. „Strážé! Za chvíli budou zpátky od toho, co je vyrušilo!“ Obrátila se k zajatce a znovu na ni namířila talisman. „Všechno musí být, jak bylo!“

Tyrandiny ruce se znovu zvedly, připoutané za zápěstí neviditelnými pouty. Neviditelná síla jí přitiskla chodidla k sobě.

„Kdybych tak jen věděla o téhle věci více!“ vyštěkla Vashj. „Vím, že by tě to dokázalo zabít jediným příkazem...“

Zvuky se přiblížily. Azshařina komorná skryla talisman v šatech a zamířila ke dveřím. Když vyklouzla ven, ještě jednou se na Tyrande otočila.

„Nikdy nebudeš její!“ S těmito slovy Vashj zmizela na chodbě.

Jen o chvíli později se znovu objevily strážé. Jeden z vojáků se podíval dovnitř mřížemi ve dveřích a prohlížel si ji daleko déle, než bylo nutné. Z jeho výrazu dokázala poznat jen to, že ho její přítomnost znepokojuje.

Co se týče Tyrande, mohla si jen spílat za nevyužitou šanci. Mělo jí být jasné, že Vashj nemůže věřit, ale Elune učila, že člověk by měl v druhých hledat jen to nejlepší. A přesto, kdyby byla Tyrande opatrnější, snad by bývala mohla komornou překvapit. Místo toho, aby byla znovu uvězněna zde, mohla se zkusit vyplížit z paláce.

„Matko Luno, co jsem to udělala?“ Byla si vědoma, že možnosti bohyně zasahovat do jejích záležitostí jsou omezené. Byl zázrak, že ji Elune takhle chránila.

V myslí se jí objevil Malfurionův obraz, který Tyrande utěšil, a zároveň způsobil nové trápení. On se nikdy nevzdá možnosti ji zachránit. Přejde pro ni, nehledě na nebezpečí, které mu bude hrozit. Ve skutečnosti si byla vědoma, že by se Malfurion klidně obětoval, kdyby to znamenalo, že bude opět volná.

A vypadá to, pomyslela si Tyrande Whisperwind s rostoucím zoufalstvím, že mu v tom nebude schopna nijak zabránit.

* * *

Malý shluk stromů bylo to nejlepší, co mohl Malfurion dostat, když se snažil najít nějaké klidné místo, odkud by se spojil s Cenariem. Druid seděl v tureckém sedu na zemi a hleděl do zubožené zeleně před sebou. Plamenná legie se sem ještě nedostala, ale její zlo se šířilo tak rychle, že ovlivňovalo i život zde. Stromy už cítily blížící se zkázu a pomalu se na ni připravovaly. Většina zvířat utekla. Všude vládlo ticho.

Malfurion se snažil na to nemyslet, zavřel oči a soustředil se na poloboha. V duchu volal Cenaria a zároveň se snažil vybavit si polobohovu tvář.

K jeho překvapení polobůh odpověděl okamžitě. Před nočním elfem se zhmotnil obraz lesního pána, ohromná postava, která výškou zastíňovala noční elfy, taury, srstnatce, a dokonce i démony. Na první pohled připomínal Malfuriona, neboť horní polovina jeho těla a tvář byly elfské, třebaže poněkud více dohněda a vrásčité. Jinak byl však Cenarius tvor jako žádný jiný. Od pasu dolů měl tělo gigantického, nádherného jelena. Téměř tři metry vysoké tělo stálo na čtyřech silných nohou zakončených kopyty. Ty mu propůjčovaly rychlost větru a pohyblivost, které se žádné zvíře nemohlo rovnat.

Cenarius měl oči z ryzího zlata a mechově zelenou hřívu spadající mu na ramena. V ní i v hustých vousech rostly větvičky a lístky. Z hlavy — Malfurion si s překvapením všiml, že přesně v místě, kde jemu samotnému začínaly rašit malé růžky — pak lesnímu pánu vyrůstalo velkolepé paroží.

Vím, proč jsi mě zavolal, řekl polobůh.

Existuje způsob, jak překonat a porazit magii černého draka?

Je lstivý a šilený, odpověděl Cenarius, aniž by pohnul ústy. Byl jen vizí, na kterou se druid dokázal soustředit. Ničím víc. Skutečný lesní pán byl na míle daleko. Ale já vím o dracích věci, které si možná ani on sám neuvědomuje.

Malfurion nijak nepátral po tom, jak Cenarius něco takového může vědět. Z toho, co se dozvěděl, byl zřejmě polobůh potomkem zeleného draka, Ysery — Té ze snu — jejíž druh obýval Smaragdový sen.

Nočního elfa by nijak nepřekvapilo, kdyby velký Aspekt svému synovi svěřil i největší tajemství.

Smaragdový sen má vrstvy, Malfurione. Jednu na druhé. Ta ze sna to sama zjistila. Strážce země o nich zřejmě nemá tušení. Mohl bys tuto cestu využít, abys obešel jeho ochranu a na nějaký čas se vyhnul jeho pozornosti.

Tohle bylo neočekávané. Malfurionovy naděje vzrostly. Kdyby se mu to povedlo, snad by se mohl dostat podobným způsobem i do paláce.

Ale musel se soustředit vždy jen na jednu záležitost. Přestože v srdci toužil zachránit Tyrande, osud jeho lidu — a taurů, zemských i ostatních — byl přednější. Ona by byla první, kdo by mu to řekl.

Ne že by kvůli tomu cítil menší výčitky svědomí.

Mohu se nějak rychle naučit, jak to zvládnout? zeptal se poloboha.

Ty ano. Je to jen otázka úhlu pohledu... podívej...

Cenariův obraz udělal gesto... a kolem obou se najednou rozkládala idylická krajina. Nekazila ji ani sebemenší nedokonalost. Malfurion poznával kopce a údolí, které byly ve skutečném světě Plamennou legií zpuštěny k nepoznání. Smaragdový sen ukazoval svět takový, jak vypadal při stvoření.

Vidíš samotný vrchol, ale i dokonalost přichází postupně. Pohled...

Cenarius sáhl pod sebe a gigantickou rukou se dotkl prvotního světa. Lesní pán zvedl kus louky — a jako by celý kus krajiny převrátil.

Když ji pustil, zmizela a na jejím místě byl znovu primitivní Kalimdor, ovšem Kalimdor, ve kterém bylo možno oproti původní krajině spatřit nové drobné odlišnosti. Kopce nebyly tak vysoké a řeka, kterou Malfurion znal, netekla stejnými místy jako prve. Tam, kde měly být pláně, vyrostlo malé pohoří.

Před stvořením byl růst, pak zkoušení, čili dřívější fáze. Tohle je jedna z nich.

Byl to, a přeci nebyl Smaragdový sen. Druid okamžitě poznal, že tohle místo mělo své hranice... a tím pádem i omezené využití — Kalimdor, který mu neumožní dostat se na všechna místa, která existovala ve skutečném světě.

A přesto... Cenarius věřil, že by mu mohl pomoci najít černého draka.

Vysoká postava lesního poloboha ukázala do dálky. Vejdí do něj, jako bys vcházel do toho, co znáš, Malfurione, ale straň se jeho okrajů. Je to nedokončené místo a odejít z něj by znamenalo ztratit se v nekonečné nicotě. Mluvím z vlastní strašlivé zkušenosti.

Cenarius už víc neřekl, ale jeho slova byla jasná. Kdyby se Malfurion ztratil, nebude pro něj záchrany.

Nehledě na tento děsivý fakt byl noční elf rozhodnutý to zkusit. Jak se vrátím?

Stejně jako vždy. Snaž se nalézt cestu ke svému fyzickému já. Poznáš kudy.

Vše tak snadné... pokud měl někdo výcvik jako on.

Cenariův obraz se začal ztrácet. Malfurion ho zastavil.

Ostatní, řekl, přičemž měl na mysli další polobohy. Dokázal jsi je přesvědčit?

Aviana se ke mně přidala. Kostky jsou vrženy. Musíme se jen rozhodnout jak.

Malfurion nedokázal skrýt zklamání. Doufal, že se polobohové k zoufalé snaze armády aktivně přidají, a Cenarius tady naznačoval, že přestože se rozhodli tak učinit, budou se teprve radit jak. U podobných bytostí může podobná debata trvat klidně déle než samotná válka. Do té doby by už Kalimdor mohl být prázdnou mrtvou zemí.

Neboj se, Malfurione, řekl lesní pán a chápavě se usmál. Pokusím se jejich rozhodnutí uspišit.

Druid mu otevřel své nejskrytější myšlenky, což byla začátečnická chyba. Odpusť mi! Nechtěl jsem projevit neúctu! Já...

Cenarius, který nyní již skutečně mizel, zavrtěl parohatou hlavou. Ukázal na něj prstem — zakončeným dlouhým dřevěným drápem — a skočil mu do řeči. Snaha pobídnout ty, které ničí lenost, aby konali svou povinnost, není neúctou...

S těmito slovy jelení bůh zmizel.

Druid čekal, že se nyní vrátí do svého těla a oznámí ostatním, co se dozvěděl, avšak nedokončená krajina, kterou mu Cenarius ukázal, ležela stále přímo před ním. Malfurion se bál, že kdyby se zdržel návratem do skutečného světa, mohlo by být daleko složitější, než si polobůh myslel, znovu se do téhle verze Kalimdoru vrátit.

Rozhodnutý neдрžet své nutkání dál na uzdě vyskočil. Stejně jako v případě cesty, kterou se Malfurion vydával obvykle, i zde vše halilo smaragdově zelené světlo. Popravdě, nedokázal najít mezi oběma místy rozdíl, tedy až na občasné změny v krajině.

Malfurion letěl nad kopci, údolími a pláněmi. Od Krasa znal přibližný směr k místu, kde by drak měl zřejmě být. Dávalo by smysl, kdyby si Strážce země nezřídil doupe v blízkosti ostatních, ale Krasus druida ujistil, že draci si nesmírně potrpí na tradice. Když začne druid pátrat v blízkosti původního sídla draků, měl velkou šanci, že něco objeví.

Země pod ním byla čím dál hornatější, ovšem tyhle vrcholky nebyly ani dokonale ostré, jak viděl při dřívějších návštěvách ve snové říši, ani zvětralé ze skutečného světa. Byly spíš, jak Cenarius napověděl, nedokončené. Jedna hora zcela postrádala severní stěnu a země i skála zde vypadaly, jako by je někdo uřezal nožem. Malfurion dokonce viděl žíly minerálů a kusy jeskyní v nitru hory. Jiný vrcholek vypadal, jako by ho někdo tvaroval z hlíny, ale pak ztratil o svůj výtvar zájem.

Druid odtrhl pohled od podobných fascinujících obrazů a zkoumal krajinu jako celek. Tohle byla nepochybně část říše draků. Nyní stačilo najít nějakou stopu po Neltharionovi.

Stejně jako v předchozí vrstvě hledal Malfurion drakovu přítomnost svými smysly. Zaznamenal ostatní a rychle poznal Yseru i tu, o které se domníval, že bude Alexstraszou. Poněkud slabší stopy dračí existence považoval za menší draky, kteří pro něj nebyli zajímaví.

Pokračoval pomalu dál a prohledával svět do všech směrů. S každým dalším neúspěchem začínal stále více uvažovat, že třeba Neltharion nebyl až tak naivní. Snad si byl černý drak vědom existence tohoto světa daleko víc, než si Cenarius myslel, a ukryl se i zde. Jestli tomu tak bylo, mohl Malfurion hledat navěky a nenajít sebemenší stopu.

Náhle se zarazil. Jeho pozornost znovu upoutala stopa, kterou předtím okamžitě zavrhl s tím, že patří nějakému menšímu drakovi. Bylo na ní cosi známého, co nemělo být možné. Malfurion se na to zaměřil...

A maska téměř okamžitě zmizela. Před druidem ležela odhalená Neltharionova přítomnost. Kouzla, která zřejmě Strážce země ukrývala před kýmkoli ve skutečném světě i ve Smaragdovém snu, byla zde směšně slabá. Malfurion se však snažil nebýt si sám sebou příliš jistý. Jedna věc byla černého draka najít, a druhá zajistit, aby si toho nevšiml, a to v kterémkoli světě. Šílenství, které se Nelthariona zmocnilo, v něm vyvolávalo obrovskou paranoiu, jež byla ještě zesílena jeho citlivými smysly. Jakákoli drobná chyba by pro druida mohla znamenat odhalení.

Malfurion s největší opatrností sledoval nalezenou stopu. Vedla ho dál, k místu, kde byla krajina méně zřetelná, jakoby neurčitá. Druid si vzpomněl na Cenariovo varování týkající se okrajů a zpomalil.

Černý drak byl blízko. Malfurion ho cítil přesně v místech, kde začínaly být hory rozmazané. Cítil rovněž ještě něco jiného — špínu, zlobu, která zamořovala vše kolem a vyvolávala dojem, že je starší než cokoli na světě. Druidovi připomněla to, co cítil, když se ponořil do Duše démona. Nebyl to jen výsledek Neltharionova šílenství, ale cosi daleko víc zlého. Tehdy to však bylo jen zdání a on tomu nepřikládal větší význam.

Co to jen mohlo být?

Malfurion se rozhodl, že se tím nyní nebude zabývat, a pokračoval blíž. Krajina se náhle roztrhala a jeho snová podoba se ocitla znovu ve skutečném světě.

Ohromná jeskyně kolem něj byla jako vystřižená z nejděsivějšího snu. Z rozžhavených děr, kterými byla poseta celá podlaha, stoupala jedovatá oblaka zelenošedého plynu. Jámy bublaly a syčely a každou chvíli vyvrhly kouřící obsah na již tak značně poskvřenou skálu kolem. Všechna tato vulkanická aktivita naplňovala jeskyni ohnivě rudým světlem a vytvářela morbidní tančící stíny. Skutečně příhodný domov pro netvora, který tak lehce povraždil tolik nevinných.

Malfurion si náhle uvědomil, že vedle bublání a syčení mu k uším doléhá ještě jiný hluk odkudsi z nitra hory. Bušení kladiva. Čím více se na ten hluk soustředil, tím více si uvědomoval, že to nebylo jen jediné kladivo, ale mnoho, a že je doprovází ještě další zvuky nějaké činnosti. Hlasy, nepřetržité brebentění.

Malfurion, přitahován všemi těmito zvuky, proplul několik metrů silnou skálou. Zvuky otrásaly celou horou. Brzy se proměnily v nepřetržitý rachot hluku způsobovaného evidentně nějakou těžkou prací, jako by v hlubinách hory existovala ohromná kovárna.

Pak kámen vystřídal pohled na scénu, proti níž nebyly bublající jámy v první jeskyni ničím.

Goblini. Ta malá šlachovitá stvoření byla všude. Někteří pracovali u ohromných pecí a kádí, ze kterých nalávali kouřící rozžhavený kov do obrovských čtverhranných forem. Jiní již notně opotřebovanými kladivy bušili do stále žhavých plátů, které vypadaly téměř jako kusy zbroje pro nějakého gigantického válečníka. Desítky dalších kovaly obrovské hřeby. A všichni celou dobu brebentili. Kam se Malfurion podíval, pracovali goblini na jedné věci nebo na jiné. Mezi nimi procházelo pár zamračených, v pláštích oděných mistrů, kteří vydávali příkazy a poháněli lenochy dobře mířenými ranami přes temena zelených hlav se špičatými ušima.

Malfurion si byl vědom, že za vší touhle prací nemohou být dobré úmysly, a připlul blíže. Přes všechno, co zde viděl, si však nebyl schopen dát dohromady, co vlastně goblini vyrábějí.

„Meklo!“ zahřměl náhle dunivý hlas. „Meklo! Ke mně!“

Druid ztuhl, a krátce se ho zmocnila panika. Ten hlas znal velmi dobře, stejně jako všichni, kdo přežili první použití Duše démona.

O chvíli později se z jiné chodby vynořil sám černý drak.

Malfurion se rychle schoval za jednu z pecí. I když by měl být pro Nelthariona neviditelný, ze zkušenosti věděl, že ho to šílené zvíře dokáže vycítit, přestože by to nemělo být možné. Cesta, kterou Malfurionovi Cenarius ukázal, druidovi umožnila proklouznout kolem Neltharionových ochranných kouzel, přesně jak měl v plánu, ale pokud chtěl noční elf najít hledaný artefakt, musel zůstat co možná nejbližší skutečnému světu.

Po krátkém zaváhání se goblini znovu pustili do práce, přestože ne již s tolikerým zvaněním. Neltharion přehlédl celou místnost ve snaze najít toho, po kom zjevně toužil.

Létající obr vypadal ještě obludněji, než když kroužil nad scénou zkázy. Jeho tělo bylo rozpraskané, napuchlé a v očích se skrývalo šílenství strašlivější než kdy dřív. Ještě více šokující bylo, že trhlina a prasklina na jeho těle stále rostly a z každé takové pulzující rány šlehal oheň a vytékaly žhavé tělní tekutiny. Vypadalo to téměř, jako by se Neltharionovo tělo mělo roztrhnout na kusy.

Všechny myšlenky na děsivou přeměnu, kterou černý drak procházel, však zmizely v okamžiku, kdy druid spatřil, co obr drží v ohromné tlapě.

Duši démona...

Malfurion se chtěl k drakovi rozletět a zlatý disk mu vzít, ale to by bylo nejen nemožné, nýbrž také sebevraždné. V tuto chvíli se mohl jen dívat a čekat.

„Meklo!“ zařval znovu Neltharion. S ohlušujícím zaduněním praštil ocasem do podlahy, až několik goblinů leknutím nadskočilo.

Tím, kdo však vypadal pohledem na draka nevzrušen, byl starší goblin s chomáčem šedivé srsti na hlavě a maximálně nepřítomným výrazem. Když procházel kolem místa, kde se skrýval Malfurion, slyšel druid, jak si nepřetržitě mumlá nějaké výpočty a míry. Goblin se sklopenou hlavou do Nelthariona málem narazil, a teprve pak zvedl oči ke svému pánu.

„Ano, můj pane Neltharione? Ano?“

„Meklo! Mé tělo sténá! Už nedokáže pojmout mou velikost! Kdy budete připraveni?“

„Musel jsem vše znovu přepočítat, změnit rozměry a zvážit každý aspekt toho, co potřebujete, můj pane! Budeme muset být nesmírně opatrní, jinak bychom mohli způsobit katastrofu!“

Drakův čenich se přiblížil ke goblinově tváři tak rychle, že jej málem porazil. „Chci to mít hned!“

„Rozhodně, rozhodně!“ Meklo ustoupil z dosahu drakových čelistí. „Nechtě mne, prosím, podívat se na poslední plát...“ Goblin zamžoural a stočil pohled k Neltharionově tlapě. „Ale, můj pane! Varoval jsem vás, opravdu jsem vás varoval, že mít u sebe ten disk ve vašem současném stavu jeho efekt ještě zvyšuje! Opravdu byste jej měl někam ukrýt, než vás opravíme!“

„Nikdy! Nikdy se jej nevzdám!“

Meklo trval na svém. „Můj pane, jestli jej neodložíte, váš současný stav vás nakonec zničí a z vašich spálených kostí si jej pak bude moci kdokoli vyhrabat!“

Jeho slova nakonec na draka zabrala. Neltharion si odfrkl... a nakonec neochotně přikývl. „Dobrá tedy... ale ať jsou pláty připraveny, goblíne... nebo si z někoho udělám svačinku!“

Meklo horlivě zakýval hlavou a vyhrkl: „Tím si můžete být jistý, lorde Neltharione, tím si můžete být jistý!“ Pak se odvážil ještě chvíli pokoušet drakův hněv a dodal: „Pamatujte! Musí zůstat na tomto světě! Když jste ho poprvé použil, rozpoutal jste kouzla v něm obsažená více, než jsme čekali! Bude trvat několik dnů, než se nová kouzla spojí s fyzickou schránkou a než budeme schopni zajistit, že se to již nebude opakovat!“

„Rozumím, ty komáre... rozumím...“ Černý drak zasyčel, vztekle se otočil a zamířil zpět do chodby.

Malfurion ztuhl. Drak se chystal Duši démona někam ukrýt. Nyní měl druid šanci zjistit kam.

Malfurion si přestal všimnout goblinů a opatrně plul za Strážcem země. Neltharionovo obrovské tělo vyplňovalo celý tunel, takže druid nemohl vidět, co leží před nimi, pokud nechtěl drakem proletět. Plně si uvědomoval, jak by tohle bylo riskantní, a rozhodl se být trpělivý.

Trpělivost ho však rychle začala opouštět, když Neltharion pokračoval labyrintem tunelů hlouběji a hlouběji do nitra hory. Pocit přítomnosti prastarého zla s každým krokem sílil. Místo, kam Neltharion mířil, bylo nepochybně ostatním skryto. Strážce země potkal jen jediného ze své letky. Daleko menší drak okamžitě před svým pánem padl na zem. Mimo něj však nenarazili na žádný život, dokonce ani na červa. Strážce země neponechával nic náhodě. Jeho posedlost Duši démona zahrnovala nedůvěru dokonce i ke svým vlastním — což druida nijak nepřekvapovalo, když pomyslel na moc, kterou disk svému majiteli propůjčoval.

Malfurion se k drakovi přibližoval čím dál víc, až byl nakonec jen kousek za jeho kývajícím se ocasem. Nechybělo mnoho a pobídl by létajícího obra k většímu spěchu.

Obr se náhle zastavil a otočil hlavu, aby se podíval přes rameno. Malfurion se instinktivně vrhl k nejbližší zdi a ponořil se do kamene. Několik vteřin čekal a pak o něco níže vystrčil hlavu, aby se rozhlédl.

Neltharion pokračoval dál. Druid si vynadal za příliš ukvapenou reakci a vyrazil za ním.

Dohonil ho právě, když Strážce země zahrnul do úzké jeskyně. Neltharion se do ní vešel jen taktak a boky dřel o stěny.

„Tady...“ zamručel a očividně mluvil ke svému výtvaru. „Tady budeš v bezpečí.“

Velmi opatrně zvedl Neltharion tlapu a zatáhl za jeden výčnělek. Ten okamžitě zaplál. Za kusem, který vytáhl, se objevila díra, zjevně vyhloubená nějakým velkým tvorem, snad dokonce přímo drakem.

Neltharion se podíval na Duši démona. Pak ji váhavě a velmi jemně vložil do díry. Následně hned vrátil falešný kámen na místo.

Znovu záblesk a celý kus skály vypadal zcela normálně. I kdyby Malfurion plul přímo vedle onoho místa, nikdy by ho nenapadlo, že je na něm něco zvláštního. Falešný kryt zapadl naprosto dokonale.

Daleko zajímavější však byla skutečnost, že Malfurion přítomnost disku ani necítil. Jeho prokleté síly byly neviditelné dokonce i při tom nejbedlivějším zkoumání. Drak jej sice nemohl ukrýt mimo skutečný svět, ale evidentně přišel na druhý nejlepší způsob.

Neltharion za zarazil a upřel zrak na místo, kam Duši démona ukryl. Znovu zvedl tlapu a ostré drápy se ocitly jen centimetry od falešného konce výčnělku.

Pak černý drak znovu rozzlobeně zasyčel, dal tlapu dolů a začal couvat z jeskyně.

Druid se ponořil do skály a čekal tak dlouho, až si byl jistý, že dal Neltharionovi dost času odejít. Sekundy byly jako hodiny. Nakonec, přesvědčen, že drak již musí být pryč, noční elf vykoukl ven. Když spatřil, že je jeskyně skutečně prázdná, přeplul k místu, kde ležela ukryta Duše démona.

I když byl téměř přímo proti falešnému výčnělku, necítil nic. Navzdory touze zmizet z tohoto prokletého místa, rozhodl se Malfurion na disk podívat, aby se přesvědčil, že ví všechno podstatné o místě jeho uložení. Krasus se jistě bude ptát.

Naklonil se a jeho snová podoba proklouzla Neltharionovým zamaskovaným krytem.

Jeskyní se ozval strašlivý řev.

Malfurion okamžitě zapomněl na Duši démona, vnořil se hluboko do stěny a odvážil se zastavit až po několika metrech.

Cítil, jak vše kolem zkoumá intenzivní obludná síla a hledá to, co sem nepatří. Přestože se Malfuriona nedotkla, noční elf poznal, že jejím zdrojem je černý drak.

Neltharion zjevně zjistil, že něco není v pořádku. Z náhodného a rychlého způsobu, jakým hledal, bylo však zřejmé, že neví co. Druid se ani nepohnul, neboť si nebyl jistý, zda je lepší pokusit se uniknout, nebo zůstat, kde je.

Magické hledání se přesunulo blíž k němu, ale znovu nočního elfa minulo. Malfurion už se začínal uklidňovat — když náhle ucítil, že se drak zaměřil přímo na něj.

Druid se okamžitě stáhl hlouběji. Neltharionovo hledání ustalo. Drak jej znovu minul.

Avšak noční elf už nehodlal riskovat. Objevil, kde je disk ukrytý. Co se týče Strážce země, možná měl podezření, ale bylo nepravděpodobné, že by si byl jistý, že tu někdo byl.

Malfurion vylétl z jeskynního systému i z hory. Když se ocitl venku, zamířil do nedokončeného světa ve Smaragdovém snu. Teprve když se do něj vrátil, pocítil druid jakýsi pocit bezpečí.

Pocit bezpečí však zase zmizel, když znovu vycítil omračující Neltharionovu přítomnost. Drak věděl, že Smaragdový sen má vrstvy...

Noční elf se zoufale soustředil a zaměřil mysl na svou smrtelnou schránku. Představil si, jak se do ní vrací, přestože zároveň cítil, jak Strážce země míří přímo k němu...

A právě v okamžiku, kdy už si myslel, že ho šílený netvor dostane... se Malfurion probudil.

„Úplně se třese!“ vyhrkl Rhonin sedící po druidově levici. „Je propocení!“

„Malfurione!“ Krasova tvář vyplnila celé druidovo zorné pole. „Co je ti? Mluv!“

„J—jsem v pořádku...“ Odmlčel se, aby nabral dech. „Neltharion... mě... málem... si mě všiml, ale unikl jsem mu.“

„Ty ses ho vydal hledat? To jsi neměl!“

„Naskytla se... příležitost...“

„Teď o nás bude vědět,“ zamručel Rhonin.

„Snad. A možná taky ne,“ opáčil člověkův bývalý mentor. „Spíše to jen přičte ke všem těm stínům, které ho již obklopují.“ Pak se čaroděj zeptal Malfuriona: „Našel jsi Duši démona?“

„Ano... vím, kde je.“ Odpověděl druid s námahou. Znovu spatřil Nelthariona. Z té vražedné dračí tváře ho zamrazilo. „Bojím se jen, že se nám nepodaří mu ji vzít.“

„Ale my musíme,“ řekl Krasus, který chápavě přikývl. „Musíme... ať to stojí, co to stojí.“

5.

Illidanovy tváře se dotkly jemné ruce omývající jeho popálené tělo. Do nosu se mu vloudila vůně lilí a jiných květů. Nakonec se začal probírat z kontrolovaného komatu, do kterého se uchýlil, aby unikl před bolestí. Ta se konečně zmírnila tak, že byla snesitelná, ale Malfurionův bratr i tak pochyboval, že někdy zcela zmizí.

Když se mu však vrátilo plně vědomí, naplnilo jeho svět ohromující představení plně barev a divokých energií. Čaroděj vydechl a zakryl si rukama místo, kde míval oči, neboť nyní nezbývala již ani víčka, která by zakryla prázdné oční důlky. Ani to však nepomohlo, aby ho změť vířících energií a neustále se měnících barev nepřivedla téměř k šílenství. Tohle byl Sargerasův dar, démonický, magický pohled na svět.

A pak si Illidan Stormrage vzpomněl na slova Rhonina, toho čaroděje. Soustřed' se, říkal mu tak často mocný čaroděj. Soustřed' se a všechno přijde samo. To je klíč...

Illidan překonal prvotní šok a pokusil se prohlédnout. Zprvu to bylo téměř nemožné, neboť se zdálo, že všude kolem je jen nekonečný chaos, příliš mnoho pro obyčejného smrtelníka.

Se stejným odhodláním, které ho tak rychle dostalo až do čela Měsíční hlídky, však Illidan vnutil všemu kolem řád. Barvy se začaly sdružovat a energie plynout pravidelně a s konkrétním cílem. Z přírodních sil vrozených věcem, živým či neživým, se začaly vytvářet tvary.

Nakonec si uvědomil, že leží na měkkém gauči, jehož potah byl tak jemný, až byl sám o sobě téměř smyslný. V jeho blízkosti stály tři postavy — všechno ženy, jak zjistil o chvíli později. Čím více se čaroděj soustředil, tím lépe dokázal rozeznávat detaily. Všechno to byly noční elfky, byly mladé, nádherné a oděné do bohatých, avšak svůdných rób.

Když se zaměřil na tu, která mu omývala rány, zaznamenal další detaily. Illidan vycítil stříbrnou barvu jejich vlasů — stříbrnou, která však nebyla přirozená — a téměř vlčí oči. Ve skutečnosti byla jeho schopnost rozeznávat snad ještě přesnější než kdykoli předtím. Čaroděj dokázal rozpoznat i miniaturní detaily v jednotlivých pramenech vlasů. Cítil míru moci, kterou každá z těchto tří vládne, a poznal, že nejsilnější z nich je ta, jež mu ošetřuje rány. Ovšem ani její schopnosti nebylo možné srovnávat s jeho.

Vrchní komorná se vzpamatovala jako první. Odložila navlhčené plátno a vytáhla cosi, co Illidan podle energií, jež to obklopovaly, identifikoval jako hedvábný šátek jantarové barvy.

Barvy jeho ztracených očí. „Tohle je pro vás, pane čaroději...“ Naprosto přesně chápal, k čemu je. Nový, daleko ostřejší zrak na chvíli způsobil, že zapomněl, jak asi musí pro ostatní vypadat. S úklonou, jakou by věnoval lordu Ravenscrestovi, Illidan šátek přijal a ovázal si ho

kolem hlavy přes to, co bývalo jeho očima. Vůbec ho nepřekvapilo, že šátek nijak neovlivnil jeho nově nabyté schopnosti.

„Mnohem lepší,“ zašeptala žena. „Měl byste pro svou královnu být co nejkrásnější...“

„Děkuji ti, Vashj...“ ozval se náhle Azshařin hlas. „Můžete jít.“

Vashj zmlkla a uklonila se. Pak společně s ostatními odešla z místnosti.

Když Illidan obrátil smysly ke královně, zatajil dech. Azsharu obklopovala nádherná záře, stříbrné světlo, které znázorňovalo moc, jíž vládla. Kdyby Illidan mohl, zamrkal by. Přestože byla Azshara svým lidem milována, někteří, jako například on, předpokládali, že její magické schopnosti jsou zanedbatelné. Vždy měl za to, že aby seslala jakékoli kouzlo, potřebovala moc Urozených. Illidan uvažoval, zda si třeba i takový lord Xavius nebo dřívější kapitán Varo'then někdy uvědomili, jak schopná jejich vládkyně je.

„Vaše Výsosti.“ Čaroděj se přesunul z gauče na podlahu a poklekl.

„Prosím... vstaň. V soukromí není takových formalit potřeba.“ Nějakým způsobem se jí podařilo přesunout se k němu, aniž by si toho Illidan všiml. Královna mu pomohla zpět na gauč. „Uděláme si trochu pohodlí, čaroději, drahoušku.“

Když se posadili, sklonila se Azshara k Malfurionovu dvojčeti. Její dotyk způsobil, že měl duši jako v plamenech. Samotná její přítomnost byla hypnotická.

Hypnotická? Illidan si ji zkoumavě prohlížel.

Záře kolem Azshary zesílila tak, že jej téměř oslepovala. Illidanovi neušlo, že vypovídala o tom, jak moc je královna paní situace.

I s tímto vědomím se jen taktak ovládal, aby se jí nenechal očarovat.

„Udělal jsi na mne ohromný dojem, Illidane Stormrage! Tak chytrý, tak mocný! Dokonce i náš pán, Sargerass, to vidí, neboť proč by ti jinak dával tak drahocenný dar?“ Jeho šátek pohladily dlouhé špičaté prsty. „Ale je to strašná škoda přijít o tak nádherné jantarové oči... Víš, že to moc bolí...“

Její tvář byla svůdně blízko jeho a v tuto chvíli bylo nemožné nechtít, aby byla ještě blíž.

„Dá... dá se to vydržet, Vaše Výsosti.“

„Prosím! Pro tebe jsem jen Azshara...“ Její prsty přeběhly od prázdných očních důlků ke zbytku tváře. „Tak pěkná tvář!“ Dotkla se ho na rameni a odsunula látku, která ho zakrývala. „A silný... se znamením Nejvyššího!“

Illidan se zamračil a pohlédl na místo, kde měla položenou ruku.

Celé rameno mu pokrýval vytetovaný složitý temný obrazec. Pod ním ucítil noční elf dobře ukrytou nepřírozenou magii — Sargerassovu magii — jež prostupovala jeho tělo. Illidana ohromilo, že ji pocítil až nyní. Rychlým pohledem na druhou stranu se čaroděj přesvědčil, že i tam má vytetovaný podobný obrazec. Sargerass si skutečně Illidana přivlastnil jako další stvoření Legie.

Malfurionův bratr na chvíli zapomněl na královnu a jednoho ramene se opatrně dotkl. Okamžitě ucítil nápor síly. Proudila celým jeho tělem. Vyzařovala prvotní energii, která čerpala ze zdroje, jenž napájel rovněž Studnu. Uvědomil si, že těmito znameními pán Legie značně znásobil jeho schopnosti.

„Skutečně jsi jeho oblíbencem... a proto i mým,“ zašeptala královna Azshara a znovu se sklonila blíž. „A já ti mohu prokázat mnoho laskavostí, jaké on nemůže...“

„Odpusťte, že ruším v tak nevhodnou chvíli, Světlo světél,“ zavrčel muž u dveří.

Illidan ztuhl, ale Azshara se klidně narovnala, odhrnula z čela bohaté vlasy a pohlédla na nově příchozího falešným a nyní poněkud mdlým očima. „Co se děje, drahý kapitáne?“

Na rozdíl od svůdné záře, která obklopovala královnu, vyzařoval kapitán Varo'then temnotu, jež Illidanovi připomněla demony. Byla v něm jen stopa skutečných magických schopností, avšak Illidan chápal, že voják by svým způsobem mohl být stejně smrtelně nebezpečný jako Mannoroth.

Snad ještě nebezpečnější, alespoň když přišlo na jeho žárlivost na skutečné i imaginární rivaly v soupeření o královninu přízeň. Pohled na královnu s Illidanem na gauči přiváděl Varo'thena téměř k šílenství. Azshara pak celé věci nijak nepomohla, když ještě než vstala, pohladila čaroděje po tváři.

„Přišel jsem pro něj, Vaše Výsosti. Něco slíbil a náš pán očekává, že svůj slib dodrží.“

„Taky že ano,“ odpověděl Illidan nekompromisně a navzdory šátku probodával důstojníka pohledem. Varo'then nebezpečně přimhouřil oči, ale přikývl.

„Pak jsem si rozhodně jistá,“ vložila se do rozhovoru Azshara a střídavě se na oba potutelně usmívala, „že proti vám dvěma nemá žádný drak sebemenší šanci! Nesmírně se těším na okamžik, až mi přijdete povědět o svých hrdinských činech...“ Přejela prsty po kapitánově kyrysu, což způsobilo, že se mu oči zaleskly chťičem, „...myslím tím oba dva!“ dodala královna a stejným způsobem se dotkla Illidanovy odhalené hrudi.

Přestože čaroděj věděl, že si s oběma jen hraje, nedokázal se ubránit, aby na její dotyk nezareagoval. V duchu se obrnil proti jejím vnaďům a odpověděl: „Nezklamau vás... Azsharo.“

Vyslovil její jméno bez jakéhokoli titulu před nebo za ním a familiárnost, jež z toho čišela, se vojákovi vůbec nelíbila. Varo'thenova ruka sklouzla k jílcu meče, ale voják ji pak na poslední chvíli moudře nechal jen volně viset podél těla.

„Nejprve musíme toho netvora najít — o čemž on prohlašuje, že to dokáže.“

Illidan uchopil dračí šupinu. „Nic neprohlašuji. Mluvím pravdu.“

„Pak není důvod čekat. Je téměř soumrak.“

Illidan se otočil ke královně a vysekl poklonu, jakou viděl v pevnosti Black Rook. „S vaším svolením...“

Královsky se na něj usmála. „A vy můžete jít také, kapitáne, drahoušku.“

„Bylo mi potěšením, Světlo světel, Měsíční květino...“ I Varo'then se uklonil, ovšem ostrým, vojenským způsobem. Pak Illidanovi pokynul směrem ke dveřím: „Až po vás, mistře čaroději.“

Illidan beze slova vyšel ven. Cítil, že Varo'then jde těsně za ním. Malfurionovo dvojče by nijak nepřekvapilo, kdyby se mu pokusil vrazit dýku do zad, ale Varo'then se evidentně dokázal ovládnout.

„Kam jdeme?“ zeptal se svého doprovodu.

„Můžete své kouzlo seslat, jakmile budeme za branami Zin-Azshari. Náš pán, Sargerass, si přeje, aby byl tento úkol dokončen co možná nejdříve. Nesmírně touží vstoupit na půdu Azerothu a dát našemu světu požehnání.“

„Šťastný to Azeroth.“

Varo'then si ho chvíli prohlížel a pokoušel se najít v jeho odpovědi nějaký skrytý smysl. Když se mu to nepodařilo, nakonec přikývl: „Ano. Šťastný to Azeroth.“

Kapitán ho provedl palácem, až nakonec začali sestupovat níž. Když došli ke stájím, Illidan se zeptal: „Takže vy mi budete celou dobu dělat společnost?“

„Měl byste mít s sebou někoho, kdo vám bude krýt záda.“

„Bude mi potěšením.“

„Náš pán vkládá do představy, že mu disk pomůže splnit jeho přání, velké naděje. Dostane ho.“

„Vaši společnost vítám,“ prohlásil čaroděj. V tu chvíli ovšem vešli do stájí. Při pohledu na to, co je tam čekalo, by se v Illidanovi krve nedořezal. „A tohle je co?“

Vedle nočních panterů čekal tucet pekelných strážců a z jejich obludných tváří čišela touha po krvi. Za nimi stáli dva strážci záhuby, zjevně proto, aby své bratry drželi na uzdě. Další dvojice pekelných strážců držela na krátko pekelného psa.

„Jak jsem řekl,“ odpověděl kapitán Varo'then se stopou sarkasmu, „měl byste mít s sebou někoho, kdo vám bude krýt záda. Tihle...“ ukázal na obludné válečníky, „...vás budou hlídat velmi bedlivě. To vám mohu zaručit, čaroději.“

Illidan mlčky přikývl.

* * *

„Budeme spěchat, to ti slibuji, Rhonine.“

„Nic mi neslibuj, Krase,“ opáčil člověk. „Jen buďte opatrní. A se Stareyem si nedělejte starosti. Toho zvládnou.“

„Ten mě trápí ze všeho nejméně. Věřím, že společně s dobrým kapitánem Shadowsongem udržíte armádu pohromadě.“

„Se mnou?“ Jarod zavrtěl hlavou. „Mistře Krase, máte ve mě příliš velkou důvěru! Jsem důstojník stráže, nic víc! Je to, jak říkala Maiev, usmálo se na mě štěstí! Nejsem o nic víc velitel než... než...“

„Než Stareye?“ ušklíbl se Rhonin.

„Obávám se, že se musíme spolehnout na tebe, Shadowsongu. Taurové a ostatní vidí úctu, s jakou se k nim chováš, a vrací ti ji. Možná přijde čas, kdy se budeš muset stejně jako prve rozhodnout jednat. A pro dobro všeho svého lidu, musím dodat.“

Noční elf poraženecky svěsil ramena. „Udělám, co budu moct, mistře Krase. Víc nemohu slíbit.“

Čaroděj přikývl. „A to je všechno, co od tebe žádáme, kapitáne.“

„No, když jsme si to teď ujasnili,“ prohlásil člověk „jak se chcete do toho doupěte dostat?“

„Gryfony už nemáme. Budeme si muset vzít noční pantery a hnát je, jak to půjde.“

„To ale bude trvat moc dlouho! A navíc budete zranitelnější pro zabijáky Plamenné legie!“

Archimonde nechal několik démonů neustále sledovat armádu a hledat příležitost, jak zabít Krasu i jeho družinu. Archimondovým cílem byl obzvláště Malfurion, a ještě více poté, co úchvatným způsobem odvrátil jisté vítězství Legie, ovšem dračí mág byl na démonově žebříčku rovněž velmi vysoko.

„Přenést se kouzlem k Deathwingovi by bylo příliš nebezpečné,“ odpověděl Krasus.

„Nepochybuji, že je na podobné věci dobře připraven. Musíme cestovat po svých.“

„Stejně se mi to nelíbí.“

„Ani mně, ale musí to tak být.“ Ohlédl se na ty, kdo mu na cestě měli dělat společníky.

„Připraveni vyrazit?“

Malfurion přikývl. Brox odpověděl netrpělivým zavrčením. Přestože byla pravda, že druid i dračí mág měli k dispozici výjimečné schopnosti, chápal Krasus potřebu vzít s sebou i zkušeného válečníka, jakým ork byl. Čaroděje bylo možno různými způsoby zneškodnit a Brox se ukázal jako velmi důvěryhodný společník.

„Dej nám hodinu, než to oznámíš lordu Stareyovi,“ připomněl Krasus člověku, když nasedl.

„Dám vám dvě.“

Když se Krasus přesvědčil, že i druid s orkem jsou v sedlech, pobídl pantera. Vděčná kočka rychle nabrala rychlost a zvířata obou jeho společníků mu byla v patách. Netrvalo dlouho a všichni nechali armádu nočních elfů daleko, daleko za sebou.

Během jízdy nikdo nemluvil. Všichni tři jezdci byli nejen soustředěni na cestu před sebou, ale zároveň zkoumali po okolí nebezpečí, které na ně mohlo číhat. Noc ovšem přešla bez jakékoli události a oni urazili slušnou vzdálenost. Když začalo svítat, zavelel konečně Krasus zastavit.

„Tady si odpočineme,“ rozhodl, když si prohlédl řídce zalesněné kopce před nimi. „Raději bych vjel do těch lesů, až trochu nabere síly.“

„Myslíte, že by tam mohlo být nějaké nebezpečí?“ zeptal se Malfurion.

„Snad. I když je ten les řídký, kopce samy o sobě skýtají mnoho míst příhodných pro přepad.“

Brox souhlasně přikývl. „Vybral bych kopec na severu. Nejlepší výhled na stezku. Měli bychom se mu vyhnout.“

„Souhlasím s názorem experta.“ Čaroděj se rozhlédl. „Myslím, že tady u těch dvou vysokých kamenů to bude pro tábor nejlepší. Měli bychom odtud mít dobrý výhled, a zároveň být dostatečně chráněni.“

Přivázali noční pantery k blízkému pokroucenému stromu. Kočky, které již po generace žily v zajetí, okamžitě a bez známky odporu poslouchaly jakýkoli příkaz. Brox se nabídl, že zvířata nakrmí ze zásob, které vzali s sebou. Budou jim stačit na tři dny, poté však budou muset nechat kočky lovit. Krasus doufal, že v té době už budou na lepším místě, neboť tady bylo zvířem evidentně málo.

I trojice jezdců pojedla něco ze zásob. Draka, kterým Krasus byl, by solené sušené maso těžko uspokojilo, ale Krasus se již dlouho s podobným minimem naučil žít. Malfurion pojedl

trochu ovoce — rovněž sušeného — a oříšků, zatímco Brox jedl to samé co Krasus, třebaže s daleko větší chutí. Orkové nebyli příliš vybíraví, když přišlo na jídlo.

„Kočky už spí,“ prohlásil Krasus, když dojedli. „Navrhuji, abychom si z nich vzali příklad.“

„Vezmu si první hlídku,“ nabídl se Brox.

Když se Malfurion dobrovolně přihlásil o druhou, byla otázka bezpečnosti vyřešena. Krasus s druidem si našli místa na spaní blízko vyššího z obou kamenů. Brox, který se ukázal daleko mrštnějším, než by se podle jeho postavy dalo soudit, snadno vyšplhal nahoru na kámen a posadil se tam. Sekeru si položil na klín a zkoumal krajinu kolem sebe jako hladový dravý pták.

Přestože měl dračí mág v úmyslu pouze lehce dřímat, hluboce usnul. Vydal se ze sil až k hranicím vyčerpání. Ta trocha odpočinku, kterou si dopřál dříve, nestačila pokrýt potřebu vzniklou maximálním vypětím.

Drakům se zdají sny a Krasus nebyl výjimkou. Pro něj snít znamenalo nepřetržitou touhu znovu volně létat, roztáhnout křídla, která neměl, a vznést se do vzduchu. Tady byl znovu Korialstraszem. Tvorem zrozeným pro život na obloze, který tolik trpěl, když byl připoután k zemi. Drak se vždy ve smrtelném těle cítil celkem pohodlně, ale to bylo v případě, když věděl, že jediná myšlenka stačí, aby se proměnil zpět ve své skutečné já. Bez této možnosti se často cítil v současné podobě bezmocný.

A v tomhle snu nad ním náhle jeho prokletí zvítězilo. Slabší smrtelné tělo se zmocnilo jeho skutečného a on se víc a víc smršťoval. Křídla měl zatlačena do zad a ocas mu upadl. Dlouhý zubatý čenich byl vtlačen do lebky a nahrazen jako knoflík velkým nosíkem, který měl na obličejí, když se přeměňoval v čaroděje. Korialstrasze se stal znovu Krasem, který se řítí dolů k zemi...

A který se náhle probudil zalitý potem. Krasus napůl čekal, že skupina se bude bránit náhlému útoku, ale ticho nerušilo nic kromě Malfurionova pravidelného oddechování. Krasus vstal a spatřil, že Brox dál bedlivě hlídá. Čaroděj zvedl hlavu ke slunci a odhadl čas. Brox již notně přetáhl dobu, po kterou měl být na hlídce. Už byla téměř řada na Krasovi.

Hubený čaroděj v kápi se chytil kamene a rychle po něm vylezl jako nějaká ještěrka. Když se objevil nahoře, Brox vyskočil a s reflexy hodnými draka napřáhl sekeru.

„Vy,“ zavrčel ork a pomohl čaroději nahoru. Oba se posadili na kameni a zkoumali okolní krajinu, zatímco začali rozmlouvat. „Myslel jsem, že spíte, mistře Krase.“

„To bys měl spíš ty, Broxi. Potřebuješ si odpočinout stejně jako kterýkoli z nás.“

Zelený válečník pokrčil rameny. „Orkský bojovník umí spát s očima otevřenými a připravenou zbraní. Nebylo nutné budit nočního elfa. Musí spát víc. Proti drakovi ho bude potřeba víc než starého válečníka.“

Krasus na orka pohlédl. „Starého válečníka, který vydá za dvacet mladých.“

Veterán vypadal, že ho ten kompliment těší, ale řekl: „Dny slávy jsou už pro tohoto starce pryč. O Broxigarovi Rudé sekeře se už nebudou vyprávět žádné příběhy.“

„Žiji déle než ty, Broxi, a proto vím, o čem mluvím. Ještě tě čeká mnoho slávy a mnoho hrdinských bitev. Ještě přijdou příběhy o Broxigarovi Rudé sekeře, i kdybych je měl vyprávět já sám.“

Orkovy tváře potemněly a on náhle sklopil hlavu. „Jsem poctěn vašimi slovy, ctihodný.“

Stejně jako Malfurion se i Brox dozvěděl pravdu o Krasově pravé identitě. Dračí mág však s velkým překvapením zjistil, že ork vše již dávno věděl. Brox sám znal něco ze šamanských tradic a cítil neuvěřitelnou moc a stáří svého společníka, a když viděl, jak Krasus jedná s draky, došel k logickému úsudku, který většině ostatních unikl. Skutečnost, že Krasus a rudý drak Korialstrasze byli jednou osobou, už mu došla, ale i toto ork přijal jen s mírným pozvednutím obočí.

„A když už mluvíš o ctihodném,“ odpověděl Krasus, „trvám na tom, aby ses i ty šel vyspat. Dohlídám i zbytek času za Malfuriona — což už vlastně není dlouho — a pak svou hlídku.“

„Bylo by lepší, kdybyste...“

Krasus se orkovi zahleděl do očí. „Ujišťuji tě, že vydržím daleko více než ty. Už nepotřebuji spát.“

Brox viděl, že by jakoukoli další výměnu názorů prohrál, zavrčel a vstal. V tu chvíli však Krasus ukázal za mohutného válečníka a ztuhl.

„Strážci záhuby...“ zašeptal.

Brox okamžitě zalehl. Oba sledovali, jak ke kopcům míří tři ohniví okřídlení démoni ozbrojeni dlouhými zahnutými meči. Strážci záhuby prohledávali okolí stejně bedlivě, ovšem zjevně si utábořené družiny zatím nevšimli.

„Letí k místu, kolem kterého musíme projít,“ uvědomil si Krasus.

„Měli bychom je zastavit hned.“

Čaroděj souhlasně přikývl, ale dodal: „Musíme zjistit, jestli jsou jen tři, nebo jestli jich je víc. Nemůžeme si dovolit zaútočit na tyhle tři, kdyby to znamenalo upoutat pozornost ostatních. Zkusím nejdřív zjistit, jak to je.“

Krasus zavřel oči a nechal své smysly plynout až k démonům. Okamžitě ucítil temnotu vyzařující z každého z nich, temnotu tak odpuzující, že se dotkla i draka. Krasus však ani na chvíli nezaváhal a ponořil se hlouběji. Musel znát pravdu.

V každém z nich viděl krvelačnost a chaos, který již poznal při předchozích exkurzích do niter démonů. Dračí mág stále jen stěží dokázal uvěřit, že takové zlo vůbec v nějakém tvoru může existovat. Bylo to šílenství srovnatelné s tím, jaké kdysi zachvátilo ušlechtilého Nelthariona a přeměnilo ho v Deathwinga.

V obludných myšlenkách těchto tvorů však našel rovněž, co potřeboval vědět. Tihle tři byli zvědové pátrající na vlastní pěst a hledající slabiny, kterých by Legie následně mohla využít. Ta nehodlala soustředit válku jen na bojiště, ale šířit strach i hluboko do území obránců.

Podobná taktika Krasa nepřekvapovala. Byl si jistý, že už Archimonde spřádá další plány, což byl důvod, proč považoval výpravu za získáním Duše démona za tolik důležitou.

Přehlédl okolí, zda nespátří další válečníky, ale neviděl po nich ani stopu. Spokojen, Krasus hledání zanechal.

„Jsou sami,“ oznámil Broxovi. „Postaráme se o ně, ale myslím, že tentokrát to bude nejlepší s pomocí magie.“

Ork souhlasně zavrčel. Krasus sklouzl dolů, aby probudil Malfuriona.

„Co...“ vyhrkl noční elf. Krasus mu naznačil, aby byl zticha.

„Tři strážci záhuby,“ zašeptal starší čaroděj. „Jsou sami. Mám v úmyslu je zneškodnit, s tvou pomocí.“

Malfurion přikývl. Následoval Krasa kolem kamenů k místu, odkud bylo vidět, jak létající démoni zkoumají kopce pod sebou.

„Jak to uděláme?“ zeptal se druid. „Bude nejlepší, když sestřelím všechny tři najednou. Když takhle pořád krouží, mohu ale minout. Nechám na tobě, abys zneškodnil ty, kteří mi uniknou.“

„Dobře.“ Malfurion se nadechl a soustředil se. Krasus strážce záhuby sledoval a čekal, až budou co nejbliže u sebe. Dva z démonů se zastavili, aby si vzájemně předali informace, ale třetí pokračoval v hledání. Čaroděj tiše zaklel, vědom si toho, že tohle je nejlepší příležitost zneškodnit ty dva. Třetí byl ovšem daleko a Krasus se obával, že by mu jeho útok mohl umožnit uniknout.

Malfurion musel jeho váhání vycítit. „Nenechám ho utéct, mistře Krase.“

Jeho slova dračího mága uklidnila. Krasus přikývl a připravil se.

Na rozdíl od Illidana — a dokonce někdy i od Rhonina — žil až příliš dlouho, než aby plýtvat silami na efektivnost svých kouzel. Strážci záhuby byli velkou hrozbou a jako k takovým se k nim muselo přistupovat. To bylo všechno. A tak nejprve první a pak i druhý démon jednoduše vybuchli a jejich ostatky rychle začaly padat na zem.

Avšak přesně jak se obával, třetí démon jeho útoku unikl. Netvorova radost však neměla dlouhého trvání. Ještě než na zem dopadlo všechno, co zbylo z obou démonových mrtvých druhů, zvedl Malfurion jediný lístek a zašeptal cosi jen tak do vzduchu. Kolem druida se náhle zvedl silný vítr, rychle se lístku zmocnil a unášel ho ke zbývajícímu strážci záhuby.

Z lístku se náhle stalo mnoho lístků, stovky. Vířily ve větru a točily se rychleji a rychleji. Mezitím se stále blížily k prchajícímu démonovi.

Když se strážce záhuby dotkly, přilepily se k němu. Na démonovi jich během okamžiku pevně držely desítky, přesto se jejich počet kolem něj nijak nezmenšoval. Rohatý válečník bojoval s větrem, ale neustále narůstající váha mu to značně ztěžovala.

Během několika vteřin se démon proměnil v mumii obalenou zelení. Jeho křídla zpomalila, neschopná bojovat s tím, co je tolik tížilo.

Nakonec se strážce záhuby zřítíl z oblohy jako kus kamene.

Malfurion se nedíval, jak démon dopadl na tvrdou zem. Udělal, co bylo nutné, ale nikdy si ten pocit nevychutnával.

„Cesta je volná,“ prohlásil Krasus. „Musíme však spěchat, neboť překonat ty kopce bude trvat dlouho...“

Brox stojící na kameni náhle zavolal: „Ještě něco na obloze! Nad námi!“

Jen o vteřinu později je všechny krátce zahalil temný stín... stín, který se převalil přes celé okolí. Okřídlený tvor se pohyboval tak rychle, že se ztratil v mracích dříve, než stačili poznat, o koho jde. Ork si připravil sekeru a Krasus s Malfurionem kouzla.

Pak se obr znovu vynořil a letěl střemhlav přímo na užaslou trojici. Jen nepatrně obrovskými kožnatými křídly reguloval směr.

Krasus si oddechl a na jeho běžně zasmušené tváři se náhle mihl úsměv. „Mělo mě to napadnout! Měl jsem to cítit!“

Korialstrasz se vrátil.

Čarodějovo mladší já přistálo přímo před nimi. Rudý drak byl na pohled skvostný. Jeho hřeben se táhl až ke konci ocasu. Byl dost velký na to, aby spolkl všechny tři najednou, a přesto navzdory tlamě plné zubů vyzařovala z jeho očí inteligence a schopnost soucitu.

Snad bylo od Krasa poněkud narcistické, když sám obdivoval svou mladší podobu, ale nemohl jinak. Korialstrasz se ukázal být daleko schopnější, než jakého si ho kdy jeho starší verze pamatovala. Vypadalo to, jako by byli dvěma rozdílnými tvory, navzdory skutečnosti, že byli jedním.

Korialstrasz nechal sednout prach a pokynul všem třem velkou hlavou na pozdrav. Očima přitom sledoval Krasa.

„Šťestí, že jsem vycítil kouzla, když jsem letěl kolem,“ zahřměl. „Mé myšlenky byly upnuty jinam, takže bych si vás jinak vůbec nevšiml.“ K čarodějovi pak dodal: „Dokonce ani tebe.“

To nevěstilo nic dobrého. „Mluvíš o hledání ostatních?“

„Ano... našel jsem je. Hledají způsob, jak uniknout tomu prokletému disku Strážce země, ale zatím neznají odpověď. Ani má královna si netroufá postavit se Neltharionovi, dokud nebude mít něco na svou obranu. Viděl jsi, co se stalo modrým! Vybiti do jednoho!“

Krasus si vzpomněl na vejce, která zachránil, ale rozhodl se, že není čas, aby tuto záležitost otevíral. „Alexstrasziny obavy mají opodstatnění. Letět vstříc jistě zkáze není žádná čest.“

„Ale jestli draci smrtelným rasám nepomohou, nebude naděje ani pro nikoho z nás!“

„Ještě je naděje. Nezeptal ses, proč jsi nás tady našel.“ Krasus ukázal na druida. „Mladý Malfurion objevil skryté doupě Strážce země a ví, kde je Duše démona.“

Rudý drak vytřeštil oči. „Je to pravda? Snad tedy útok všech, až bude spát...“

„Ale ne! Tohle se musí udělat tajně, promyšleně. Doufáme, že se nám podaří nepozorovaně proniknout dovnitř a disk ukrást. Jinak by jej Neltharion mohl použít jako první a všichni bychom zahynuli.“

Korialstrasz viděl v jeho slovech smysl, navzdory všemu nebezpečí, které tento plán zahrnoval. „Kam až musíte jít?“

Malfurion mu popsal, co viděl ve Smaragdovém snu. Krasus to místo vzdáleně poznával, takže ho nijak nepřekvapilo, když si ho vybavilo i jeho mladší já.

„Tam to znám! Prokleté místo! Je tam zlo starší než draci, přestože ani já nedokážu říct, co je zač!“

„To v tuto chvíli není podstatné. Záleží jen na Duši démona.“ Vysoký bledý muž se zahleděl ke kopcům. „A jestli máme doufat, že budeme mít alespoň příležitost ho ukrást, měli bychom vyrazit. I nočním panterům bude nějakou dobu trvat, než se přes ty kopce dostanou.“

„Nočním panterům?“ Korialstrasz se zatvářil zmateně. „A proč byste je měli potřebovat, když teď máte mě?“

„Pro tebe by to bylo vůbec nejnebezpečnější,“ upozornil Krasus draka. „Nemůžeš se přeměnit, takže budeš velmi dobře viditelný cíl. A navíc podléháš moci Duše démona. Černý je schopen jedinou myšlenkou z tebe udělat svého otroka.“

„I tak udělám všechno, co budu moci. Musíte se do jeho doupěte dostat včas. Kočky nejsou dost rychlé a přemístit se tam kouzlem si netroufnete.“

Krasus viděl, že hádat se se sebou samým je zbytečné. Korialstrasz jim skutečně pomůže dostat se k cíli daleko dříve. Jakmile tam však budou, Krasus neustoupí a bude trvat na tom, aby jeho mladší verze okamžitě odletěla.

„Dobrá. Broxi, připrav noční pantery. Pustíme je. Já po nich pošlu krátký vzkaz. Vráť se sami k armádě a Rhonin, doufám, dostane zprávu o našem postupu. Vezměte si, co unesete. Nic víc.“

Netrvalo jim dlouho přemístit své věci na ohromného rudého. Poté co čaroděj připevnil zprávu k sedlu své kočky, poslali zvířata pryč. Krasus se spoléhnoucí na drakovi mezi lopatky. Jakmile byli nahoře, udělal Korialstrasz rychlý pohyb sem a tam, aby se ujistil, že se pasažéři pevně drží, a roztáhl křídla.

„Budu spěchat... ale opatrně.“ Slíbil jim.

Když se vznesli k obloze, Krasus si zachmuřeně prohlížel krajinu před sebou. Korialstrasz byl pro ně velkou pomocí, ale úspěch celé výpravy tím v žádném případě ještě nebyl zaručen. Neltharion — Deathwing — se bude mít před nepřáteli na pozoru, ať již před vymyšlenými, nebo skutečnými. Jakmile dorazí do jeho sídla, budou si muset dávat pozor na každý krok. Přes to všechno je mohla těšit alespoň jedna věc.

Tak blízko doupěti černého je jistě nebudou trápit žádní démoni.

6.

Lord Desdel Stareye měl skvělý plán.

Alespoň takto ho přednesl všem, kterých se týkal. Vymyslel ho celý sám, takže byl neprůstřední. Většina ze šlechticů dychtivě přikyvovala a připíjela mu vysoko zdviženými poháry vína, zatímco ostatní jednoduše mlčeli. Vojáci na bojišti byli příliš unavení na to, aby se tím zaobírali, a uprchlíci chtěli jen přežít. Těch pár kritiků, které Stareye měl, čítalo jen hrstku, v jejich čele Rhonin. Bohužel, Krasovy neustálé odchody způsobily, že i velitelské dosud zdravé obavy o osud cizinců slábly. Ve chvíli, kdy to vypadalo, že se člověk chystá nahlas hledat chyby v jeho skvělém plánu, prohlásil Stareye uctivě, že si rada vystačí sama a že čaroděj má jistě spoustu jiných povinností. Zároveň zdvojnásobil počet stráží ve svém stanu a jasně se vyjádřil, že pokud Rhonin jeho doporučení neposlechne, budou jednat.

Rhonin nijak netoužil po sporu, který by ohrozil jednotnost armády, a odešel ze stanu. Jarod na něj čekal nedaleko místa, kde tábořili taurové. Hned vedle důstojníka šel Huln.

Nočnímu elfovi bylo vše jasné z výrazu Rhoninovy tváře. „Něco špatně...“

„Možná... nebo jsem už možná prostě moc cynický, kdykoli jde o toho nadutého aristokrata. Celý ten plán zní prostě moc jednoduše na to, aby fungoval...“

„V jednoduchosti může být síla,“ nadhodil Huln, „když pramení z rozumu.“

„Já ale nějak pochybuju, že Stareye má rozum. Nechápu, jak si mohli s Ravencrestem tak dobře rozumět.“

Jarod pokrčil rameny. „Jsou stejná kasta.“

„Aha, tak v tom případě už to chápu.“ Když Rhonin viděl, že noční elf nezaznamenal jeho sarkasmus, zavrtěl hlavou. „Zapomeň na to. Prostě jenom budeme dávat pozor a doufat v nejlepší...“

Nemuseli čekat dlouho. Stareye rozjel plán ještě před západem slunce. Noční elfové přeskupili síly a vytvořili tři klíny. Taurové a ostatní rasy podle jejich vzoru učinili totéž. Šlechtic stáhl většinu jezdeckva a poslal ho za levé křídlo. Tam mělo kousek za hlavním vojem armády čekat.

Přední linie každého klínu tvořila kopí, následovaná meči a jinými ručními zbraněmi. Za nimi, chráněni ze všech stran, stáli lučištníci. Každý klín rovněž obsahoval rovnoměrně rozptýlené členy Měsíční hlídky. Čarodějové tam byli na ochranu proti Eredarům a jiným magií vládnoucím jednotkám.

Klíny se měly zarazit, jak nejhrouběji to šlo, a zakousnout se do řad Plamenné legie jako ohromné zuby. Démoni chycení mezi klíny měli být cílem lučištníků a válečníků s meči. Noční elfové se měli pohybovat jednotně, žádný z klínů neměl být rychlejší než ostatní. Jezdectvo bylo v záloze, aby jistilo jakékoli slabé místo, které se někde objeví.

Taurové a zemští byli k plánu skeptičtí, ale vzhledem k tomu, že sami neměli s vojenskou strategií v takovém měřítku zkušenosti, sklonili se před znalostmi nočních elfů, které v tomto případě považovali za hlubší.

Armáda vyrazila. Jarod jel vedle Rhonina. Démoni zcela nezvykle váhali, což Stareye považoval za dobré znamení. Čaroděj s důstojníkem to naopak brali jako důvod k ještě větší obezřetnosti.

„Mluvil jsem s Měsíční hlídkou,“ oznámil Rhonin svému společníkovi. „Máme v hlavě pár triků, které by mohly zajistit, aby plán Jeho lordstva přinesl nějaké ovoce. Budu je řídit.“

„Huln slibuje, že ze strany taurů nedojde k oslabení, a myslím, že srstnatec naznačoval cosi podobného,“ odpověděl kapitán. „Ale bojím se, jestli budou stejně držet linii i chlapi Dungarda Ironcuttera.“

„Jestli budou bojovat podobně jako trpaslík jménem Falstad, kterého znám,“ prohlásil Rhonin a zavzpomínal, „bude tohle ten nejmenší problém.“

V tu chvíli se rozezněly rohy. Vojáci vpředu se okamžitě semkli a zvýšili tempo.

„Kéž bych se tak ještě podíval do Suramaru, než tohle všechno...“

Krajina před nimi se začala svažovat, až jim nakonec umožnila pohled na to, co leželo před nimi.

Až k horizontu se táhlo jedno obrovské moře démonů.

„Matko Luno!“ vydechl Jarod.

„Drž se!“

Trubač dal signál k útoku. Noční elfové s nadšeným křikem zrychlili až do běhu. Hluboký řev z pravé strany prozrazoval taury a srstnatce. Postup zemských doprovázelo podivné kvílení.

Bitva propukla.

První řady Legie se pod intenzitou útoku téměř okamžitě rozpadly. Klíny se zakously do davu démonů. Kopí proklála desítky rohatých válečníků.

Jaroda se zmocnilo nadšení. „Jde to!“

„Setrvačnost. Ta se zpomalí!“

A skutečně, už o několik metrů dál se Plamenná legie začala dávat dohromady. Nepodařilo se jí zcela zastavit nápor nočních elfů, ale každý krok stál nyní mnoho úsilí a bolesti.

Nemluvě o tom, že vše se hned zpočátku neobešlo bez nebezpečí a těžkých ztrát. Do vzduchu se vzneslo několik strážců záhuby s cílem dostat se za kopí a z dosahu lučištníků. Některé se podařilo sestřelit, jiným se ovšem podařilo udržet se ve vzduchu přímo nad obránci. Ozbrojeni dlouhými palcáty i jinými zbraněmi se snášeli dolů a drtili lebky nočních elfů, kteří měli co dělat s nepřáteli na zemi. Palba lučištníků i útok Měsíční hlídky je však nakonec zahnal zpět.

V jiném místě se řady démonů rozestoupily, aby udělaly místo dvěma pekelníkům valícím se přímo proti hrotu jednoho ze živých klínů. Vojáci, kteří se je pokusili zastavit, byli rozdraceni a klín se rozštěpil a téměř obrátil na druhou stranu. Jednoho pekelníka zastavila Měsíční hlídka, přestože ještě před tím stačil rozdrtit několik lučištníků. Druhému se dál dařilo vnášet do řad nočních elfů zkázu, i když se za ním zase spojily.

Rhonin se pokusil zaměřit na tohoto jediného démona, ale kolem bylo příliš mnoho vojáků. Pokaždé, když už si čaroděj myslel, že by mohl kouzlo seslat, objevilo se riziko, že zasáhne i několik nočních elfů.

Jakoby odnikud se objevili tři zemští. Trpaslíci si razili cestu řadami obránců, až se dostali k pekelníkovi. Každý z malých, avšak svalnatých mužů třimal v rukou válečné kladivo s ohromnou ocelovou hlavou.

Pekelník provedl výpad, ale minul. Jeden z trpaslíků se prosmýkl pod něj a udeřil netvorovi do nohou. Druhý šel na démona ze strany. Pekelníkovi se podařilo zasáhnout druhého útočníka hřbetem ruky, ale co by každého nočního elfa zabilo a rozdrtilo mu všechny kosti, zemského jen na chvíli ochromilo. Pekelník konečně narazil na tvory s kůží stejně tvrdou jako jeho vlastní.

Nyní všichni tři trpaslíci rozehráli koncert svými kladivy. Kamkoli tyhle těžké zbraně démona zasáhly, zanechávaly po sobě praskliny a rýhy. Levá noha se podlomila a pekelník musel na kolena.

Poslední, co Rhonin z démona viděl, byli všichni tři zemští mířící kladivy přímo na démonovu hlavu.

Čaroděj si všiml, že k němu jede Jarod Shadowsong. Rhonin ani nezaregistroval, že kapitán zmizel. „To tys je zavolaš?“

„Napadlo mě, že by mohli mít větší šanci!“

Rhonin uznale pokýval hlavou a znovu začal pohledem zkoumat bojiště. Armáda nočních elfů se vzpamatovala z krátkého vyvedení z míry a znovu tlačila Plamennou legii před sebou. Démoni si navzdory nucenému ústupu zachovávali ve tvářích vzdorovitý výraz. Ovšem přes všechnu snahu dokázali postup odhodlaných nočních elfů jen na chvíli zpomalit.

„Ten zatracený plán nakonec funguje,“ zamručel čaroděj. „Zdá se, že jsem Jeho lordstvo podcenil.“

„To je dobře, mistře Rhonine! Bojím se pomyslet, co by se stalo, kdyby selhal!“

„Tam je ten...“ Rhonin zavyl, když se mu jakási intenzivní síla pokusila rozmáčknot mozek. Svezl se ze sedla, než ho Jarod stačil zachytit, a dopadl na zem dost tvrdě na to, aby se mu v těle otfásly všechny kosti. Noční elf seskočil k němu a pokoušel se pomoci čaroději na nohy.

Rhoninovi naplnilo hlavu strašlivé bušení. Zvuky bitvy ustoupily do pozadí. Rozmazaným pohledem viděl, jak na něj Jarod mluví, ale elfův hlas k němu nedosáhl.

Bušení bylo čím dál silnější. Rhonin v agónii chápal, že byl napaden nějakým kouzlem, ovšem tohle jej zasáhlo daleko zákeřněji než kterékoli v minulosti. Čaroděje krátce napadli Nathrezim, jejichž síla dokázala oživovat mrtvé, ale tohle jejich práci příliš nepřipomínalo.

Bolest se stala omračující. Rhonin s drtivým pocitem bojoval, ale věděl, že prohrává. Nebyl daleko od bezvědomí, a pokud by do něj upadl, obával se, že by se už zřejmě neprobral.

Uprostřed útoku se mu v myšlenkách rozezněl hlas bez emocí: Mně se nemůžeš postavit, smrtelníku.

Čaroději nemusel nikdo říkat, kdo k němu mluví. Když Rhonina konečně opustily síly a obklopila ho temnota, v umírajících smyslech mu znělo démonovo jméno.

Archimonde...

* * *

Jarod Shadowsong rychle odtáhl nehybné čarodějovo tělo za bojové linie. Noční elf spěšně prohlížel Rhonina a hledal nějaké zranění, nic ovšem nenašel. Člověk byl navenek zcela nedotčen.

„Magie,“ zamručel. Jarod se ušklíbl. Jako člověk tímhle uměním zcela neposkvrněn měl k čarodějům zdravý respekt. Cokoli, co mohlo Rhoninovi ublížit, muselo zcela jistě pocházet z mocného zdroje. Pro něj to znamenalo toho nejmocnějšího démona, se kterým se zatím utkali, démona jménem Archimonde.

Skutečnost, že si Archimonde našel příležitost čaroděje vyhledat, kapitána značně znepokojila. Archimonde se měl zuřivě snažit udržet v řadách ustupujících démonů pořádek. Kamkoli se Jarod podíval, byla Plamenná legie blízko zhroucení. Plán lorda Stareye se ukázal být velkým úspěchem...

Noční elf vytřeštil oči.

Nebo ne?

* * *

Brox se držel stejně pevně jako zbývající dva, zatímco je Korialstrasz nesl k cíli. Ork žil v časech, kdy si jeho lid podrobil rudé draky, ovšem sám nikdy dříve neletěl. Nyní se tím pocitem nechával doslova opájet a poprvé pocítil soucit s draky, kteří museli žít v zajetí. Být tak volný, žít na obloze a pak být přinucen chépnout jako pes z vůle někoho jiného... nad takovým osudem se ork otrásl. Ve skutečnosti se Brox cítil s draky svým způsobem spřízněný, neboť i jeho druhové kdysi bývali otroky, když démoni Plamenné legie zvrátili jejich smysly v cosi obludného.

Kdysi chtěl Brox jednoduše zemřít. Nyní byl ochoten smrti čelit, ovšem smrti, která bude mít smysl. Nebojoval jen, aby bránil dalekou budoucnost vlastního lidu, ale rovněž aby bránil ty, které chtěli démoni rozdrtit tady a teď. Duchové rozhodnou, jestli bude potřeba oběti jeho života, ale Brox doufal, že počkají tak dlouho, aby mohl zasadit ještě několik rozhodných ran... a hlavně aby se mohl postarat o to, že tenhle úkol úspěšně splní.

Kopce přerostly v hory, které mu zpočátku připomněly ty, co se tyčily nedaleko jeho domova. Tyhle hory se však brzy změnilly a s nimi se změnilo i cosi ve vzduchu. Krajina se stala pustou, jako by se život bál nebo nechtěl na takovém místě existovat. Korialstrasz se zmínil o starobylém zlu a ork, snad spřízněnější s přírodou než většina ostatních, cítil, jak tohle zlo prostupuje úplně vše. Byla to jedovatá špína horší než ta, kterou kolem sebe šířili démoni, jež ho nutila toužit po tom uchopit pevně sekeru zatím pevně přivázanou na záda.

Drak náhle klesl mezi dva vlhkostí zcela černé ostré vrcholky. Korialstrasz bez sebemenší námahy prolétal úzkými údolními a hledal vhodné místo k přistání.

Nakonec dosedl do stínu obzvláště zlověstně vyhlížející hory, která Broxovi připomínala obludného válečníka napřahujícího se k ráně těžkou palicí. Ostrá horní polovina skalnatého vrcholku ještě zesilovala už tak silný pocit, že je sledují nějaké temné síly.

„Blíž se neodvážím letět,“ oznámil drak pasažérům, když sesedali. „Ale nějaký čas s vámi ještě mohu jít.“

„Nejsme daleko,“ prohlásil Malfurion. „Tohle místo si pamatuji.“

Krasus si prohlížel stejný vrcholek, který upoutal i Broxovu pozornost. „Tohle si nejde nepamatovat. Velmi příhodné doupě pro Deathwinga.“

„Už jsi to jméno vyslovil dřív,“ řekl druid. „A Rhonin taky.“

„Pod tímhle jménem známe Strážce země tam, odkud jsme přišli. Jeho šílenství zanechalo stopy, že ano, Broxi?“

Veterán souhlasně zamručel. „Můj lid mu taky říkal Stín krve... ale ano, Deathwinga znají všichni živí tvorové, bohužel.“

Malfurion se zachvěl. „Jak to uděláme, aby si nás nevšiml? Já jsem unikl jen díky tomu, co mne naučil Cenarius, ale do Smaragdového snu nemůžeme všichni.“

„Ani by to nemělo smysl,“ odpověděl Krasus. „Ze snového světa bychom se Duše draka nemohli dotknout. Musíme zůstat v tomhle. Já ho znám nejlépe. Měl bych být schopen zaznamenat všechna varovací kouzla. To ovšem znamená, že zbytek bude záviset na tobě a na Broxovi.“

„Jsem pro.“

„Já taky.“ Ork si nadhodil magickou sekeru. „Klidně tomu černému useknu hlavu, když budu muset.“

Čaroděj se zasmál, přestože jen krátce. „A na světě by byla další oslavná píseň, že?“

Nejdříve šel jako první Korialstrasz, neboť drak sám o sobě představoval tu nejlepší ochranu ze všech, dokonce i v Broxových očích. Zanedlouho se ovšem stezka začala zužovat, až se nakonec obr nebyl schopen protáhnout skrz.

„Budeš muset zůstat zde,“ rozhodl Krasus.

„Mohl bych vylétnout nahoru a hory obletět...“

„Jsme příliš blízko. I kdyby se nám podařilo vyhnout se kouzlům, čekal bych od Deathwinga, že postaví hlídky. Viděly by tě.“

Proti těmto logickým argumentům nemohl drak protestovat. „Počkám tedy na vás zde. Nemáte jinou možnost než mne zavolat, až bude třeba.“ Přimhouřil ještěří oči. „I kdyby to pro mne znamenalo utkat se s ním.“

Zpočátku způsobila ztráta Korialstrasze, že nálada v družině poklesla. Trojice se pohybovala vpřed s větší opatrností a bedlivě sledovala každý roh a stín. Malfurion čím dál častěji ukazoval na výrazné body v krajině, což dávalo tušit, že se přiblížili k cíli. Brox, který šel nyní v čele, si zkoumavě prohlížel každý větší kámen, který jim ležel v cestě, a snažil se odhadnout, zda se za ním neskrývá nepřítel.

Den ustoupil noci, a přestože Malfurion viděl lépe, zastavili se, aby se trochu prospali. Druid si byl jistý, že jsou již blízko doupěti, což ostatní, dokonce i Broxe, naplňovalo neklidem.

Když se ork usadil, aby vzal první hlídku, Krasus mu připomenul: „Dnes se budeme střídat spravedlivě. Všichni budeme muset být zcela při síle.“

Prošedivělý ork neochotně souhlasil a uvelebil se na zemi. Jeho ostrý sluch brzy zaregistroval pravidelný dech obou společníků, neklamné znamení, že spánek je rychle přemohl. Registroval ovšem rovněž i jiné zvuky, přestože jich v porovnání s většinou míst, která za svůj těžký život navštívil, nebylo mnoho. Tohle byla skutečná pustina. Vítr kvílel a tu a tam se z nějaké skály sesulo pár kamenů, ovšem mimo to se zde neozývalo prakticky nic.

V tomto klidu se Brox pohroužil do vzpomínek na poslední dny boje proti démonům. Viděl své druhy, jak rozjařeně hovoří o krveprolití, které rozpoutají, o nepříteli, který padne pod jejich sekerami. Mnozí z nich čekali, že zahynou, ale jakou smrtí!

Nikdo ale nečekal události, které měly přijít.

Dlouho poté Brox věřil, že jej pronásledují mrtví druhové. Nyní už ovšem stárnoucí válečník věděl, že ho neprokleli, nýbrž naopak stáli po jeho boku a vedli jeho ruku. Žili v něm a s každým dalším mrtvým protivníkem víc uctíval jejich památku. Jednoho dne to bude Brox, kdo padne, ale až do té doby bude jejich šampiónem.

Tohle vědomí ho naplňovalo pýchou.

Brox byl zvyklý na úkoly typu toho, který vykonával nyní, a věděl přesně, kolik času uběhlo. Měl již za sebou víc než polovinu hlídky. Zvažoval, že by ostatní nechal spát, ale měl na paměti Krasovo varování. Přes všechny zkušenosti byl ork proti čaroději jen nemluvně. Brox ho poslechne... pro tentokrát.

Pak upoutal jeho pozornost zvuk, který nezpůsoboval vítr. Zaměřil se na něj a rysy mu ztvrdly, když poznal, o co jde. Žvatlající pištivé hlasy. Byly daleko a zaslechl je jen díky změně směru větru. Ork se rychle narovnal a pokusil se rozpoznat, kde přesně ti žvanilové jsou.

Konečně zahlédl malý boční průchod nějakých sto metrů severně. Ty hlasy musely přicházet odněkud, kam ten průchod vedl. S tichostí zkušeného lovce opustil svůj post a vydal se to prozkoumat. Zatím nebylo třeba budít ostatní. Na tomhle znepokojivém místě bylo stále ještě možné, že to, co slyšel, bylo jen kvílení větru v prastarých horách.

Když se k průchodu přiblížil, žvatlání utichlo. Ork se okamžitě zastavil a čekal. Po chvíli se hlasy ozvaly znovu. Brox měl konečně jasnější představu o tom, co slyší, a to jen způsobilo, že pokračoval dál ještě opatrněji.

Cvičeným sluchem se ork pokusil hlasy spočítat. Tři, maximálně čtyři. Lépe to odhadnout nedokázal.

Pak k němu dolehly další zvuky. Kopání. Tady ale trpaslíci být nemohli.

Brox se pomalu a tiše plížil k místu, kde se neznámá skupinka musela skrývat. Ať již to byl kdokoli, zjevně na tomhle místě nečekali nikoho jiného, což Broxovi dávali jistou výhodu.

Prostor přímo před ním ozařovalo malé světlo. Brox se naklonil za výčnělek... a spatřil gobliny.

V porovnání s orkem to byla drobná stvoření kost a kůže s velkými hlavami. Kromě ostrých zubů a malých špičatých drápků na nich nic nepředstavovalo větší hrozbu. Brox ovšem věděl, jak nebezpeční goblini dokáží být, obzvláště když jich je více než jeden. Byli lstiví a rychlí, schopní se snadno prosmýknout kolem větších protivníků. Goblinům se nedalo věřit, že neublíží, pokud nebyli mrtví.

Malfurion se zmínil, že goblini — desítky goblinů — pracují na čemsi pro černého draka. Byli zjevně nezbytní při tvorbě samotné Duše démona. Brox se mohl jen domnívat, že tihle jsou ze stejné skupiny, ale pokud tomu tak bylo, co pohledávali tady venku?

„Víc, víc!“ zabručel jeden. „Na dva pláty málo!“

„Žíla je vyčerpaná!“ vyštěkl jeho společník, který byl téměř jeho dokonalým obrazem. Ke třetímu pak ostře dodal: „Musíme najít další, další!“

Kopání se ozývalo z malého tunelu v nejbližší hoře. Gobliní verze dolů. Brox viděl, jak se k ostatním přidala čtvrtá postavička. V jedné ruce držela zakrytou olejovou lampu a za sebou táhla pytel téměř stejně velký jako její tělo. Goblini byli malí, ale na svou velikost neuvěřitelně silní.

Na rozdíl od ostatních tenhle vypadal, že má dobrou náladu. „Našel jsem další malou žílu! Víc železa!“

Zbytek se rozjařil: „Dobře!“ řekl první. „Není čas na lov! Ať to udělají ostatní!“

Broxův instinkt velel okamžitě zaútočit, ale věděl, že tohle by Krasus nechtěl. Ork si gobliny prohlížel. Vypadali, jako že ještě nějaký čas budou mít hodně práce. Může se vrátit k čaroději a říct mu, co objevil. Krasus bude vědět, co dělat, ať již to bude znamenat gobliny zajmout, nebo se jim vyhnout...

Cosí ho udeřilo ohromnou silou do temene hlavy a srazilo na kolena. Něco mu skočilo na záda a sevřelo hrdlo. Pak Broxe znovu cosí udeřilo do hlavy. „Vetřelec! Pomoc! Vetřelec!“

Ten pištivý hlas prořizl mlhu orkovy bolesti. Zezadu po něm šel další goblin. Pěsti goblinů nebyly velké, takže Brox se mohl jen domnívat, že ho zasáhl nějakým kamenem nebo kladivem.

Ork se pokusil vstát, ale goblin na něj neustále dorážel. Broxovi stékal k ústům pramínek krve. Její chuť probudila válečníka k rychlé akci. Stále ještě na kolenou se prudce překulil.

Ozvalo se zavřísknutí a pak těžký ork přistál na čemsi, co sebou mrskalo. Bušení náhle ustalo. Brox se dál převaloval ze strany na stranu a cítil, jak goblin povoluje sevření.

Když se zvedl na nohy, zaslechl v blízkosti další gobliní hlasy. Do ramene ho udeřilo něco, co považoval za další kámen. Brox uslyšel zvuk kovu skřípajícího o kov a zjistil, že goblini mají nože.

Poslepu sáhl po sekeře, ale nenašel ji. Než Brox zaostřil zrak, skočila mu na hrud' vřešticí postavička a málem ho povalila na zem. Goblin jej pevně sevřel rukama i nohama a zároveň se pokoušel zabodnout mu do oka dýku.

Zatímco se Brox ze všech sil snažil udržet si dýku od těla, přistál mu na rameni druhý útočník. Ork zavrčel, jak mu čepel dýky rozřízla ucho. Broxovi se podařilo zvednout ruku, strhnout stvoření z ramene a odhodit je, jak nejdál dokázal. Když goblinovo skučení utichlo, soustředil válečník veškeré úsilí na to, aby se zbavil toho, který mu stále visel na hrudi.

Téměř se mu to podařilo, když ho cosí uchopilo za obě nohy. Brox jednu nohu zvedl a prudce s ní dupl. S nesmírným uspokojením zaslechl praskání kostí. Sevření na noze povolilo. Když však opakoval stejný manévř s druhou nohou, goblin visící na ní se rychle přesmykl, aniž by se pustil.

Tomu na hrudi se podařilo zabodnout dýku Broxovi do ramene. Zlomyslné stvoření se chichotalo, když vytahovalo čepel z rány.

Rozzuřený ork máchl ohromnou pěstí a zasáhl goblina přímo do spánku. Chichotání okamžitě ustalo a nahradilo je krátké zachřoptění předcházející goblinovu bezvědomí.

Ani nyní se však Broxovi neulevilo. Další útočník mu vrazil do břicha tak prudce, až mu vyrazil dech. Brox spadl. Jediné pozitivum toho přišlo v podobě zavřísknutí goblina držícího se ho za nohu. Napůl rozdrčeno vahou orkovy končetiny se stvoření konečně pustilo.

Druhý goblin skočil na ležícího orka a bušil do něj kamenem. Tohle mělo daleko do hrdinské smrti v bitvě, jakou si Brox sám pro sebe vysnil. Nevzpomínal si na žádného orka z velkých písní, který by byl zabit gobliny.

A pak ti dva na jeho hrudi zavřískli, jak je záblesk rudého světla odhodil na druhou stranu prostranství. Jeden narazil do jiného goblina a oba skončili jako změť propletených končetin, druhý prudce narazil do skály.

„Dej pozor, abychom je dostali všechny!“ uslyšel ork Krasův naléhavý rozkaz.

Brox zatřepal hlavou a včas se mu podařilo zahlédnout dva propletené gobliny, jak mizí do dřívě naprosto pevné půdy. Jejich křik ustal ve chvíli, kdy jim pod zemí zmizely i hlavy.

Další ze stvoření, buď chytřejší, nebo troufalejší než ostatní, s neomylnou přesností mrštilo kamenem s úmyslem zasáhnout čaroděje do spánku. Přestože si byl vědom, že je příliš pozdě, i tak Brox otevřel ústa, aby Krasa varoval — a viděl, že kámen hubeného čaroděje nejen nezasáhl, nýbrž že se odrazil zpátky s takovou prudkostí, až o okamžik později rozdrtil goblinovi lebku.

Orka zamrazilo v zádech. Instinktivně sekl sekerou za sebe. Goblin připravený vrazit mu dýku do zad se zhroutil k zemi.

Krasus zůstával soustředěný s očima nyní zcela zavřenýma. Brox opatrně vstal a snažil se nezpůsobit jakýkoli hluk, který by čaroděje mohl vyrušit.

„Žádný neunikl...“ zašeptal po chvíli Krasus. Otevřel oči a prohlížel si krveprolití kolem. „Dostali jsme je všechny.“

Ork vrátil sekeru na místo a lítostivě sklopil hlavu. „Odpusťte mi, starší. Choval jsem se jako nevychované dítě.“

„Je po všem, Broxi... a možná že jsi nám dokonce našel zkratku, kterou se dostaneme k cíli.“ Krasus se zářící rukou jemně dotkl válečníka na rameni a uzdravil jej, jako by jeho zranění nebyla vlastně nic.

S úlevou, že se neztrapnil úplně, se Brox na čaroděje zvědavě podíval. Na Krasa nyní hleděl už i Malfurion, ovšem ten s daleko větším porozuměním.

„Oni ví, jak se nejrychleji dostat do drakova doupěte,“ vysvětloval Krasus a ruka mu znovu zářila. „Ukáží nám cestu.“ Brox se rozhlížel kolem. Všichni goblini, které viděl, se zdáli být mrtví. Pak si všiml toho, který narazil do skály, jak podivně neohrabaně vstává. Nejprve ostřílený válečník uvažoval, jak ten tvor mohl takový náraz vůbec přežít — ale pak si rychle uvědomil, že nepřežil.

„Všichni jsme služebníky života,“ zašeptal Krasus se zjevným znechucením, „což znamená, že stejně dobře známe i smrt.“

„U Matky Luny...“ vydechl Malfurion.

S tichou modlitbou k duchům zíral Brox na oživé tělo. Až příliš mu připomínalo Pohromu. Aniž by si to uvědomil, sáhl po sekyře, kdyby goblin náhodou zaútočil.

„Upokojte se, přátelé. Jen oživuji vzpomínky na jeho cestu sem. Půjde po ní a pak vše skončí. Nejsem žádný Nathrezim, abych se vyžíval v tom, jak oživlá těla plní mou vůli.“ Udělal gesto k mrtvému goblinovi, který se, poté co se vrávoravě otočil, začal belhat na sever. „Pojďte! Skoncujeme s tou nechutností a připravíme se na vstup do doupěte temného...“

Krasus klidně vykročil za morbidní loutkou. Malfurion jej po chvíli váhání následoval. I Brox zaváhal, ale pak, když si vzpomněl na zlo, proti kterému stojí, souhlasně přikývl, že čarodějův čin byl nezbytný, a přidal se k ostatním.

7.

Archimonde sledoval, jak jsou jeho válečníci na všech frontách nuceni ustupovat. Sledoval, jak umírají po tuctech pod čepelemi obránců nebo roztrháni kočkovitými šelmami nočních elfů. Všiml si, že další desítky hynou vražděny brutální silou jiných tvorů, kteří se s armádou nočních elfů spojili.

Archimonde to všechno sledoval... a usmíval se. Byli bez čaroděje, bez druida i bez toho vyzáblého mága... dokonce i bez válečníka se zelenou kůží, jehož primitivní vztek démon obdivoval.

„Je čas...“ zasyčel sám pro sebe.

* * *

Jarod se dál pokoušel probudit Rhonina, ale čaroděj neodpovídal. Jediná reakce, kterou člověk zatím projevil, byla ta, že otevřel oči, ovšem byly to oči, které neviděly, a nebyl za nimi ani náznak přítomnosti.

I tak to však zkoušel dál. „Mistře Rhonine! Musíte se probudit! Děje se něco špatného! Víím to!“ Kapitán pokropil tvář rudovlasého čaroděje vodou. Kapky po ní sklouzly bez jakéhokoli účinku. „Ten pán démonů něco chystá!“

A pak upoutal jeho pozornost podivný hluk. Připomínal Jarodovi časy, kdy se díval na hejna ptáků přistávající ve větvích. V uších mu znělo pleskání mnoha křídel.

Zvedl hlavu.

Obloha byla plná strážců záhuby.

„Matko Luno...“

Každý z letících démonů nesl v pažích náklad, těžký kotel, z něhož se kouřilo. Kotle byly daleko větší a těžší, než jaký by uzvedl noční elf, a dokonce i strážci záhuby vypadali, že je drží jen s vypětím všech sil, nicméně drželi je.

Jarod Shadowsong si to hejno zkoumavě prohlížel a ihned zjistil, že letí co možná nejrychleji k předním liniím nočních elfů... a pak za ně. Pochyboval, že by si jich někdo dole všiml, tak zuřivý byl boj. Dokonce i lord Stareye zřejmě viděl jen umírající demony před sebou.

Musel šlechtice varovat. To bylo to jediné, co Jarodovi dávalo smysl. Nikdo jiný nebyl. Krasus byl pryč.

Kapitán zvedl Rhoninovo tělo a odtáhl ho k blízkému velkému kameni. Opřel čaroděje o opačnou stranu, než kde bylo bojiště. Doufal, že tady nikdo čaroděje neuvidí.

„Prosím... odpusťte mi,“ žádal voják nehybnou postavu.

Jarod vyskočil na pantera a zamířil k místu, kde naposledy zahlédl šlechticův prapor. Ovšem právě v okamžiku, kdy vyrazil z místa, kde ukryl Rhonina, dostal se první strážce záhuby nad noční elfy. Kapitán viděl, jak obrací kotel. Na nic netušící vojáky se valila vařící rudá tekutina. Jejich křik byl strašlivý. Většina z těch, na které dopadl smrtící déšť, se svíjela na zemi. Jediný kotel stačil, aby byla popálena desítka nočních elfů, někteří navíc zřejmě smrtelně. A pak začali své kotle obracet i ostatní demoni.

„Ne...“ vydechl. „Ne!“

Obránce zalila povodeň smrti.

Řada za řadou propukala v chaos, jak se vojáci pokoušeli chránit před hrůzou pršící z nebe. Obstáli proti mečům a drápům — nebezpečím, která dokázali odrazit zbraněmi — ale proti vařící hrůze, kterou nyní přinášeli strážci záhuby, se nedalo dělat nic.

Výkřiky nočních elfů zvonily v Jarodově hlavě na poplach. Pobídl zvíře k co možná nejrychlejšímu běhu. Zhlédl prapor lorda Stareye a pak, po několika okamžicích napětí, i samotného šlechtice.

Co však Jarod viděl, ho nijak nepovzbudilo. Štíhlý noční elf seděl na své kočce, ve tváři zděšený výraz. Desdel Stareye seděl v sedle, jako by už byl mrtvý. Díval se na zkázu svého grandiózního plánu bez zjevného záměru pokusit se o cokoli, co by situaci zachránilo. Jeho družina a strážce kolem něj na svého velitele bezmocně hleděly. Jarod jim v tvářích neviděl žádnou naději.

Kapitánovi se podařilo dostat kočku blíže ke šlechtici. Prodral se kolem ohromených strážů a šlechticů s třesoucím se rukama až k veliteli. „Můj pane! Můj pane! Udělejte něco! Musíme ty demony sundat dolů!“

„Je příliš pozdě, příliš pozdě!“ mumlal Stareye, aniž by se na něj podíval. „Všichni jsme ztraceni! Tohle je konec všeho!“

„Můj pane...“ Jakýsi šestý smysl přinutil Jaroda zvednout hlavu k obloze.

Nad nimi se vznášeli dva demoni, kotle ještě stále plné.

Jarod uchopil šlechtice za paži a zakřičel: „Lorde Stareye! Jedte! Rychle!“

Výraz velitele nočních elfů potměněl a Stareye znechuceně vytrhl Jarodovi paži ze sevření. „Pusťte! Zapomínáte se, kapitáne!“

Jarod na Stareye nevěřicně zíral „Můj pane...“

„Zmiz, než tě nechám vsadit do želez!“ S vědomím, že není schopen udělat nic, čím by šlechtice přesvědčil, zatáhl Jarod za uzdu a obrátil svého pantera. To mu zachránilo život.

Proud, který zalil Stareye i ostatní, rozpouštěl maso a taval ocel. Stareyeova kočka ve smrtelných křečích shodila jezdcovo tělo ze sedla. Šlechtic přistál na zemi jako obludná hromádka a jeho arogantní výraz se proměnil v rozteklou neurčitou hmotu. Jeho společníkům

a strážím se nevedlo o mnoho lépe. Ti, kteří nebyli ihned mrtví, se svíjeli v bolestech a z jejich nářku mrazilo.

A Jarod pro ně nemohl nic udělat. Strážci záhuby se vznášeli na obloze, zcela neatakováni zděšenými obránci. Sporadická střelba osamocených lučištníků jich několik zasáhla a někteří zahynuli způsobem, který dával tušit práci Měsíční hlídky, ovšem nějaký jednotný útok neexistoval. Jaroda ten nedostatek organizace ohromoval, ale pak si vzpomněl, že Stareye nahradil všechny bývalé důstojníky svými patolízaly.

Ještě nepochopitelnější bylo, že některé jednotky nočních elfů stály zcela mimo veškeré dění. Vyděšeně stály opodál a čekaly na rozkazy, které nikdy nebudou vydány. Jarod si uvědomil, že netuší, že je Stareye mrtev, a zřejmě se domnívají, že je velitel každým okamžikem zavolá.

Rychle k jednomu takovému oddílu přešel. Velící důstojník mu zasalutoval.

„Kolik tu máte luků?“ zeptal se Jarod.

„Tři desítky, kapitáne.“

To jen stěží mohlo stačit, ale alespoň nějaký začátek. „Použijte všechny! Chci, aby okamžitě střílely po strážcích záhuby! Ostatní pro mě vytvoří ochranný čtverec!“

Noční elf vydal rozkaz. Jarod se zoufale rozhlížel po čemkoli, co by se ještě dalo využít. Místo toho přímo k němu přijížděl nějaký jezdec. Nově příchozí zasalutoval způsobem, který okamžitě dával tušit, že Jarod je první noční elf připomínající důstojníka, kterého spatřil.

„Klín je ztupený, jen těžko držíme linii!“ Ukázal za sebe k místu blízko středu armády. „Lord Del'theon je mrtev a nám velí jen poddůstojník! Poslal mě, abych našel někoho, kdo nás posílí!“

V tu chvíli se už jednotky, nad kterými Jarod převzal velení, seřadily do požadované formace. Zatímco kapitán zvažoval, jak vyřešit tenhle nový problém, spatřil téměř deset strážců záhuby, jak se řítí mrtví z oblohy. To mu dodalo alespoň kapku naděje.

Nakonec oznámil nově příchozímu: „Jeďte k taurům! Řekněte jim, že kapitán Shadowsong žádá od lidu Hulna, aby několik jejich válečníků jelo s vámi a posílilo klín!“ Pak si Jarod vzpomněl ještě na něco. „A požádejte je o nejlepší lučištníky...“

Když skončil, noční elf s poněkud méně zoufalým výrazem ihned odjel splnit rozkaz. Jarod neměl ani čas uvažovat o něčem dalším, když se objevili jiní dva. Kapitán se mohl jen domnívat, že viděli, jak organizuje obranu, a že se někdo hloupě domníval, že tak činí ve jménu mrtvého lorda Stareye.

Navzdory skromnosti je však Jarod nemohl jen tak poslat pryč. Vyslechl si, co potřebují, a zuřivě hledal řešení, třebaže jen dočasné.

K jeho překvapení krátce poté dorazil jeden člen Měsíční hlídky. Přestože to byl zjevně některý ze starších čarodějů, vypadal jaksi spokojeně, že narazil právě na kapitána Shadowsonga.

„Lučištníci umenšují škody, které nám ti okřídlení démoni působí! Byli jsme schopni se reorganizovat, i když tři z nás jsou mrtví a dva další vyřazeni z boje! Pokoušíme se bojovat s těmi nahoře i s černokněžníky v dálce, ale k tomu budeme potřebovat větší ochranu!“

Jarod se snažil nepolykat nasucho. Doufal, že se mu podaří skrýt před čarodějem nejistotu tak, že předstíral, že si prohlíží levé křídlo armády. Spatřil tam několik řad vojáků, kteří se marně snažili dostat k blížícím se démonům. Shluk těl vpředu způsoboval, že ti vzadu nebyli k ničemu a ve skutečnosti často tlačili vojáky před sebou přímo proti zbraním protivníků.

Vytáhl ze čtverce kolem lučištníků jednoho vojáka. „Vy! Jeďte s ním támhle a vezměte z těch řad jeden oddíl! Řekněte ostatním, aby se drželi zpátky a doplňovali přední linii, jen když to bude třeba!“

Přicházely další a další požadavky. Jarod neměl čas si vydechnout. Došlo to až tak daleko, že i zemští a ostatní spojenci se dožadovali jeho pomoci. Jarod, kterému se nepodařilo najít kohokoli s vyšší hodností, neustále odpovídal na otázky a modlil se, aby neposílal nevinné na smrt.

Kapitán čekal, že každým okamžikem uvidí, jak se armáda démonů valí přes jeho lid, ale noční elfové se nějakým způsobem drželi.

Spojené síly Měsíční hlídky a lučištníků se nakonec ukázaly pro okřídlené demony příliš decimující a ti se stáhli, mnozí z nich s kotli ještě plnými. Ztráty v armádě nočních elfů byly vysoké, ale když se vše trochu uklidnilo, Jarod začal doufat, že něco z toho, co udělal, způsobilo, že zatím nejsou vyšší.

Když kapitán dostal konečně příležitost vrátit se k Rhoninovi, měl v patách půl tuctu podřízených. Nežádal o ně; různí důstojníci armády trvali na tom, že zůstanou s Jarodem pro případ, že by pro ně měl nějaký úkol. Bývalého důstojníka stráže jejich přítomnost znervózňovala, neboť se k němu chovali, jako by byl rovný s Ravencrestem nebo Stareyem. Jarod Shadowsong nebyl šlechtic, a už vůbec ne velitel; jestli se armáda nakonec dostane z téměř jisté zkázy, bude to především díky vojákům.

Jarodovi se ohromně ulevilo, když našel čaroděje naživu a nezraněného. Bohužel, stále to nevypadalo, že by cokoli viděl nebo slyšel, navzdory skutečnosti, že se zdál být při vědomí.

Kapitán se znovu pokusil dát mu trochu vody, ale bez úspěchu. Znechuceně se obrátil na jednoho z vojáků a vyštěkl: „Sežeňte mi některého ze starších z Měsíční Hlídky! Hned!“

Ale nebyl to nikdo z čarodějů, kdo se nakonec s vojákem vrátil, nýbrž dvě ženy oděné do zbroje sesterstva Elune. Co hůř, starší kněžka nebyla nikdo jiný než Maiev.

„Když mi řekli, že velící důstojník potřebuje čaroděje, ve snu by mě nenapadlo, že mluví o tobě, bráško!“

Kapitán Shadowsong neměl na velitelský tón své sestry náladu. „Ušetři mě těch poznámek, Maiev! Ten čaroděj je pod nějakým zaklínadlem, které asi seslal jeden z hlavních démonů! Dokáže ho z něj Elune dostat?“

Chvíli se na něj zvědavě dívala, pak poklekla vedle Rhonina. „Nikdy jsem se nesetkala s nikým jeho druhu, ale předpokládám, že nám je dost podobný na to, aby mi Elune dala šanci. Jio, pomoz mi. Podíváme se, co se dá dělat.“

Druhá kněžka přistoupila k Rhoninovi z druhé strany. Obě zvedly ruce obrácené dlaněmi vzhůru do úrovně hrudi a pak vzájemně propletly prsty. Ve chvíli, kdy se kněžky jedna druhé dotkly, začala z jejich rukou vycházet mdlá stříbrná záře. Rychle se rozšířila na paže a kolem zbytku celého těla.

Maiev a její družka začaly cosi rytmicky odříkávat. Jejich slova nedávala Jarodovi smysl, ale věděl, že sesterstvo Elune má vlastní zvláštní jazyk, kterým rozmlouvají s měsíční bohyní.

Záře obklopující obě ženy se přesunula i nad čaroděje. Jeho tělo se mírně zachvělo a pak se uvolnilo.

Ke skupině přijel další jezdec. „Kde je velitel?“

Několik z posledních posílů už Jaroda nazvalo tímto jednoduchým titulem, přestože on sám trval na tom, aby to nedělali. Rozezlen vyrušením v tak vypjatém okamžiku se prudce otočil a vyhrkl: „Budete držet hubu a počkáte, až vám dovolím promluvit...“

Jezdec vytréštil oči. Teprve v tu chvíli spatřil kapitán zlaté a smaragdové lemování na ramenou a na emblému vymalovaném na hradním plátu toho muže.

Jarod urazil šlechtice.

Ovšem místo toho, aby se jezdec rozčílil, omluvně přikývl a zmlkl. Ve snaze skrýt šok se Jarod rychle otočil zpět k Rhoninovi a sledoval práci sester.

Maiev se potila. Druhá kněžka se třásla. Rhoninovo tělo se třásllo a jeho už tak bleďá pokožka byla bílá jako měsíc.

Čaroděj se prudce posadil. Otevřel dokořán ústa v tichém výkřiku — a pak, poprvé od chvíle, kdy byl zasažen kouzlem, Rhonin mrkl.

Z člověkových úst vyšlo zasténání. Málem by se zhroutil a udeřil hlavou do kamene, ale kapitán přiskočil a vložil mu pod hlavu ruku.

Čaroděj vzdychl a zavřel oči. Dýchal čím dál pravidelněji.

„Je...?“

„Je vymaněn z démonova držení, bratře,“ odpověděla Maiev poněkud roztřeseně. „Bude odpočívat, jak dlouho bude třeba.“ Vstala. „Byl to těžký boj, ale Elune byla štědrá, chvála jí.“

„Děkuju.“

Sestra se na něj znovu zkoumavě podívala. „Ze všech lidí mi ty máš co děkovat nejméně. Pojď, Jio. Spousta dalších potřebuje taky pomoc.“

Jarod sledoval, jak Maiev odchází, a pak obrátil pozornost zpět ke šlechtici. „Odpusťte mi, pane, ale...“

Jezdec ho mávnutím ruky umlčel. „Moje city mohou počkat. Neviděl jsem, že se snažíte pomoci tomu cizímu čaroději. Jsem lord Blackforest*. A vás znám, že ano?“

„Jarod Shadowsong, můj pane.“

„Nuže, veliteli Shadowsongu, co se mne týče, jsem vděčný, že jste nezahynul společně se Stareyem a ostatními. Dostala se ke mně zpráva, že jste se ho pokoušel zachránit až do poslední chvíle.“

„Můj pane...“

Blackforest jeho přerušení ignoroval. „Pokouším se dát dohromady některé další. Stareyova strategie byla zjevně, řekněme, nedokonalá, ať mi Matka Luna odpustí, že mluvím špatně o mrtvém. Doufáme, že se nám podaří přijít s něčím lepším — jestli máme přežít. Vy u toho samozřejmě budete chtít být taky. Abyste to řídil, předpokládám.“

Tentokrát se Jarod nezmohl na slovo. Přikývl, spíš nevědomky než úmyslně. Ten šlechtic to evidentně považoval za odhodlaný souhlas a vděčně odpověděl rovněž přikývnutím.

„Pak tedy, s vaším svolením, všechno zorganizuji ve svém stanu a začnu shromažďovat ostatní.“ Blackforest znovu přikývl, pak obrátil pantera a odjel.

„Vypadá to... vypadá to, že... jsi trochu vyrostl,“ ozval se chraptivý hlas.

Podíval se dolů a spatřil Rhonina při vědomí. Čaroděj byl stále bledý, ale ne tolik jako předtím. Jarod se rychle sehnul a dal mu napít vody z měchu. Rhonin žíznivě pil.

„Bál jsem se, že by vám to kouzlo mohlo nějak poškodit mysl. Jak se cítíte, mistře Rhonine?“

„Cítím se, jako by mi na hlavu zevnitř útočil regiment pekelníků... což je zlepšení.“ Člověk se posadil. „Předpokládám, že poté, co jsem byl omráčen, nastaly potíže.“

Kapitán mu vše pověděl a snažil se být co možná nejstručnější a poněkud snížit vlastní podíl na všem. Ovšem navzdory tomu čaroděj na Jaroda pohlédl s neskrývaným obdivem.

„Vypadá to, že se v tobě Krasus nezmylil. Tentokrát jsi dokázal víc než jen zachránit situaci. Zřejmě jsi zachránil svět, tedy alespoň prozatím.“

Tváře nočního elfa ztmavly a kapitán vehementně vrtěl hlavou. „Nejsem žádný velitel, mistře Rhonine! Jenom jsem se snažil přežít.“

„No, bylo od tebe pěkné, že jsi při tom pomohl přežít i ostatním. Takže, lord Stareye je mrtev. Smůla pro něj, ale vůbec žádná smůla pro armádu. Rád slyším, že někteří šlechtici dostali rozum. Snad ještě máme naději.“

„Nemyslíte si, že bych se s nimi měl setkat, že ne?“ Jarod si představil Blackforesta a ostatní shromážděné kolem sebe, s očima upřenými na kapitána. „Vždyť já jsem jenom důstojník suramarské stráže!“

„Už ne...“ Čaroděj se pokusil vstát, ale nakonec musel svému společníkovi naznačit, aby mu pomohl. Když se Rhonin narovnal, pohlédl Jarodovi do očí. Člověkovy jedinečné oči ty elfovy zcela pohltily. „Už ne.“

* * *

Korialstrasz se ještě nenaučil trpělivosti svého staršího já, Krasa, takže se stalo, že začal být nervózní. Rudý drak dobře věděl, že bude nějakou dobu trvat, než se družina vrátí — za předpokladu, že se vůbec vrátí — a přestože se snažil nalézt během čekání vnitřní klid, nedokázal to. Příliš mnoho věcí se mu honilo hlavou. Alexstrasza, Plamenná legie, příčiny Krasovy přítomnosti zde a další. Také si velmi dobře vybavoval trest, kterého se mu dostalo z Neltharionových spárů. Nyní se jeho starší já blížilo příbytku té zrůdy a hrozilo, že by se i Krasus mohl stát obětí Duše démona.

Rudý drak začal z pocitu zmaru škrábat po skále drápem. Do údolí pod ním padaly kusy kamene a půdy, které nebyly pro draka ničím víc než smetím. Tohle však Korialstrasze zabavilo jen asi na hodinu. Nažhavenější než kdy dřív začal sledovat temnou oblohu a uvažovat, jestli by bylo bezpečné na pár minut vzlétnout.

Horami se rozlehl hluboký řev.

Korialstrasz okamžitě odhodil všechn zmar, sklouzl ze svého posedu a přitiskl ohromné tělo ke skále. Zvedl hlavu k obloze a hledal původce toho zvuku.

Nad ním pomalu přelétal temný stín. Malý černý drak. Rychlost, jakou letěl, naznačovala, že jde o hlídku.

Korialstrasz tiše zasyčel. Kdyby drak jednoduše někam letěl, nebyl by důvod se znepokojovat. Ovšem skutečnost, že černý prozkoumával právě tuto oblast, znamenala pro jejich plán nebezpečí.

Přesto byl na vážkách, zda zůstat v úkrytu, nebo se vydat za strážcem. Jestli ostatní zůstali dosud nezpozorováni, mohl by být útok na černého fatální chybou. Strážce by mohl uniknout a varovat svého pána. Ovšem pokud ho nechá být, mohl by nakonec objevit Krasa i ostatní na cestě zpátky.

Korialstrasz se ještě pevněji chytil skály, zatímco se snažil přijít na nějaké řešení. Jestli černý odletí příliš daleko, nemusel by ho už rudý dohonit... Skála pod jeho drápy povolila.

Zcela nepřipraven se Korialstrasz zřítíl ze skalní stěny, která se celá zhroutila. Drak instinktivně roztáhl křídla a ve vzduchu se narovnal. Zasáhlo ho jen několik kamenů z ohromné laviny, kterou neodvratně uvolnil. Zavrtěl hlavou, aby si ji vyčistil od zmatených myšlenek.

Řev v jeho uších bylo jediné varování, kterého se mu dostalo, než jej zezadu srazil černý drak.

Přestože byl Korialstraszův protivník o něco menší, zasáhl jej silou znásobenou vztekem. Rudý byl ohromnou rychlostí odmrštěn ke skalnaté zemi. Levým křídlem bolestivě dřel o kameny.

Korialstraszovi se podařilo natáhnout přední tlapu a zarýt drápy hluboko do úbočí hory. Ohromná setrvačná síla způsobila, že z hory doslova rval kameny, nicméně zpomalil pád natolik, aby měl čas něco vymyslet. Rudý drak se přetočil na stranu, čímž černého překvapil a způsobil, že ho protivník téměř pustil.

Když se druhý drak ve vzduchu převrátil na hřbet, Korialstrasz sám se narovnal. Pokusil se postavit, ale protivník měl stále jeden spár zarytý do jeho hřbetu. Tahle váha navíc způsobovala Korialstraszovi ohromnou bolest, on se však nehodlal vzdát.

Máchl křídly, jak nejsilněji dokázal, a znovu se přetočil. Ocasem prudce odhodil černého proti skalní stěně.

Černý tvrdě narazil do skály a poslal dolů další lavinu kamení. Rudého nyní už zcela pustil, ale vzal s sebou několik jeho šupin. Korialstrasz zařval. Cítil, jak mu po noze stéká krev.

Oba obři na chvíli zapomněli na souboj a snažili se vzpamatovat ze zranění. Pak černý chňapl Korialstraszovi po krku. Větší z obou draků zvedl včas křídlo a doslova protivníka odrazil.

Ten úder vyrazil z Neltharionova služebníka poslední zbytek chuti na další souboj. S poráženeckým zařváním ebenově černý obr zamířil od Korialstrasze pryč.

„Ne!“ Ted, když už k souboji došlo, nehodlal Korialstrasz nechat draka uprchnout. Strážce by jistě zalarmoval svého pána, který by pojal podezření, že v jeho okolí může být i někdo jiný než jediný rudý drak.

Černý byl menší, a proto velmi rychlý, avšak Korialstrasz byl hbitý a chytrý. Když jeho protivník oblétał průsmyk, vybral si Korialstrasz jinou cestu. Během čekání strávil dost času pozorováním okolní krajiny a věděl, kde končí některá z údolí.

Prolétl mezi horami. Přímo před ním se objevila jakási vidlička, která nabízela po levé straně lákavou zatáčku, ale Korialstrasz věděl, že cesta vpravo jej zavede přímo k cíli.

V dálce zaslechl máchání protivnickových křídel. Rudý drak znervózněl. V tuto chvíli měl již být před černým, ovšem podle toho zvuku černý náskok spíše zvyšoval.

Korialstrasz se vypjal k maximálnímu výkonu a přiblížil se k místu, které hledal. Ještě kousek. Už neslyšel máchání, ale byl si jistý, že se konečně dostal před černého.

Přelétl zpět do druhého údolí.

Jejich křídla se málem propletla. Oba draci zařvali, spíše překvapením než vztekem. Korialstrasz se dvakrát prudce otočil a černý drak narazil hřbetem do blízkého vrcholku tak prudce, že ho rozdrtil.

Rychlost však zůstala na straně menšího z draků. Černý pokračoval dál a získal cenný náskok.

Korialstrasz zavrtěl hlavou, prokrel svou smůlu a vyrazil za ním. On toho draka přece musí chytit, ať to stojí, co to stojí. V tomhle souboji už toho prohrál dost...

S ještě větším odhodláním Korialstrasz znovu zařval a pokračoval ve stíhání.

* * *

Při pronásledování zřetelného cíle však rudý obr přehlédl cosi daleko menšího dole. Sledovaly ho oči — tedy spíše tvorové, kterým ty oči patřily. Pak obě ohromná stvoření zmizela v dálce.

„Působivá letecká podívaná, nemyslíte, kapitáne Varo'thene?“

Ostřílený noční elf si jen odfrkl. „Celkem slušný boj, třebaže příliš krátký.“

„A na vás málo krvavý, řekl bych.“

„Žádný není dost krvavý,“ odpověděl Azshařin služebník. „Ale žvanění už bylo víc než dost, mistře Illidane. Je tohle důkaz, že už jsme konečně blízko?“

Illidan si opatrně poupravil šátek zavázaný přes zničené oči. Pro něj byla bitva těch dvou obrů ještě daleko zajímavější, neboť tahle dvě stvoření byla magického původu, takže oblohu naplňovaly ohromující energie a zářivé barvy. Malfurionův bratr se naučil své nové smysly obdivovat. Odhalovaly mu svět, jehož existenci si nikdy neuvědomoval.

„Myslím, že je to zřejmé, kapitáne, ale přesto, neshledáváte zajímavým, že jsme v této oblasti narazili nejen na černého, nýbrž i na rudého draka?“

„Řekl jste to sám. Tohle je místo, kde ti obři žijí.“

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Říkal jsem, že tady najdeme doupě toho ohromného černého. Rudý tady byl z nějakého konkrétního důvodu.“

Varo'thenova už tak zakaboněná tvář se ještě více zachmuřila, když si uvědomil, co jeho společník myslel. „Ostatní draci chtějí ten disk! To jediné dává smysl!“

„Ano...“ Illidan pobídl pantera a důstojník vyrazil za ním. Za oběma pochodovali démoničtí válečníci. „Ale budou snadno chyceni. Viděl jste, jak byli prve poraženi.“ Znovu se zamyslel. „Myslím, že jsem toho rudého poznal.“

„Podle čeho? Všechna ta zvířata vypadají stejně!“

„Promluvil Urozený.“ Illidan se poškrábal na čele a nahlas uvažoval. „Ne, myslím, že to je ten, kterého jsem potkal... a jestli je to pravda, možná je před námi pár známých.“

8.

Malfurion sledoval goblina, jak kličkuje zužujícími se prasklinami ve skále, a přestože chápal, že Krasus potřeboval jeho tělo oživit, stále ho znervózňovalo. Dokonce ani čarodějovo opakované ujištění, že tohle kouzlo jeho druh užívá jen zřídka a vůbec ne s chutí, nočního elfa nijak neuklidnilo.

Ovšem navenek své emoce nedal nijak znát, až na to, že se držel od stvoření co možná nejdál. Goblinovy pohyby byly kupodivu s postupem času čím dál jistější, téměř tak, že vypadal, jako by byl skutečně přiveden zpět k životu.

K druidovu překvapení to byl Krasus, který jako první vyslovil, co si ostatní jen mysleli.

„Jak daleko ještě?“ zabručel šeptem bledý čaroděj. „Jsem z tohohle zneužití životních sil znechucený čím dál víc...“

Jakoby v odpověď na jeho slova se goblin náhle předklonil. Malfurion pohlédl na Krasa, protože si myslel, že se snad čaroději udělalo tak zle z toho, co dělal, že nakonec kouzlo oživující tělo zrušil. Zamyšlený výraz jeho společníka však dával tušit něco jiného.

„Dívejte se...“ šeptal Krasus. „Dívejte se...“

Nemrtvý goblin se dotkl kamene ležícího na samém úpatí hory. V Malfurionových očích to byl prostě náhodně zvolený kámen, který jistě spadl shora kdysi dávno.

Jakmile jím však tvor pootočil doprava, celá skalní stěna se zachvěla — a více než polovina jí zmizela.

Brox zavrčel a Krasus pokýval hlavou.

„Velmi důmyslné,“ poznamenal. „Dívejte, tam, kde byl původně kámen, je nyní chodba přímo do nitra hory.“

Následovali svého obludného průvodce ještě několik minut a pak Krasus náhle přiměl goblina zastavit.

„Poslouchejte...“

Někde daleko slyšeli brebentění gobliních hlasů a nepřetržité kovové bušení.

Druid ztuhl. „Jsme tam.“

„Takže konečně můžeme skoncovat s tou obscénností...“ Krasus mávl rukou a goblin se otočil. Oživený tvor přešplhal kámen a zmizel jim z očí. O chvíli později dračí mág kouzlo ukončil. „Najdou ho... ale až tady skončíme.“

Krasus vyrazil vpřed, ale Malfurion ho náhle chytil za paži. „Počkejte,“ zašeptal druid. „Nemůžete tam jít.“

Byl odměněn pohledem na tvář Krasa jen zřídkakdy přistiženého při neopatrnosti. Krasus se mu hluboce zadíval do očí. „Máš důvod, proč mi tohle říkáš až takhle pozdě?“

„Napadlo mě to teprve před chvílí. Krase, vás by si z nás všech všiml nejsnadněji. Patříte k jeho druhu. Bude čekat, že se mu Duši draka pokusí ukrást draci.“

„Ale můj druh je jí nesmírně snadno ovlivnitelný, takže bychom se spíš měli držet dál. Mimo to, dobře se chráním kouzly.“

Malfurion přikývl a pokračoval: „A váš druh toho může také nejvíce ztratit, pokud bude disk i nadále patřit černému. Patřilo by se, aby se draci alespoň pokusili... a tohle si bude myslet i Strážce země. Někde uvnitř bude jistě připraven na jakoukoli dračí magii, hlavně na podobnou ochranu, jako máte vy.“

„A on je Aspekt...“ Vytáhlý čaroděj stiskl rty. Malfurion čekal, že mu Krasus bude výmluvně vysvětlovat, proč nemá pravdu, ale čaroděj nakonec odpověděl: „Říkáš pravdu. Zkusili bychom to a on by čekal, že to zkusíme. Znímám ho dobře. Tohle jsem měl zvážit už dříve, ale mám za to, že jsem to strašně moc chtěl ignorovat. Mám štěstí, že jsem se vůbec dostal takhle daleko, ale tohle doupe bude jistě navrženo tak, aby v něm uvízl každý drak, který sem nepatří.“

„Přesně to jsem myslel.“

„Což neznamená, že to ty nebo Brox budete mít o mnoho lehčí,“ upozornil ho Krasus.

„Ovšem smělost dvou příslušníků nižších ras, kteří vniknou až do jeho doupěte, by mu mohla uniknout, třebaže o vlas.“

„Brox by měl zůstat s vámi.“

„Ne, ork se lépe hodí k tomu, aby pomáhal tobě. Je tady příliš mnoho fyzických nebezpečí, z nichž nejmenší představuje daleko větší počet goblinů, než bylo těch, na které jsme narazili. Ty se budeš potřebovat soustředit na získání Duše démona, a přestože ti odtud budu pomáhat, jak jen budu moci, někdo ti tam uvnitř musí krýt záda.“

„Nikdo mu nezkríví vlas,“ zaburácel Brox. Nadhodil si sekeru a zašklebil se. „Napišete o mně dobrou píseň, starší?“ Krasus ho obdaroval úsměvem, u něj tak vzácným. „Začnu ji skládat, jakmile se odtud dostaneme.“

Neschopen přijít s jakýmkoli dalším argumentem podporujícím jeho touhu jít sám přijal nakonec Malfurion orkův doprovod. Popravdě řečeno, noční elf byl rád, že ho bude mít s sebou. Broxova tvrdohlavost a silná paže dělaly vstup do dračího doupěte méně znepokojivým.

Trochu.

Ale Malfurion věděl, že je nezbytné to udělat, a věřil, že má největší naději. Nebylo to jeho ego, co mu tuto víru dodávalo, jen pocit, že vše, co se naučil, z něj činí tu nejlepší volbu.

Bylo rozhodnuto, že Brox zpočátku půjde první a Malfurion jej vystřídá, až se začne na toto místo rozpomínat. Brox prozatím vrátil sekeru na záda, neboť chodba byla příliš úzká, než aby tak velkou zbraň mohl efektivně použít. Namísto ní vytasil ork dlouhou dýku, se kterou zacházel se zjevným mistrovstvím.

„Já budu hlídat odtud,“ slíbil Krasus, když odcházeli. „To mohu udělat, aniž by si mne černý všiml.“

Bylo pro ně štěstí, že goblini tunel používali pro přepravu surovin, jinak by měl i Malfurion problém vměstnat se do něj. Brox ovšem musel většinu času držet paže přitisknuté k tělu. Ork držel dýku před sebou, pozorně se díval a poslouchal.

Zvuky před nimi zesílily. Malfurion doufal, že takový rámus pro ně bude výhodou. Kdyby gobliny ohlušil hluk, který sami dělali, nemuseli by si dvojice vetřelců vůbec všimnout. Tunel přímo před nimi konečně osvětlila mdlá záře. Brox se viditelně napjal. Malfurion mu položil ruku na rameno.

„Jestli se nepletu,“ zašeptal druid, „tak když jsme vešli do jeskyní, byla chodba, kterou šel drak, po levé straně.“

Brox zamručel na znamení, že rozumí, a dál šel jako první. Stezka byla čím dál světlejší a hluk dosahoval šílené hladiny. Výjev, na který dopadl jejich pohled, byl ještě chaotičtější, než jakého byl Malfurion svědkem prve. Bylo tam nejméně dvakrát více goblinů než předtím a všichni kmitali, jako by na tom závisel jejich život... což byla pravděpodobně pravda. Několik se pokoušelo rozbít ohromné kusy železné rudy, zatímco jiní přikládali do vysokých pecí. Systémem obrovských kotlů na pohyblivých řetězech tekly nepřetržité proudy rozžhaveného kovu do gigantických forem. Na formy, které již byly naplněny, čekaly stejně obrovité kádě s vodou. Potíci se goblini se koupali v páře, zatímco se pokoušeli zajistit jednu z forem právě ponořenou do vody.

Kus od příchozí dvojice směrem doprava ležely již zpracované dva obrovské pláty, dva pokusy, které nevyšly. V kovu byly malé prasklinky, které z plátů činily nepoužitelné kusy železa, ať již s nimi drak zamýšlel cokoli.

„Pořád nechápu, k čemu tohle všechno chtějí,“ šeptal Malfurion. „Copak si ten drak dělá pro sebe brnění?“

Orkovo obočí se nad kořenem nosu spojilo. „U toho je možné všechno...“

Noční elf se odpoutal od nevyřešené záhady a zkoumal prostor po levé straně. Ve skále tam bezpochyby byla stezka vedoucí přímo k široké chodbě, stejné, jakou v jeho vzpomínkách krácel Neltharion. „Tam! Musíme po ní!“

Brox přikývl, ale zabránil Malfurionovi vyjít z tunelu. „Goblini dole. Musíme počkat.“

Zmínění tvorové zápasili se zbytky kamení stále držícími na kusu železné rudy. Druid pozoroval, jak rychle s prací postupují, a zjistil, že jim to bude trvat ještě příliš dlouho.

„Musíme je dostat pryč nebo odvést jejich pozornost, Broxi...“

„Možná kouzlo.“

Malfurion si vybavil obsah váčků u pasu a pak pohledem prozkoumal celou jeskyni. Bylo tam několik věcí, které by mohly fungovat...

Když však sáhl do jednoho z váčků, otrásl síní obludný Neltharionův hlas. „Meklo! Vrátil jsem se! Ten další už bude fungovat, nebo si dám k večěři všechny tvoje příbuzné, do jednoho... a tebe jako předkrm!“

Ze vzdáleného konce síně přiběhl stejný goblin v zástěře, kterého už Malfurion viděl při své první návštěvě zde. Nakopl několik dělníků a pobídl je k rychlejší práci. Pak odklusal k vysoké chodbě. Celou dobu si pro sebe cosi mumlal. Malfurionovy cvičené uši v tom mumlání poznaly další výpočty.

Ještě než však Meklo stačil doběhnout k tunelu, vynořil se z něj černý drak.

Broxovi, který ještě neviděl, jak hodně Nelthariona jeho transformace pohltila, vyklouzla z úst nadávka. Ovšem naštěstí se utopila v drakově řevu.

„Meklo! Ty z červa pošlý bastarde! Má trpělivost je u konce! Máš ty nové pláty, nebo ne?“

„Dva! Dva, můj pane! Vidíte? Vidíte?“ Goblin ukázal směrem, kde se několik dělníků ze všech sil snažilo vyklopit dvojici gigantických kusů železa z forem. Navzdory vodní lázni z nich stále sálal žár dost silný na to, aby někoho ošklivě popálil.

„Silnější než ty poslední, doufám! Ty mne hrozně zklamaly!“

Goblin se zašklebil a zuřivě kýval hlavou nahoru a dolů.

„Ta nejlepší slitina! Pevnější než ocel! A naplněny energiemi, které jste poskytl, vydrží i tu největší zátěž, přestože jsou lehké jako pírkó!“

Jako by goblini pracující na prvním z plátů chtěli zdůraznit jeho poslední slova, přenášeli ho nyní velmi snadno, přestože by Malfurion čekal, že jich k tomu bude potřeba desetkrát více.

Neltharion si plát dychtivě prohlížel. Když goblini se stále ještě rudým železem procházeli kolem, jeho dech se zrychlil.

„Potřebujeme ho jen dát na chvíli do vodní lázně a pak...“

„Ne!“ vybuchl Strážce země.

Goblin se roztřásl. „P... promiňte, můj pane?“

Se šíleným výrazem v očích drak nepřestával zírat na kovový plát. „Chci ho připevnit hned!“

„Ale zbývající žár ještě zhorší tlak, který na vás působí! Už tak je nezbytné, aby byly žhavé ty hřeby! Bylo by skutečně rozumnější počkat...“

Ebenový obr dupl tlapou do země jen několik centimetrů od Mekla. „Hned...“

„Ano, můj pane Neltharione! Okamžitě, můj pane Neltharione! Pohněte se, slimáci!“

Meklo vyhrkl poslední slova ke goblinům, kteří se stále ještě snažili přenést plát k nádobě s vodou.

Když se otočili, drak zamířil k velkému otevřenému prostranství u vzdálené stěny. Zatímco Malfurion s orkem zvědavě přihlíželi, obr se posadil a odhalil přitom pravý bok. Strašlivé rozšklebené rány dál plály ohněm.

„Připevňte ho!“ zařval Neltharion. „Připevňte ho!“

„Co s tím chtějí dělat?“ zašeptal noční elf.

Brox jen zavrtěl hlavou, stejně zmatený jako on.

„Nachystejte hřeby, hřeby nachystat!“ rozkázal Meklo. „Tak žhavé, jak to jenom půjde!“

Dvě skupiny po tuctu goblinů začaly do pece zasunovat dva páry obrovských kleští. Druid sledoval, jak z ní vytáhly obrovský hřeb, velký jako ork.

„Kladiváři! Nachystejte stroj!“

Zprava se ozval sténání podobný zvuk. Desítka goblinů za sebou k drakovi táhla cosi, co nejprve vypadalo jako podivný katapult. Ovšem tenhle stroj neměl žádnou miskou, nýbrž gigantickou kovovou hlavu, na jedné straně plochou. K ní byly připevněny řetězy a páky, jejichž účel si Malfurion vůbec netroufal odhadnout.

„Plát!“ Neltharionova netrpělivost rostla. „Říkám, abyste ho přidělali!“

Goblini snaživě poslechli. Když se přiblížili k Neltharionovu boku, několikrát se zhoupli — ne kvůli váze kovového plátu, ale kvůli Neltharionovu dýchání, díky němuž se evidentně místo, které hledali, pohybovalo víc, než drobní tvorové byli schopni zvládnout. Nakonec se na Meklův signál naklonili a přitiskli plát na drakovy šupiny.

V okamžiku, kdy se drakovo tělo a žhavý kov spojily, oba pozorovatelé šokováni o krok ustoupili. Jeskyni naplnil zvuk škvaření. Strašlivá rána pod plátem ho rozechvěla, ale ten nakonec nesklouzl.

„Zatím drží!“ zavolal Meklo na ostatní. „Rychle! První hřeb!“

Malfurion jen stěží dokázal uvěřit tomu, čeho byl svědkem. „Oni... oni mu to opravdu připevní k tělu! To je šílenství! Šílenství!“

Brox neříkal nic, oči přimhouřené a dýku svíral v ruce tak pevně, že mu kotníky zbělely.

Strážce země měl v očích výraz téměř vrcholného blaha. Obludná tlama byla zkroucena do ještěřetího úsměvu a rudé oči napůl zakaleny. Hruď se mu zdvihala a klesala rychleji a rychleji, jak jeho očekávání rostlo.

Goblini, kteří pracovali s kleštěmi, přenesli gigantický hřeb k jedné z několika děr na okraji plátu. Noční elf rychlým pohledem napočítal nejméně tucet takových děr. Byly všechny určeny pro hřeby, které se zaryjí hluboko do šupin?

Zdvíhající se drakovo tělo znovu způsobilo goblinům problémy. Na třetí pokus se jim podařilo dostat hřeb do jedné z horních děr. Hřeb napůl zajel dovnitř a goblini ho tam dlouhými kleštěmi drželi, jak nejlépe uměli.

Meklo okamžitě zamával na další skupinu. „Dejte sem kladivo! Připravte se okamžitě přibíjet!“

Za doprovodu dalšího sténání a vrzání dotáhli goblini zmíněný stroj před Nelthariona. Gigantovy přivřené oči dychtivě sledovaly, jak jeho služebníci ještě upravují pozici kladiva.

Meklo vyskočil nahoru s mrštností na svůj věk velmi překvapivou a shora si prohlížel připravený hřeb. Musel skupinu dělníků ještě trochu posunout a pak skočil. „Táhněte!“ zavolal vrchní goblin. Stejná skupina, která prve připravovala stroj, se nyní chopila řetězů a

různými způsoby za ně tahala. Jak přesně tenhle goblini vynález fungoval, šlo zcela mimo druida, ovšem výsledek jeho práce byl zcela jasný.

Plochý konec mohutného kovového kladiva prudce dopadl na hlavici hřebu.

Náraz způsobil zvuk, který všemi otrásl až do morku kostí. Hřeb byl zaražen hluboko, téměř až úplně po hlavici.

Neltharion zařval, ale ať již byla bolest jakákoli, byla v jeho řevu smíšena se zjevným uspokojením.

„Znovu!“ zařval drak. „Znovu!“

Meklo opět vylezl nahoru, prohlížel si, jak je hřeb zaražen, a nechal podřízené stroj trochu posunout. Když byl spokojen, skočil, a jakmile dopadl, zařval: „Táhněte!“

Ostatní goblini zatahli za řetězy. Na různých místech se pohnuly různé páky — a kladivo znovu dopadlo na hlavici hřebu.

Tentokrát se ohlušující hluk z nárazu utopil v Neltharionově řevu. Hřeb zajel ještě hlouběji.

„Je tam!“ zvolal vítězoslavně vrchní goblin.

Jediná odpověď na jeho slova byl strašlivý smích černého draka.

„Dělejte s tím dalším hřebem!“ rozkázal Meklo. „Tak sem s ním, rychle, říkám!“

Roztřesený Malfurion se v tunelu opřel o stěnu. „On si chce na tělo nechat připevnit všechny ty pláty! Proč? Proč?“

„Obrana...“ odpověděl ork. „Silná, ale lehká. Viděl jsi to.“ Brox pokrčil rameny. „A možná taky aby ho to nerozervalo...“

„Ale ta bolest! Viděl jsi, jak šel hluboko! A ten plát... byl pořád ještě žhavý!“

„Je šílený... ale jeho šílenství nám možná pomůže, druide.“

Tím si získal Malfurionovu pozornost. „Jak to myslíš?“

Brox ukázal do jeskyně. „Oči všech goblinů...“

Nejprve si druid nebyl jistý, na co ork naráží, pak si ale všiml, že všechna ta stvoření do posledního přestala v práci, aby mohla sledovat tu ohromující podívanou. Jen stěží je za to někdo mohl peskovat, ovšem tím pádem měla dvojice vetřelců šanci dostat se k tomu, co hledali.

„Musíme to načasovat, až bude nachystaný další hřeb,“ uvědomil si Malfurion.

„Jo. To bude brzo, až moc, druide.“ Goblini s kleštěmi se již vraceli k místu, kde se šrouby vyráběly. Jeden uchopili a přenesli ho k peci. I z místa, kde Malfurion stál, cítil žár vycházející zevnitř a nijak ho nepřekvapilo, když ti tvorové zakrátko hřeb znovu vytáhli, tentokrát zářivě rudě rozžhavený.

„Musíš být připravený,“ řekl Brox naléhavě. Dívali se, jak goblini nesou hřeb k Neltharionovi. Drak měl oči jen pro práci, které byl středem. Díval se na žhavý hřeb, jako by to byla jeho milenka.

„Rychle... rychle...“ hřměl Strážce země. Když goblini zvedli hřeb k díře na druhé straně plátu, Malfurion s Broxem se připravili. Až příliš pomalu se kus rozžhaveného železa blížil k připravenému otvoru...

Když částečně vklouzl dovnitř, vyrazili. Brox vyměnil dýku za sekeru a šel první, připravený na gobliny, kteří by mohli přicházet tunelem do jeskyně. Pod nimi Meklo štěkal na ty, kteří pracovali u stroje. Vrzající monstrum se pohybovalo s takovým rámem, že snadno zamaskovalo tichý pohyb vetřelců.

Dostali se téměř do poloviny stezky k tunelu, když goblini dostali výtvar na požadované místo. V síni se náhle rozhostilo ticho, které přinutilo Malfuriona a Broxe okamžitě znehybnět. Druid měl jednu ruku u váčku, který si už vybral dříve. Jestli si jich goblini všimnou, měl v něm vše potřebné pro jedno kouzlo, které, jak doufal, zaměstná ty malé tvory i jejich pána na dost dlouho, aby mohli utéct.

Avšak Meklo začal znovu křičet rozkazy a vše pokračovalo, jak Malfurion doufal. Když bylo kladivo připraveno, dostal se nejprve ork a potom i druid na konec stezky.

Zpoza nich se znovu ozval pištivý hlas vrchního goblina, který volal: „Táhněte!“

Úder kladiva duněl Malfurionovi v uších ještě chvíli poté, co se rozběhli tunelem. Na mysl mu vyvstaly nechutné obrazy toho, co drak se svým tělem prováděl. Šílenství se již

bezpochyby Nelthariona plně zmocnilo a zdálo se příhodnější nazývat jej jménem, které poprvé použili Krasus s Rhoninem. Deathwing.

Brox zpomalil a nechal Malfuriona, aby ho dohonal. „Druide... teď už je to na tobě.“

Noční elf už některé části chodby poznával, dost na to, aby si byl jistý, že dokáže najít místo, kde byl ukrytý disk. To však jen stěží znamenalo, že jsou u cíle, neboť doupě Strážce země bezpochyby skrývalo mnoho nebezpečí.

Za nimi se ozvala další zvonivá rána následovaná smíchem černého obra, při kterém mrazilo. Hlavně tenhle poslední zvuk přinutil Malfuriona ještě zrychlit.

Dostat se k první odbočce trvalo mnohem déle, než čekal.

Malfurion nebral v potaz ani drakův daleko delší krok, ani vlastní schopnosti, jež měl ve snové říši a díky kterým pro něj nebylo problém udržet s drakem krok. Znamenalo to, že jejich cesta bude mnohem delší.

Řekl to orkovi, který pro něj typicky jen pokrčil rameny a odpověděl: „Tak poběžíme rychleji.“

A tak běželi. I tak se to zdálo být k první odbočce věčnost, a ještě déle k druhé. Malfurionovi ovšem dodávalo odvahy, že se rozpomínal na čím dál více detailů. Už byli téměř uprostřed cesty...

Brox náhle chytil nočního elfa za rameno a mrštil s ním ke stěně tunelu. Malfurion chtěl něco říct, ale válečník zavrtěl hlavou.

Druid uslyšel dunění kroků, důvod pro orkovy obavy. Zatímco se oba tiskli do výklenku ve stěně vysokého tunelu, vešla do jejich chodby z té sousední temná postava.

Kráčela na dvou nohou a tvarem těla vzdáleně připomínala oba vetřelce. Všude z těla jí vyrůstaly jakési výčnělky a její chůze a držení těla byly podivné. Hlava byla zdeformovaná a Malfurion nejprve neviděl žádné oči.

Když se přiblížila, noční elf málem vyjekl.

To stvoření bylo z kamene, ale nikoli způsobem jako třeba zemští nebo pekelníci. To, co před nimi stálo, spíše vypadalo, jako by někdo na sebe navršil balvany a vytvořil tak podivnou sochu. A přesto, navzdory vzhledu, se postava pohybovala natolik rychle, aby si Malfurion uvědomil, že kdyby je zahlédla, měli by potíže uniknout.

Kamenný tvor se zastavil, jako by zkoumal okolí. Měl oči, ovšem pokud se tak dalo říkat dvěma černým díram v hlavě. Se zvláštním zájmem hleděly směrem, kde se ukrývala dvojice společníků... a pak tvor pokračoval dál zkoumat jinou část chodby.

Strážce — neboť nic jiného to být nemohlo — udělal dva kroky, čímž se dostal přesně na úroveň druida s orkem. Vysoký jako běžný drak se nad nočním elfem doslova tyčil. Ten sledoval kamenná chodidla a lehce si představil, jak ho rozmačkávají.

Několik nervózních okamžiků zkoumal tvor okolí. Malfurion už si začínal být jistý, že tuší jejich přítomnost, ale pak se obr pohnul a zamířil směrem, kterým oba přišli.

Když byl z dohledu, vysoukal se druid se svým společníkem z úkrytu.

„Myslíš, že se vrátí?“ zeptal se Malfurion.

„Ano... takže musíme rychle.“

Pokračovali různě zkroucenými chodbami a noční elf se několikrát zastavil, aby zkontroloval orientační body. Stalo se, že vešli několik metrů do jednoho z tunelů, jen aby Malfurion zjistil, že zahnuli špatně.

Konečně však narazili na úzkou jeskyni, na kterou by Malfurion nikdy nezapomněl. Zastavil se u vchodu, zaražen skutečností, že se dostali až k cíli.

„Je to tam nahoře,“ ukázal noční elf na falešný výstupek. „Přesně v místě, kde to trčí ven. Hned nalevo vedle té praskliny.“

Brox to zjevně neviděl, ale několikrát pohládl sekeru a řekl: „Budu ti věřit, druide.“

Zbýval však ještě problém, jak se k výstupku dostat. Znovu došlo k tomu, že co bylo snadné ve snové podobě, bylo nyní nedosažitelně vysoko. Dostat se ke skrýši Duše démona znamenalo náročný — a samozřejmě nebezpečný — výstup.

V pozadí bylo stále slyšet bušení kladiva a občasné drakův řev. Pobídnuta těmito zvuky začala dvojice šplhat. Malfurion, který byl drobnější, šplhal nejprve rychleji, ale Brox ho brzy díky své síle a vytrvalosti dohonal, takže lezli prakticky vedle sebe.

„Tam... tam přímo vlevo dole pod tím místem je malá jeskyně,“ zvolal druid. „Tam si můžeme... můžeme odpočinout.“

„Dobře,“ zavrčel zelený válečník.

Ani jeden z nich se nedíval dolů, vědomi si toho, že by tak mohli ztratit rovnováhu. Malá jeskyně, zřejmě tak akorát velká, aby se do ní vešli, je přímo lákala.

V Malfurionově hlavě se náhle ozval známý hlas. Pozor na troly!

Nočnímu elfovi chvíli trvalo, než si mentální varování od Krasa uvědomil. Starší čaroděj s ním udržoval spojení, což Malfuriona nepřekvapilo tolik jako obsah varování, které nedávalo smysl. Troly? Co tím myslel?

Na tvář mu dopadl jemný prach. Padl mu do očí a Malfurion musel zamrkat.

Slzami zalitýma očima spatřil podlouhlou dravou hlavu s ušima podobnými nočním elfům a chomáčem vlasů třícím z čela. Z čelistí vyrůstaly dva zažloutlé kly. Doprostřed čela byl zasazen zářící černý drahokam, bezpochyby Deathwingův způsob, jak podobné strážce udržet pod kontrolou. Ten tvor byl mnohem větší než goblin, dokonce o něco větší než Malfurion. Jeho načervenalé šedá kůže dobře barevně doplňovala dokonale kamennou tvář.

„Nazdárek, večere...“ ušklíbl se trol. Vymrštil ruku s jasným úmyslem shodit Malfuriona ze skalní stěny.

Druid se odtáhl, jak nejvíce dokázal, a ostré trolovy drápy mu jen o vlas minuly tvář. Malfurion se pokusil šplhat stranou, ale trol se chytil skalní stěny a téměř jako pavouk vyrazil za svou obětí.

Druid zaslechl Broxovo vzteklé zavrčení a koutkem oka viděl, že zespodu se k orkovi blíží druhý trol. Co huř, z dalších děr se vynořili třetí a čtvrtý, z nichž jeden rovněž zamířil pronásledovat vetřelce.

„Bude z tebe dobrá placka, večere...“ laškoval první trol. „Sním tvůj mozek syrový a z jater si udělám nějakou specialitu!“

Znovu chňapl po Malfurionovi a tentokrát se mu podařilo chytit druida za zápěstí. Trol se ho neuvěřitelnou silou pokusil strhnout ze skály.

Žádné z kouzel, která se noční elf naučil, se nyní nezdálo být použitelné. Malfurion se ze všech sil snažil udržet na skále, prsty zaryté tak pevně, až si byl jistý, že si z nich sedře všechno maso.

Pak trola vyrušil jakýsi skřek zezdola. Brox dobře využil dýku a zabodl ji do ramene svého protivníka. Trol se zřítíl ze skály a náraz na zem ho zabil. Bohužel, s ním se k zemi poroučela i orkova dýka.

Ten, který držel Malfuriona za zápěstí, se zavrčením zatáhl ještě silněji. Zatímco se druid snažil udržet, všiml si, že zespodu k němu míří další protivník, bezpochyby s úmyslem podkopnout nočnímu elfovi nohy. Pokud by se tak stalo, měl by druid jen malou šanci, že se udrží.

Malfurion si všiml malého broučka lezoucího po skále přímo nad trole. Rychle se soustředil a modlil se, aby se udržel dostatečně dlouho.

Jak doufal, brouk se otočil a zamířil k obludnému protivníkovi. Důležitější bylo, že ze skály začali vylézat ostatní a všichni se začali shromažďovat pod trole.

Malfurionův protivník si nejprve ničeho nevšiml, pak se však ten lidožravý netvor začal vrtět. Snažil se nevšimat si toho, co se děje, ale nakonec ho to rozčilovalo příliš. Se vzteklým zasyčením trol Malfuriona pustil a začal se ohánět po broucích, kteří už mu lezli po hrudi.

Malfurion udeřil pěstí. Zasáhl trola jen do paže, ale stačilo to. Ten byl už tak brouky přinucen držet se v nepřírozené poloze a druidův úder způsobil, že se pustil úplně.

Když trol dopadl na zem, Malfurion odvrátil tvář a obrátil pozornost k orkovi.

„Běž!“ zařval Brox bojující s posledním trole. „Ten disk! Vezmi ho!“

Po okamžiku váhání Malfurion neochotně poslechl. Už viděl Broxe bojovat s démony za horších okolností. Ork si se zbývajícími trole poradí.

Buď opatrný... ozval se Krasův hlas. Odstranil jsem některá ochranná zaklínadla, ale jsou tam ještě další, která musíš překonat sám!

Druid je už cítil. Některá byla docela zřejmá, jiná dobře skrytá. Prozkoumal podstatu každého výtvaru zvlášť a podařilo se mu je odstranit nebo deaktivovat. Překvapilo ho, že by

tahle část úkolu mohla proběhnout takhle hladce a rychle. Malfurion od Deathwinga čekal víc.

Ozval se další výkřik, výkřik trola. Noční elf se ani neobtěžoval podívat, neboť už slyšel Broxovo spokojené vrčení, zatímco ork pokračoval dál vzhůru.

Malfuriona přivítal falešný výstupek. Zkusil se ho dotknout myslí — a našel nová kouzla, ovšem nic, co by nedokázal zvládnout.

Pohlédl dolů a viděl, že Brox se dostal k jeskyni, ve které si původně chtěli odpočinout. Ork nahlédl dovnitř.

„Vitr... možná cesta ven, druide.“

Cokoli, co by zkrátilo jejich pobyt zde, bylo vítáno. Malfurion přikývl a obrátil pozornost zpět k falešnému výstupku. Zatím měli štěstí, že zmatek způsobený Deathwingovým šílenstvím přehlušil smrtelné výkřiky trolů, ale štěstěna se na ně nebude usmívat navždy...

Dostal se přes poslední ochranné kouzlo a zatahl za falešný kus skály. Byl těžký, přesně jak čekal, ale podařilo se mu odtáhnout část nejbližší u něj dost na to, aby byl schopen vklouznout dovnitř.

„Budu spěchat!“ zavolal.

Brox přikývl.

Malfurion čekal uvnitř jen tmu, ale přivítalo ho oslepující světlo, které ho nejprve páliło do očí a pak je zase jako by hladilo.

Když tomu jeho zrak přivykl, spatřil noční elf jen několik metrů před sebou ležet Duši démona. Spočívala na královském rudém plátně velikosti lodní plachty, uložená jako novorozeně. Disk byl tak malý, že jej i Malfurion udržel v jedné ruce. Navzdory skvostné záři vyzařující z něj vypadal docela obyčejně. Ale noční elf, vědom si moci v něm skryté, choval se k drakově výtvaru s maximálním respektem a opatrností.

Druid zkoumal síly pohybující se kolem Duše démona a nespatrił žádnou, která by ho ohrožovala. Deathwing zjevně věřil, že je jeho poklad zde v takovém bezpečí, že se ani neobtěžoval vkládat sem dovnitř nějaké kouzlo.

Malfurion se nahnul nad disk. Tolik moci v čemsi tak malém. V drakově tlapě se zdál být větší, ovšem on věděl, že velikost se nezměnila.

„Druide!“ zaslechl najednou orkův výkřik. „Něco jde! Ten kamenný, myslím!“

Malfurionovi proběhla hlavou představa obrovitého golema, a aniž by dál marnil čas, disk jediným pohybem sebral.

Teprve pak si uvědomil strašlivou chybu.

Síň naplnil křik stovek umírajících draků. Malfurion padl na kolena, neboť ty výkřiky ho na chvíli zcela omráčily. Měl pocit, jako by najednou esence každého z draků, kteří se podíleli na stvoření Duše démona, prosila o vysvobození — ale věděl, že to, co ve skutečnosti slyšel, byl důmyslný poplach ukrytý do disku tak jemně, že byl neviditelný i jeho citlivým smyslem.

A když první z výkřiků začaly odeznívat, rozlehl se jeskyněmi zvuk ještě strašlivější.

Vzteklý řev rozběsněného Deathwinga.

9.

Bolest přinášela Neltharionovi potěšení, neboť s každým hřebem zabíjícím do šupinaté kůže se dostával blíže k vlastnímu božství. Se zbrojí a diskem bude nezranitelný...

„Rychle!“ naléhal drak. „Rychle!“

Goblini už měli stroj sloužící jako kladivo téměř připravený. Meklo se k němu přitiskl, aby dokonale připravil jeho pozici pro další ránu...

A pak se jeskyněmi rozlehl zvuk, o kterém si Strážce země myslel, že jej nikdy neuslyší. Zvuk, který obra vyděsil tak, že impulzivně kopl nohou, čímž odmrštíł stroj, Mekla i ostatní gobliny.

„Můj disk! Má Duše draka! Někdo se jí snaží ukrást!“ Vydal děsivý řev, který vyhnal zbytek goblinů z velké pracovní jeskyně.

Neltharion vstal. Třetí z jeho plátů, zatím jen částečně připevněn, se houpal sem a tam, jak drak vyrazil k chodbě. Tlapy a ocas černého draka rozhazovaly stoly, kovadliny i formy po

celé jeskyni. Všude se objevovaly plameny a jedna z pecí vybuchla a zaplavila vše sprškou žhavých střel.

Pro Nelthariona nebylo nic z té zkázy a chaosu důležité. Někdo se odvážil vzít to, co mu bylo nejdražší. To nedovolí! Budou chyceni a zabiti... ale pomalu, bolestivě. To bylo to nejmenší, co si za svůj potupný čin zasloužili.

Strážce země naprosto rozběsil fakt, že se někdo dostal za všechny jeho pasti, strážce i kouzla. Tohle byl výsledek připravené akce, jakou musely podniknout jedině zbývající dračí letky. Budou za to trpět, stejně jako prve modří.

Drak znovu zařval a hnal se do tunelu.

* * *

Už jde! varoval Krasus zbytečně. Už jde!

A pak se spojení mezi nimi neočekávaně přerušilo. Malfurion se bál, že se Krasovi něco mohlo stát, ale věděl, že nyní se nemůže přítelem zabývat. Nejdůležitější bylo utéct i s Duší démona.

„Druide! Pojd'! Rychle!“

Malfurion vložil disk do váčku a v okamžiku, kdy ho zavřel, zmizela i záře. Vylezl ven a spatřil Broxe, nervózně čekajícího na římse první trolí jeskyně. Noční elf co nejrychleji spěchal k druhému otvoru ve skále. Brox ho vtáhl dovnitř. Aniž by dal Malfurionovi čas, aby nabral dech, táhl jej Brox dál do jeskyně.

„Možná je to cesta ven! Vítr může znamenat východ.“

Podlaha trolího doupěte byla pokryta kostmi a odpadky. Malfurion se snažil kosti si neprohlížet, přestože byly pravděpodobně goblinů.

Jejich naděje na cestu ke svobodě však rychle uhasly. Dvě další síně, jež našli, nevedly nikam a proud vzduchu, o kterém Brox mluvil, vycházel z malých prasklin.

„To dává smysl, že by drak nenechal zotročeným trolům tak snadnou cestu ven,“ zamručel noční elf. „Jsme v pasti...“

Z venku zaslechli těžké kroky, ale ne takové, jaké by zřejmě dělal drak. Malfurion vyhlédl zpoza rohu a rozeznal mohutnou postavu golema, která právě prošla pod nimi.

„Deathwing nemůže být daleko za ním...“ Jiné jméno už se k černému drakovi nehodilo, ne poté, čeho byl druid svědkem.

„Tak zůstaneme a budeme bojovat,“ odpověděl Brox se stoickým klidem. „Ukážeme jim, že nemáme strach.“

Ten disk... použijte disk...

Malfurion se zarazil. Ten hlas zmizel tak rychle, že jej nestačil poznat, ale evidentně musel patřit Krasovi. Noční elf stále váhal, třebaže si byl dobře vědom temných sil Duše démona. Viděl, co použití disku udělalo s drakem; nemohlo by jej to poznamenat stejným způsobem? Jeskyní otrásl řev. Ze stropu padaly kameny, některé dost velké, aby nočnímu elfovi rozdrtily lebku. Už nebyl čas přemýšlet...

„Druide, co máš v plánu?“ zeptal se Brox nervózně, když viděl, jak Malfurion vytahuje Duší démona. Její světlo naplnilo síň a bohužel se rozšířilo i ven. Jestli golem předtím nevěděl, že jsou zde, nyní už to vědět musel... a stejně tak to brzy bude vědět i Deathwing.

„Je to naše jediná naděje...“ Malfurion zvedl disk k největšímu ze vzdušných průchodů. Neměl tušení, jak Duše démona funguje, ale jednoduše se snažil představit si, že vytváří otvor dostatečně velký na to, aby jím mohli oba utéct. Nic se nestalo.

Musíš s ním splynout... stát se jím a nechat jej stát se tebou...

Spojení znovu zmizelo, ale noční elf měl alespoň stopu. Soustředil se na disk a ponořil se do něj myšlenkami.

Okamžitě ucítil jeho skličující podstatu. Tohle nebyl předmět, který by patřil na tento svět. Síly, které Deathwing vyvolal, z velké části přicházely odjinud. Druid se téměř stáhl zpět, ale věděl, že to si nesmí dovolit.

Musíš s ním splynout, řekl Krasus. Malfurion se pokusil Duší démona otevřít a nechat její moc dotknout se jeho.

A přesně tak se mu to i podařilo. Proudící síla naplňovala nočního elfa takovým sebevědomím, že měl co dělat, aby nevyšel ven a neutkal se s Deathwingem, golemem i se

všemi ostatními draky v doupěti. Jedině vědomí, že jeho smrt by jistě znamenala konec nadějí pro ty, na kterých mu záleželo, zabránilo Malfurionovi to skutečně udělat.

Ork si jej obezřetně prohlížel. „Druide... jsi v pořádku?“

„Jsem,“ málem vyštěkl odpověď. Malfurion se zhluboka nadechl a omluvně se na Broxe podíval. Pak se znovu soustředil na Duši démona a na prúdch ve skále.

„Otevři cestu...“ zašeptal noční elf.

Záře kolem disku nabrala na intenzitě... a skála se náhle roztavila, aby se v dalším okamžiku zcela vypařila. Nezůstala suť ani jiná stopa po tom, že by kdy existovala. Duše démona spálila kámen i zem bez viditelných problémů. Přestože neviděli magické síly, které to způsobily, oba žasli nad výsledkem. Nový tunel se prohluboval dál a dál, až kam dohlédli.

„Bude to pokračovat, dokud nebude úplně průchodný,“ řekl Malfurion, přestože netušil, jak to ví. „Měli bychom vyrazit.“

Malou jeskyní otřásl cosi o síle hromu. Brox rychle nahlédl za roh. „Ten kameňák se snaží prokopat dovnitř!“

Nemarnili čas. Malfurion skočil do magicky vytvořeného tunelu s Broxem v patách. Hora se dál otřásala pod ničivým úsilím kamenného strážce.

Co hůř, uprchlíci udělali jen několik kroků, když zaslechli hřmění drakova hlasu. „Kde jsou? Stáhnu je z kůže a jehlou propíchnu každý nerv! Uhni!“

Poslední slovo vystřídala ohlušující rána, kterou Malfurion považoval za zvuk způsobený odhozeným golemem.

„Tahle hora se stane vaší hrobkou!“ zahřměl Deathwing do jeskyně.

Ozval se další hluk — jako gejzír, který mladý Malfurion kdysi viděl vytrysknout ze země. Následovalo ohromné zvýšení teploty.

„Pojď přede mě!“ zavolal druid. Když ho Brox přeskočil, namířil Duši démona za sebe a vložil do disku celou svou vůli.

Do tunelu vyrazil prudký poryv ledového vzduchu... který se o pár metrů dál srazil s ohnivým proudem žhavé lávy. Strašlivý proud zpomalil... a zastavil se necelý metr od Malfuriona.

Noční elf zalapal po dechu a couval. Brox, oči vytržštěné, opatrně pomohl Malfurionovi jít dál. Ork se zdál být vyděšený mocí, kterou jeho společník vládl, vyděšený, ale vůbec ne znepokojený.

„Opatrně s tím, druide. Nevěřím, že by taková moc nenechala následky.“

„Já... s tebou naprosto souhlasím.“ Ovšem ovládat takovou moc byl nádherný pocit. Snad se Malfurion mýlil; snad by se měl skutečně obrátit a postavit se černému drakovi přímo. Kdyby Deathwinga porazil, odstranil by jednu z největších hrozeb Kalimdoru. Plamenná legie by potom už nevypadala jako tak strašlivé nebezpečí. S Duší démona by si s ní Malfurion snadno poradil.

Jak stoupali výše, nepřestával žasnout nad magií disku. Celou dobu se jim půda před nohama roztékala tak, aby byla dokonale rovná. Díky tomu dvojice více než zdvojnásobila tempo.

„Cítím vítr,“ řekl Brox opatrně. „Silnější vítr.“

Jejich naděje vzrostly a oni ještě přidali na rychlosti. Malfurion zaslechl zvuk, který nejprve považoval za syčení, pak si uvědomil, že je to vítr, o kterém Brox mluvil.

„Tam!“ zasípal noční elf. „Otvor!“

A skutečně, Duše démona udělala přesně to, co od ní chtěli. Vyšli ven na svažujícím se úbočí hory a u východu z pekelného doupěte je přivítal chladný vítr.

Ale ještě nebyli v bezpečí. Deathwing si dříve nebo později uvědomí, že se dostali ven. On i jeho letka je budou pronásledovat.

„Radši bys tu věc měl schovat,“ navrhl válečník. „Uvidí záři.“

Malfurion se neobtěžoval zmiňovat se, že Deathwing disk vycítí, i když bude ve váčku. Ale schovat ho jim skutečně mohlo dát o něco větší šanci. Jeho prsty se neochotně s Duší démona rozloučily a druid váček pevně zavázal.

Znovu to byl Brox, kdo šel v čele. Ork na zasněženém svahu zkoušel každý krok a několikrát narazil na místo, kde by se zřítily a zřejmě zabili. Brox zatím nechával sekeru upevněnou na zádech. Jediné zakopnutí by ho mohlo stát cennou zbraň.

Naštěstí byly Deathwingovy jeskyně kvůli kovářským pracím umístěny níže. Přestože byla cesta nebezpečná, alespoň nemuseli slézat celou horu. Malfurion doufal, že se před rozedněním dostanou až dolů.

Ale v okamžiku, kdy jim vysoko nad hlavami přelétl obrovský stín, zdálo se, že je štěstí znovu opouští. Brox s Malfurionem se okamžitě vrhli do sněhu a snažili se ukrýt před přelétajícím drakem.

Byl to skutečně Deathwing a jediná věc, která je snad zachránila, bylo drakovo šílenství. Deathwing prohledával zem v šíleném vzteku a vysílal proudy lávy k vrcholům, kolem kterých prolétal. Každý z nich zasáhl skálu takovou prudkostí, že odlétávaly celé části hor a krajinu pod nimi zasypávaly kamenné laviny. Zdálo se, že vůbec nezkoumá okolí magickými smysly, jinak by si jich už jistě musel všimnout.

Malfurion zvedl hlavu. „Myslím, že letí k...“

Deathwing prudce zatočil a vrátil se k nim.

„Dělej!“ zahřměl Brox.

Vyskočili z úkrytu a zamířili k velkému výčnělku. Noční elf viděl přes rameno rychle rostoucí tělo obrovského černého. Z drakova výrazu bylo nemožné odhadnout, jestli prchající dvojici viděl, ale nyní jim byl příliš blízko, než aby mohli být klidní.

Když se vrhli za výčnělek, uslyšel druid stejný strašlivý zvuk, jaký předcházal každému vychrlenému žhavému proudu.

„Sem!“ Ork ukázal k převisu. Vystoupilý okraj na jedné straně jim navíc skýtal jistou ochranu, ale bude to stačit?

Hora vybuchla.

Výčnělek zmizel úplně a jeho úlomky létaly všude kolem. Teplota vzrostla natolik, že sníh tál. Uvolňovaly se ohromné bloky prastarého ledu a tříštily se o kus níž. Úbočí hory bylo pokryto skvrnami žhavých kaluží.

Nahoře kroužil Deathwing a prohlížel si všechnu tu zkázu. Obr se přiblížil a znechuceně si odfrkl. S vražedným řevem se obrátil a zamířil znovu pryč, aby tentokrát obletěl horu, která skrývala jeho doupe, z druhé strany.

Za tím, co zbylo z výčnělku, a napůl pohřbeni v hlině a mokřím sněhu se hrabali ven Malfurion s Broxem. Noční elf několikrát zakašlal a okamžitě zkontroloval váček. Když se jeho prsty dotkly známého tvaru disku, oddechl si úlevou. Brox tak vesele nevypadal.

„Deathwing se vrátí, druide. Do té doby musíme být pryč.“

Otřepali ze sebe zbývající bláto a znovu vyrazili dolů. Každou chvíli slyšeli zlostný drakův řev, ale černý sám se zatím neobjevil. Nicméně, prchající dvojice nepolevovala v tempu.

Když se přiblížili úpatí hory, zahrnul noční elf do údolí pod ní. „Nevím, kde jsme. Myslím, že jsme daleko od Krasa.“ Zavřel oči. „Dokonce ho ani necítím.“

„Starší může být ukrytý, když je černý venku a našťvaný.“

„Ale my ho nějak najít musíme.“

Dohodli se, že počkají, než budou úplně dole, a pak se tím budou zabývat dál. Krasus na tom byl zřejmě lépe než oni.

Údolí bylo místem trvalé tmy, neboť okolní vysoké štíty sem neustále vrhaly temný stín. Noční elf šel první, ale Brox se držel hned za ním. Byli dost blízko Deathwingově doupěti na to, aby si museli dělat starosti i s gobliny.

Aby se dostali na místo, kde nechali Krasa, museli obejít horu zleva, ale hned po několika metrech, které tím směrem urazili, narazili na stěnu hory vyšší, než byla tato. Malfurion zvažoval, že by použil Duši démona, ale předpokládal, že takové kouzlo by jistě upoutalo Deathwingovu pozornost. Mimo to, pokaždé, když druid disk použil, ukázalo se těžší znovu ho odložit.

„Vypadá to, že kdybychom to vzali druhou stranou, mohli bychom to celé obejít,“ navrhl Malfurion.

„Souhlasím.“

Tahle nová cesta je přinutila přelézat suť sesutou jako následek drakova běsnění, ale našťástí bylo možné tu a tam prolézt, což jim dávalo jistou výhodu.

Pak je další řev upozornil na Deathwingův návrat. Malfurion i ork se přitiskli ke skalní stěně a dívali se, jak přímo nad nimi letí černý obr. Deathwing, bedlivě zkoumající krajinu pod sebou, je však stále neviděl. Zůstali ukrytí, dokud nebyl drak téměř z dohledu.

„Je zvláštní, že jsme viděli jenom jeho. Kde jsou ostatní draci?“

Brox měl okamžitou odpověď: „Když najdou disk, mohli by chtít být vůdci.“

Paranoia černého tedy v tuto chvíli hrála do karet dvěma prechajícím postavám. Deathwing se neodvažoval nechat Duši démona najít někoho jiného ze své letky. I z toho mála, co Malfurion poznal z její moci, by to klidně mohlo stačit, aby i nižší drak černého obra porazil.

Pokračovali rychle dál, ale stezka si s nimi znovu začala hrát. Přestože oba dělali, co mohli, byli nuceni se vzdalovat od svého cíle.

Druid začal být zoufalý. „Měl jsem tu zatracenou věc použít, aby nás přenesla ke Krasovi!“

„A černý by tam byl hned za náma.“

„Já vím... jenomže...“

S orkem se srazila obludná postava ve zbroji. V ten samý okamžik skočil na druida vlku podobný tvor velikosti nočního pantera. Ze zad mu vyrůstala dvojice nebezpečně vypadajících svíjejících se přísavek, které se okamžitě začaly sápat po druidově hrudi.

Pekelný pes.

Zařinčení zbraní Malfuriona rychle spravilo o tom, že Brox mu v nejbližších chvílích nepomůže. Druid se bránil proti strašlivému démonovi, který ho povalil, a pokoušel se mu ukousnout hlavu. Malfurion se málem začal dusit, tak omračující byl pach z tlamy pekelného psa.

Řada za řadou zažloutlých tesáků nyní bylo to jediné, co noční elf viděl. Zalily ho netvorovy sliny a každá kapka páčila jako kyselina. Malfurion jednou rukou držel celou váhu netvora a druhou odrážel dvě hladová chapadla.

Jednomu z nich se však nakonec podařilo dostat se mu na tělo. Ostrými zuby, které lemovaly vnitřní stranu přísavky, se mu zakouslo do hrudi.

Malfurion vykřikl, když ucítil, jak z něj netvor začíná vysávat sílu. Nezáleželo, zda byl čaroděj, jiný kouzelník nebo druid. Magie, kterou používali, se rychle stala jejich součástí. Tím, že ji pekelní psi ze svých obětí vysáli, přenesli na sebe zároveň jejich životní sílu. Pokud dostane pekelný pes dostatek času, aby hostinu dokončil, nechá z nočního elfa jen vyschlou slupku.

Noční elf neměl čas, aby přemýšlel, které kouzlo. Zatímco se bolest stupňovala, hmatl rukou po váčku — po kterémkoli.

Démon využil druidovy nesoustředěnosti a podařilo se mu přisát i druhé chapadlo. Malfurion málem omdlel, ale věděl, že to by znamenalo strašlivý konec.

Jeho prsty nahmataly jeden váček — ten s diskem — a v hlavě mu začaly šeptat hlasy.

Vezmi ho, použij ho, vládni jím... říkaly. Tvá jediná naděje, tvá jediná možnost... vezmi ten disk... ten disk...

Jeden z nich mu připomněl hlas, o kterém si myslel, že patřil Krasovi. Malfurion zoufale váček sevřel a Duše démona mu vklouzla do dlaně.

Okamžitě ucítil, jak mu roste sebevědomí. Noční elf se upřeně podíval na obludnou tlamu nad sebou.

„Chceš magii — dám ti magii!“

Přitiskl Duši démona k jednomu z chapadel.

Pekelnému psu vylezly oči z důlků. Jeho tělo se nafouklo jako měch až k prasknutí. Netvor se zoufale pokoušel odtrhnout přísavky z Malfurionovy hrudi. V příštím okamžiku vybuchl.

Malfuriona zasypaly zbytky démonova těla, on si toho však nevšiml. Zvedl se na nohy a s pomocí disku okamžitě všechnu tu špínu odstranil. Rozhlédl se a spatřil Broxe stále ještě v souboji ne s jedním, nýbrž se dvěma pekelnými strážci. Jeden byl již zraněný, ovšem ork byl stále v nevýhodě.

Malfurion nedbale ukázal Duši démona na toho, kterého viděl nejlépe.

Vystřelil paprsek zlatého světla, které zcela démonického válečníka pohltilo. Zařval — a pak se rozpadl na prach.

Druhý pekelný strážce zaváhal. To bylo to jediné, co Brox potřeboval. Orkova magická sekera se zasekla hluboko do démonovy hrudi, zbroje i všeho pod ní.

Když druhý útočník padl, Brox se prudce otočil. Malfurion s velmi spokojeným úsměvem na tváři kráčel k němu.

„Šlo to dobře,“ prohlásil.

Brox však nevypadal stejně potěšeně. Jeho pohled sklouzl k disku.

Ten pohled naplnil Malfuriona náhlou nedůvěrou. Hlasy se vrátily, silnější než kdy dřív.

On chce ten disk... chce ho pro sebe... patří tobě... jen ty ho můžeš použít, abys dal svět do pořádku...

„Druide,“ řekl ork. „Už bys to neměl používat. Je to zlo.“

„Právě nám to zachránilo život!“

„Druide...“

Malfurion ucouvl a zvedl Duši démona před sebe. „Ty chceš její moc! Chceš mi ji vzít!“

„Já?“ Brox zavrtěl hlavou. „Já od ní nechci nic.“

„Lžeš!“ Hlasy ho dál pobízely a radily mu, co má říkat. „Chceš převzít moc nad Plamennou legií od Archimonda a od jeho pána! Chceš, aby pro tebe dobyli Kalimdor! To nedovolím! To bych raději viděl celý svět v plamenech!“

„Druide! Neslyšíš se? Tvoje slova... nedávají smysl...“

„Nedovolím, abys ho dostal!“ Namířil diskem na orka.

Musí být zničen... všichni musí být zničeni... kdokoli, kdo bude po disku toužit... kdo ti ho bude chtít vzít...

Brox stál bez hnutí. Nezaútočil na nočního elfa ani nezvedl sekera na svou obranu.

Jednoduše se díval a čekal na svůj osud z Malfurionových rukou.

A pak si druid konečně uvědomil, co se chystal udělat. Téměř zabil Broxe jen proto, aby si mohl nechat Duši démona.

Malfurion znechuceně pustil disk na zem a ucouvl od něj. Znovu pohlédl na svého druha a hledal způsob, jak se Broxovi dostatečně omluvit za to, co se téměř stalo.

Prošedivělý válečník zavrtěl hlavou a naznačil mu, že si nemá dávat vinu.

„Ten disk,“ zavrčel. „To ten disk.“

Malfurionovi se vůbec nelíbila představa, že by se ho znovu dotkl, ale museli ho vzít s sebou. Krasus jistě bude nejlépe vědět, jak si s tím obludným výtvozem černého draka poradit. Museli ho jen najít.

Malfurion našel kus plátna a sehnul se, aby Duši démona sebral. Uvnitř věděl, že plátno nebude proti jejímu pokušení žádná ochrana, ale víc nemohl dělat. Aby s ní — a se zákeřnými hlasy, které jakýmsi způsobem disk pronásledovaly — mohl noční elf bojovat, musel se soustředit na ty, kdo mu byli nejbližší. Jestli Duši démona podlehne, všichni za to zaplatí životem. Na prvním místě se mu v mysli zjevila Tyrande, která už obětována byla. Malfurion pochyboval, že by ji mohl zachránit, i kdyby vládl Duši démona. Spíš bylo pravděpodobnější, že by ji nakonec zabil stejně, jako se chystal zabít Broxe.

Poděkoval Cenariovi, jehož moudré jemné učení mu pomohlo sebrat sílu, aby se od hlasů odvrátil. Duše démona byla znesvěcením světa přírody, a proto i znesvěcením cesty druida.

„Musíme odtud, Broxi,“ řekl a narovnal se. „Nevíme, kolik démonů tady ještě může být...“

Vytřeštil oči, když se ze země u jeho nohou vynořily obludné ruce. S neuvěřitelnou rychlostí chytily Malfuriona za kotníky a přišpendlily ho na místo, kde stál.

Ork zavrčel a vyrazil mu na pomoc. Ovšem nestačil udělat ani dva kroky, když podobné ruce chytily i jeho nohy. Nezlomen, sekl po jedné z nich sekerou a rozdrtil ji. Tím však získal jen jediný další krok, než mu končetiny znehybněly nové ruce.

Mezitím byl Malfurion rozpolcen mezi touhou použít Duši démona — která mu stále ještě ležela zabalená do plátna na dlani — a přirozenou snahou využít přírodní síly, které ho naučil používat Cenarius. Toto zaváhání se mu nevyplatilo, neboť mu oči náhle zahalil závoj temnoty a ústa zavřelo něco jako železná svorka. Duše démona mu vypadla z rukou a zazvonila o zem.

Slyšel orka zařvat vztekem i zvuk sekery dopadnuvší na skálu. Pak se ozvalo hlasité žuchnutí a Brox zmlkl.

Těžký dech, ve kterém Malfurion poznal dech nočních panterů, ho varoval, že se k nim útočníci blíží. Ale Plamenná legie nepoužívala pantery. Pokud si vzpomínal, ty používal jen jeho lid.

Někdo z paláce?

„Nechal jsi je žít. Proč?“ zeptal se hlas, který bezpochyby patřil nočnímu elfovi, ovšem měl v sobě cosi démonického.

„Tihle dva budou nesmírně zajímat našeho pána.

Malfuriona ten druhý hlas vyděsil. Mohla to být pravda?

Slyšel, jak něco lehce dopadlo na zem, a pak kroky mířící k němu. Ozval se skřípavý zvuk, jak ta osoba zvedla cosi, co mohlo být jen drakovým obludným výtvořem.

„Nic na tom není,“ prohlásil ten, který stál vedle Malfuriona. Téměř okamžitě pak přišla slova, která jen potvrdila druidovy nejhorší obavy. „Nazdar, bratře...“

10.

Krasus zaklel, když ucítil katastrofu propukající v doupěti černého draka. Snažil se, jak mohl, aby odhalil každé složité kouzlo, kterým mohl Deathwing chránit skrýš Duše démona, a věděl, že Malfurion činil to samé, ale navzdory všemu byli nakonec přechytračeni.

Co huř, jeho spojení s druidem a orkem bylo přerušeno a nebylo to magií černého draka. Nějaká síla, svým způsobem stejně strašlivá jako Deathwing, se vložila mezi čaroděje a jeho společníky... a Krasus věřil, že má správné podezření, co by mohla být zač.

Staří bohové existovali pouze jako legenda, dokonce i pro většinu draků, kteří byli zrozeni za úsvitu světa. Krasus díky své věčné zvědavosti — nebo, jak by řekl Rhonin, svému neustálému čmouchání — věděl, že jsou čímsi daleko víc.

Příběh říkal, že tři temné bytosti vládly krvavému chaosu, jaký si ani démoni Plamenné legie nedokázali představit. Vládli prvotnímu světu, než přišli stvořitelé světa tohoto. Vypukla válka kosmických rozměrů a na jejím konci Staří bohové padli.

Všichni tři byli uvrženi do věčného vězení a na tomto místě byli odtrženi od veškeré své moci a drženi až do konce věků. Tohle měla být poslední část ságy, ale Krasus předpokládal, že Staří bohové našli způsob, jak se dostat na tento svět a hledat, co by je mohlo osvobodit.

Vše to začíná dávat smysl, uvědomil si čaroděj, zatímco šplhal skalnatou krajinou a hledal přátele. Nozdormu... trhlina v čase, příchod nové doby nočních elfů a Plamenné legie... Studna věčnosti... dokonce i ukutí Duše démona...

Staří vytvářeli klíč, který by otevřel brány jejich vězení... a kdyby se to stalo, prosil by i Sargerasy o mír v náručí smrti. Stačí roztrhnout čas a jejich vězení zmizí. Snad měli dokonce v úmyslu zvrátit svou dřívější porážku. Pro Krasu bylo těžké přesně odhadnout rozsah plánů Starých bohů, neboť ti ho převyšovali stejně, jako by byl nějaký červ. Ale alespoň tenhle jejich první cíl byl pro něj pochopitelný.

Musím varovat Alexstraszu! napadlo Krasu instinktivně. Aspekti byli nejmocnější tvorové na tomto světě. Jestli měl proti Starým bohům někdo šanci, byli to oni. Proklel šílenství, které proměnilo Nelthariona, Strážce země, v Deathwinga Ničitele. Společně bezpochyby všech pět Aspektů představovalo sílu schopnou porazit prastaré bytosti. Nebýt Nelthariona...

Krasus uklouzl a téměř se zřítíl z římsy, po které právě kráčel. Jak spletité byly komploty Starých bohů! To oni proměnili Strážce země! Oni zvrátili Neltharionovu mysl — a to nikoli s jediným cílem. Staří bohové si z něj udělali loutku, která jim pomůže při útěku, ale zároveň rozdělili, a tím i oslabili, své jediné možné nepřátele. Bez Nelthariona pro ně zbývající čtyři Aspekti nebudou představovat takovou hrozbu.

Co huř, zároveň Nelthariona zaměstnali, což byla bezpochyby další úroveň celkového plánu. Krasus se zastavil a opřel se o skalní stěnu. Bylo to příliš silné. Temní staří tomu museli věnovat obrovské množství času a úsilí. Rozmístili příliš mnoho loutek a všechny machinace až příliš dobře pojistili. Jak by někdo — natož pak on — mohl jejich zákeřné plány překazit?

Jak?

Krasus byl tolik uchvácen svým ohromujícím zjištěním, že si všiml obrovského černého stínu, teprve až zakryl vše kolem něj.

Obluhu naplnilo Deathwingovo tělo. „Ty!“

Obludný drak vychrlil proud žhavé lávy. Být to kdokoli jiný, skončil by jako hromádka spálených kostí rychle se dál roztékajících v kouřícím proudu rozžhavené země. Ale protože tohle byl Krasus, který znal Deathwinga až příliš dobře, dokázal zareagovat včas... i když jen taktak.

Když se na něj koncentrovaný Deathwingův hněv vyvalil, vyvolal čaroděj stěnu tvořenou světlem barvy ryzího zlata. Láva vychrlná černým drakem nemilosrdně narazila do jemně vypadajícího štítu... a ten vydržel. Krasovo tělo se napjalo úsilím a zalilo potem, jak se čaroděj snažil udržet rovnováhu. Každé jeho svalové vlákno volalo, aby se vzdal, ale on vydržel.

Nakonec to byl okřídlený netvor nad ním, kdo se zastavil, ovšem jen proto, aby nabral síly k dalšímu strašlivému útoku. Bylo to však dost dlouhé zaváhání na to, aby Krasovi stačilo. Cíl Deathwingovy zloby zvedl paže — a zmizel. Nemohl se tomuto strašlivému obrovi postavit sám tváří v tvář. Výsledek takového souboje by byl až příliš jednoznačný. I v nejlepší kondici byl Krasus jen pouhým druhem jednoho z Aspektů a v žádném případě ne jedním z pěti velkých draků. Odvaha je obdivuhodná vlastnost, nikoli však proti nemožnému.

Čaroděj se znovu objevil poblíž hory jižně od té, od které uprchl. Narazil do skály a zalapal po dechu. Úsilí vynaložené na odrazení protivníkovy útoku a přenesení se s pomocí kouzla jej stálo mnoho sil. Popravdě, čekal, že se zhmotní dál od černého draka.

„Najdu tě!“ volal obr a jeho hlas se rozléhal všude kolem. „Neutečeš mi!“

Jediná věc, kterou si byl Krasus jistý, že hraje v jeho prospěch, byla skutečnost, že Deathwing byl vzteky bez sebe tak, až nedokázal koncentrovat síly jako obvykle. Čaroděj cítil, jak jeho protivník s pomocí magie prohledává okolí, ale bylo to náhodné a tak zbrklé, že se dokázal snadno skrýt.

Krasus se zvedl a začal slézat dolů. Čím níže bude, tím lépe.

Čaroděj nedokázal říci, co se stalo s jeho druhy. Byl si ale jistý, že Deathwingovi unikli, jinak by se jím černý drak nezabýval. Deathwing zjevně stále hledal drahocenný disk a měl nyní za to, že ho má Krasus.

Tím lépe. Jestli ostatní přinesou Duši démona zpět do tábora za cenu jeho života, budiž. Rhonin už bude vědět, co s ní dělat.

Škrábal se po skále dolů tak vyčerpaný, že se pohyboval daleko neohrabaněji než člověk nebo noční elf. Celou dobu poslouchal Krasus Deathwinga a díky cvičenému sluchu přesně věděl, kam zuřící obr letí.

V jednu chvíli mu Deathwing přelétl přímo nad hlavou, ale čaroděj se rychle skryl za výčnělek a okřídlený obr jej minul. Deathwing náhodně chrlil do krajiny proudu lávy, aniž by si uvědomoval, že jeho vztek nyní hraje proti němu.

A pak drak udělal, co se Krasus bál, že by udělat mohl. Evidentně se rozhodl, že celou oblast již dostatečně prozkoumal, sklouzl po křídle a zamířil ke svému horskému doupěti. Krasus pochyboval, že by se černý tak brzy vzdal... což znamenalo, že Deathwing se vydal hledat Duši démona jinam.

Krasus, v obavě o Malfuriona a Broxe, se zadíval za vzdalujícím se drakem a soustředil se.

Ze všech stran se zvedla suť sesutá útoky černého a doslova Deathwinga začala bombardovat. Ohromné balvany, některé velké jako drakova hlava, tvrdě dopadaly na jeho tělo. Deathwing zařval překvapením a prudce zahrnul přímo proti jedné z hor, jen aby na poslední chvíli dalším manévrem zabránil kolizi.

Krasus se obrátil a utíkal.

Řev hřmící mu v patách dával přesvědčivý důkaz, že Deathwing návnadu spolkl. Krasus se ani neobtěžovat otáčet, neboť citlivé smysly už ho varovaly, že se černý rychle blíží.

Jestli měl Krasův plán vyjít, muselo být všechno dokonale načasované. Musel téměř cítit na krku Aspektův dech...

„Spálím tě na popel!“ zahřměl jeho obludný protivník. „Spálím na popel!“

Deathwing se nebál, že by mohl svému cennému výtvaru ublížit, neboť Duše démona byla stvořena, aby vydržela i to nejstrašnější řádění živlů. Ironie byla, že to bude drakova vlastní šupina, která odhalí slabinu disku... fyzická část Deathwinga, která byla jedinou věcí schopnou zničit jeho obludnou hračku.

Krasus zvažoval, že by se pokusil najít způsob, jak Duši démona zničit tady v minulosti, ale bál se, že takový čin by mohl být příliš pro již tak napjatou časovou linii. Bude lepší nechat ji drakům, jak měl v plánu, a doufat, že historie půjde dál správným směrem — za předpokladu, že to ještě je možné.

Deathwing byl blíž... blíž... černý si evidentně chtěl být svým finálním úderem jistý.

Ted' už to přijde, pomyslel si čaroděj, napjal se a připravil na vlastní akci.

Uslyšel výmluvný zvuk značící, že se jeho pronásledovatel chystá vychrlit další proud žhavé lávy.

Krasus zaskřípal zuby...

Ozval se zvuk doprovázející chrlení lávy... a místo, kde před chvílí běžela postava v kápi, bylo zalito kouřící rozžhavenou zemí.

* * *

Strážce země se zvedl vysoko do vzduchu a jeho smích byl dokonalým projevem šílenství. Kroužil nad místem, v jehož středu nyní zářila oranžově žhavá skála. Surové magické síly, jež byly nedílnou součástí žhavé masy, kterou vypustil, činily nalezení disku zatím nemožným, ale Neltharion mohl počkat.

Vychutnával si strašlivý konec toho záhadného dračího mága, toho Alexstraszina mazlíčka, který prve téměř zhatil jeho plány. Byla škoda, že po tom tvorovi nic nezůstane, protože černý by si rád odnesl nějaké ostatky, které by rudé dal, než si z ní udělá konkubínu. Neltharion cítil, že ti dva si byli blízcí, jako by Krasa měla ráda stejně jako některého ze svých druhů, obzvláště toho nudného a protivného Korialstrasze.

Ale nejdůležitější bylo, že je ten tvor mrtev a malý disk bude znovu jeho. Jen musel být trpělivý. Duše byla bezpochyby blízko, pohřbena pod magmatem a čekající, až se s drakem znovu spojí v jedno.

Ale pak... jeho snění vyrušila malá myšlenka. Neltharion si vzpomněl na úskoky svého protivníka, kvůli kterým se mu společně s kumpány podařilo Duši démona ukrást.

Drak se snesl níž a snažil se vycítit milovaný výtvar skrz chaotické energie, které se teprve začínaly uklidňovat. Stále disk necítil, ale on tam přece někde musel být. Musel...

* * *

Krasus se zhmotnil o něco dál a stále ještě cítil omračující žár Deathwingova útoku. Vrhel se na zem. Vědom si toho, že ani nyní se nedostal tak daleko, jak by rád.

Doufal, že ho černý nyní má za mrtvého a že věří, že je Duše démona pohřbena někde blízko něj. Krasus sám byl drak a byl si vědom energií, jež kdokoli z jeho druhu uvolňuje při každém útoku, takže věřil, že ty Deathwingovy zdrží Aspekta od hledání Malfuriona s orkem. Každá drahocenná minuta dál zvyšovala jejich naděje na úspěch.

Co se týkalo samotného Krasa, nyní, když ho měl protivník za mrtvého, mohl si odpočinout dostatečně dlouho, aby sebral síly a přenesl se ke svým druhům. Čaroděj byl vděčný, že tenhle plán vyšel, protože pochyboval, že by byl schopen podniknout cokoli jiného, kdyby Deathwing jeho lest prohlédl. Popravdě, Krasus předpokládal, že by měl štěstí, kdyby mu v tuto chvíli zbývalo dost sil i na zapálení svíčky, natož pak k obraně před černým Aspektem.

Zcela vyčerpaný ležel čaroděj na skále. Na tom malém kousku horizontu, který odtud viděl, se objevily první paprsky světla. Na takovém temném místě nezmůžou víc než naznačit rozdíl mezi nocí a dnem. Přesto je Krasus vítal, neboť jako člen rudé letky byl stvořením života a životu se dařilo nejlépe na slunci. Když si jeho oči přivykly na světlo, dovolil si čaroděj skutečně se uvolnit a odpočinout si, alespoň na chvíli.

V tu chvíli nad ním zahřměl triumfální hlas: „Áááá! Konečně jsem tě našel!“

* * *

Tyrandin žaludek se začal svírat hladem, což nebylo vůbec dobré znamení. Matka Luna jí dlouho dávala životní sílu, ale v Kalimdoru bylo Elune tolik potřeba, že se nemohla soustředit na jedinou kněžku. Od kněžek se čekalo, že pokud bude třeba, obětují se vždy jako první.

Tyrande se necítila zrazena. Poděkovala Elune za vše, co pro ni bohyně udělala. Nyní se už bude muset spolehnout na své až příliš křehké smrtelné tělo, ovšem v tom jí pomůže výcvik sesterstva.

Každý večer při západu slunce jí některý z Urozených přinesl misku s jídlem. Miska a její obsah — jakási kaše, kterou Tyrande považovala za staré zbytky z jídel vězňitelů, ležela vždy netknutá na zemi vedle koule. Tyrande stačilo říci někomu z vězňitelů, že má hlad, a koule by zmizela. Slonovinová lžíce, kterou vždy dostala společně s miskou, by se pak i s obsahem bez problémů mohla dostat až k ní.

S vědomím, že lady Vashj touží po její smrti, byla Tyrande vděčná, že zatím nesnědla vůbec nic. Ovšem nyní už vypadal studený ztuhlý obsah misky velmi chutně. Kněžce by stačilo jediné sousto, aby si udržela dost sil na celý další den. Plná miska by jí stačila na týden, snad i na víc.

Ovšem nemohla jíst bez pomoci a neměla v úmyslu nikoho o ni žádat. To by byla známka slabosti, které by démoni jistě využili.

Někdo odemkl dveře. Tyrande rychle odvrátila pohled od jídla, aby nedala ani náznakem najevo svůj čím dál zuboženější stav.

Strážný s úšklebkem ve tváři rozrazil dveře. Těmi vešel Urozený, kterého zajatkyně ještě neviděla. Jeho křiklavé roucho bylo zářivě lesklé, a on si byl navíc zjevně vědom svých velmi pěkných rysů. Na rozdíl od ostatních svého postavení měl spíše atletickou postavu. Ovšem nejpoutavější byla jeho bledá nafialovělá kůže a vlasy, protkané zlatými prameny, což Tyrande ještě neviděla. Stejně jako všichni Urození měl v očích výraz naprostého pohrdání, které bylo nejzjevnější, když promluvil ke strážnému.

„Nech nás.“

Voják se snad až příliš ochotně vzdal čarodějovy přítomnosti. Zamkl za nimi dveře a odpochoval.

„Svatá kněžko,“ pozdravil ji Urozený pouze s náznakem opovržení, se kterým se choval ke strážnému. „Stačilo by málo a tvá situace by byla utěšenější.“

„Pro útěchu je tu Matka Luna. Nepotřebuji a netoužím po ničem jiném.“

Jeho výraz se nepatrně změnil, ale Tyrande v něm zachytila náznak čehosi, co téměř považovala za lítost. Musela se hodně ovládat, aby na sobě nedala znát překvapení. Předpokládala, že se Urození stali otroky démonické královny Azshary, ale její společník dal najevo, že by tomu tak nemuselo být.

„Kněžko...“ začal.

„Můžete mi říkat Tyrande,“ skočila mu do řeči ve snaze otevřít mu srdce. „Tyrande Whisperwind.“

„Paní Tyrande, já jsem Dath'Remar Sunstrider*,“ opáčil Urozený, nikoli bez náznaku hrdosti. „Po dvacet generací sloužíme vládci...“

„Skutečně urozený původ. Máte důvod být na něj hrdý.“

„Ano, jsem.“ Když to však Dath'Remar říkal, přelétl mu po tváři stín. „Jak se ode mne čeká,“ dodal.

Tyrande cítila, že se jí otevírá. Dath'Remar zjevně cosi chtěl. „Urození byli vždy hodni postavení ochránců říše, ochránců svého lidu i Studny. Jsem si jistý, že vaši potomci na vašich činech neshledají žádnou chybu.“

Znovu ten stín ve tváři. Dath'Remar se náhle rozhlédl. „Přišel jsem se podívat, jestli bych vás nedokázal přimět něco sníst, svatá kněžko.“ Zvedl misku. „Nabídl bych více, ale tohle je jediné, co dovolí.“

„Děkuji vám, Dath'Remare, ale nemám hlad.“

„Navzdory tomu, co by někteří zde chtěli, není v tom žádný jed ani droga, paní Tyrande. O tom vás mohu přesvědčit.“ Dokonale upravený Urozený zvedl k ústům lžíci a ujedl trochu z hnědé hmoty. Okamžitě se zašklebil. „O čem vás ovšem přesvědčit nemohu, je chuť... za kterou se mohu jen omluvit. Zasluhovala byste něco lepšího.“

Chvilí váhala a pak, rozhodnutá využít zoufalou možnost, řekla: „Dobrá tedy. Budu jíst.“

V reakci na její slova koule klesla k zemi. Dath'Remar ji sledoval. Vlastně z kněžky nespouštěl oči. Nepatřít její srdce někomu jinému, shledávala by Tyrande tohoto Urozeného

velmi atraktivním. Měl v sobě jen málo z naduté fintivosti, kterou viděla u tolika jiných v jeho postavení.

Dath'Remar nabral plnou lžici a podal jídlo Tyrande. Lžice a její obsah se lehce zachvěly, když pronikly zeleným závojem tvořícím její vězení.

„Musíte se trochu předklonit,“ radil jí. „Koule mi nedovolí, abych k vám strčil ruce.“

Kněžka učinila, jak ji žádal. Dath'Remar mluvil pravdu, když říkal, že jídlo postrádá chuť, nicméně Tyrande za ně byla v duchu šťastná. Jako by její hlad byl náhle desetinásobně větší, ovšem ona si dávala pozor, aby před svým vězňákem nedala nic najevo. Urozený s ní možná soucítit, stále však sloužil démonům a Azshaře.

Po druhé lžici si opět dovolil promluvit. „Kdybyste vzdorovala jen trochu méně, bylo by vše snazší. Jinak by je mohla vaše přítomnost unavit. Kdyby k tomu došlo, paní, obávám se, že by vás nečekal příjemný osud.“

„Musím konat, jak věřím, že mi káže Matka Luna, ale děkuji vám za srdečnou starost, Dath'Remare. Hřeje u srdce něco podobného uvnitř paláce najít.“

Naklonil hlavu na stranu. „Jsou tu i jiní, ale víme, kde je naše místo, takže nemluvíme nerozumně.“

Tyrande si ho bedlivě prohlédla a rozhodla se, že je čas zatlačit. „Ovšem vaše lojalita ke královně je nezpochybnitelná.“

Vysoký muž se zatvářil uraženě. „Jistě!“ Pak daleko pokorněji dodal: „Přestože se obáváme, že její úsudek již není jako dříve. Nenaslouchá nám, kteří tak dobře rozumíme Studni i její moci, ale spíše těm cizincům. Všechna práce byla odsunuta stranou a vše se soustředí jen na splnění úkolu přivést na tento svět pána Legie! Tolika věcí jsme chtěli dosáhnout, já...“

Sklapl, když si konečně uvědomil, jakým tónem z něj padají slova. Se zarputilým odhodláním ji Dath'Remar dál krmil. Tyrande mlčela, ale viděla dost. Tenhle Urozený sem přišel spíš kvůli sobě než kvůli ní. Dath'Remar hledal jakousi zpovědnici, u které by si mohl ulevit od bouře zuřící mu v hlavě.

Než si to uvědomila, byla miska prázdná. Dath'Remar ji chtěl položit, ale kněžka, která si přála získat ještě pár okamžiků, se rychle zeptala: „Mohla bych také dostat trochu vody?“

S jídlem sem přinesli i malý měch, ale Tyrande se jeho obsahu nedotkla stejně jako jídla. S dychtivostí, jež naznačovala jeho vlastní touhu ještě nekončit toto setkání, Dath'Remar rychle měch zvedl. Otevřel ho a chtěl jí ho přiložit ke rtům, když ho zelená bariéra zastavila.

„Odpusťte mi,“ vyhrkl. „Zapomněl jsem.“

Urozený nalil trochu vody do misky a pak jí, stejně jako prve s jídlem, podával vrchovaté lžice. Tyrande si vzala dvě, než se odvážila znovu promluvit.

„Musí to být zvláštní pracovat vedle těch satyrů, kteří byli kdysi námi. Musím se přiznat, že mne poněkud znepokojují.“

„Jsou to šťastlivci, kteří byli pozdviženi Sargerasovou mocí, aby mu mohli lépe sloužit.“ Jeho odpověď přišla téměř automaticky, takže se kněžka nemohla ubránit dojmu, že takto odpovídal již mnohokrát... snad i sám sobě.

„A vy jste nebyl vyvolen?“

Jeho pohled ztvrdl. „Odmítl jsem, přestože nabídka byla... svůdná. Sloužím především královně a trůnu. Netoužím stát se jedním z těch... jedním z nich.“

Bez varování misku i lžici odložil. Tyrande se kousla do rtu a uvažovala, jestli se v něm nezmýlila. Ovšem stejně neměla nic jiného, na čem by mohla stavět. Dath'Remar Sunstrider nyní představoval její jedinou šanci.

„Už musím jít,“ prohlásil muž v kápi. „Myslím, že jsem tu byl až příliš dlouho.“

„Těším se na vaši příští návštěvu.“

Vehementně zavrtěl hlavou. „Už se nevrátím. Ne. Už ne.“

Dath'Remar se od ní odvrátil, ale než stačil odejít, kněžka ještě řekla: „Jsem uchem Elune, Dath'Remare. Jestli budete kdykoli mít chuť cokoli říct, je mou povinností naslouchat. Ode mne se nic nedostane dál. Vaše slova nikdo jiný neuslyší.“

Čaroděj se na ni znovu obrátil, a přestože nejprve neřekl nic, Tyrande viděla, že jej ta slova zasáhla. Nakonec, po dlouhém váhání, Dath'Remar odpověděl: „Pokusím se přinést vám příště něco chutnějšího, paní Tyrande.“

„Nechť vás provází požehnání Matky Luny, Dath'Remare Sunstridere.“

Noční elf sklopil hlavu a odešel. Tyrande poslouchala jeho vzdalující se kroky. Čekala, až ji strážní přijdou zkontrolovat, ale když se vrátili, jen jednoduše zaujali své pozice.

V tu chvíli, poprvé od zajetí, si Tyrande Whisperwind dovolila krátký úsměv.

11.

Pro orka byla krev to nejsilnější pouto. Pečetila přísahy, stvrzovala svazky a v boji označovala skutečného válečníka. Porušit pokrevní přísahu byl jeden z nejhorších představitelných zločinů.

A přesně tohle nyní udělal druidův bratr.

Brox hleděl na Illidana Stormrage s opovržením, které dal najevo jen několika málo jiným tvorům. Dokonce i démonů si vážil více, neboť byli jen věrni své podstatě, jakkoli byla zvrácená a zlá. Zde však stál tvor, který bojoval po boku Broxe i ostatních, který byl Malfurionovým dvojčetem, a proto by s ním měl sdílet lásku a obavy o druhy. Ale Illidan žil jen pro moc a nic, ani ten jemu nejbližší, to nedokázal změnit.

Nebýt orkovy paže pevně spoutané, rád by se obětoval, kdyby to znamenalo, že by čaroději zlomil vaz. Brox měl možná mnoho chyb, ale nikdy by dobrovolně nezradil ostatní.

Co se týkalo Malfuriona, druid se potácel vedle prošedivělého válečníka. Oba měli ruce spoutány za zády a provazy, které měli kolem pasu, byly na druhém konci přivázány k nočním panterům, jimž oba jen taktak stačili. Illidanův bratr měl ještě větší nevýhodu, neboť jeho proradné dvojče z něj nesejmulo oslepující kouzlo. Oči měl zakryté malými černými stíny, kterými žádné světlo nedokázalo proniknout. Malfurion neustále klopýtal a padal, pokaždé se ošklivě podřel a pořezal a jednou si málem rozbil hlavu o kámen.

Oslepený čaroděj nedával navenek znát žádnou lítost. Pokaždé, když Malfurion zakopl, tahal Illidan za lano, dokud se druidovi nepodařilo znovu vstát. Pak je stráže pochodující za nimi zezadu pobídly a mohlo se pokračovat dál.

Brox se díval na svou sekeru, která nyní visela na hřbetu kočky, na níž jel důstojník. Ork si už kapitána Varo'thena vybral za druhý nejdůležitější cíl, kdyby jim s Malfurionem okolnosti dovolily se osvobodit. Démoničtí válečníci byli nebezpeční, ale postrádali vražednou lstivost, kterou Brox cítil z druhého nočního elfa. Dokonce i Illidan byl v určitých ohledech až druhý. Kdyby to však duchové dovolili, zabil by je oba.

A pak, kdyby i to bylo možné, budou muset udělat něco s Duší démona.

Bylo zvláštní, že to nebyl Illidan, kdo ji nyní nesl. Jen chvíli poté, co ji čaroděj bratrovi vzal, přistoupil k proradnému dvojčeti kapitán, natáhl ruku v kovové rukavici a dožadoval se, aby mu Illidan disk podal. Ještě podivnější bylo, že se Malfurionův bratr podřídil bez jediného slova protestu.

Podobné záhady však zeleného válečníka nemohly vyvést z míry. Věděl jen, že musí oba zabít a pak vzít mrtvému Varo'thenovi Duši démona. Jistě, aby to mohl udělat, musel by se nejprve ork osvobodit z pout a zřejmě se i probít ke kapitánovi přes demony.

Brox si posměšně sám pro sebe odfrkl. Hrdinové v epických bájích podobné věci vždy dokázali, ale že by se něco podobného povedlo i jemu, o tom pochyboval. Kapitán Varo'then měl ke svazování nepochybně talent. Zajistil oba zajatce až příliš dobře.

Plahočili se dál a dál a doupe černého draka nechali daleko za sebou. Brox ovšem nekrácel s jistotou Illidana a kapitána. Byl si jistý, že je Deathwing najde. Byla záhada, že se obr už dávno neobjevil. Mohlo něco jiného odvést jeho pozornost?

Vytřeštil oči a náhle zavrčel nad vlastní hloupostí. Ano, uvědomil si ork. Něco odvedlo jeho pozornost. Něco... nebo spíš někdo. Krasus.

Brox velmi dobře chápal, jakou oběť zřejmě čaroděj dělá. Starší, přeji vám hodně štěstí. Budu o vás zpívat... celou tu krátkou dobu, co budu ještě naživu.

„Ungh!“

Brox se otočil právě včas, aby viděl, jak Malfurion znovu upadl. Tentokrát se však druidovi podařilo přetočit se. Místo aby dopadl na tvář, svalil se na bok. To ho zachránilo minimálně od rozbitého nosu, i tak si zřejmě narazil všechny kosti v těle.

Jakkoli se ork snažil, nedokázal nočnímu elfovi pomoci. Zaskřípal zuby a zavrčel na Illidana: „Vrať mu zrak! Půjde lépe!“

Čaroděj si poupravil šátek, který mu zakrýval oči. Brox viděl dost na to, aby poznal, že se mu s nimi muselo stát něco strašlivého.

„Vrátit mu zrak? Proč?“

„To zvíře má pravdu,“ skočil mu do řeči kapitán Varo'then. „Váš bratr nás příliš zpomaluje! Buď mě nechte podřezat ho hned tady, nebo mu vraťte zrak, aby viděl na cestu!“

Illidan se na něj cynicky usmál. „Jak svůdné možnosti! Dobrá tedy! Přiveďte ho sem!“

Dva z démonů Malfuriona postrčili hroty zbraní. Druidovi nutno přičíst ke cti, že se napřimil, jak nejlépe ještě dokázal, a odhodlaně vykročil ke svému dvojčeti.

„Z mých očí do tvých,“ zašeptal Illidan. „Daruji ti, co sám již nepotřebuji.“

Sundal si šátek.

Orkovi naskočila husí kůže, když poprvé skutečně spatřil, co bylo ukryto pod ním. Brox se rychle pomodlil k duchům. I obludní strážní vedle něj nervózně přešlápli z nohy na nohu.

Stíny na Malfurionových očích se rozplynuly. Zamrkal a spatřil Illidana. I druid zalapal hrůzou po dechu nad tím, co se bratrovi stalo se zrakem.

„Ach, Illidane...“ dostal ze sebe Malfurion. „Je mi to tak líto...“

„A co?“ Čaroděj si pohrdavě znovu převázal znesvěcené oční důlky šátkem. „Mám nyní něco daleko lepšího! Dar zraku, o kterém ty můžeš jenom snít! O nic jsem nepřišel, chápeš? O nic!“ Pak Illidan opovržlivě oznámil důstojníkovi: „Teď by měl jít lépe. Dokonce bychom mohli zrychlit.“

Varo'then se usmál a vydal rozkaz pokračovat v cestě.

Malfurion zavrával k orkovi. Brox pomohl nočnímu elfovi získat rovnováhu a pak tiše zamručel: „Je mi tvého bratra líto...“

„Illidan si vybral sám,“ řekl druid daleko jemnějším tónem, než jakým o něm kdy mluvil ork.

„Zradil nás!“

„Skutečně?“ Malfurion hleděl na záda dvojčete. „Jsi si jistý?“

Ork zavrtěl nad druidovými iluzemi hlavou a rezignoval.

Šli dál a den se chýlil ke konci. Jejich věznilé jeli bezstarostně, ale Brox se neustále ohlížel zpět k horskému řetězci, jistý si tím, že se Deathwing každou chvíli objeví.

„Řekněte mi, čaroději,“ řekl náhle důstojník po téměř hodinovém mlčení. „Ten disk. Dokáže vše, co jste nám řekli?“

„Vše, a ještě víc. Víte sám, co dokázal proti Legii a nočním elfům... dokonce i proti drakům.“

„Ano...“ Ork slyšel ve Varo'thenově hlase chamtivost. Teprve nyní si všiml, že kapitánova ruka hladí váček s Duší démona. „Takže je to všechno pravda, hm?“

„Zeptejte se Archimonda, jestli chcete.“

Varo'then dal ruku z váčku. Voják měl dostatek rozumu, aby ctil moc velkého démona.

„Měl by být dostatečně silný, aby přetvořil portál dle Sargerasova přání,“ pokračoval Illidan. „Do Kalimdoru pak bude moci vstoupit i zbytek Legie... se samotným Sargerasem v čele.“

Malfurion zalapal po dechu, a dokonce i Brox znechuceně zavrčel. Zděšeně se jeden na druhého podívali, dobře si vědomi, že žádná síla nebude schopna odolat pánu démonů a celé jeho armádě.

„Musíme něco udělat...“ nadhodil tiše, ale naléhavě Brox. Napnul svaly, aby zkusil pouta, ale provazy bohužel stále držely velmi pevně.

„Už jsem to zkoušel,“ odpověděl druid rovněž šeptem. „Od chvíle, kdy mi Illidan vrátil zrak. Předtím jsem se nemohl soustředit, protože jsem pořád padal... to teď už není problém.“

Brox se ujistil, že si jich démoni nevyšímají, a zavrčel: „Jak?“

„Kočky. Mluvil jsem s nimi. Přesvědčoval jsem je...“

Ork svraštil obočí a vzpomněl si, jak Malfurion v minulosti v duchu hovořil se zvířaty.

„Budu připravený, druide. Myslíš, že brzy?“

„Je to těžší, než jsem myslel. Byly... byly zvráceny Legií, ale... myslím... že ano... bud' připravený. Měly by zareagovat každou chvíli.“

Nejprve neviděli žádnou známku úspěchu... ale pak sebou zvíře kapitána Varo'thena trhlo a zastavilo se. Kapitán kočku nakopl, ale noční panter nehodlal pokračovat dál.

„Co je sakra s tou zatracenou...“

Víc už Varo'then neřekl, protože panter se prudce postavil na zadní. Zcela překvapen se důstojník skutálel ze hřbetu na zem.

Illidan se už chtěl obrátit přes rameno, ale v tu chvíli jeho zvíře napodobilo důstojníkovu. Čaroděj byl ovšem lépe připraven, a přestože sklouzl ze sedla, nenechal se shodit na zem.

„Hlupáku!“ nadával Illidan, přestože bylo nemožné uhodnout komu. „Ty blbý...“

Brox zareagoval v okamžiku, kdy se kočky obrátily proti jezdcům. Vyrázil k Varo'thenovu zvířeti s cílem zmocnit se sekery. Noční panter mu pomohl tak, že se k orkovi natočil správnou stranou... jistě na Malfurionův příkaz.

Brox se prudce otočil a nastavil svázané ruce k ostří sekery. Vždy dokonale nabroušené ostří provazy lehce přeřízlo a válečnicka jen lehce škráblo na pravé ruce.

Brox sekeru pevně sevřel. „Druide! Ke mně! Můžeme odjet na tomhle...“

Ale noční panter proběhl kolem něj. Hlavou narazil do pekelného strážce, který se chystal Malfuriona probodnout. Ostatní démoni ustoupili, ne zcela si jistí, jak si tuhle šílenou situaci vysvětlit.

Kočka mezitím začala přehryzávat druidova pouta. Noční elf se obrátil na Broxe a zavolal: „O mě se nestarej! Ten váček, Broxi! Ten váček!“

Ork se podíval k místu, kam Varo'then dopadl. Důstojník seděl na zemi a mnul si naražené místo na hlavě. Váček s Duší démona se mu stále houpal na opasku. Zdálo se, že si vůbec Broxovu přítomnost neuvědomuje.

Ork zvedl sekeru a zaútočil na kapitána. Zkušený noční elf se ovšem vzpamatoval rychleji, než Brox doufal. Když štíhlý válečník spatřil, jak se na něj valí ohromné zelené tělo, rychle se překulil. Když pak Varo'then vstal, tasil meč.

„Tak pojď, ty tupá potvoro,“ dráždil ho. „Rozpárám tě a dám sežrat kočkám... jestli tě vůbec stráví!“

Brox ťal sekerou... a kdyby nočního elfa zasáhl, byl by Varo'thena rozsekl vedví. Kapitán byl však rychlý jako blesk. Orkova sekera se zaryla do tvrdé země a nechala za sebou rýhu delší než metr.

Varo'then skočil a sekl. Meč po sobě zanechal na orkově levém rameni krvavě rudou stopu. Brox ignoroval bolest a zvedal sekeru k druhému úderu.

Koutkem oka viděl, jak Malfurion směřuje noční pantery, nyní bez jezdců, na pekelné strážce. První démon ucouvl, protože si nebyl jistý, zda může zaútočit na Varo'thenovo zvíře. Tohle zaváhání ho stálo život, neboť obrovský panter válečnicka v příštím okamžiku srazil k zemi a rozpáral mu hrdlo.

Brox se snažil najít Illidana, ale protože musel neustále sledovat protivníka, bylo to nemožné. Doufal, že Malfurion bratra sleduje. Jedno čarodějovo kouzlo a byli ztraceni.

Ork zařval, když se kapitánu Varo'thenovi podařilo způsobit mu ošklivou ránu na stejném rameni jako předtím.

Noční elf se zazubil. „První pravidlo boje — nenechat se rozptýlit...“

V odpověď na to ork máchl sekerou v nebezpečně vypadajícím oblouku, kterým jen těsně nepřipravil kapitána o hlavu. Varo'then, který rychle zvažněl, ustoupil.

„Druhé pravidlo,“ zavřel Brox. „Jen hlupáci na bojišti takhle žvaní.“

Jeho tělo se náhle roztrásl. Broxovy pohyby se zpomalily a cokoli udělal, bylo čím dál těžkopádnější. Měl pocit, jako by se vzduch kolem něj zhmotnil.

Kouzlo...

Malfurion si s Illidanem neporadil, přesně jak se veterán bál. Rodinné pouto způsobilo, že druid zaváhal, a tohle zaváhání jim nyní přijde draho.

Na tvář kapitána Varo'thena se vrátil úsměv. Nyní daleko sebevědoměji se přibližoval ke stále pomalejšímu protivníkovi. „No, obvykle nemám rád, když jdou věci takhle hladce, ale v tomto případě udělám výjimku.“ Namířil hrot meče na Broxovu hrud'. „Jenom doufám, že máš srdce na stejném místě jako já...“

Když se však přiblížil, zahřmilo je oba temný stín. Brox chtěl zvednout hlavu, ale jeho pohyby už byly tak pomalé, že věděl, že by ho noční elf probodl dříve, než by dal hlavu opět dolů. Jestli měla být tohle jeho smrt, chtěl se ork dívat svému přemožiteli do očí jako pravý válečník.

Ale služebník královny Azshary už se na orka nedíval. Byl to on, kdo zvedl hlavu vysoko k nebi a tvář se mu zkrivila zlostí.

„Jdi od něj, ničemo!“ zahřměl hlas z nebe. Bezmocný Brox jen sledoval, jak Varo'then vytréštil oči a doslova od orka odskočil. V příštím okamžiku... zachvátily místo, kde zrádný noční elf před okamžikem stál, plameny.

Nad čím Brox žasl ještě víc, byla skutečnost, že plameny zasáhly s takovou přesností, že on téměř ani necítil žár. Z toho byl nejvíce zmatený, protože právem předpokládal, že nad nimi letí drak... a jistě ne jen tak nějaký drak.

Deathwing.

Ale kdyby tohle byl černý, jen těžko by si dával pozor, aby Broxe nezasáhl. Při té myšlence si Brox dokázal představit už jen jediného draka, kterého jejich družina mohl zajímat... Korialstrasze. Ve všem tom chaosu od útěku z Deathwingova doupěte na rudého zcela zapomněl, ale zdálo se, že on nezapomněl ani na něj, ani na Malfuriona.

„Připrav se!“ zařval Korialstrasz. „Letím!“

Brox toho moc dělat nemohl, ale připravil se, jak nejlépe dokázal, neboť věděl, co přijde, a spolehl se na Korialstraszovy schopnosti.

V příštím okamžiku jej sevřely ohromné drápy a prudce ho zvedly do vzduchu.

Společně s proudem větru ve tváři pocítil Brox, že se mu končetiny uvolnily. Ať již činem rudého nebo shodou okolností, Illidanovo kouzlo zmizelo.

Rovněž si poprvé všiml, že v druhé obrově tlapě visí Malfurion. Druid vypadal unaveně a poněkud našťavaně. Malfurion ukazoval dolů ke vzdalující se zemi a cosi křičel na orka i na draka.

Brox konečně jeho slovům porozuměl. „Ten disk!“ křičel Malfurion. „Pořád mají ten disk!“

Ork už chtěl odpovědět, ale Korialstrasz náhle slétl níž a zamířil zpět k místu bitvy. Drak letěl téměř střemhlav k démonické družině a pohledem zkoumal každého z nich.

„Který?“ zařval obr. „Který?“

Nemusel se ptát. Kapitán Varo'then už měl ruku ve vácku a vytahoval z něj Duši démona. Brox si vzpomněl, jaké problémy prve Malfurion měl, když se snažil disk použít, a doufal, že stejné problémy stihnou i důstojníka.

Zdálo se, že štěstí stojí při nich, neboť Varo'then zvedl disk se zcela zjevným úmyslem... ovšem Duše démona neudělala nic.

Korialstrasz zařval a rychle se blížil ke kapitánovi. Varo'thenův výraz dával najevo zděšení.

Ale pak disk proti vši logice zaplátl jasným světlem. Odněkud zpoza drakovy hlavy nějaký cizí hlas zavolal: „Pryč! Rychle, nebo jsme všichni...“

To, co rudého zasáhlo, byl zjevně jen zlomek moci Duše démona, ale stačilo to. I Brox sám cítil dozvuky vlny, která Korialstrasze zasáhla naplno. Drak se zachvěl, zasténal... a přestal mávat křídly.

Obr nyní letěl k horám. Země se rychle blížila. Brox začal odříkávat jména svých předků. Volal je, aby se připravili na jeho příchod.

Jeho pohled vyplnila neústupná skalní stěna žulové hory...

* * *

„Co jste to udělal?“ vyštěkl Illidan.

„Použil jsem disk...“ odpověděl kapitán Varo'then a jeho hlas byl zpočátku naplněn úžasem. Pak se vrátil do reality a zkoumal pohledem střídavě zlatý disk i svého společníka.

„Měl jste pravdu! Umí to všechno, co jste říkal, a víc! Mohl byste se s ní stát císařem...“

„A taky byste mohl být jen za podobnou myšlenku stažen z kůže Sargerasem.“

Z důstojníkovy tváře se vytratil výraz pokušení. „A bylo by to tak správné, čaroději. Mám za to, že jste se sám nenechal zlákat takovou hloupou představou.“

Malfurionovo dvojče se jen velmi krátce usmálo. „Ne více než vy, drahý kapitáne.“

„Královna bude nesmírně potěšena výsledky naší výpravy. Duše je v bezpečí, její moc ověřena na dospělém rudém drakovi a dva tvorové odpovědní za všechna zdržení mrtvi.“

„Mohl jste ten disk použít jinak,“ nadhodil čaroděj, „a oba zachránit, abychom je mohli vyslechnout.“

Varo'then se mu vysmál. „A co by nám tak ještě mohli říct, aby to pro nás bylo důležité? Tohle...“ namířil diskem na Illidana, „je vše, co potřebujeme k vítězství.“ Noční elf se k čaroději naklonil a ústa se mu zkřivila do krutého úsměvu. „Pokud vás ovšem netrápí výčitky ohledně vašeho bratra. Že by zcela neloajální lítost?“

Illidan si poupravil šátek a odfrkl si. „Viděl jste, jak jsem se k němu choval. Vypadá takhle bratrská láska?“

„Dobrá poznámka,“ řekl jeho společník po chvíli. Kapitán vložil disk zpět do váčku. Když tak učinil, mírně svařtil obočí.

„Něco není v pořádku, kapitáne?“

„Ne... jen mne napadlo... byly tam hlasy... ne... nic.“ Nevšiml si Illidanova zkoumavého výrazu, který zmizel v okamžiku, kdy se důstojník na čaroděje znovu podíval. „Nic jsem tím nemyslel. A teď jdeme. Kočky máme zase pod kontrolou. Musíme dostat disk zpátky do Zin-Azshari, jak nejrychleji to půjde, nebo ne?“

„Jistě.“

Varo'then chytil své zvíře a nasedl. Illidan ho napodobil, ale když se šplhal do sedla, dovolil si krátký pohled k horám.

Ten krátký pohled doprovázelo hořké zachmuření.

* * *

Už by tu měli být, pomyslel si Rhonin, zatímco se díval směrem, kterým Krasus s ostatními odjel. Už měli být zpátky. Nějakým způsobem věděl, že se něco stalo. Když se noční panterři vrátili se vzkazem od staršího čaroděje, člověkovy naděje vzrostly. Korialstrasz by měl družinu podstatně zrychlit. Ano, něco strašného se muselo stát.

Nic z toho neřekl nahlas před Jarodem, který měl kopu svých starostí. Nedalo se říci, že by setkání v Blackforestově stanu dopadlo špatně; naopak, Shadowsong si upevnil pozici velitele už jen tím, že byl sám sebou. Někdy během poslední bitvy se bývalý kapitán městské stráže dostal do stavu, kdy nedokázal stát a přihlížet, jak rada vydává bláznivé rozkazy, ať již byl jejich autorem jakkoli postavený šlechtic.

Když další ze šlechticů navrhl manévra na křídle, který by pravděpodobně nakonec armádu rozdobil na malé kousky, Jarod se vložil do debaty a vysvětlil, proč by podobná akce zapříčinila debakl, který by noční elfy nakonec zničil. Že musel něco takového vysvětlovat těm, kdo měli být nejvzdělanějšími z jeho rasy, člověka šokovalo. Nakonec se Jarodovi podařilo udělat si ze všech šlechticů stoupence, kterým se nesmírně ulevilo, že mají někoho, kdo má zjevně vrozený talent pro taktiku.

Rhonin nejprve předpokládal, že bude Jarodovi tajně radit, ale mladý noční elf skutečně věděl, co dělá. Čaroděj už v životě viděl typy, jako byl Jarod. Byly zrozeny se schopnostmi, které nedokázalo nahradit ani to nejhlubší učení. Čaroděj děkoval Elune i všem ostatním božským bytostem, které by mohly být zodpovědné za to, že obránci dostali na Ravencrestovo místo někoho takového.

Jestli však výprava za diskem neuspěje, bude Jarod stačit?

Právě Jarod se nyní k čaroději přidal. Nedobrovolný velitel armády měl na sobě čerstvě vyleštěnou zbroj, kterou dostal od Blackforesty. Neměl na ní žádný erb, ale po obou stranách až k pasu vedly rudé a oranžové oblouky. Stejně barvy měl i plášť, který ho nyní objímal jako vášnivá milenka. Dokonce měl na hlavě přilbici s ohnivým chocholem vyrobeným z chlupů mrtvých nočních panterů, který mu spadl až na ramena.

Za ním krácel jeho všudypřítomný doprovod, poddůstojníci a styční důstojníci jednotlivých velitelů. Jarod se zastavil a mávnutím ruky družinu poslal pryč, než nakonec promluvil.

„Kdysi jsem snil, že budu povýšen mezi privilegované a že budu nosit šaty, jaké nosí jen oni,“ prohodil Jarod nasupeně. „Teď si připadám jako šašek!“

„Já se s tebou hádat nebudu,“ odpověděl Rhonin. „Ale na dav to dělá dojem, takže se s tím budeš muset alespoň prozatím smířit. Až budeš mít větší autoritu, můžeš tu kazajku začít kus po kuse odhazovat.“

„Už se nemůžu dočkat.“

Čaroděj je vedl dál. „Vzmuž se, Jarode! Moc nám nepomůže, když národ uvidí svou novou naději takhle zakaboněnou. Mohl by se začít bát, že nemáme šanci.“

„Já se bojím, že nemáme šanci, hlavně se mnou ve velení!“

Člověk mu podobné řeči nehodlal trpět. Naklonil se k němu a vyštěkl: „Díky tobě žijeme! Ano, včetně mě! S tímhle se prostě budeš muset smířit! Od ostatních ještě nepřišla žádná zpráva, což znamená, že ty, já a ti, kteří umírají v bitvě, můžeme být pro Kalimdor jediná naděje... jediná naděje na budoucnost!“

Více nic nekomplikoval, neboť poznat pravdu by mohlo být na dřívějšího důstojníka strážce až příliš, tedy zejména to, že Rhonin pochází z doby o nějakých tisících let později. Jak by jen mohl čaroděj vysvětlit, že nebojuje jen za ty, kteří žijí nyní, nýbrž i za ty, kteří se teprve narodí, včetně všech, na kterých mu nejvíce záleželo.

„Nikoho jsem se o to neprosil...“ protestoval Jarod.

„Ani my ostatní.“

Noční elf si povzdechl. Sundal si zdobenou helmici a utřel si pot z čela. „Máte pravdu, mistře Rhonine. Opuštěte mi. Udělám, co budu umět, i když nemůžu slíbit, že to bude dost.“

„Prostě dělej co dosud... správnou věc. Jestli se z tebe stane další Desdel Stareye, jsme všichni ztraceni.“

Nový velitel sklopil zrak k nablýskané zbroji a ohrnul nos nad jejím dokonalým stavem. „Tak to je dost malá pravděpodobnost, to slibuju.“

To vyloudilo na čarodějově tváři úsměv. „To rád slyším...“

Ozval se roh. Bítevní roh.

Rhonin se ohlédl přes rameno. „To přichází z pravého křídla! Tam by neměly být žádné jednotky Legie! Nemohly se tam dostat, aniž bychom to věděli!“

Jarod si narazil helmici. „Ale vypadá to, že se tam dostaly!“ Mávnutím ruky k sobě přivolal vojáky čekající opodál. „Do sedel a přiveďte mi kočku! A čarodějovi taky! Musíme se okamžitě podívat, co se tam děje!“

Zvířata byla přivedena s rychlostí, jakou Rhonin za Stareyeova velení nezaznamenal. Tihle vojáci Jaroda skutečně respektovali. Nebylo to jen tím, že měl nyní podporu tolika důležitých, třebaže neschopných šlechticů. O jeho činech už se mluvilo, stejně jako o tom, jak se chopil otěží v okamžiku, kdy už si zoufali, že je vše ztraceno.

Když kapitán — ne, bývalý kapitán, musel si čaroděj připomenout — nasedl, jako by prošel další proměnou. Na kdysi nevinné tváři se rozhostil odhodlaný výraz. Pobídl nočního pantera a rychle předhonal Rhonina i ostatní.

Znovu zazněl roh. Čaroděj si všiml, že to byl elfský roh. Jeden z Jarodových prvních rozkazů, který mimo jiné dokazoval, že má plnou podporu šlechticů, bylo lépe stmelit armádu s jejími novými spojenci. Hulnovi a Dunganardi muži už nebyli jen na jedné straně. Každá část vojska nočních elfů měla nyní oddíl cizinců, jejichž schopnosti ještě zdůrazňovala, ne snižovala. Dokonce i srstnatci sehráli svou roli. Posilovali klíny a kyji drtili lebky každého pekelného strážce, který by se pokusil dostat k drahocenným čarodějům a lučištníkům vzadu.

Mnohé z těchto změn byly jednoduché nebo jen nepatrné a Rhonin žasl, že jeho samotného nenapadly. Nyní ovšem přicházelo něco, co mělo armádu skutečně prověřit. Trik, jaký od Archimonda nikdo nečekal.

Ano, když se přiblížili, nespatriili ani tak bitvu jako spíše zmatek. Noční elfové se snažili použít zbraně, ale taurové a zemští, které Rhonin viděl, jako by se o obranu nezajímali. Stáli jen tak nečinně hned vedle svých spojenců, kteří se zuřivě snažili zaplnit mezery, jež vznikly jejich nečinností.

„Co to u Matky Luny dělají?“ vykřikl Jarod spíše řečnickou otázkou. „Všechno zkazí! A to jsem konečně přesvědčil šlechtice, jak jsou pro nás nezbytní!“

Rhonin už chtěl odpovědět, ale pak si všiml čehosi daleko za liniemi. Nepřítel byl ještě blíže, než by si dokázal představit. Čaroděj rozeznával vysoké postavy, okřídlené tvory a širokou škálu obludných postav, které ani on, jenž čelil Legii v budoucnosti, nedokázal rozpoznat.

Podivné bylo, že se pohybovali téměř chůzí a Rhonin neslyšel žádné výkřiky, při nichž by tuhla krev v žilách. Byli mezi nimi i obří, proti kterým byli všichni démoni, jež čaroděj znal, jako trpaslíci. Okřídlení tvorové mu ničím nepřipomínali strážce záhuby, a přestože v řadách Plamenné legie byly i jiné létající zrůdy, na ty, které se nyní blížily, si nevzpomínal.

Jarod přitáhl nočnímu panterovi otěže a zastavil hned vedle taura, který se ukázal být samotným Hulnem. „Co se děje? Proč nebojujete?“

Velitel taurů zamrkal a pohlédl na Jaroda, jako by jeho otázka nedávala smysl. „S těmihle bojovat nebudeme! Bylo by to nemyslitelné!“

Dvojice zemských stojících hned vedle na souhlas s jeho slovy zaraženě příkyvovala. Jarod nejprve vypadal rozhořčeně, ale pak nasadil nekompromisní výraz.

„Tak s nimi budeme bojovat sami!“ zahřměl a nechal taury za sebou.

Ale Rhoninovi začaly důvody nečinnosti spojenců připadat čím dál podivnější. „Počkej, Jarode!“

„Mistře Rhonine, vy taky? To ne!“

Blížící se horda byla nyní dost blízko, aby čaroděj dokázal rozeznat jednotlivé obličejy... což stačilo, aby se utvrdil v tom, že měl pravdu, když volal nočního elfa zpět.

„To není Legie! Přišli se k nám přidat, tím jsem si jistý!“

A byl si ještě jistější, když spatřil toho, kdo je vedl, vysokého tvora pohybujícího se na čtyřech rychlých nohou, jemuž z hlavy vyrůstalo skvostné paroží. Obrovské bytosti šly v patách desítky tvorů připomínajících satyry v tom, že horní polovina jejich těl byla stejná jako u nočních elfů, ovšem od pasu dolů vypadali jako faunové, a navíc to byly mladé nádherné ženy. Zdály se být stejně tak rostlinami jako zvířaty, neboť jejich kůži pokrývaly štíhlé zelené listy. Přestože určitým způsobem vypadaly nesmírně křehce, něco na jejich chování způsobovalo, že čaroděj nabyl dojmu, že by kterýkoli protivník mohl útoku na ně brzy litovat.

Vojáci uprostřed příprav k boji nevěnovali vůdci blížící se armády pozornost. Rhonin si uvědomil, že jestli všemu rychle neučiní přítrž, zřejmě dojde ke katastrofě ohromných rozměrů.

„Jarode! Jeď za mnou, rychle!“

S nočním elfem v patách hnal rudovlasý čaroděj zvíře kolem užaslých vojáků. Jarod ho dohonil a křičel: „Zbláznil ses? Co to děláš?“

„Věř mi! Jsou to spojenci!“

V příštím okamžiku se nad nimi tyčila postava vedoucí nově příchozí. Rhonin vyděšeně na poslední chvíli přitáhl panterovi uzdu.

„Bud' zdrav, Rhonine Rudovlasý!“ zaduněl hlas tvora s rozložitým parožím. Ženské bytosti si čaroděje zvědavě prohlížely. „Přicházíme přidat se k boji o naši drahocennou říši...“ Mezitím už pohledem zkoumal Jaroda Shadowsonga. „Je tohle ten, se kterým musíme sjednotit své akce?“

Člověk se obrátil na společníka, který seděl v sedle s ústy otevřenými dokořán. „Ano, je. Odpusťte mu! I já jsem vašim příchodem trochu omráčený... Cenarie.“

„Cenarius...“ zašeptal Jarod. „Lesní pán?“

„Ano, a mám za to, že s sebou přivedl vznešenou společnost,“ dodal Rhonin, když se zadíval za mýtického strážce.

Bylo to, jako by oživily pohádky, které slýchal v dětství... a těmito slovy by to skutečně šlo popsat nejlépe. Rhonin i noční elf zvedli hlavy — hodně vysoko — a hleděli na obry známé smrtelníkům jen ze snů. Přes svou výšku byl lesní pán proti některým společníkům malinký. Po Cenariově boku stál jako dvě hory pár dvojčat, medvědích tvorů, z nichž zejména jeden si Rhonina se zájmem prohlížel. Za nimi jen o málo menší bytost připomínala vlčici se šesti končetinami a hadovitým ocasem, kterým dychtivě zkoumala bojiště. Dýchala hladově a přerývaně a její obrovské drápy zanechávaly v půdě hluboké rýhy.

Ještě větší než téměř všichni ostatní tu byl neskutečně obrovský kanec s velkými kly a hřívou z ostrých, jistě smrtonosných ostnů. Rhoninovi mimoděk vytanulo na mysl jméno z jeho raných studií... Agamaggan... polobůh prvotního hněvu...

Někteří nebyli tak obrovští, nicméně i oni byli ohromující. Byla zde nádherná, byť nebezpečně vypadající ptačí žena, kolem které neustále kroužila hejna ptáků. Mezi nohama obrů se pletla malá rezavá liška s bystrým, ale poněkud zploštělým čenicem, a kolem mnohých polobohů poletovali drobní mužíčci s mečíky a motýlími křídly... jakýsi druh skřítků.

Na okraji čarodějova zorného pole zazářil jasně bílý obrys. Rhonin okamžitě hledal zdroj té záře, ale neobjevil nic. A přesto zůstal v jeho mysli vypálen obraz obrovského jelena s parohy, které jako by sahaly až do nebe...

A tak to šlo dál a dál. Mužské postavy s tvářemi skrytými pod kápí, jejichž těla — podle toho mála, co z nich bylo vidět — byla pokryta dubovou kůrou. Ve vzduchu létali hipogryfové a gryfoni a vedle nich se trpělivě nechaly vzduchem unášet gigantické pakobylky s lidskými rysy. Všude kolem byly desítky dalších jedinečných tvorů, z nichž některé by čaroděj jen velmi těžko popisoval, dokonce i kdyby je měl přímo před očima. Všichni však nesli známky nějakého konkrétního aspektu, který je pojil se světem přírody.

A Rhonin i z místa, kde stál, cítil energie, které každého z nich obklopovaly, přírodní síly světa obklopující ty, kteří byli stvořeni, aby jej chránily před zlem.

„Jarode Shadowsongu...“ vydal ze sebe čaroděj. „Smím ti představit polobohy Kalimdoru... všechny?“

„K vašim službám,“ dodal Cenarius uctivě a jeho přední nohy se podlomily, aby mu umožnily pokleknout. Ostatní za ním ho podobným způsobem napodobili.

Nový velitel armády nasucho polkl, neschopen cokoli říct.

Rhonin se krátce ohlédl za sebe. Vojáci, taurové, srstnatci, zemští i ostatní užasle hleděli na to představení. Většina z nich už poznala, že tihle nově přichozí jsou bytosti ohromného stáří i moci... kteří všichni vzdávali hold Jarodovi jako tomu, jehož rozkazy budou zanedlouho poslouchat v bitvě.

Cenarius vstal a podíval se na nočního elfa jako na sobě rovného. „Čekáme na tvé rozkazy.“

A bývalý kapitán stráže se vzchopil, napřímil a odpověděl: „Jste velmi vítán, starší. Nesmírně oceňujeme vaši sílu. S trochou štěstí máme šanci, dobrou šanci na přežití.“

Lesní pán přikývl a zabloudil očima za Jaroda na ostatní smrtelné obránce. Na Cenariově vousaté tváři se objevil odhodlaný výraz. „Ano. Řekl jsi to správně, lorde Shadowsongu... máme šanci...“

12.

Když se Malfurion probрал z bezvědomí, málem jej znovu omráčila bolest vycházející snad z každého centimetru jeho těla. Skutečně to málem bylo dost na to, aby se znovu poroučel do náruče temnoty, ale nakonec vše převážil pocit naléhavosti. Druid pomalu začal registrovat zvuky nebo spíš, což bylo stejně podstatné, nepřítomnost zvuků.

Otevřel oči a přivítaly ho měkké stíny noci. Vděčný, že alespoň na chvíli unikne sluneční záři, zvedl Malfurion bolavé tělo do sedu a rozhlédl se.

Zalupal po dechu.

Několik metrů od něj napůl pohřben v kráteru, který bezpochyby způsobil náraz jeho těla, stále ještě nehybně ležel drak Korialstrasz.

„Ž... žije...“ vypravila ze sebe postava vstávající z kráteru jako mrtvý z hrobu. „To... to tě můžu ujistit.“

„Krase?“

Čaroděj se potácel k němu a vypadal bledší a slabší než kdy dřív. „Takhle... takhle jsem si naše setkání nepředstavoval.“

Malfurion staršího čaroděje podepřel a odvedl ho ke kameni, kde ho usadil. „Co se stalo? Jak ses sem dostal?“

Čaroděj se zhluboka nadechl a vysvětlil, jak se nechal černým drakem pronásledovat, aby pro nočního elfa s orkem získal trochu času. Zatímco Krasus mluvil, zdálo se, že znovu nabírá síly, což noční elf přičítal čarodějovu úžasnému původu.

A pak si Malfurion uvědomil, že se Krasus zmínil o jeho druhém společníkovi. „Brox!“ vyhrkl a rozhlížel se kolem sebe. „Je...“

„Ork žije. Myslím, že má kůži i lebku tvrdší než drak. Přišel ke mně právě, když jsem se probral. Myslím, že se někde snaží najít jídlo a vodu, protože naše zásoby byly zničeny při nárazu.“ Krasus zavrtěl hlavou a pokračoval: „Za své relativní zdraví můžeme taky poděkovat Korialstraszovi. Dělal, co mohl, aby nás ochránil — včetně velmi rychlého kouzla — i za cenu vlastního zdraví.“ Čaroděj vyslovil poslední slova s pýchou.

„Mám ho zkusit vyléčit, jako jsem to udělal prve?“

„Ne... minule jsi čerpal sílu ze zdravé země. Tady bys zřejmě musel čerpat až příliš mnoho sám ze sebe. Pochopil by to. Existuje jiný způsob.“ Krasus ovšem nevysvětlil jaký a místo toho řekl: „Co se týče toho, jak jsme se sem dostali my dva, Korialstrasz mne našel ležet na skále, kde jsem se dával dohromady z honičky s černým. Zabil Deathwingova strážce a pak se bál — oprávněně — že se na našem plánu ukrást disk něco pokazilo.“

S Krasem na hřbetě pak Korialstrasz letěl oklikou, aby se vyhnul Deathwingovi i dalším hlídkám, které mohl černý rozmístit, a pak sledovali magickou stopu, kterou po sobě zanechala Duše démona. Bohužel, oba společníky našli až poté, co je zajali ti z paláce a vzali jim disk.

„Tam dole to byl tvůj bratr, že ano, Malfurione?“

Druid svěsil hlavu. „Ano. On... nevím, co vám mám na to říct, Krase!“

„Illidan v sobě nese jejich zlo,“ řekl čaroděj důrazně. „Měl by sis to zapamatovat, a to dobře.“ V jeho hlasu bylo cosi, co dávalo tušit, že ohledně Malfurionova dvojčete ví ještě víc, ale Krasus to dál nerozváděl.

„A co budeme dělat teď? Vydáme se za Duší démona?“

„Myslím, že musíme... ale nejprve mi musíš povědět všechno, co můžeš, o tom, co se stalo před mým příchodem.“

Malfurion přikývl a detailně vylíčil své a Broxovo zajetí, ztrátu disku i krutou cestu. Pokaždé, když bylo nutné, aby mluvil o Illidanovi, málem se zakuckal.

Krasus naslouchal s kamennou tváří, dokonce i když noční elf co možná nejlépe popisoval, co jejich vězňitelé s Duší démona zamýšleli. Teprve až když Malfurion domluvil, čaroděj odpověděl.

„Je to ještě ohavnější, než jsem si myslel...“ zašeptal napůl k sobě. „Mají to všechno naplánované... a přesto... přesto by v tom mohla být jakási naděje...“

„Naděje?“ Malfurion jen stěží dokázal vidět naději v čemkoli z toho, co staršímu čaroději řekl.

„Ano...“ Krasus vstal. Promnul si prsty, opřel si o ně bradu a dál uvažoval. „Kdybychom je tak dokázali přimět, aby poslouchali.“

„Koho?“

„Aspekty.“

Noční elf nevěřil vlastním ušima. „Ale to nejde! Uzavřeli se, dokonce i před vámi! Kdyby byl Korialstrasz při vědomí, pak...“

„Ano,“ přerušil ho dračí mág. „A je to skutečně Korialstrasz, kdo by je, částečně, mohl vytáhnout ven... jestli znám Tu, která je životem, jak si myslím, že znám.“

Jeho slova nedávala Malfurionovi smysl, ale na tohle si druid už zvykl. Jestli měl Krasus v hlavě nějaký plán, udělá noční elf cokoli, aby mu pomohl.

Zvuk skřípajícího kamení předznamenal Broxův příchod. Válečník hlásil: „Zklamal jsem, starší.“

„Udělal jsi, co bylo v tvých silách, Broxi. Tohle je pustá země, dokonce i takhle daleko od Deathwingova doupěte.“

Když čaroděj vyslovil nové jméno černé zhouby, Malfurion ztuhl. „Myslíte, že by stále ještě mohl jít po nás?“

„Hrozně bych se divil, kdyby ne. Než nás dožene, musíme se o něco pokusit.“ Krasus se otočil přes rameno na nehybné Korialstraszovo tělo. „Jsem vděčný, že kapitán Varo'then použil disk ve spěchu, jinak by z nás byl jen popel. Korialstrasz se z toho dostane — a já to vím — ale my musíme učinit první kontakt. A když říkám my, myslím tím tebe, noční elfe.“

„Mě?“

Když Krasus přimhouřil oči, všiml si Malfurion, jak jsou podobné ještěřím. „Ano. Musíš znovu do Smaragdového snu. Musíš najít jeho paní, Yseru.“

„Ale to už jsme zkoušeli, když Duše démona zahнала všechny draky, a ona odmítala odpovědět.“

„Pak jí tentokrát musíš říci, aby oznámila Alexstrasze, že Korialstrasz umírá.“

Malfurion se vyděšeně podíval na obrovské tělo, ale Krasus okamžitě zavrtěl hlavou. „Ne! Věř mi... byl bych první, kdo by měl strach. Jen to řekni Yseře. Nemůže jinak než o tom povědět Té, která je životem.“

„Vy chcete, abych lhal paní snové říše?“

„Není jiná možnost.“

Když se nad tím druid zamyslel, viděl, že jeho společník má pravdu. Jedině takhle vážnou zprávou mohou upoutat pozornost jednoho z Aspektů. Nebudou si myslet, že by byl Malfurion takový blázen, aby riskoval jejich hněv pro nějakou smyšlenku.

Zbývala jediná otázka, a to, co se stane, až drak zjistí, že skutečně lhal.

Ale na to teď Malfurion nemohl myslet. Věřil Krasově úsudku. „Udělám to.“

„Pokusím se tě hlídat. Broxi, na tobě nechám, abys chránil nás oba, pokud to bude nutné.“

Ork se uklonil. „Bude mi ctí, starší.“

Stejně jako to dělával i dříve, sedl si Malfurion do tureckého sedu a nejprve si vyčistil mysl od všech okolních podnětů. Pak se snažil zapomenout na bolest. Když ustoupila, soustředil se na mýtickou říši.

Dokonce i navzdory současnému stavu bylo pro nočního elfa nakonec snadné do Smaragdového snu vstoupit. Jediný znepokojující pocit způsobovalo teplo v místech, kde mu z hlavy vyrůstaly malé růžky. Malfurion se jich chtěl dotknout, aby zjistil, jestli došlo k nějaké změně, ale uvědomil si, že prvořadě je nalézt Yseru.

Zvažoval, že se jí pokusí najít v prvotní zemi, ale pak si uvědomil, že vzhledem k její podstatě stačilo jednoduše zavolat. Jestli Aspekt odpoví, nebo ne, byla docela jiná věc.

Paní Smaragdového snu, zavolal Malfurion v duchu. Vy ze sna... Ysero...

Druid necítil přítomnost nikoho jiného, ale věděl, že musí pokračovat. Byla tu, někde... nebo všude. Ysera ho nakonec vyslyší.

Ysero... přináším hrozné zprávy pro Tu, která je životem... Alexstraszin druh... Korialstrasz... umírá... Malfurion si vybavil celou scénu a pokusil se dát té, kterou hledal, jakousi představu o tom, kde raněný drak leží. Korialstrasz umírá...

Čekal. Teď už se jistě paní snové říše objeví. Jak by mohla alespoň neprověřit takovou možnou tragédií?

Ve Smaragdovém snu byl čas věc jen velmi nejasná, nicméně i zde plynul. Malfurion čekal a čekal, ovšem přítomnost zeleného draka necítil.

Pak přišel okamžik, kdy konečně pochopil, že čekat ještě déle by bylo jednoduše bláhové. Zdrčen neúspěchem se noční elf vrátil do smrtelného těla.

Jeho pohled se střetl s Krasovým, daleko znepokojenějším. „Odpověděla?“

„Ne... nebylo tam nic.“

Čaroděj odvrátil hlavu a zamračil se. „Ale ona by měla odpovědět,“ zamručel sám pro sebe. „Víš, co by to znamenalo, kdyby Alexstrasza...“

„Udělal jsem, co jste řekl,“ trval na svém druid, který nechtěl aby ho Krasus z neúspěchu vinil. „Řekl jsem všechno, co jste chtěl.“

Čaroděj ho poplácal po rameni. „Vím, že ano, Malfurione. V tebe mám bezmeznou důvěru. To...“

„Drak!“

Broxův varovný výkřik se ozval těsně předtím, než se obr vynořil z mraků. Malfurion se na ty mraky zaměřil ve víře, že by je mohl přimět, aby proti útočníkovi něco podnikly.

Ale nejenže tohle nebyl černý drak. Při pohledu na něj se totiž Krasus ze srdce rozesmál. Ork i noční elf se na svého staršího druha starostlivě podívali.

„Už letí! Mělo mě napadnout, že zrovna ona se bude chtít o pravdivosti takhle strašlivé zprávy přesvědčit sama!“

Nad hlavami jim zakroužil rudý drak velikostí srovnatelný s Deathwingem. Když si jej Malfurion lépe prohlédl, rozpoznal určité rysy a uvědomil si, že tohoto konkrétního obra už viděl.

Alexstrasza, Aspekt života, vyděšeně přistála vedle Korialstraszova těla. I navzdory ještěřím rysům poznal noční elf v její tváři zjevné známky strachu a obav.

„Nemůže být mrtvý!“ zařvala. „To nedovolím!“

Krasus přešel až k bezvládnému samcovu tělu a ukázal se jí. „Taky že není, jak se můžeš na vlastní oči přesvědčit, má královno!“

Její zděšení se změnilo ve zmatek a pak ve vztek. Alexstrasza prudce vystrčila hlavu až k drobnému čaroději tak, že její čelisti byly nyní jen na délku paže od něj.

„Ze všech, kdo mne znají, ty nejlépe víš, jak tenhle vtíp bolel! Bála jsem se, že... že jsi... a on že je...“

„Ne že by se o to Duše démona nepokoušela,“ opáčil. „Kdyby ten, kdo ji v současné době vlastní, nebyl tak nezkušený, viděla bys tady čtyři mrtvé.“

„Tohle mi vysvětlíš za chvíli,“ vyštěkla rudá. „Nejdřív se na něj musím podívat.“

Sklonila se nad Korialstraszem a roztáhla křídla, aby jimi zakryla celé jeho tělo. Když se tak stalo, obklopila velkého Aspekta zlatá záře, která se rychle přenesla i na Korialstrasze. Malfuriona se dotklo laskavé teplo, které zklidnilo jeho pocuchané nervy. Napadlo ho, že tohle je bytost, která je součástí jeho povolání stejně jako Ysera, možná i víc. Druidové pracovali s přírodními životními silami světa, a kdo je představoval více než sama Alexstrasza? „Velmi trpěl,“ prohlásila dračí samice a výraz v její tváři zjemněl. „Duše démona, jak jsi tu zrudnost správně nazval, mu způsobila velkou bolest... ale ano, uzdraví se... tedy pokud k tomu dostane příležitost.“

Zlatá záře zmizela. Alexstrasza obrátila obrovskou hlavu k obloze a hlasitě zařvala.

K překvapení všech se z mraků vynořili další dva rudí obři. Opsali ve vzduchu kruh a přistáli po stranách Korialstraszova těla. Jakmile byli dole, ukázalo se, že jsou menší než jejich královna, avšak o nic menší než bezvládný samec.

„Vaše rozkazy, má královno?“

„Odneste ho do doupěte a uložte do jeskyně Stínové růže. Tam se lépe zotaví na duši i na těle. A opatrně, Tyrane.“

Větší ze dvou nově příchozích uctivě sklopil hlavu. „Jistěže, má královno.“

„Tam zjistíte, že utrpěl částečnou ztrátu paměti,“ vložil se do situace Krasus, kterého přítomnost tolika draků vůbec nerozházela. Ale on je přece jedním z nich, musel si Malfurion připomenout. „Ta se mu nikdy zcela nevrátí,“ dodal čaroděj.

„Snad to tak bude nejlepší,“ odpověděla a upřela na drobnou čarodějovu postavičku nesmírně něžný pohled.

„Jsem stejného názoru.“

Krasus ustoupil, když dva samci — evidentně další Alexstraszini druzi — opatrně Korialstrasze zvedli a vnesli se do vzduchu. Mezitím už Aspekt obrátil plnou pozornost k čaroději. Něžnost se nyní mísila se vztekem.

„Tenhle trik, to od tebe nebylo vůbec pěkné! Ysera mi dala okamžitě vědět, a přestože to bylo proti rozumu, ihned jsem se vydala vše ověřit — přesně jak jsi věděl, že udělám!“

„Jestli jsem udělal chybu,“ odpověděl Krasus a hluboce se uklonil, „přijímám tvůj hněv i trest.“

Obrovský drak zasyčel. „Máš mne tady a mluvíš o tom, že Duši démona má v držení někdo jiný! Jak se to všechno seběhlo?“

Čaroděj bez nějakého zbytečného úvodu začal vyprávět. Alexstraszin výraz se několikrát změnil a zmizelo z něj něco z původního hněvu. Ke konci vyprávění už jejím emocím vládl nevěřicný úžas.

„Do doupěte samotného Nelthariona! Je zázrak, že vůbec žijete!“ Naklonila hlavu na stranu a zkoumavě si Krasa prohlížela. „Ale od tebe mne jakýkoli takový čin překvapuje méně a méně. Je jen škoda, že po takovém úsilí skončil disk ve spárech těch, kdo jsou svým způsobem stejně obludní jako sám Strážce země.“

„A přesto nám tahle zdánlivá katastrofa nabízí možnost zachránit alespoň část Kalimdoru, má královno. Jejich hlavním cílem je přivést na svět svého pána, Sargerase...“

„A k tomu použijí Duši démona!“

„Ano... což znamená, že v tu chvíli ji nebudou moci používat k ničemu jinému.“ Krasus jí vyzývavě pohlédl do očí. „Draci se od ní nebudou muset ničeho bát. Tohle je chvíle, kdy bude Legie nejzranitelnější.“

„Ale ten disk...“

„Tohle je zároveň jediná příležitost, kdy se jej zmocnit,“ dodal. „A jestli ho nebudeme moci zničit, můžeme jeho moc spoutat, aby ji už Deathwing nikdy nemohl použít.“

„Deathwing,“ zavrčela. „Jak příhodné pro jeho současnou podobu. Neltharion už neexistuje. Už žádný Strážce země. Je to skutečně Deathwing... a ty máš pravdu. Tohle je naše jediná šance zajistit, aby nás už jeho ohavný výtvar nikdy neohrozil.“

Přestože to zcela jistě Alexstrasze uniklo, všiml si Malfurion, jak po Krasově tváři přelétl stín. V určitém ohledu nebyl čaroděj k drakovi zcela upřímný. Noční elf nic neříkal a věřil, že ať již Krasus skrývá jakékoli tajemství, má k tomu dobrý důvod.

„Musím bohužel říci, že Malygos už nám nepomůže,“ zamručela obrovská rudá. „A Věčný je stále nezvěstný, ovšem jeho letka je s námi. Rovněž Yseřina letka a má poletí jako jedna a...“ Alexstrasza přikývla. „Ano, je to možné. Máš pravdu. Promluvím s ní i s družkami Nozdormu. Měla bych být schopna je přesvědčit.“

„Doufám, že rychle.“

„Mohu jen slíbit, že se pokusím.“ Roztáhla křídla, ale než stačila odletět, vynutil si Krasus ještě jednou její pozornost. „Máš ještě něco na srdci?“

„Jen tohle. I Trojice chce disk použít a je to ona, kdo manipuluje s Legií.“

Rudá vytřeštila oči tak, že se Malfurion vyděsil. Alexstrasza se ovládla a naléhavě se zeptala: „Tím jsi si jistý?“

„Ještě je tu pár otázek... ale ano.“

„Pak musím bezpochyby ostatní přesvědčit. Je to všechno, nebo máš ještě nějaké překvapení?“

Krasus zavrtěl hlavou. „Ale je prvořadé, abychom se vrátili k armádě a pokusili se přesvědčit velitele, aby sjednotili útok s dračími letkami. Jestli se nám to nepodaří, vše se ještě může snadno zvrtnout. Mohla bys nám s cestou tam pomoci? Obávám se, že v této chvíli nemohu svým schopnostem příliš důvěřovat.“

Královna chvíli přemýšlela. „Ano, mám cosi, co by vám mohlo rychle pomoci. Ustupte, všichni.“

Když Krasus i ostatní poslechli, roztáhla Alexstrasza znovu křídla. Zároveň se vrátila i zlatá záře, tentokrát stokrát silnější, ovšem soustředěná jen kolem draka. Byla tak jasná, že Alexstrasza vrhala před užaslou trojici zřetelný stín zahalující prostor, kde předtím ležel Korialstrasz.

Dračí královna pronesla slova, která Malfurionovi nedávala smysl, až na to, že z každé slabiky vyzařovala moc. Alexstrasza sesílala strašlivě účinné kouzlo... ovšem za jakým účelem?

Zem před nočním elfem se otřásla. Brox zavrčel a díval se na půdu před sebou, jako by to byl nepřítel. Tvrdý povrch se začal zvedat...

Pak se jeden ohromný kus s hlasitým skřípěním odlomil. Něco na něm připadalo druidovi známé, ale teprve až když se o kus dál odlomil další podobný kus, Malfurion pochopil.

Byla to křídla. Zvedající se země dokonale kopírovala obrysy drakova stínu. Když kamenná křídla jednou máchla, přidala se k nim další, daleko mohutnější část — a okamžitě otevřela tlamu, z níž vyšel řev zcela identický s tím, jaký vydala Alexstrasza.

Ze země se zvedla kamenná replika dračí královny.

Po všech stránkách vypadala jako dokonalá socha velké rudé, tedy až na barvu. Dokonce i v kamenných očích se zrcadlila stejná moudrost, stejná starostlivost jako v královniných.

Oba obři nyní stáli bok po boku a kopie pozorovala originál. Záře kolem Alexstraszy pohasla a královna se obrátila ke Krasovi.

„Udělá pro vás vše, co bych udělala i já.“

Čaroděj se tvářil ponížene. „Nejsem tě hoděn, má královno.“

Alexstrasza si odfrkla. „Kdybys nebyl, nebyla bych tady.“

Kamenná verze zvedla hlavu do polohy, ze které bylo vycítit dobré rozpoložení, a pak se obrátila ke Krasovi.

„Já teď poletím přesvědčit ostatní,“ dodala rudá. „Cítím jistotu, že vše dopadne, jak doufáme.“

„Bud' opatrná! Deathwing bude chtít tu svou ohavnost zpět!“

S pochopením na něj pohlédla. „Znám ho velmi dlouho. Postaráme se o to, aby nás nerušil.“

S těmi slovy se Alexstrasza odrazila a vznesla do vzduchu. Jednou nad družinou zakroužila s pohledem upřeným obzvláště na Krasa. Pak prudce máchla křídly a zmizela v mracích.

„Kdybych jí to tak mohl říci...“ zašeptal čaroděj.

„Říci co?“

Krasus se zamračil a obrátil se na druida. „Nic... nic, co bych se odvažoval změnit.“ Jeho výraz se znovu proměnil v odhodlaný. „Máme způsob, jak se rychle dostat ke svým druhům! Tak ho využijme...“

Ale Malfurion ještě neskončil. „Krase... kdo je ta Trojice, o které jsi mluvil?“

„Staré zlo. Víc neřeknu, jen tohle. Porazit Legii znamená porazit ji...“

Malfurion pochyboval, že by to bylo tak jednoduché, ovšem rozhodl se nenaléhat dalšími otázkami... alespoň prozatím.

Když přistoupili ke kamennému drakovi blíže, sklonil se. Malfurion žasl nad ohebností toho tvora, nad grácií, s níž taková věc dokázala napodobovat skutečný život. To, že Aspekt dokázal vytvořit tak úchvatnou imitaci sebe sama, ukazovalo jeho skutečnou moc.

S Krasem jako prvním nasedli všichni tři mezi drakovy lopatky. Jakmile byli nahoře, ještě více si uvědomili rozdíl ve velikosti Korialstrasze a Alexstraszy.

„Zjistíte, že šupiny se budou pohybovat jako u skutečného draka,“ vysvětloval Krasus. „Zasuňte pod ně nohy, abyste se mohli lépe držet, a pak sed'te tak jako vždycky. Bude rychlejší než Korialstrasz.“

Jejich nový dopravní prostředek počkal, až budou všichni tři pevně usazeni, a pak s řevem hodným dračí královny máchl těžkými křídly a vzlétl. Krasus nepřeháněl. Golem uletěl notný kus cesty ještě dříve, než nabral výšku.

Míle rychle ubíhaly. Noční elf shlížel k zemi kolem obrova ramene, stále ještě ne zcela zvyklý na let, obzvláště takhle vysoko.

„Nemohli jsme letět za Illidanem a ostatními a disk jim vzít?“ zeptal se čaroděje.

„I kdybychom je dohonili, je velmi pravděpodobné, že bychom dopadli stejně, ne-li hůř než poprvé. Divil bych se, kdyby ještě nebyli na území ovládaném Legií. Je pro mne velmi těžké tohle říkat, ale naše šance citelně vzrostou, jakmile bude Duše démona doručena do paláce.“

Malfurion ztichl. Všechno, co Krasus říkal, dávalo smysl, ale jen představa, že mají démoni disk v ruce — i kdyby jen proto, aby odvedl jejich pozornost — druida neuvěřitelně odpuzovala.

Ovšem neodpuzovala ho tolik jako skutečnost, že to byl jeho vlastní bratr, kdo něco takového umožnil.

* * *

Velmi jsi mne potěšil... pozdravil ho hlas z portálu. Velmi...

Illidan i kapitán Varo'then klečeli před plamennou dírou a Malfurionův bratr neodhalil žádnou ze svých myšlenek, zatímco poslouchal chválu pána démonů. On i Azshařin podřízený opustili zbytek družiny v okamžiku, kdy vstoupili na zpusťšenou zem dobytou Legií. Illidan dříve nechtěl riskovat kouzlo, které by je přeneslo do paláce, neboť měl velký

respekt z moci černého draka. Strážce země by se jeho kouzla mohl zmocnit a přenést je díky němu k sobě, což v žádném případě nebyla lákavá představa.

Oba se zhmotnili v téhle síni přímo před očima užaslého Mannorotha. Pohled na vysoko postaveného démona vyvedeného z rovnováhy byl pro čaroděje, ale i pro Varo'thena, třešničkou na dortu. Ovšem než se Mannorothovo překvapení mohlo změnit v běs, oslovil je z portálu Sargerasy a dožadoval se zprávy, zda jeho služebníci splnili úkol.

Po informaci, že ano, je Sargeras zahrnul chválou. To jen poručíka pána démonů více rozzuřilo, ovšem jeho oddanost k Sargerasovi a strach zjevně převážily nad zvířecími pudry. Mannoroth, který se zjevně pokoušel urvat něco ze slávy obou hrdinů i pro sebe, okamžitě zahřměl: „Výborně, smrtelníci!“ Pak natáhl k Varo'thenovi masitou tlapu. „Teď si to vezmu, abych mohl začít s kouzlem pro portál.“

Přestože Illidan nedal navenek nic znát, krve by se v něm nedořezal. Čaroděj vůbec netoužil démonovi disk předat. Stále ještě klečící před portálem zvedl hlavu a obracel pohled z ohnivě jámy na čekajícího démona a zpět. „Se vši úctou, lorde Mannorothe, složitou magii drakova výtvaru bych asi lépe ovládal sám, neboť díky daru našeho pána jí rozumím daleko víc.“

Aby Illidan zdůraznil, co myslí, stáhl si šátek z očí. I Mannoroth se při tom pohledu zašklebil.

„V tomhle má naprostou pravdu,“ vložil se do věci Varo'then. „Ale jako současný držitel disku uctivě navrhuji, aby to byl nejvyšší, kdo rozhodne, komu má připadnout, aby s ním zesílil portál.“

Čaroděj i démon vojáka zpražili pohledem. Ten hleděl přímo do propasti a ani jednomu z nich nevěnoval pozornost.

„Jistě že to bude Sargeras, kdo rozhodne,“ souhlasilo rychle Malfurionovo dvojče.

„Nikdo jiný,“ přisvědčil Mannoroth.

Vládnout disku může jen jeden, prohlásil démonův hlas. A tím budu... já...

Jeho prohlášení je všechny vyvedlo z míry, nejvíce však Illidana. Tohle nebyl... nemohl být... konec. Vše záviselo na tom, aby diskem vládl on.

Téměř okamžitě, když mu tahle slova vyvstala v mysli, zkontroloval mentální štíty, které kolem svých nejskrytějších myšlenek vystavěl. Když se přesvědčil, že Sargeras nemůže nic odhalit, soustředil se na nový problém. Musel existovat nějaký způsob...

„S největší úctou, nejvyšší,“ odvážil se čaroděj prohlásit. „Portál je výtvar nočních elfů, takže i použití disku by...“

Portál už nehraje roli... ne, když mám v moci tu drakovu hračku...

Tahle slova se v hlavách všech přítomných znovu a znovu ozývala. Illidan, kapitán Varo'then i Mannoroth nechápavě hleděli na obludnou díru. Dokonce i Urození, kteří neustále z plných sil drželi portál pohromadě, téměř ustali ve svém snažení, tak ohromeni byli.

Disk otevře cestu, jak bylo plánováno, ale skrze prostředníka důvěryhodnějšího, než je tahle nanicovatá malá díra... Jáma zapulzovala. Mocnější a jistější, že vydrží, když bude svázána s mocí, kterou jste mi přinesli... mluvím samozřejmě o samotné Studni...

13.

Jarod Shadowsong se vůbec necítil jako legenda, ovšem oči všech, které míjel, na něj hleděly, jako by jí byl. Jeho pověst, která už dávno překonala tu, jež si vysloužil dřívějšími bezvýznamnými úspěchy na bojišti, vzrostla ještě stonásobně s příchodem takových mýtických bytostí jako Cenarius a ostatní prastaří ochránci světa. Příběh o tom, jak byl samotným Cenariem veřejně uznán velitelem, se v táboře omílal stále dokola, až nočního elfa některé jeho varianty oděly do zlata a popisovaly, jak přijímá služby lesního pána pasováním zářícím magickým mečem. Bez ohledu na přemrštěnost podobných historek nebylo mezi obránci mnoho takových, kteří by se jim smáli. Dokonce i rada šlechticů hleděla na důstojníka prostého původu způsobem, ve kterém bylo možno rozeznat úctu.

Neexistoval však nikdo, s kým by si Jarod mohl promluvit o svých obavách. Rhonin byl takovému důvěrníkovi nejbližší, ale člověk trval na tom, aby se noční elf naučil se všemi těmi změnami ve svém životě žít.

Neodvažoval se jít k jakési zpovědi, která by mu ulevila od všech obav, ani za kněžkami. Vzhledem tomu, že nejvyšší kněžkou nyní byla jeho sestra Maiev, jistě by se to k ní rychle doneslo... a to byla poslední věc, kterou by si důstojník přál.

Snad poprvé od doby, kdy na svá záda vzal břímě velitele armády, jel Jarod táborem sám. Svým strážím řekl, že se dlouho nezdrží, takže není třeba, aby ho následovaly. Mimo to, všichni už věděli, kým je. Stačilo se zeptat a najít ho nebude problém.

Neustále mu salutovali a všude ho vítaly vděčné pohledy. Některé sestry Elune plnicí své povinnosti u raněných k němu zvedly hlavu a i ony uctivě pokynuly na pozdrav. Maiev mezi nimi naštěstí nebyla.

Jedna poněkud menší kněžka si zrovna upravovala helmici, spatřila ho a okamžitě se k němu rozběhla. Jarod přitáhl zvířeti uzdu s obavou, že by mu mohla nést nějakou zprávu, která bude vyžadovat setkání se sestrou, ale zároveň vědom si toho, že se ke kněžce nemůže otočit zády.

„Veliteli Shadowsongu! Doufala jsem, že vás ještě uvidím!“

Jarod si zkoumavě prohlížel kněžčinu tvář. Byla atraktivní, přestože poněkud mladší, než zpočátku předpokládal. Její tvář mu byla povědomá, ale kde...

„Shandris... ty jsi Shandris, že?“ sirotek, kterého si vzala na starost Tyrande Whisperwind, než byla unesena.

Její oči se rozzářily radostí, že si na ni vzpomněl. Jarod se pod jejím pohledem cítil v rozpacích. Shandris scházel rok nebo dva do věku, kdy se bude moci vdát, a přestože nebyl o mnoho starší, byla to propast velikosti Studny věčnosti.

„Ano! Veliteli, máte o ní nějaké zprávy?“

Teď už si vzpomněl i na jejich poslední rozhovor... i na všechny předešlé. Jejich předmětem byla vždy její ztracená záchránkyně. Jarod byl slušný, ale nikdy jí nemohl dát odpověď, po které toužila. Zatím se nikdo nepokusil nejvyšší kněžku zachránit. A jak by také mohl? Určitě ji vzali do paláce, a jestli tomu tak bylo, zřejmě ji krátce nato zabili.

Avšak Shandris odmítala uvěřit, že by se Tyrande nevrátila. A když odjel i Malfurion, u něhož bylo nejlogičtější předpokládat, že by se mohl o kněžčinu záchranu pokusit, Shandris napůl věřila, že až se vrátí, nějakým způsobem s sebou přivede i Tyrande. Jarod se ji laskavě pokoušel přesvědčit o opaku, ale dívka měla tvrdou hlavu srovnatelnou s nějakým taurem. Když si jednou něco umínila, držela se toho — což byl rovněž důvod, proč si voják začal dělat starosti, když se na něj dívala s jakýmsi osobním zájmem.

„Nic. Je mi to líto, Shandris.“

„A Malfurion? Už se vrátil?“

Zamračil se. „Ani toho jsem neviděl, maličká, ale musím ti připomenout, že ho jeho úkol vedl někam jinam. To, o co se on a ostatní pokoušejí, znamená pro náš lid víc, než znamená záchrana nejvyšší kněžky pro tebe i pro druida. To přece víš.“

„Není mrtvá!“

„To jsem nikdy neřekl!“ odsekl. „Shandris, ani nevíš, jak bych si sám přál ji zachránit, ale i sama paní Tyrande by pochopila, proč to není možné!“

Její rysy na chvíli ztuhly, ale pak se opět uvolnily. „Omlouvám se! Víím, že máte hodně práce! Už vás s tím nebudu otravovat, Jarode.“

Bývalý důstojník stráže mlčky přešel, že ho oslovila křestním jménem, a pokusil se ji utěšit. „Pro tebe si vždycky čas udělám, Shandris...“

Oči se jí rozzářily způsobem, který ho varoval, že s touhle útěchou zašel o krok dál, než měl. Novicka se na něj nyní dívala způsobem, jakým na Jaroda Shadowsonga ženy většinou nehleděly.

„Opravdu musím jít, Shandr...“ ale zbytek toho, co chtěl říct, mu ztuhl na rtech, neboť v tu chvíli zazněl až příliš známý zvuk válečných rohů a Jarod věděl, že tentokrát nemůže být pochyb o tom, koho ohlašují. Tohle už nemohly být další posily. Tyhle rohy zněly z předních linií a řev, který následoval, až příliš podtrhoval fakt, že znovu začalo krveprolití.

Když otočil pantera, dotkla se jeho kolena štíhlá ruka. Shandris Feathermoon volala: „Veliteli Jarode! Jed'te s požeňáním Elune...“

Jarod se neovládl a vděčně se usmál. Pak pobídl zvíře k trysku. Přestože se neohlédl, cítil s naprostou jistotou, že se za ním upřeně dívá.

* * *

V okamžiku, kdy dorazil do svého stanu, hrnuly se na něj zprávy ze všech stran. Na jižním svahu byli démoni a další přicházeli přes řeku ze severu. Jádru hordy útočilo na střed, kde už se do řad obránců zarážel masivní klín, který zatím nezpomaloval.

„Zvědové hlásí, že hned za prvním se formuje druhý!“ vykřikl jezdec, který právě přijel. „Přisahají, že je velký, dokonce větší než jádro armády!“

„Kolik těch zatracených potvor tu vlastně je?“ zahřměl jeden ze šlechticů. „Copak jsme je vůbec neoslabil?“

Odpověď nepřišla od Jaroda, nýbrž od Rhonina, a nebyla to odpověď, kterou by chtěli slyšet. „Ano, oslabil... ale velmi, velmi málo.“

„U Matky Luny, cizince, a jak tedy vůbec můžeme vyhrát?“

Čaroděj pokrčil rameny a dal mu jedinou odpověď, kterou mohl. „Protože musíme.“

Všichni se obrátili na Jaroda. Ten se pokusil nepolknout nasucho, rozhlédl se po všech přítomných a co nejpevnějším hlasem pronesl: „Všichni víte, kde je vaše místo a co máte dělat! Musíme ten klín rozdrtit! Takže do toho!“

Svou odhodlaností překvapil dokonce i sám sebe. Když ostatní zmizeli, aby zaujali pozice, obrátil se noční elf k Rhoninovi. „Myslím, že si to druhé hlavní jádro schovávají, až klín prorazí!“

„Pošli tam taury,“ navrhl čaroděj.

„Hulnovi muži jsou potřeba tam, kde teď jsou.“ Jarod se pokoušel přemýšlet, ale jediné řešení, které ho napadalo, si nedokázal v praxi představit. A přesto... „Musím najít Cenaria!“

S těmi slovy vyběhl ze stanu.

* * *

Je načase tuhle frašku ukončit.

Tohle si Archimonde pomyslel, když magickými smysly zkoumal probíhající bitvu. Dorazily k němu zprávy, že jeho pán konečně dostal onu mocnou věc, disk vyrobený šíleným drakem s cílem způsobit strašlivý masakr. I sám Sargerass si byl jistý, že mu disk otevře cestu. Archimonde ho viděl na bojišti — a od té doby po něm dychtil — takže věřil, že se jeho pán nemylí.

Ale jestli byl Sargerassův příchod do Kalimdoru takhle blízko, slušelo by se, aby velitel démonů tenhle svět na jeho příchod připravil... což znamenalo ukázat Sargerassovi, že zvítězil. Jeho pán musí vidět, že se na Archimonda může jako vždy spolehnout, že mu nabídne již dobytý svět.

A tak s rychlostí a lstivostí, které z něj dělaly jediného, kdo kdy seděl po Sargerassově boku, vymyslel Archimonde bitevní plán, který zajistí konečné vyhlazení těch nanicovatých stvoření bránících tuhle zapadlou říši. Nebude pro ně úniku, žádná záchrana na poslední chvíli. Věděl, že nyní stojí proti velmi nezkušenému protivníkovi, jehož jediné štěstí spočívalo v tom, že měl o špetku rozumu víc než ten šašek, který velel před ním. Tenhle nový velitel Archimonda chvíli svou štěstěnou bavil, ale štěstí z dlouhodobého hlediska bylo nic.

Přinesu vám novou trofej, můj pane, pomyslel si a už si představoval, jak k pánovi Legie přivádí stovky naříkajících přeživších v železech. Přinesu vám spoustu zábavy, dodal Archimonde, když si představil, jakou strašlivou, bolestivou smrt Sargerass každému zajatci připraví.

Přinesu vám tenhle svět...

* * *

Klín démonů se zatínal čím dál hlouběji, navzdory snaze nočních elfů ho zastavit. Ani pomoc zemských a ostatních ras, které se již smísily s obránci, ho nedokázala zpomalit.

Na hrotu klínu se zformovala řada pekelníků a s obludnou efektivitou razila cestu vpřed. Ti byli dobře hlídáni Eredary, kteří kolem nich vytvořili štít, jímž nepronikla žádná obyčejná

zbraň. I kladiva zemských dokázala způsobit jen spršku jisker, než byli jejich majitelé rozdraceni kamennými obry.

Zatímco se ti ve středu marně snažili alespoň zpomalit postupující klín, armáda démonů zdvojnásobila útok na ty, co se jen těsně dostali z dosahu pekelníků. Již tak rozhození vojáci byli pro ně snadným cílem.

Nejprve pomalu, pak s daleko větší jistotou začala Plamenná legie rozdělovat armádu nočních elfů na dvě poloviny. Nikdo nepochyboval, že jestli se jim to podaří, budou válka i svět ztraceny.

Rhonin a Měsíční hlídka dělali, co mohli, ale byli to smrtelníci a vyčerpávali se rychleji než Eredaři a další čarodějové Legie. Co hůř, museli se starat i o vlastní životy, neboť Archimonde se na ně zaměřil víc než kdy dřív.

Čaroděj po Rhoninově pravici náhle vykřikl a scvrkl se, jako by někdo z jeho těla vysál všechny tekutiny. Druhý zahynul stejně strašlivým způsobem ještě dříve, než člověk zaregistroval smrt toho prvního.

Pak Rhonin ucítil, jak se i jeho těla zmocňuje intenzivní sucho. Zalupal po dechu a přes téměř okamžitou dehydrataci se mu ještě podařilo na poslední chvíli seslat štítové kouzlo. Když padal, zachytil ho jeden z členů Měsíční hlídky a odtáhl zasaženého čaroděje z bitvy.

„Vodu...“ volal Rhonin. „Přineste mi vodu!“

Přinesli mu měch, který vyprázdnil do poslední kapky. I pak se Rhonin cítil, jako by nepil snad víc než den.

„Kir'altius už je taky mrtvý,“ oznámil čaroděj, který prve pomohl. „Bylo to moc rychlé, nedalo se nic dělat...“

„Tři tady... kolik asi jinde?“ Tvář rudovlasého čaroděje se zkřivila. „Nemáme jinou šanci! Nemůžeme pro vojáky nic udělat, když budeme takhle umírat... a pokud budeme my mít co dělat sami se sebou, Legie určitě prorazí i posledními liniemi!“

Noční elf vedle něj jen bezmocně pokrčil rameny. Oba věděli, že nejsou současnou situaci schopni nijak změnit.

„Pomoz mi vstát! Musíme vytvořit matici! Mohlo by to stačit, abychom se alespoň lépe zaštitili! Třeba pak budeme schopni...“

Zpoza nich zazněly rohy svolávající armádu do bitvy. Rhonin i čaroděj se zmateně otočili, vědomi si stejně jako všichni ostatní, že noční elfové již jsou v předních liniích.

A pak... přišel útok, jakého Kalimdor ještě nikdy nebyl svědkem. Neúčastnila se ho jízda ani regiment zocelených vojáků. Mezi útočníky byl jen jediný noční elf a tím byl Jarod Shadowsong vedoucí útok ze sedla své kočky.

Rhonin zavrtěl hlavou a jen stěží byl schopen ten pohled vůbec považovat za reálný. „On vede strážce Kalimdoru proti tomu klínu!“

Těsně za nočním elfem běžel Cenarius a za ním dva medvědí lordi — Ursoc a Ursol, jestli si Rhonin jejich jména dobře zapamatoval. Nad nimi letěl tvor, který podle Krasova vyprávění musela být Aviana, paní ptáků. Následovala stvoření jako okřídlený panter s téměř lidskýma rukama nebo ještěří válečník s krunýřem podobným želvímu. Tohle byla jen první vlna z několika desítek bytostí, z nichž některé si Rhonin vůbec nevybavoval. Čaroděj neznal žádnou z nich jménem ani titulem, ale lépe než všichni ostatní cítil, že všechna jejich moc je namířena proti blížícím se démonům.

Když čaroděj tu moc ucítil, usmál se, neboť znovu získal naději.

„Musíme připravit Měsíční hlídku!“ rozkázal. „Zapomeňte na klín! Soustřed'te se jen na magické útoky Legie!“ Rhoninův úsměv se ještě rozšířil. „Zatracený Jarod! Jedině on je tak naivní, aby rozkázal polobohům následovat ho do bitvy, a ještě si myslel, že mu to projde!“ Pak mu nálada zase poněkud poklesla, když si vybavil, co všechno Legie proti obráncům má. „Doufám, že i oni budou stačit...“

* * *

„Vpřed!“ křičel Jarod zbytečně. Jeho zorné pole vyplnili pekelníci a jiní démoni. Tiše se odevzdal Elune, připraven zemřít. Doufal jen, že jeho šílený čin zadrží postup nepřítele na dost dlouho, aby se mohl stát nějaký zázrak.

* * *

Pekelníci byli ztělesněním primitivní síly. Byla to stvoření, která existovala, jen aby drtila a prorážela jakoukoli překážku — žijící, či ne — stojící jim v cestě. Kouzla černokněžníků a ostatních temných čarodějů Legie z nich činila nezastavitelnou sílu.

Tedy až do té doby, než se srazili s Jarodovým oddílem. Pro Cenaria a jeho druhy nebyl štít vytvořený Eredary ničím, neboť už od narození vládli přirozenou magií světa. Prorazili štítem, jako by to byl jen vzduch... a pak i pekelníky za ním.

Byl to Agamaggan, který všechny ostatní předběhl a ukázal se jako daleko tvrdší než kamenní démoni. Ohromný kanec svými kly oral půdu před sebou i s pekelníky stojícími na ní. V jednu chvíli napíchl pekelného strážce a v druhé odhodil jeho ostatky stranou. Z výšky se obrovského kance pokoušeli probodnout strážci záhuby, ale ti, kteří se pokusili dostat přes smrtonosný les ostnů na Agamagganově hřbetu, sami skončili tak, jak plánovali pro něj.

Polobůh, na jehož hřívě stále trčelo nabodnutých několik démonů, se prudce otočil a smetl další pekelníky. Pekelníci se v naprostém zmatku rozprchli. Tohle nebyla ta nádherná zkáza, kterou ještě před chvílí přinášeli do řad nočních elfů. Jejich drtivá porážka naopak vnášela další zmatek do řad pekelných strážců, kteří ještě nikdy nečelili situaci, ve které by jejich postupující síly byly tak znenadání rozprášeny.

Strážci záhuby je biči poháněli vpřed, ale pekelní strážci byli dál drceni pod kopyty poloboha nebo nabodávání na jeho kly. Agamaggan všechny šílené útočníky vítal s radostným chrochtáním. Oči mu jasně plály a on dál čistil cestu před sebou a za sebou nechával jen strašlivou podívanou na výsledek své síly. Těla válečnicků Plamenné legie už ležela doslova na hromadě. Agamaggan se na chvíli zastavil jen v okamžiku, kdy už mu v trnech viselo tolik těl, že je potřeboval setřepat. Kanec se otrásl jako mokrá pes a rozmetl roztrhané kusy démonů na všechny strany. Když měl hřbet připraven na další, s chutí se vrátil zpět k zábavě.

Navzdory takové strašlivé porážce neustále přicházeli další démoni. Jarodův meč probodl hlavu prvního démona, který se dostal za Agamaggana. Cenarius uchopil dalšího pekelníka, zvedl vzpírajícího se netvora vysoko nad hlavu a mrštil jím zpět k jeho druhům. Pekelníci poprvé zjistili, jaké to je, když je smete jeden z nich. Polobůh vrhl kamennou střelu takovou silou, že pekelník ty, do kterých narazil, povalil a spustil řetězovou reakci, která se zastavila až o několik řad dál.

Medvědí dvojčata byla daleko přímočařejší. Těžkými tlapami hrabala v řadách démonů a odhazovala pekelníky i pekelné strážce, jako by si z paží shazovala spadlé lístky. Hroučícím se klínem proskočilo několik pekelných psů a přísáli se k prvnímu z dvojice. Ten se zasmál a jednoho po druhém psy Legie ze sebe strhal, zlomil jim páteř a těla hodil zpět hluboko do řad Archimondových válečnicků.

Klín se rozptýlil. Strážci záhuby slétli níž, aby zabránili chaosu, ale z nebe nad nimi se na ně sneslo, co se zdálo být všemi ptáky světa. Démoni se začali v panice prudce otáčet, když se jim do masa zaryly drápy a zobáky gigantických dravců. A mezi všemi ptáky letěla jejich paní, Aviana, její jemná tvář nyní proměněna v hlavu hladového dravce. Drápy polobohyně trhaly křídla a posílaly strážce záhuby v nekontrolovaných vývrkách k zemi. Jiné zase sevřela do spárů a pak jim ostrým zobákem rozervalo hrdla.

Vousatý válečník oděný do hnědé kůže, snad o polovinu menší než noční elf, vjel do zuřící bitvy na dvojici bílých vlků, které řídil jednou rukou, v níž třímal otěže. Ve druhé ruce svíral smějící se tvor cosi jako srp. Ten vrhl mezi demony se stejně smrtelným účinkem, jaký měly všechny ostatní zbraně, ne-li ještě smrtelnějším. Roztočený srp prolétl řadami Legie, usekl hlavu jednomu démonovi, rozpáral hrud' druhému a vrátil se do ruky svého pána. Takhle to opakoval znovu a znovu a pokaždé sklízel krvavou úrodu.

Démoni zakolísali tak, jako tomu bylo zatím jen jednou, při řádění disku černého draka. Tohle byl protivník lepší než kterýkoli, jakému kdy čelili, a i jejich strach z Archimonda se rychle rozplynul. Pekelní strážci začali dělat něco nemyslitelného — prchat z bitvy.

Ti, kdo však tuto chybu udělali jako první, za ni zaplatili životem. Archimonde žádný ústup nehodlal strpět, ani teď, ani nikdy jindy, pokud to zrovna nebyla součást strategie. Démoni, proti kterým obrátil svůj hněv, se roztekli a zbroj i svaly jim sklouzly z kostí jako horký vosk.

Jejich skřeky se proměnily v klokotavý řev a během vteřin z nich zbyly jen bublající kaluže s několika ostatky na hladině.

Zpráva pro ty, kdo by je snad chtěli následovat, byla jasná... smrt přicházela v mnoha podobách, ale některé byly strašlivější než ostatní. Prchající válečníci se vyděšeně obraceli zpět proti polobohům a jejich síla byla nyní znásobena Archimondovými temnými výhrůžkami. Vědomi si toho, že zahynou tak či tak, bojovali démoni bez ohledu na vlastní obranu.

Jejich šílený boj měl konečně nějaký efekt i na Jarodovu ohromující sílu. Čepele desítky pekelných strážců se nakonec ukázaly být příliš mnoho na vlčího strážce, kterého Rhonin spatřil již prve. Ale přestože z něj unikal život stovkami hlubokých ran, stále ještě stačil roztrhat všechny útočníky, ať již čelistmi nebo drápy. Když první z polobohů nakonec padl, tvořila jeho náhrobek hromada těl démonů sahající do větší výšky než jeho hlava.

Brzy se k němu přidali i další, snad nejdůležitější z nich paní ptáků. Vedeni Archimondovou vůlí si strážci záhuby proboujvali kopími cestu skrze hejna ptáků až k té, kterou hledali. Dva tucty démonů při tom zahynuly, ale až příliš mnoha dalším se podařilo dosáhnout cíle, obklíčit strážkyni všech okřídlených tvorů Kalimdoru a proklát ji dlouhými ostnatými kopími.

Ale i krev polobohyně bojovala za ni. Stékala po kopích vrahů až na jejich ruce. Když padla bez života, zaryli démoni drápy do vlastních těl, neboť její svatá krev nyní páčila jejich nečisté schránky. Nakonec strážci záhuby do jednoho zahynuli rozerváni sami sebou na kusy, jak se pokoušeli uniknout nevyhnutelnému.

Ze slabin obou medvědů nyní trčela kopí a meče a i Cenarius měl na těle mnoho ošklivých ran. Každý druhý polobůh měl na sobě podobné známky brutální síly Legie, nicméně nepolevovali.

Společně s nimi nyní útočili i noční elfové, taurové, srstnatci, zemští... každé smrtelná rasa, která se stala součástí armády. Všichni cítili, že tohle je rozhodující bod bitvy o Kalimdor.

Ale Rhonin se obával, že i v tomto okamžiku jsou misky vah stále na straně Legie. Dokonce i se strážci světa v přední linii armáda v podstatě nepostupovala. Jestli nedokázali obránci Plamennou legii jasně porazit s takovými spojenci, jakou měli ještě naději?

„Pořád ještě potřebujeme draky...“ zamručel, když odrazil útok jednoho černokněžníka. Ještě tři čarodějové zemřeli, než se on i Měsíční hlídka dali dostatečně dohromady, a přestože se nyní čarodějové znovu drželi, nedokázali toho o mnoho více než své protivníky zaměstnávat.

„Pořád ještě potřebujeme draky...“ opakoval Rhonin téměř jako nějakou mantru. Ale od Krasa nepřišla žádná zpráva a i čaroděje, který znal ohromující schopnosti dračího mága, začalo napadat, jestli jeho bývalý mentor nakonec skutečně v Deathwingově doupěti nezahynul.

Pak nad bitevním polem zakroužil obrovský temný stín a dal konkrétní podobu nejhorším Rhoninovým obavám. Deathwing je zde! To mohlo znamenat jen to, že Krasus i ostatní jsou skutečně mrtví a černý se nyní rozhodl mstít se na všech svých vymyšlených nepřátelích.

Když se však ohromný okřídlený tvor otočil, všiml si na něm čaroděj čehosi zvláštního. Drak nebyl černý, ale tmavě šedý, jako skála. Od Deathwinga se rovněž lišil tváří i tvarem těla, které ovšem byly Rhoninovi stejně jaksí povědomé. Téměř mu připomínal jiného draka ze dnů, kdy bojoval proti orkům. Téměř vypadal jako... jako...

Alexstrasza?

Šedý drak přistál mezi démony a několik jich pod sebou rozdrtil. Křídlem pak smetl tucet dalších. Obr zařval, nabral si plnou tlamu nepřátel, rozdrtil je mezi čelistmi a vyplivl.

Teprve pak si Rhonin všiml, že drak nemá chřtán.

Byl skutečně z kamene.

S nelítostnou bezstarostností se obrovský golem prodíral řadami Legie. Když čaroděj spatřil, co dokáže, znovu zatoužil po tom, aby se vrátili i skuteční draci.

A pak ho napadlo, co vlastně tuhle falešnou Alexstraszu na pomoc armádě nočních elfů přivedlo.

„Krase?“ vyhrkl a rozhlížel se kolem. „Krase?“

A pak ho spatřil. Ze svahu kráčela bledá vysoká postava, kterou tak dobře znal. Po Krasově boku šel Malfurion a Brox, oba zjevně unavení, ale nezranění.

Rhonin se opatrně odpoutal od bitvy a běžel, aby je přivítal. Téměř je objal, tak vděčný byl, že vidí jejich známé tváře.

„Sláva, že jste všichni naživu!“ Zazubil se. „Duše démona! Vy jí máte!“

Ale hned v okamžiku, kdy to vyslovil, poznal, že se mýlí. Díval se z jednoho na druhého a pokoušel se vše vyčíst z jejich očí.

„Měli jsme ji,“ odpověděl Krasus. „Ale ukradli nám ji služebníci Legie...“

„Včetně mého bratra,“ dodal Malfurion, který zavrtěl hlavou směrem ke Krasovi, jež chtěl tuhle část Rhoninovi zamlčet. „Není důvod to tajit! Illidan se přidal k paláci!“ Druid se třásl vztekem. „K paláci!“

„Ale... ten drak! Co to znamená... a kde je Korialstrasz? Ve vaší zprávě bylo, že jste se s ním setkali!“

„Na to není čas! Musíme se připravit!“

„Připravit na co?“

Brox náhle ukázal sekerou za ostatní. „Dívejte! Ten kamenný!“

Pohlédli naznačeným směrem a spatřili oživlou Alexstraszinu sochu obklopenou rojem démonů. Sekali do ní stejným způsobem jako zemští do pekelníka. Ostatní útočili meči na nohy a vši silou se snažili dostat draka na kolena.

Čaroděj jen stěží věřil tomu, co se tam odehrávalo. „Proč neodletí?“

„Protože čas jejího oživení téměř vypršel,“ poznamenal Krasus se zjevným smutkem ve hlase.

„Nechápu...“

„Podívej. Už je to tady.“

Golemovy pohyby se zpomalily, navzdory tomu, že škody na jeho těle musely být v nejhorším případě jen povrchní. Kamenný drak ještě z křídel setřepal několik démonů, kteří odlétli vysoko k obloze. Tohle však byl poslední větší pokus.

„Co se děje, Krase?“

„Její úkol byl přinést nás sem na přání té, jejíž je jen stínem. Ale stíny se rozplývají, Rhonine, a její úkol skončil. Můžeme jen děkovat, že zůstalo dost na to, aby způsobila škody, které jsme viděli.“

Nehledě na chladný tón naznačovaly oči dračího mága, že jeho lítost je daleko hlubší. Rhonin chápal. Pro Krasa bylo těžké vidět trpět i sochu své milované královny a družky.

Falešný drak smutně zařval. Démoni nyní prakticky pokryli celé jeho tělo kromě hlavy. Levé nohy se vzdorovitě napřímily, ale pravé se už nepohnuly.

„Je konec...“ začal Krasus.

A pak se falešná Alexstrasza bez varování naklonila na pravý bok. Křídlo na téhle straně se složilo a levé naopak zvedla vysoko do vzduchu.

Uprostřed toho pohybu pak ztuhla. Golemovy oči byly náhle bez života.

Pravé křídlo pak nevydrželo obrovskou váhu a zlomilo se. Démoni na nehybné soše jen bezmocně viseli. Pak se výtvar dračí královny převrátil... a rozdrtil všechny demony, kteří se ho nestačili včas pustit a utéct.

Krasus se nadmul pýchou. „Každým coulem hodna mé královny, i když je jen jejím stínem!!“

Z místa, kam se obrovská socha zhroutila, stoupal oblak prachu. Nohy i levé křídlo se přidaly k pravému a i ony se rozlomily. Démoničtí válečníci prchali na všechny strany, jak mezi ně začaly dopadat obrovské kusy skály.

„Ale co teď?“ dožadoval se člověk odpovědi. S příchodem společníků jeho naděje vzrostly, ale oni neměli ani disk, a nyní už ani magického draka. Celá výprava byla k ničemu.

Ani Krasova další slova ho nijak nepovzbudila. „Co teď, mladý Rhonine? Budeme bojovat, jak jsme bojovali, a budeme čekat. Budeme čekat, až má královna shromáždí svůj druh a přivede jej do boje. Duše démona zůstane, kde je, alespoň prozatím, a nebude je ohrožovat. Budou muset něco udělat.“

„A když nic neudělají? Když budou váhat příliš dlouho jako předtím?“

Jeho bývalý mentor se k němu naklonil, aby jeho slova slyšel jen on. „Pak bude mít Sargeras konečně způsob, jak se dostat do Kalimdoru... a jakmile na náš svět vstoupí, přepíše pán démonů historii dlouhou deset tisíc let.“

14.

Nad Studnou věčností zuřila bouře a vztekla bičovala její černé vody. Na pobřeží se tříštily vlny vyšší než palác. Ohromné kusy dřeva poletovaly vzduchem jako smrtonosné střely.

Příchod družiny z paláce ozařovaly blesky. Přijela dokonce i sama královna, samozřejmě v doprovodu služebných, i když tu nesli na stříbrných nosítkách pekelní strážci.

V čele kráčel Mannoroth, následován Illidanem a kapitánem Varo'thenem. Pak následovalo množství Urozených a satyrů — obě skupiny záměrně od sebe odděleny — a za nimi oddíl palácové stráže. Na konci velkého procesí pochodovaly další dva oddíly démonických válečníků, každý o síle sta mužů.

Mannoroth se zastavil na okraji Studny, vztáhl k ní obludné paže a napil se chaosu z jejích hlubin. Díky Sargerasově „daru“ mohl Illidan žasnout nad silami, které se mísily nad ohromnou masou temné vody i v ní. Zatím nic z toho, co kdy v životě viděl, dokonce ani moc pána démonů, se nemohla srovnávat s tím, co bylo obsaženo v posvátné Studni.

„Skutečně jsme nikdy nevyužívali více než stín její velikosti,“ zašeptal ke kapitánovi.

Varo'then, slepý k podobné velikosti, jen pokrčil rameny. „A nyní nám poslouží tím, že sem přivede našeho pána Sargerase.“

„Ale ne hned,“ připomněl mu čaroděj. „Ne hned.“

„A co na tom?“

Oba ztichli, když se okřídlený démon otočil. Vztáhl k důstojníkovi ruku a zachrčel: „Ten disk! Je čas!“

Varo'then s neutrálním výrazem vytáhl disk z váčku a podal mu jej. Mannoroth si chvíli drakův výtvar s neskrývanou touhou prohlížel a pak si zřejmě rozmyslel původní myšlenku nechat si ho jen pro sebe. Zahleděl se na Urozené a satyry a vyštěkl: „Na svá místa!“

Čarodějové se začali prodírat zbytky domů a rozlámaných kostí. Masakr, který zachvátil většinu Zin-Azshari, se rozšířil až sem, k břehům Studny. Illidan se dozvěděl, že se několik vzdorujících nočních elfů pokusilo u břehu démonům postavit ve víře, že jim blízkost Studny umožní lépe čerpat ze zdroje magie svého národa. Tato naděje však byla planá a démoni je dychtivě na místě roztrhali.

Ironií bylo, že alespoň podle Malfurionova dvojčete měli v zásadě pravdu. Tedy když ne ve výsledku, alespoň v předpokladu. On totiž nyní viděl myriády způsobů, jakými by bylo možno manipulovat s neuvěřitelným potenciálem Studny, a chápal více než kdy dřív, co měl pán Legie v úmyslu.

Čarodějové a satyrové vytvořili obrazec přesně podle Sargerasova rozkazu. Mannoroth pečlivě jejich postavení prozkoumal a ty, kdo se postavili špatně, postavil na správné místo. Když byl konečně šupinatý obr spokojen, poodstoupil od nich.

„Chápu to dobře, že ještě našeho pána neuvidíme, kapitáne, drahoušku?“ zeptala se unaveně Azshara ze svých nosítek.

„Ne, teď ještě ne, Světlo světél... ale už to nebude dlouho trvat. Jakmile bude cesta dostatečně stabilní, projde po ní.“

Královna se zavřenýma očima odpověděla: „Pak tedy věřím, že budu včas na jeho příchod upozorněna.“

„Vynasnažím se,“ slíbil Varo'then.

Illidan uvažoval, zda královna skutečně věří, že se stane družkou pána démonů. Upřímně pochyboval, že by něco takového bylo součástí Sargerasových plánů.

Ale myšlenky na Azshařiny touhy se rychle rozplynuly poté, co spatřil, že čarodějové začali. Uprostřed obrazce se zhmotnila praskající koule modrého světla. Tu a tam vystřelil k některému čaroději tenký blesk, ale přestože se zasažení Urození nebo satyrové lehce polekali, nepolevili v úsilí.

Vzduch naplnil šepot. Každý hlas odříkával zcela jiná slova. Kombinace těchto jedinečných kouzel začala ze Studny odčerpávat energii. Illidan sledoval, jak se jednotlivé části energie, stejně jedinečné jako ti, kdo je vyvolávali, začínají soustřeďovat kolem koule. S každou další byly blesky šlehající z ní silnější a jasnější...

A pak se uprostřed koule... objevila až příliš známá díra. Čarodějové otevřeli portál do říše Legie hned vedle Studny, aby z ní Sargerasy mohl lépe čerpat. Illidan ucítil náhlou blízkost pána démonů.

Sešlete kouzlo... rozkázal hlas v jejich myslích.

„Dělejte!“ popohnal je Mannoroth, který se tyčil nad všemi nočními elfy i satyry.

Jako jeden ti, kdo vytvořili obrazec, přestali s odříkáváním a začali pěsti.

Koule — i portál v ní — přeplula nad bouří bičované vody a rychle jim zmizela z dohledu.

A teď... ten disk...

Illidanovo srdce poskočilo. Chtěl Mannorothovi vytrhnout drakův výtvar z ruky, ale měl dost rozumu na to, aby si udržel klidnou tvář a ruku svěšenou. Teď by Duši draka — nebo Duši démona, jak jí říkal jeho bratr — nezískal.

Ovšem při nějaké jiné příležitosti...

Stejně jako dřív Illidan podobné myšlenky okamžitě hluboko skryl. Naštěstí i Sargerasy byl pravděpodobně až příliš soustředěný na probíhající události, než aby věnoval pozornost čarodějovým postranním úmyslům, i kdyby byla náhodou Illidanova mysl na čas otevřená.

Illidan sledoval, jak Mannoroth zvedl disk vysoko nad hlavu. Okřídlený démon zašeptal slova, která se rychle ztratila ve větru.

Zlatý disk obklopil zelený oheň. Duše démona — ano, tohle jméno pro ni bylo daleko příhodnější, rozhodl se Illidan — se zvedla nad Mannorothovu dlaň... a pak, stejně jako koule obsahující portál, odlétla nad rozbourené vody Studny.

„To je všechno?“ zeptala se Azshara poněkud podrážděně.

Než ji mohl kapitán Varo'then uklidnit, vítr náhle ustal. Zdálo se, že se i bouře jakoby v jediném okamžiku zastavila, přestože temné hrozivé mraky se neustále kroutily a svíjely jako tisíce hadů propletených do sebe.

Byl to Illidan, kdo jako první spatřil, co se blíží. „Doporučil bych Vaší Výsosti, abyste se nechala nosiči přenést na vrcholek útesu, ze kterého jsme přišli.“

Aby dokázal, že svá slova myslí vážně, čaroděj se sám otočil a zamířil zpět. Kapitán se za ním díval, jako by čekal nějakou lest, ale pak rozkázal vojákům, aby ho následovali.

Královna velkorysým mávnutím ruky pokynula pekelným strážcům, aby je i oni následovali.

Odkudsi ze středu Studny sem dolehl řev jakoby tisíce nočních panterů. Illidan se ohlédl přes rameno na černé vody a zdvojnásobil tempo.

Čarodějové i satyrové nakonec rovněž utekli, neboť se už od nich nevyžadovalo, aby zůstali na břehu. Zůstával jen Mannoroth, který znovu natahoval paže, jako by chtěl obejmout milenku.

„Už to začíná!“ zařval téměř rozjařeně. „Už to začíná!“ A pak se místem, kde démon stál, přehnala vlna velká jako drak.

Celé pobřeží zmizelo pod nesmiřitelným vše trhajícím přílivem, který se ovšem neřítíl přímo vpřed, ale spíše stranou. Již zbořené stavby byly smyty z povrchu zemského, jako by vůbec nikdy neexistovaly. Strašlivé vlny znovu a znovu zaplavovaly zem a smývaly z ní téměř vše. Kamenné obelisky byly vyrvány ze základů a dlážděné chodníky rozervány na kusy. Mrtví, kteří zde zůstali nepohřbeni, byli odneseni do temných hlubin pod Zin-Azshari, kde, jak Illidan věděl, nenaleznou o nic větší klid než dřív.

Když čaroděj vyšplhal na útes, konečně spatřil, co se skutečně se Studnou děje, a i on zůstal omráčen, jak snadno dokázal Sargerasy z dálky ovládat její magii.

Téměř celá vodní masa se nyní točila v gigantickém víru. Illidan samozřejmě nemohl vidět, kam až sahá, ale i skutečnost, že se rozprostřel od břehů hlavního města, kam až mohl kterýmkoli směrem dohlédnout, dokazovala jeho monstrózní rozměry. Čaroděj viděl, že se nyní bouřící energie Studny pohybují s jediným společným cílem... a všechny byly přitahovány do jejího středu.

Dole na okraji Studny, omýván jejími silami, se Mannoroth smál. Okřídleného tvora ani v nejmenším neznepokojovaly hrozivé vlny, které trhaly ze břehu kusy skály a země daleko větší než on. Mannoroth se opájel velikostí moci svého pána a výkřiky pobízely Sargerase k většímu úsilí.

V bezpečí útesu se Illidan odvážil ponořit hlouběji do probíhajícího kouzla. Jeho vyspělejší smysly ho téměř reálně přenesly nad vodu tak rychle, že brzy nechal i poslední známky země za sebou. Zároveň se čarodějova mysl vznesla výše, takže měl lepší obrázek o tom, co zde Sargeras rozpoutal.

Hádal správně, když se domníval, že vír obsáhl celou Studnu věčnosti. Ale až nyní viděl tak daleko, aby se přesvědčil, že ani kousek Studny nezůstal nezasažen.

A pak upoutalo jeho pozornost mihotavé světlo přímo před ním. Vypjal smysly až k samé hranici a rozeznal Duši démona vznášející se vysoko nad hladinou. Z jednoduše vypadajícího disku vyzařovalo zlaté světlo, které mířilo ze všeho nejvíce do temných vod pod ním. Illidan věděl o Duši démona dost, aby pochopil, že Sargeras ji ovládá tak jako nikdo jiný, dokonce ani černý drak. I ze vzdálené říše, kde čekal, vládl pán Legie ohromnou silou disku v dokonalém spojení s prvotními silami Studny.

Ale kde byl portál? Ať se Illidan snažil, jak mohl, nedokázal jej nikde v blízkosti Duše démona nalézt. Kam tedy Sargeras...

Čaroděj si vynadal za vlastní hloupost a podíval se dolů, do středu gigantického víru.

Pohlédl dolů... a hleděl na cestu vedoucí mimo realitu, na cestu do říše Plamenné legie.

Illidan si myslel, že většina démonů už prošla, ale nyní spatřil, že ti, co jsou zde, představují jen zlomek. Za portálem čekala nesčetná vojska, krvelační rohatí válečníci hladoví po zkáze. Táhli se do nekonečna a byli mezi nimi netvoři, jaké Kalimdor teprve spatří. Někteří měli křídla, jiní se plazili po zemi, ale všichni byli plni stejné chuti po krvi jako ti, proti kterým dříve stál.

A pak... Illidan ucítil samotného pána démonů. Cítil jen nepatrnou část jeho přítomnosti, ale bylo to víc než dost, aby noční elf odtrhl pohled od říše v hluboko pod tímto světem. Illidan si až nyní uvědomil, že vše, co dříve ze Sargerasovy vůle poznal, bylo jen malinké zrníčko skutečnosti. Zde, kde Pán Legie skutečně existoval, žádný magický štít nedokázal skrýt skutečné myšlenky Malfurionova bratra.

A jestli se Sargeras dozví, co Illidan plánuje, bude proti čarodějově osudu to, co postihlo obyvatele Zin-Azshari, příjemná a klidná smrt...

„Co vás trápí, čaroději?“ zaskřípal Varo'thenův hlas.

Illidan se přiměl neotrást, když se myslí vrátil do těla. „Je to... ohromující...“ řekl popravdě. „Zkrátka ohromující.“

Ani kapitán se s ním v tomto případě nemohl přit. Mannoroth se drápal na útes a jeho čtyři kmenům podobné nohy dělaly do již tak zdevastované země hluboké krátery. V jeho obludných očích se zračil takový fanatismus, jaký Illidan ještě u žádného démona neviděl. Přestože byl celou dobu bičován rozbouřenými vodami Studny, byl démon dokonale suchý. Tohle byla skutečná Studna, neboť to, co připomínalo kapalinu, bylo ve skutečnosti čímsi daleko víc.

„Brzy...“ Mannoroth málem zapředl. „Již brzy náš pán vstoupí do Kalimdoru! Již brzy přijde...“

„A pak přetvoří Kalimdor v ráj!“ vydechla Azshara z nosítek. „Ráj!“

Oči velitele démonů zaplály očekáváním, očekáváním... a ještě čímsi, na co se Illidan rychle zaměřil. „Ano... Kalimdor bude přetvořen.“

„Jak brzy?“ naléhala královna. Rty měla nyní mírně od sebe a její dech se zrychlil. „Hodně brzy?“

„Ano... hodně brzy...“ odpověděl Mannoroth. Protáhl se kolem ní a zamířil zpět do paláce. „Velmi brzy...“

„To je nádherné!“ Azshara tleskla. Ve tváři lady Vashj a ostatních služebných se zračila její radost.

„Tady jsme skončili,“ zavrčel kapitán Varo'then, který se zdál být chycen mezi touhou spatřit Sargerasův příchod a žárlivostí na jakoukoli bytost, která by mu chtěla ukrást

královninu náklonnost. „Zpátky do paláce!“ rozkázal velitel vojákům i démonickým válečníkům. „Zpátky do paláce!“

Urození ani satyrové podobný rozkaz nepotřebovali, neboť už kráčeli za Mannorothem. Jen Illidan zůstal trochu pozadu a jeho myšlenky byly rozervány mezi tím, co zřejmě vyčetl z Mannorothových posledních slov a výrazu, a kratičkým pohledem do říše pána démonů.

Malfurionův bratr se otočil na řvoucí vír, v nějž se proměnila Studna věčnosti... otočil se a poprvé pocítil, jak se jeho obrovská sebedůvěra mírně otřásla.

* * *

Tyrande si uvědomovala, že se něco děje, něco ohromného rozsahu, ale co by to mohlo být, to ze své cely nedokázala říci. Elune jí stále poskytovala obranu před vězniteli, ale víc už nic. Kněžka byla slepá k tomu, co se dělo ve světě venku. Podle toho, co věděla, byl její lid rozdrčen a Plamenná legie nyní bezstarostně kráčela Kalimdorem a srovnávala se zemí vše, co ještě z téhle kdysi nádherné země zůstalo.

Strážného od jejích dveří odveleli, neboť zákeřný kapitán Varo'then zřejmě usoudil, že hlídání vězně, který zjevně nikam neuteče, je mrhání silami. Tyrande toto rozhodnutí jen stěží mohla mít důstojníkovi za zlé; bezpochyby ukázala, že nepředstavuje pro palác žádnou hrozbu.

Její pozornost upoutal náhlý zvuk kroků. Určitě ještě nebyl čas, aby jí přinesli jídlo a vodu. Mimo to, od té jediné chvíle, kdy obojí přijala od Dath'Remara, Tyrande už nejedla ani nepila. Urozený ji při obou následujících návštěvách prosil, ale ona si vzala, jen kolik potřebovala, a nehodlala riskovat, že by se stala závislou na těch, kdo ji věznili.

Dveře se s krátkým zaskřípáním otevřely. K jejímu překvapení to byl Dath'Remar a ještě jeden Urozený. Ten jen nahlédl dovnitř, vězenkyni si prohlédl a vyklouzl zpět na chodbu.

„Dath'Remare! Co tě přivádí...“

„Tiše, paní!“ prohlížel celou, jako by čekal, že bude plná pekelných strážců. Když viděl, že jsou sami, přistoupil Dath'Remar ke kouli.

Zpod roucha vytáhl temný artefakt, který použila lady Vashj, aby ji nakrátko osvobodila. Tyrande se kousla do rtu, aby nevykřikla, neboť ji nejprve napadlo, jestli pro ni čaroděj nechystá stejný osud jako Azshařina komorná.

„Připravte se,“ zašeptal Dath'Remar.

Zopakoval stejný postup jako Vashj. Koule klesla a viditelná pouta zmizela.

Tyrande byla tak ztuhlá, že málem upadla. Urozený ji jednou rukou zachytil a přitiskl jí artefakt na hrdlo. „Má smrt vám nebude ku prospěchu,“ řekla mu. Zatvářil se vyděšeně a pak se podíval na předmět, který svíral v ruce. S neskrývaným odporem ho zahodil. „Nepřišel jsem učinit nic podobně ohavného, paní! A teď, prosím, jestli si chcete zachovat nějakou naději na útěk z paláce, buďte potichu!“

„Útěk?“ Tyrande ucítila, jak se jí zrychlil puls. Byl tohle nějaký nový krutý žert?

Dath'Remar jí otázku vyčetl z očí. „Žádná lest! O tomhle jsme dlouho a tvrdě diskutovali! Už nemůžeme tuhle ohavnost dál snášet! Královna...“ Téměř se zadusil, tak silně byl zjevně rozpolcený mezi oddaností královně a odporem ke všemu, co se zde dělo. „Královna... je šílená. Jiné vysvětlení neexistuje. Obrátila se ke svému lidu zády, aby jej vyměnila za zkaženost a krveprolití! Sargerass slibuje dokonalý svět, kde my, Urození, budeme vládnout, ale někteří z nás vidí jen zkázu všeho! Jaký ráj je možno vytvořit z krví potřísněného kamene a zpusťované země? Myslíme si, že žádný!“

Nebyla jeho vyznáním zcela ohromena. Už při jejich dřívějších rozhovorech z něj vycítila stopu obav. Spíše ji už dříve překvapilo, že v paláci ještě někdo uvažuje nezávisle — neboť pán démonů jistě vyžadoval naprostou oddanost. Ale snad se Sargerass snažil rozšířit svou mysl příliš mnoha směry.

Ať již byly důvody jakékoli, děkovala kněžka za tuto příležitost Matce Luně. Byla si jistá, že se nyní může svěřit do rukou Dath'Remara.

„Tohle je naše jediná šance,“ zdůraznil čaroděj. „Služebníci pána démonů jsou u Studny, kde pracují na nějakém kouzlu. Bude jim to trvat dost dlouho. Ostatní čekají dole ve stájích.“

„Ostatní?“

„Tady už nemůžeme déle zůstat, obzvláště až objeví, že jste zmizela. Takhle to bylo rozhodnuto. Zařídil jsem to tak, že většina těch, kdo odejdou, se nebude podílet na současné práci u Studny... a ti, kteří museli, budou za svou oběť pro nás ostatní navždy ctěni.“

„Nechť nad nimi bdí Matka Luna,“ zašeptala Tyrande. Osudy ostatních nebudou příjemné, až Mannoroth a jeho pán neloajalitu nočních elfů odhalí. „Ale co strážě?“

„Několik z nich je s námi, ale většina jsou psi kapitána Varo'thena! A teď už pojd'te! Už žádné otázky!“

Vyvedl ji na chodbu, kde čekal druhý Urozený. Tyrande nejprve váhala, náhle vyděšena skutečností, že je venku z cely. Dath'Remar se však zatvářil netrpělivě a táhl ji za sebou.

Běželi vzhůru po dlouhých schodech, Dath'Remarův společník v čele. Nikde ani stopa po hlídkách. Kněžka předpokládala, že to znamená, že čarodějové museli cestu včas vyčistit.

Schodiště končilo u železných dveří, v jejichž středu byla zarámovaná blaženě se usmívající Azshařina tvář. Když ji Tyrande spatřila, mimoděk se otřásla. Takle její reakce vyvolala na tvářích obou Urozených sdílný výraz.

„Na druhé straně je chodba, kterou se dostaneme přímo do stájí. Ostatní by už měli mít připravena zvířata. Až se otevrou brány, vyrazíme jako vítr.“

„A co... a co démoni?“

Čaroděj se hrdě napřimil. „My jsme přece Urození! Jsme nejlepší čarodějové v říši! Padnou před naši mocí.“ Poněkud méně nadutě pak Dath'Remar dodal: „A zřejmě rovněž padnou i mnozí z nás...“

„Cítím, že cesta je volná,“ skočil mu do řeči druhý čaroděj s arogantním úsměvem. „Matoucí kouzlo ty Varo'thenovy čokly ještě stále drží.“

„Ale předpokládám, že už moc dlouho nevydrží.“ Dath'Remar opatrně otevřel dveře. Chodba před nimi byla skutečně prosta všech odhodlaně se tvářících vojáků.

„Už jsme skoro u stájí,“ poznamenal druhý Urozený a jeho sebevědomí ještě vzrostlo. „Vidíš, Dath'Remare! Tolik starostí kvůli takové bezcenné smečce...“

Jeho slova skončila zachroptěním, když mu hrdlem projel šíp, jehož hrot vyšel druhou stranou ven. Tyrande i Dath'Remara postříkala krev.

Když se mrtvý čaroděj zhroutil na zem, naplnilo chodbu několik stráží.

„Zůstaňte, kde jste!“ rozkázal poddůstojník s chocholem zdobenou helmicí.

Dath'Remar v odpověď zuřivě máchl rukou do strany.

Do stráží narazila neviditelná síla a odhodila je ke stěně jako vítr suché listí. Chodbou se rozlehl kovový zvuk, jak brnění narazilo na tvrdou zeď.

„To je naučí troufat si útočit na Urozeného Nejvyššího kruhu,“ vyštěkl.

„Někdo jistě přijde prověřit ten hluk,“ radila kněžka.

Dath'Remar zřejmě uznal, že svůj útok přehnal. S úšklebkem táhl Tyrande dál.

Jen o chvíli později vešli do stájí, kde Tyrande přivítal úchvatný pohled. Podle toho, co její společníci říkali, předpokládala docela slušný počet Urozených, ovšem v žádném případě ne tolik jako před ní stálo. Čekala zde jistě dobrá třetina všech, včetně celých rodin.

„Kde je...?“ začala se ptát jedna žena, ale Dath'Remarův pohled ji okamžitě utišil.

„Slyšeli jsme shora boj a cítili jsme pohyb magických sil,“ dodala jiná žena. „Démoni je jistě cítili také.“

„Bylo to nutné.“ Dath'Remar vedl Tyrande dál. „Máte pro kněžku rychlého pantera, Quin'thatano?“

„Toho nejrychlejšího.“

„Dobře.“ Čaroděj se k ní obrátil. „Paní Tyrande, budeme potřebovat, abyste se za nás přimluvila, až dorazíme k armádě. Jsme si vědomi, že ostatní k nám chovají velkou nenávist...“

„Přinutíme je nás vyslechnout!“ prohlásila Urozená. „Máme moc to udělat...“

„A nechat se zabít!“ zahřměl Dath'Remar. K Tyrande pak dodal: „Uděláte to pro nás?“

„To je otázka! Jistě že udělám! Přísahám při Matce Luně!“

Tohle ho zřejmě uspokojilo, přestože některé z jeho společníků ne. I tak to však vypadalo, že co se týče rozhodnutí, všichni zcela závisejí na Dath'Remaru Sunstriderovi.

„Tak to už stačí! Slovo nejvyšší kněžky by mělo stačit všem!“ Ukázal na noční pantery.
„Nasedat! Nesmíme už ztratit ani vteřinu!“

Prchající Urození toho s sebou neměli mnoho, což byl důkaz, že vše skutečně proběhlo velmi narychlo. Vzhledem k tomu, na jaký blahobyt byli zvyklí, Tyrande by od nich čekala, že si s sebou budou brát snad celé domovy.

Jiný čaroděj jí podal uzdu štíhlé samice pantera s lesklou srstí. Ze sedla visel dlouhý masivní meč, který bezpochyby dříve patřil některému z Varo'thenových vojáků. Kněžka přikývla na znamení vděčnosti nad takovým darem, vyhoupla se do sedla a čekala.

Dath'Remar se rozhlédl, aby se ujistil, že jsou všichni připraveni. Pak ukázal na dvojici ohromných dřevěných dveří vedoucích ven. „Jedeme pohromadě! Nikdo se nebude oddělovat! Ti, kdo se opozdí, si sami ponesou následky své neopatrnosti. Démoni jsou všude. Budeme muset bojovat a jet spolu, třeba i několik dní.“ Napřímil se. „Ale jsme Urození, ti, kdo nejlépe vládnout dary Studny! S nimi prorazíme a ve svých stopách necháme jen mrtvá těla těch, kdo nám budou bránit v cestě ke svobodě!“

Tyrande si zachovávala neutrální výraz. I Urození museli vědět, že mnozí zemřou a že zemřou krutou smrtí. Tiše se pomodlila k Elune, aby jí pomohla vést nové spolence. Tihle Urození hledali odpuštění za svou účast při uvedení Legie do Kalimdoru. Tyrande udělá vše, co bude nezbytné, aby jim dala příležitost tohle odpuštění získat.

Dath'Remar ukázal k východu. „Otevřete dveře!“

Ohromné dveře vybuchly směrem ven.

„Jedem!“

Tyrande pobídla své zvíře hned za ním.

První Urození se vyřítily z roztříštěných dveří a jejich noční panteri snadno přeskočili ležící trosky. Hned před dveřmi leželo na zemi několik těl démonů, které evidentně výbuch zasáhl. „Mannoroth a ostatní by ještě měli být u Studny!“ vykřikl Dath'Remar. „To je naše šance!“

Při zmínce o Studni se v Tyrandině mysli zjevil Illidan. Jak si jen přála, aby byl mezi těmi, kdo se pokouší o útěk před zlem pána démonů, a ne mezi těmi, kdo ho podporují.

Jedovatá mlha halící Zin-Azshari jezdce nijak nezpomalovala, neboť Urození již na ni zřejmě byli zvyklí. Kněžka se soustředila na to, aby jela za svým zachráncem, a čekala.

Čekala na první boj.

A když konečně přišel, bylo to v podobě pekelných psů, kteří se vrhli na jezdce zhruba uprostřed skupiny. Dva srazili k zemi a třetího málem rozpárali přímo v sedle. Chapadla démonů se přisála k tělům obětí a lačně je začala vysávat.

Jedna čarodějka vrhla čímsi, co zprvu vypadalo jako krátká tyč. Ovšem v okamžiku, kdy se přiblížila k cíli, bylo z ní plnohodnotné kopí, které probodlo netvorovu hrud'

I další démoničtí psi zahynuli podobně a zbývající s hlasitým vzteklým zavytím utekli. Dath'Remar za nimi poslal blesk, kterým dva zasáhl tak prudce, že kusy jejich těl odlétly až mezi prchající Urozené. Jeden pekelný pes unikl.

„Teď už o nás určitě vědí!“ zavrčel čaroděj. „Rychleji!“

Zaznělo hluboké naříkání rohu. V příštím okamžiku mu odpovědělo několik dalších přímo před družinou. Tyrande se vroucně modlila k Elune vědoma si toho, že noční elfové budou brzy bojovat o holý život.

„Sarath'Najak! Yol'Tithian! Ke mně!“ Oba zmínění okamžitě přijeli k Dath'Remarovi. Každý z nich zvedl před sebe zat'atou pěst a všichni tři začali cosi odříkávat.

Před prvními jezdci se vytvořilo souvislé pole rudé energie. Dokonce i Tyrande cítila, jak ohromné síly elfové čerpají ze Studny.

A pak... se z mlhy zhmotnila hotová stěna obrovitých rohatých válečníků obklopených nazelenalými plameny, které jako by šlehalo přímo z jejich do brnění oděných těl. Pekelní strážci se vrhli na zrádce se zbraněmi téměř stejně dlouhými jako Tyrande.

Ovšem první, který narazil na rudou bariéru, shořel. Plameny démonů dostaly stejnou barvu jako výtvar čarodějů a pak demony pohltily. Obludní válečníci vřeštěli a padali k zemi. Během vteřiny nezůstalo ze zasažených nic než několik ožehklých kusů zbroje.

Démoni útočili dál a brzy uprchlíky obklíčili. Jednotliví čarodějové začali sesílat kouzla na vlastní pěst, ovšem s různým účinkem. Nemohli se soustředit na všechny demony a ti, kterým

se podařilo proklouznout, vnesli do řad nočních elfů zkázu. Jedna žena padla na zem, když její zvíře přišlo o hlavu a zhroutilo se pod ní. Než stačila vstát, usekl jí hlavu pekelný strážce, který před okamžikem zabil i jejího pantera. Jiný Urozený byl doslova serván ze sedla, když ho zezadu proklálo kopí, a následně ho nemilosrdně rozšlapaly tlapy prchajících panterů.

Jednomu velkému válečníkovi se podařilo dostat se za Dath'Remara. Tyrande zalapala po dechu, vytasila meč a pomodlila se k Elune, aby jí vedla ruku.

Meč obklopila mdlá stříbrná záře její patronky. Pak přesekl zbroj i tělo démona, jako by to byl vzduch.

Pekelný strážce zavrčel a chtěl se obrátit k Tyrande, ovšem horní polovina jeho těla odpadla. Démon se skácel k zemi rozpůlen na dva kusy. Kněžčina rána byla tak čistá, že si její oběť ani neuvědomila, že je mrtvá.

Dath'Remar si nevšiml, že málem zahynul, a křičel cosi na své druhy. Tyrande neviděla, co dělají, ale štít, který vytvořili, se náhle rozšířil dál dopředu a změnil barvu na sytě modrou. Ozval se praskavý zvuk a první démon, který vběhl do nového kouzla, odletěl zpátky jako vymrštěn katapultem. Narazil do svých druhů a jeho tělo se rozpadlo na prach.

Tohle nové kouzlo se ukázalo být daleko efektivnějším. Prchající Urození, které zpočátku útok démonů zpomalil, znovu nabrali původní rychlost. Za sebou ovšem zanechali více než tucet svých. Většina z nich byla rozpárána meči Plamenné legie. Noční panteri bez jezdců a s krví zmáčenými hřbety běželi dál s ostatními.

Jedna z mladších Urozených hned vedle Tyrande vykřikla, pak se vznesla do vzduchu a zmizela v mlze. O vteřinu později byl její křik strašlivě náhle umlčen a její rozbité tělo dopadlo zpět mezi prchající.

Noční elfové začali vyděšeně zvedat hlavy k obloze a rozhlížet se kolem sebe. Tyrande se ohlédla přes rameno — a příliš pozdě spatřila, jak staršího muže uchopily dva spáry s dlouhými drápy a odnesly ho z dohledu.

„Strážci záhuby!“ vykřikla. „Pozor! Strážci záhuby nahoře v mlze!“

Další dvojice spárů cvakla jen těsně vedle ní. Tyrande sekla. Uslyšela děsivý řev a strážce záhuby se — bez jedné ruky — stáhl.

Dva čarodějové zvedli paže. Nad prvním z nich se objevilo cosi jako svatozář a pak se to rozšířilo i nad zbytek družiny.

Ale než stihli kouzlo, ať již mělo být jakékoli, dokončit, otrásl jimi výbuch. Jejich noční panteri klopýtli a vyhodili oba Urozené ze sedel.

Z jádra výbuchu se zvedl pekelník. Tyrande netušila, jak mohl démon dopadnout mezi jezdce, aniž by si toho kdokoli z nich všiml, ale to bylo v tuto chvíli jedno. Pekelník začal řídit v samotném středu nočních elfů, a aniž by zpomalil, drtil plně vzrostlé pantery.

Mezitím byli k nebi ze sedel vytaženi další dva Urození. Kněžka pohlédla na Dath'Remara, ale od něj žádná pomoc nebo rada přijít nemohla. Vrchní čaroděj byl plně zaměstnán snahou udržet v bezpečné vzdálenosti rozrůstající se řady pekelných strážců, kteří se zřejmě rozhodli překonat kouzlo, které Dath'Remar s ostatními vytvořil, pouze množstvím. S každým dalším krokem uprchlíci zpomalovali a podle Tyrandina odhadu nebude dlouho trvat, než se Urození zcela zastaví.

Narovnala se, zvedla meč před tvář a znovu zavolala na pomoc síly, které jí už jednou dala matka Luna. Ať již sama přežije, či nikoli, nemohla se Tyrande jen tak dívat, jak ostatní umírají.

„Prosím, Matko Luno, vyslyš mne, Matko Luno...“ šeptala kněžka.

Záře obklopující meč se rozšířila i na ni a zároveň zesílila. Tyrande myslela na očišťující světlo měsíční bohyně a na to, jak pod ním vše bylo skutečně tím, čím bylo.

Stříbrná aura jasně zaplála.

Pod světlem Elune se mlha rozplynula. Démoni na zemi i na obloze již neměli nic, za co by se schovali. Co bylo důležitější, všichni se náhle zarazili a odvrátili zrak, neschopni snést božskou záři.

Toto zaváhání otevřelo jezdcům cestu.

„Tam, Dath'Remare!“ křičela Tyrande. „Jed'te tam!“

Nemusela ho pobízet. Dath‘Remar a jeho dva druhové vyrazili cestou, kterou jim otevřela kněžčina modlitba. Většina démonů byla oslepena a těch pár zbylých představovalo jen malou překážku, kterou okamžitě smetli.

„Jedťte skrz! Jedťte skrz!“ pobízeli ostatní velitel Urozených. Jejich protivníci sami uhnuli z cesty, neboť žádný nebyl dost silný, aby dokázal snést oslepující světlo.

Tyrande, s ještě větší odvahou v srdci než dřív, se nadšeně hnala za ostatními. Záře kolem ní se rozšířila až na okraj skupiny. Znovu a znovu děkovala Elune za ten zázrak ...

Ale právě v okamžiku, kdy Tyrande prorazila řadami démonů, uchopily ji ruce s ostrými drápy a vyrvaly ji ze sedla. S vyděšeným výkřikem letěla pryč od svých nových společníků.

Tyrande vyděšeně hleděla do zkřivené tváře strážce záhuby. Démonovy oči byly zavřené a jen jeho přerývaný dech dával najevo, jak strašlivou bolest mu záře kolem kněžky způsobuje.

Bez váhání sekla po zbroji chráněném démonově těle. Její rána dopadla naplocho, ale protivníka vydělala. Jeden ze spárů ji pustil. Tyrande neměla příležitost podívat se dolů, jak vysoko nad zemí vlastně je. Mohla se jen modlit, aby Elune její pád zmírnila.

S pevným odhodláním kněžka zabodla čepel meče do hrudi strážce záhuby.

Tělo sebou zašklubalo a vytrhlo jí jílec z ruky. Nyní ji démon úplně pustil.

Tyrande se chytla démonova těla s úmyslem dostat ho před dopadem pod sebe. Ten se však bohužel zazmítal ve smrtelných křečích tak, že se jí vysmekl.

Kněžka pevně zavřela oči. Modlila se k bohyni, ale její poslední myšlenky patřily Malfurionovi. Bude si její smrt vyčítat, pokud k ní nyní dojde, a ona nechtěla, aby na svých bedrech nesl takové břímě. Co se jí stane, bude osud určený bohy, nikoli jeho činy. Tyrande chápala, že Malfurion udělal všechno, co mohl, ale že osud jejich lidu byl mnohem důležitější než její.

Kdyby mu tak ještě jednou mohla pohlédnout do tváře...

Tyrande dopadla na zem... a přesto nebyl náraz takový, jak čekala. Téměř jí ani neotřásl, natož aby jí způsobil zlomeniny a roztránil lebku.

Její prsty se zaryly do hlíny. Skutečně tedy dopadla... ale jestli tomu tak bylo, jak to že byla stále celá?

Překulila se do sedu a rozhlédla se. Záře kolem ní vyhasla a kněžku nyní obklopovala jen mlha a byla sama, tedy až na mrtvá těla nočních elfů a démonů.

Ne... nebyla sama. Z rozestupující se mlhy se vynořila vysoká, tolik známá postava a při pohledu na ni jí tváře zahořely.

„Malfurione!“

Téměř okamžitě, jakmile Tyrande jeho jméno vyslovila, poznala, že se zmýlila.

Ke kněžce se sklonil Illidan, jehož tvář bojovala s touhou mračit se. „Ty bláznivá maličká...“ Podal jí ruku. „Nuže? Jestli chceš vidět, jak zachráním svět... pojď se mnou!“

15.

Nad středem Studny věčnosti jasně zářila Duše démona. Hluboko v propasti, kterou vytvořilo Sargerasovo kouzlo, vířily síly rozpoutané Duší i Studnou a pomalu pracovaly na tvorbě stabilního portálu. Pán Legie se ze svého obludného království připravoval na to, že si již brzy přijde pro nejnovější odměnu. Brzy, velmi brzy tam vymýtí všechn život, všechnu existenci... a pak půjde dál, k dalšímu zralému světu.

Ale byli tu i jiní, kteří čekali se vzrůstajícím očekáváním, jiní s temnými touhami, daleko starší, než byl pán démonů. Tak strašně dlouho čekali na příležitost k útěku a způsob, jak znovu získat, co kdysi bývalo jejich. Každý úspěšný Sargerasův krok k zesílení portálu byl i jejich úspěšným krokem. Se Studnou, Duší démona a s mocí pána Legie otevřou okno svého věčného vězení.

A jakmile jej otevřou, nikdo už ho nikdy nezavře.

Staří bohové čekali. Čekali už tak dlouho, že mohli počkat ještě chvíli.

Ale jen krátkou...

* * *

A s tím, jak se neodvratně blížil Sargerassův příchod, vrhl i Archimonde vše do bitvy. Stáhl válečníky ze všech stran, vědom si toho, že porážka téhle armády bude znamenat i porážku celého světa.

Naopak armáda nočních elfů bojovala proto, že neměla jinou volbu. Noční elfové, taurové i ostatní věděli jen, že vzdát se znamená nastavit odhalené krky mečům démonů. Mohli padnout, ale ne, aniž by odevzdali všechno.

I Malfurion se činil ze všech sil. Jeho kouzla vyvolávala tornáda, která zvedala válečníky i netvory a vrhala je zpět k zemi ze smrtelných výšek. Semínka, která házel do větru, následně v žaludcích démonů začínala růst a trhala je na kusy. Mrtvá těla pak dopadala zpět do řad Legie a způsobovala další zkázu.

Hluboko pod zemí našel Malfurion červy a jim podobná stvoření, kterým se zatím dařilo ukrýt se před zlem démonů. Ti na jeho pokyn rozrývali zem. Rohatí válečníci se náhle propadali, jako by se dostali do tekoucích písků, zatímco jiní, kteří zapadli jen částečně, se stali snadným cílem pro lučištníky a kopiníky.

Démoni na obloze se drželi, ale jen za cenu obrovských ztrát. Jarod nechal lučištníky zaměřit se téměř bezvýhradně na strážce záhuby a jim podobné. Ať již okřídlená monstra způsobovala jakékoli škody, mnohá z nich za ně zaplatila hrdlem probodaným šípem.

Měsíční hlídka statečně vzdorovala Eredarům, pekelníkům i pánům děsu. Noční elfy neposílil jen Rhonin a Krasus, ale rovněž šamani taurů a srstnatců. Šamani pracovali daleko méně viditelně, ale nejlepším důkazem jejich výsledků byli černokněžníci, kteří padali mrtvi k zemi nebo jednoduše mizeli beze stopy.

A přesto zde bylo stále dost démonů, aby nahradili ty, kteří zahynuli.

Brox stál v první linii s Jarodem a legendárními strážci Kalimdoru. Ork vypadal stejně úžasně jako každá z bytostí vedle kterých bojoval. Brox se smál, jak se nesmál od bitvy, ve které společně se svými druhy čekal, že statečně zahyne. Prošedivělý válečník skutečně předpokládal, že nyní zemře, ovšem jeho sekera stále vítězila a púlila jednoho démona za druhým, jako by sama lačnila po jejich krvi. Nebyla to ani tak magie ukrytá do Broxovy zbraně, co způsobovalo nepříteli takové škody, jako spíš zručnost, s jakou jí ork vládl. Brox byl mistrem svého řemesla, což byl důvod, proč ho jeho náčelník, Thrall, vybral.

A pak překvapila jednoho z medvědů smečka pekelných psů. Skočili na svou oběť a rychle obra srazili k zemi. Ještě než obrovitý strážce stačil dopadnout, vrhlo se na něj dobrých deset dalších. Jejich přísavky se mu okamžitě přisály k tělu a nestvůry hladově upíjely z vrozené strážcovy magie... a tím i z jeho života.

Když dvojče padlého spatřilo, co se stalo, zuřivě zařvalo. Odmrštilo pekelného strážce a vrhlo se na strašlivé pijavice. Jednoho po druhém polobůh pekelné psy strhával z bratrova nehybného těla, trhal jim hlavy a lámal hřbety.

Ale když se dostal až k dvojčeti, bylo zřejmé, že záchrana přišla příliš pozdě.

Lesní strážce zvedl hlavu a vykřičel ze sebe všechnu bolest. Pak se obrátil proti řadám démonů a začal si jimi razit cestu, jako by byli z papíru. Navzdory tomu, že ho neustále probodávala kopí a jiné zbraně, mířil hlouběji a hlouběji do jádra Plamenné legie, rychle za sebou nechával všechny spolčníky, až je vůbec neviděl.

Brox s Jarodem, kteří byli nejbližší, zaslechli jeho poslední, vzdorovitý řev... a pak již jen ticho, které následovalo.

Kam až oko dohlédlo, ležela rozeseta těla a nebylo neobvyklé, že dva protivníci bojovali stojíce na tělech svých předchůdců. Polobohové bojovali po boku nočních elfů, kteří bojovali po boku taurů, kteří bojovali po boku srstnatců, zemských a jiných, a všichni sdíleli stejné odhodlané výrazy.

Byl to Cenarius, kdo stále vedl bájný strážce Kalimdoru a bušil do démonů takovou silou, že to šokovalo dokonce i Rhonina s Krasem. Jeho košaté paroží pronikalo zbrojí i tělem a rozsávalo vnitřnosti démonů po celém bojišti. Lesní pán bojoval jako posedlý a se smrtí každého ze strážců bojoval ještě strašlivěji a neúnavněji. Zdál se být rozhodnutý nahradit všechny, kdo padli, i kdyby ho to mělo stát život.

A umírali i další. Pekelní strážci naskákali na velkého kance, Agamaggana, jako psi rdousící svou oběť, až i on nakonec zavrával. Vrazil do několika pekelných psů, odhodil je

nebo nabodl na ohromné kly, ale pak se váha tolika démonů ukázala nepřekonatelná. Polobůh padl na kolena a houževnatí protivníci okamžitě začali sekát do jeho těla. Obrovité zvíře setřáslo několik těch, kteří se na něj pokoušeli vylézt, ale to byl už skutečně poslední pokus. Krev mu proudila ze stovek ran. Zachrochtal... a znehybněl. Ani pak útok na jeho tělo neustal, neboť démoni byli tak uchvázeni svou řezničinou, že si neuvědomili, že ho již zabili.

Tahle poslední smrt Cenaria ještě více povzbudila. Vřítíl se mezi demony sekající do kancova těla a buď je sám nabodl na parohy, nebo natlačil na kancovu ostnatou hřívu. Jeho běsnění bylo takové, že se nakonec stal hlavním cílem útoků Plamenné legie. Neviditelná Archimondova ruka vedla nejmocnější z démonů proti lesnímu pánovi.

Krasus a ostatní již tak měli co dělat, aby se sami ubránili, a nemohli pro něj nic udělat. Malfurionova mentora obkličovalo stále více hrozivých válečníků, až už nebylo vidět ani Cenariovo paroží.

A pak... právě když se zdálo, že i on padne, objevil se znovu záblesk bílého světla, které už Rhonin jednou viděl. Do roje démonů vlétl po hlavě obrovitý čtyřnohý tvor. Hrud', několikrát mohutnější než Cenariova, odhazovala od těla slábnoucího lesního pána plamenné válečníky po desítkách. Ohromná kopyta drtila tvrdé lebky nebo prošlapávala hrudní pláty. Zuby ukusovaly končetiny nebo rvaly hrdla.

A teprve pak bylo možno tohoto úžasného tvora skutečně spatřit. Nad oslabeným Cenariem se tyčil úchvatný sněhově bílý jelen, který nyní držel demony v bezpečné vzdálenosti od lesního pána. Jeho srst zářila tak jasně, že služebníci Plamenné legie byli napůl oslepeni, což z nich činilo pro obrovské zvíře snadný terč.

Jelen znovu a znovu parohy čistil již tak krví zmáčenou zem před sebou. Nic, dokonce ani pekelníci, jej nedokázalo zpomalit. Smetl Plamennou legii nejen z místa, kde padl lesní pán, ale i z bezprostřední blízkosti ostatních obránců.

Brox s Jarodem se náhle ocitli přímo proti uhrančivému jelenovu pohledu. Gigantický tvor neřekl ani slovo, ale oni přesto věděli, že mají Cenaria odtáhnout z bitvy. Poslechli i přesto, že se na ně vyřítila nová vlna démonů. Řítily se na ně řady obludných válečníků s tasenými zbraněmi, jen aby v příštím okamžiku byli rozerváni na kusy.

Avšak jestli nedokázaly nového hrdinu skolit zbraně Legie, měla démonická horda k dispozici jiné, daleko strašlivější prostředky. Z nebe náhle začaly sršet černé blesky, které spalovaly a spékaly zem kolem jelena. V jejich stopách pak šlehaly temně zelené plameny, které pro změnu spalovaly polobohovu zářivou kůži. Spálená zem se zvedla a proměnila se v obrovské spáry, které následně jelena uchopily za všechny čtyři nohy.

Pak se oddíly démonů rozestoupily... a zlověstnou mezerou prošel sám Archimonde.

S každým krokem k jelenovi se Archimonde zvětšoval, až byl nakonec stejně vysoký jako jeho protivník. Na rozdíl od svých šílených válečníků si velitel démonů zachovával kamenný, téměř zamyšlený výraz. Neměl zbraň, ale ze zařatých pěstí vyzařoval stejně jedovatý oheň, který hořel i kolem jelena.

Polobůh se otrásl a vytrhl se ze sevření zemských spárů. Pak vyzývavě zaryčel, sklonil hlavu s rozložitým parožím a vyrazil proti démonovi.

Jejich srážku doprovázel hrom a zemětřesení, které povalilo na zem válečníky v širokém kruhu kolem. Démoni i noční elfové prchali před ohromující zlobou sálající z tohoto souboje. Tam, kde do tvrdé země udeřila jelenova kopyta, odlétávaly k nebi jiskry. Archimondovy nohy se zarývaly hluboko a vytvářely hotové rokle a kopce vyšší než jeho válečníci.

Démonovy drápy zanechávaly na těle jelena hluboké krvavé jizvy. Tam, kde paroží probodlo Archimondovu zdánlivě neprostupnou kůži, objevovaly se zelené plameny. Zápasili spolu démon a polobůh a žádný živý tvor se neodvážil zkřížit jim cestu.

O kus dál se k Jarodovi s Broxem přidali v půli cesty Dungard a zemští a společně odnesli raněného Cenaria ke Krasovi. Krasus, který tak riskoval útok některého z Eredarů, se na chvíli obrátil k bitvě zády, aby prozkoumal stav lesního pána.

„Má pár pěkně těžkých ran,“ zamručel Dungard a vytáhl dýmku.

„Je skutečně vážně raněn,“ přisvědčil čaroděj poté, co přejel rukama po Cenariově hrudi. „Jed, který je součástí všech démonů, má na něj vliv ze všeho největší, snad proto, že je sám součástí Kalimdoru.“ Krasus se ušklíbl. „Ale i tak si myslím, že bude žít...“

V tu chvíli polobůh cosi zašeptal. Jen Krasus klečel dostatečně blízko, aby správně rozuměl jeho slovům, a když čaroděj zvedl hlavu, měl ve tváři truchlivý výraz.

„Co se děje?“ zeptal se Jarod.

Než však stačil Krasus odpovědět, ozval se z bojiště strašlivý výkřik. Když se všichni otočili, aby zjistili jeho původce, spatřili Archimonda, jak jednou paží drží kolem krku gigantického jelena a druhou mu tlačí čumák do strany. Už nyní byla jelenova hlava v nepřirozeném úhlu, proto ten výkřik.

Krasus vyskočil na nohy. „Ne! To nesmí!“

Bylo pozdě. Démon, stále s neutrálním výrazem, ještě zesílil stisk.

Všude kolem se rozlehlo hlasité zapraskání, které na krátký okamžik způsobilo, že všechny ostatní zvuky utichly.

Cenariův udatný záchránce v Archimondově sevření náhle ochabl a zůstal bezvládně, bez života viset.

Arcidémon protivníka okázale zahodil, jako by to byl jen kus smetí. Pak si utřel ruce a pohlédl na omráčené obránce.

Z jinak mrtvé půdy náhle vyrašily popínavé úponky, omotaly Archimondovy nohy a pevně je stáhly. Archimonde jich několik nevzrušeně vytrhl ze země, ale když se pokoušel je odhodit, omotaly se mu kolem zápěstí. Zároveň namísto utržených okamžitě vyrostly nové.

Malfurion Stormrage udělal krok vpřed a upřel na vzdáleného démona pohled stejně mrtvolný, jako když poprvé oznamoval ostatním Tyrandin únos. Obklopila ho aura a nepřetržitě odřikával slova nad malým kouskem čehosi, v čem Krasus poznal lístek ze stejné rostliny, jako byly ty, co nyní rostly kolem démona.

Archimonde nehnul ani brvou, ale jeho pohyby se staly zuřivějšími. Úponky už pokrývaly tři čtvrtiny jeho obrovského těla a zdály se být připraveny během chvilky ovinout se i kolem zbytku.

Snad si to arcidémon uvědomil a zanechal snahy servat ze sebe rdousící rostlinu. Místo toho přimhouřil oči a vyprostil paže natolik, aby byl schopen sepnout ruce.

A jakmile Archimonde propletl prsty... zmizel v záblesku zeleného plamene.

Malfurion zalapal po dechu. Druid klesl na koleno a zavrtěl hlavou.

„Zklamal jsem ho...“ slyšeli ho Brox s čarodějem šeptat. „Zklamal jsem svého shan'do v té nejhorší chvíli...“

Ork i zemský se tázavě podívali na Krasa. Dračí mág krátce stiskl rty a pak tiše vysvětlil: „Velký zelený drak, Aspekt jménem Ysera, je matkou Cenaria, lesního pána.“

Dungard, který bafal z dýmky, svrástil obočí a řekl: „Můj lid měl vždy za to, že to byla Elune, kdo dal lesnímu pánu život...“

„Ten příběh je ve skutečnosti složitější,“ odpověděl Krasus.

Brox stále nic neříkal, vědom si toho, že další vysvětlení teprve přijde.

„Jeho otec...“ pokračoval čaroděj, „jeho otec je prastará lesní bytost, Malorne...“

Po krátké pauze se ork konečně zeptal: „Takže?“

„Malorne... rovněž nazývaný Bílý jelen.“

Dungardovi málem vypadla dýmka z ruky. To, že náhle pochopil i Brox, bylo poznat podle krátkého hlasitého nadechnutí. Ork se podíval k místu, kde leželo jelenovo obrovské rozervané tělo, nedůstojně odhozené mezi ostatní mrtvé. Otec přišel zachránit svého syna a zaplatil za to životem, čemuž ork dokonale rozuměl.

„Zklamal jsem ho...“ opakoval Malfurion a nakonec se přinutil vstát. Pohlédl na Krasa. „Od vás jsem se dozvěděl, že Ysera je matkou mého shan'do - což samo o sobě bylo pro mě velké překvapení - ale pravdu o Malornem jsem znal již dřív. Cenarius mi během studia vyjevil, že je synem Bílého jelena...“ Noční elf zaťal ruku v pěst. „A když jsem viděl, co Archimonde udělal otci toho, který sám mi je téměř otcem, nic jsem nechtěl víc než vymáčknout z té obludy život.“

Krasus položil druidovi na rameno ruku v konejšivém gestu. „Bud' statečný, mladíku. Dostal jsi Archimonda na chvíli z bitvy, a to není nic lehkého...“ Dračí mág přimhouřil oči, když se zahleděl za svého společníka na masakr za ním. „Alespoň jsi pro nás získal čas...“

Malfurion ze sebe trochu setřásl smutek. „Prohráváme, že?“

„Obávám se, že ano. I s tím vším, co proti nim posíláme, jsou démoni stále silní. Byl jsem si jistý — myslel jsem si...“ Krasus si odplivl. „Odvážil jsem se postavit čas na hlavu, udělal jsem všechno navzdory tomu, před čím jsem sám varoval... a výsledek není nic než katastrofa za katastrofou!“

„Nechápu...“

„Musíš pochopit jenom tohle — pokud nepřijdou draci a nepřijdou brzy, padneme, pokud ne zbraněmi Plamenné legie, tak temnějším zlem, starobylejším zlem, které ovládá dokonce i samotného Sargerase! Víš, o kom mluvím! Cítil jsi jejich strašlivou přítomnost! Víš, co by chtěli udělat s tímhle světem! Oni...“

Krasus zavyl.

„Co...“ začal druid.

Krasus se zkroutil v bolestech. Ostatní s hrůzou sledovali, jak se mu nohy začínají měnit v kámen.

„Eredar!“ vykřikl Malfurion. Cítil, jak i jeho nohy tvrdnou způsobem, který naznačoval stejně strašlivý osud, jaký čekal dračího mága. „Broxi! Najdi Rhonina...“

Ale ork na tom nebyl o mnoho lépe než noční elf. Archimonde musel být raněn, ale všem jim bylo jasné, že původcem tohoto zákeřného kouzla, které zasáhlo jen je, musel být on. Sargerasův poručík moc dobře věděl, že zabít Krasa a jeho společníky znamená skoncovat s poslední velkou překážkou, která brání vítězství Plamenné legie. Dokonce i Jarod byl zasažen.

A pak, právě v okamžiku, kdy všichni cítili, jak se jim kámen blíží k plicím a bere jim dech, zaslechli v myslích ženský hlas, který je uklidňoval a zároveň jim dodával odvalu. Nebojte se, říkal, dýchejte klidně...

Krasus, Malfurion, Brox i Jarod se jako jeden vděčně nadechli. Zároveň si všimli, že se kolem zvedl vítr a nad hlavami jim přelétl ohromný stín.

„Přišla!“ zařval Krasus a zvedl ruce k nebi. „Oni přišli!“

Oblohu naplnili draci.

Byli tu rudí, zelení i bronzoví, příslušníci letek Alexstraszy, Ysery i nepřítomného Nozdormu. Ohromnému houfu dominovali oba Aspekti, jejich rozpětí křídel bylo několiknásobně větší než rozpětí draků, kteří se jim jinak ve velikosti téměř rovnali.

Všichni obři se jako jeden vrhli střemhlav na demony, kteří byli stále ještě soustředěni na protivníky na zemi.

„Jarode!“ zavolal Krasus a otočil se k veliteli armády. „Ať zazní rohy tak hlasitě, aby nebylo pochyb o jejich úmyslu! Ještě stále můžeme vyhrát!“

Jarod chytil uzdu nejbližšího nočního pantera a odjel. Když zmizel v dálce, draci zaútočili.

Řada rudých obrů otevřela obrovské tlamy a rozpoutala peklo. Přední linie Legie smetl oheň. Několik stovek démonů bylo během okamžiku spáleno na popel.

Pak přes řady démonů přelétli bronzoví draci... a v tu chvíli se obludní válečníci začali pohybovat pozpátku. Přestože se však čas pro ně obrátil, pro ty za nimi nikoli. Vypukl chaos a srážka gigantických rozměrů rozpoutala mezi Archimondovými služebníky druhou válku.

Jeden z bronzových padl — znetvořen k nepoznání. To se Eredaři a Nathrezim pokusili zadržet jejich impozantní útok. Ovšem ostatní jejich kouzla selhávala, a když se nad nimi objevila Ysera se svou letkou, obrátili se jeden proti druhému. Zavřené snící oči zelených draků nasadily do myslí snadno ovlivnitelných čarodějů noční můry. Černokněžníci hleděli jeden na druhého a viděli jen nepřátele.

A podle toho se i chovali. Eredar zabíjel Eredara a Nathrezim se k vraždění ochotně přidávali. Démoni, lapeni do snů vytvořených zelenými, byli sami k sobě nemilosrdní, a ani Archimonde je nedokázal z osudného omylu vyvést.

Vzadu za tímhle zmatkem sestoupila Alexstrasza k místu, kde ji čekal Krasus s ostatními. Ysera začala rovněž klesat, ale pak, k úžasu všech, kdo ji znali, otevřela oči dokořán a pohlédla na strašlivý výjev uprostřed bojiště. Nádherné třpytící se jadeitově zelené oči byly upřeny na ležící tělo bílého jelena.

Malorneho tělo.

Drak zavyl — nebyl to řev, ale velmi truchlivé zavytí — a zamířil k místu, kde gigantický jelen ležel. Démoni, kteří nestačili uprchnout, se stali obětí jejího hněvu. Ysera několik z nich rozkousla, jiné rozdrtila a ostatní máchnutím křídlem smetla.

Když kolem nebyl nikdo, kdo by ji mohl rušit v zármutku, klesla Ta ze sna vedle jelena a položila tvář na jeho rozbitou hlavu. Tělo se jí roztrásl tím, co mohl být jedině pláč.

„Věděli jsme, že přiletíme pozdě...“ vyhrkla ze sebe Alexstrasza, která chápavě hleděla na svou družku. „Ale ne takhle pozdě...“

„Cenarius ještě žije,“ vyzdvihl Krasus. „To si musí uvědomit.“

Aspekt života přikývl a na okamžik zavřel oči. O chvíli později zvedla Ysera hlavu a pohlédla k Alexstrasze. Oba obři se na sebe chvíli dívali a pak se Ysera vznesla nad Malorneho tělo.

Ostatní ustoupili, když přistála vedle nehybného Cenaria. S pozoruhodnou jemností vzala Ysera bezvládného lesního pána do předních tlap.

„Zažijí takové noční můry, že ať již mají místo srdce cokoli, praskne jim to...“ procedila mezi zuby. „Přivedu na ně jejich vlastní demony, kteří jim způsobí šílenství, až budou toužit jen po smrti... ale já jim nedovolím probudit se, aby jí mohli dosáhnout...“

Pokračovala by dál — a pak by své sliby splnila — ale Krasus se odvážil skočit jí do řeči. „Dopřejte Legii osud, který zasluhuje, Vy ze sna, ale nezapomeňte, že osud Kalimdoru - ten, za který tak udatně bojovali Malorne i Cenarius — ještě stále visí na vlásku! Sargerass se snaží vstoupit na tento svět... a Staří bohové chtějí pána démonů využít k útěku!“

„Čehož jsme si dobře vědomi,“ vložila se do rozhovoru Alexstrasza dříve, než stále ještě nepřičetná Ysera stačila po dračím mágovi chňapnout čelistmi. „Co musíme udělat?“

„Boj zde musí pokračovat dál, ale musíme rovněž do Zin-Azshari... a ke Studni. Bude potřeba draků i smrtelníků, neboť se tam utkáme s mnoha protivníky.“

„Řekni nám, co máš v plánu.“ Ysera už chtěla proti souhlasu své družky protestovat, ale Alexstrasza se nehodlala nechat zdržet ani od ní. „Znáš ho! Stačí pohlédnout do jeho nitra, abys pochopila, že mu musíš naslouchat!“

Smaragdový drak nakonec sklopil hlavu. „Pokud démoni budou trpět.“

„Všichni budeme trpět,“ pokračoval čaroděj. „Jestli nezastavíme portál dřív, než bude připraven...“ Krasus se zadíval k Zin-Azshari. „Což není daleko, jestli mé smysly mají ještě nějakou cenu...“

* * *

Sargerass cítil Archimondův skrytý vztek. Pán démonů byl svým nejvěrnějším služebníkem, který dosud nikdy neselhal, zklamán, ale na potrestání Archimonda bude čas později. Portál byl téměř dokončen. Sargerass se divil, jak mu mohlo trvat takhle dlouho plán vymyslet. Vše bylo až příliš snadné.

Z dlouhodobého hlediska však na takových věcech nezáleželo. Záleželo jen na tom, že brzy vstoupí do Kalimdoru, a až se tak stane, ani všichni draci, co jich na tomto světě je, jej před ním neuchrání...

* * *

Cítili, jak se svoboda blíží. Jaká ironie, že to bude jeden z nenáviděných Titánů, kdo se nakonec stane nástrojem, pomocí něhož se k ní dostanou! Bylo potřeba spojených sil mnoha Titánů, aby je dostali do zajetí, a po jejich triumfálním návratu nebude obtížné odstranit tohoto jediného arogantního tvora a přimět jeho válečníky, aby sloužili jejich věci.

Portál sílil. Čas, kdy si ho měli přivlastnit, se rychle blížil. Co bylo nejužasnější, ty patetické malé bytosti, které bojovaly s válečníky padlého Titána, si myslely, že mohou disk získat zpátky. Uvězněné existence však už cítily, jak se draci — Titánovi psi — blíží ke Studni.

Bude je tam čekat smrtelné překvapení.

16.

Nad Studnou zuřila bouře, jakou i z tak značné vzdálenosti dokázal Malfurion snadno vycítit. Nebyla to obyčejná bouře, dokonce ani ve smyslu těch, jaké se nad mystickými

vodami objevovaly. Tahle se dotýkala živlů, které nebyly součástí tohoto světa, živlů až příliš podobných těm, jaké rozpoutávala Plamenná legie.

Plamenná legie... a ještě něco jiného.

Druid nerozuměl zcela tomu, kdo, nebo spíše co, Trojice byla, přestože se ho toto prastaré zlo dotklo. Popravdě, Malfurion ani netoužil vědět víc. To, co se mu vloudilo do mysli během výpravy do Deathwingova doupěte, stačilo, aby byl rozhodnutý, že podobné bytosti nikdy nesmí vstoupit do Kalimdoru... jestli bylo zabránit tomu možné aspoň tak jako zabránit příchodu pána Legie.

Zvedl hlavu a kolem sebe viděl naději tohoto světa. Tucet draků, v jejichž čele letěly Alexstrasza a Ysera. Hned za nimi byla jiná samice zastupující velitele bronzových. V jejich stopách letělo po třech zástupcích z každé letky, všechno vždy druhové jednoho z Aspektů, včetně Nozdormu, o kterém se dříve zmínil Krasus.

Čaroděj sám letěl na hřbetě rudého obra a lačně vstřebával kolem proudící vzduch. Vzhledem k tomu, že Malfurion věděl, co je dračí mág zač, předpokládal, že se Krasus pokoušel představit si sebe sama jako jednoho z tohoto tuctu letících obrů, představit si, jak ho vlastní křídla nesou oblohou.

Brox letěl na bronzovém veliteli a Rhonin na jednom z Alexstrasziných druhů. Starší Aspektův druh — Tyranastrasz — dohlížel na boj draků proti Archimondovi, ale ostatní byli s ní, až na raněného Korialstrasze. Co se týkalo Malfuriona, nočnímu elfovi se dostalo cti letět na hřbetě Ysery. Ta ve skutečnosti trvala na tom, aby on byl tím, koho ponese.

„Jsi jeho pýcha,“ řekla druidovi a mluvila o Cenariovi, „a za všechno, co jsi se pro něj i pro Malorneho snažil udělat, ti tohle dlužím...“

Malfurion nebyl schopen žádné důstojné odpovědi, takže se jí jen uklonil a vyšplhal se jí mezi lopatky.

Pak jednoduše vyrazili utkat se se strašlivou mocí pána démonů i těch, kdo ho ovládali.

Pro Malfuriona to však bylo poněkud složitější. V tuhle chvíli se už neobával o vlastní život... jakákoli oběť bude malá, pokud tohle šílenství zastaví. V tuhle chvíli měl na mysli jiné. Někde v blízkosti místa, kam mířili, někde v nebo u ohromného Zin-Azshari doufal, že najde Tyrande a Illidana.

Stále ještě si nedokázal odpustit to, co se stalo Tyrande, a nebude jí moci mít za zlé, kdyby ani ona nenašla v srdci sílu mu odpustit. Nechal ji padnout do spárů Legie, což byl ten nejstrašlivější osud. Ne, jestli, jak doufal, Tyrande žila, Malfurion od ní nečekal nic než nenávist a opovržení.

Co čekal sám od sebe, až narazí na svého bratra, to si druid nedokázal ani představit, ovšem nějak bude muset situaci s Illidanem vyřešit.

Nějak...

* * *

„Illidane, prosím! Musíš mne vyslechnout!“ vyhrkla Tyrande, zatímco ji čaroděj dál táhl za sebou. Nebyl to z její strany první podobný výkřik, ale tentokrát nějak doufala, že by mohl jejím slovům rozumět. „Tohle není cesta, po které bys měl jít! Mysli! Tím, že zvětšuješ moc Legie, sám se víc a víc přibližuješ ke zlu!“

„Nemluv nesmysly! Já hodlám zachránit Kalimdor! Budu jeho milovaný hrdina!“ Obrátil se k ní. „Copak to nechápeš? Nic jiného nefungovalo! Bojovali jsme a bojovali a Legie dál přicházela! Nakonec jsem si uvědomil, že jediný způsob, jak si s demony poradit, je pochopit je, jak jen oni sami sebe chápou! Musíme proti nim použít to, čím skutečně jsou! Proto jsem přišel sem a předstíral, že jsem se k nim přidal! Dokonce jsem přelstil i jejich pána, takže mi dal ten nejúžasnější dar...“

„Dar? Ty říkáš tomu, co ti udělal s očima, dar?“

Malfurionův bratr se nad ni sklonil a v tu chvíli vypadal spíš jako jeden z démonů než jako noční elf. „Kdybys viděla jako já, pochopila bys, jaké neuvěřitelné schopnosti mi dal...“ s chladným úsměvem jí pak Illidan dovolil pohlédnout do prázdných očních důlků. Nevzrušilo ho, ani když Tyrande bezděčně ucukla, stejně jako když poprvé spatřila hrůzu, jež ho postihla. Vrátil šátek na místo a shrnul své myšlenky: „Ano, ten nejúžasnější možný dar... a nejdokonalejší zbraň proti Plamenné legii...“

Čaroděj ji znovu začal táhnout za sebou, a přestože bylo v kněžčině moci se mu vzepřít a vytrhnout, Tyrande vlastně ani nechtěla Illidana opustit. Bála se o něj, bála se o jeho srdce i mysl a chtěla udělat vše, co bude moci, aby zmýleného čaroděje zachránila. Učení Elune ji vedlo jen z části; Tyrande Whisperwind si stále živě vzpomínala na mladého Illidana, na Illidana plného nadějí, snů a dobroty.

Modlila se jen, aby v tomhle necitelném, ambiciózním muži, který ji táhl demony zpustošenou zemí, stále existovala nějaká část toho mladého Illidana.

Když si vybavila ozbrojené netvory, proti kterým už bojovala, Tyrande se rozhlédla. Nyní procházeli ulicemi padlého města. Kněžka čekala, že každým okamžikem zpoza ruin vyskočí jeden z obludných válečníků a zaútočí. Mannoroth už přece musel o Illidanově zradě vědět.

Snad si černě oděný čaroděj všiml Tyrandiných pohledů, nebo jí dokonce četl myšlenky, protože jí suše oznámil: „Kouzlo nad Studnou Mannorotha plně zaměstnává a on o mně nyní nepřemýšlí. Seslal jsem iluzi, že jsem se vrátil do svých komnat a medituji.“ Zazubil se. „Mimo to, ten útěk několika Urozených — společně s kněžkou Elune — taky poněkud odvedl pozornost.“

V dálce slyšel rohy Legie troubící na poplach. Tyrande se pomodlila k Elune, aby bděla nad Dath'Remarem a jeho společníky. Měli před sebou dlouhou cestu a museli se probít mnoha demony.

Illidan nedbal o její starost o Urozené, usklíbl se a dodal: „Ano, tohle všechno by mi mělo poskytnout dost času na vše, co mám v plánu.“

„A to je co?“ Ještě než se zeptala, spatřila Tyrande v dálce černé, hrozivé vody. „Proč míříme ke Studni?“

„Protože mám v úmyslu proměnit Sargerasův portál v obrovský vír, který vycucne demony zpátky z Kalimdoru do jejich světa! Úplně převrátím působení drakova disku! Představ si to! Jediným kouzlem zachráním nejen náš lid, ale všechno!“

Jeho výraz se změnil a nyní se zdálo, že téměř doufá, že mu požehná. Když však Tyrande ihned nedala najevo nějaké souhlasné emoce, proměnil se Illidan rychle znovu ve své drsné já.

„Ty nevěříš, že to dokážu! Možná kdybych byl tvým drahým Malfurionem, skákala bys do stropu a tleskala ručičkami, jak jsem chytrý!“

„Takhle to vůbec není, Illidane! Já jen...“

„To je jedno!“ Rozhlédl se na bouří sužovanou krajinu a něco hledal. Jeho obludný pohled dopadl na padlý stromový dům. Úhel, ve kterém mrtvý dub ležel, znamenal, že budou moci vyšplhat vnitřkem, čímž získají dokonalý výhled na Studnu věčnosti. „Dokonalé! Vlez tam!“

Doslova kněžku dovnitř strčil. Ta stoupala zničenou domácností. Čaroděj jí byl v patách a každou chvíli ji postrkoval.

Když tak Tyrande šplhala převráceným domem, do něčeho kopla.

Lebka.

Zjistila, že stojí uprostřed hromady kostí nejméně šesti osob. Ani jedna kostra nebyla úplná a na většině kostí byly dlouhé výmluvné rýhy a praskliny. Tyrande se zachvěla a doufala, že pekelní psi hodovali jen na tělech mrtvých, a ne živých bezbranných obětí. Po všech zkušenostech se bála, že skutečnost byla opačná.

„Modlit se tu můžeš, až nás všechny zachráním,“ poznamenal Illidan znechuceně. „Tam před námi to vypadá nejlépe...“

Ze stínů vyskočil obludně známý tvor.

Srazil Malfurionova bratra, než stačil jakkoli zareagovat. Tyrande vykřikla a okamžitě přivolala na pomoc sílu Elune.

Než však stačila cokoli udělat, pekelný pes, jehož chapadla už hledala Illidanovu hrud', zavyl bolestí. Démonický pes se svíjel na zemi, zatímco čaroděj klidně vstal. Illidan držel v pravé ruce obě přísavky.

„Docela by se mi hodila magie, kterou sis nakřečkoval...“ prohlásil téměř lhostejně k netvorovi.

Noční elf přiložil levou dlaň na přísavky. Na rozdíl od předchozích případů však pekelný pes nejevil zájem, že by se pokusil ze své oběti cokoli vysát. Místo toho se snažil — přestože marně — obě chapadla stáhnout

Illidanova levá ruka zaplála děsivou zelenou září, ve které Tyrande poznala stejnou barvu, jakou měly plameny obklopující démony. Malfurionovo dvojče se nadechlo — a Tyrande v hrůze sledovala, jak se démon doslova obrátil v prach, od ocasu po čenich. Všechnu jeho podstatu vysála Illidanova dlaň.

Když hrůzné představení skončilo, stal se Illidanův výraz ještě děsivějším. Přestože měl přes oční důlky šátek, viděla, jak v nich hoří strašlivé plameny. Čaroděj se široce, téměř opilecky usmíval a kolem jeho těla hořely zelené plameny stejně intenzivně jako kolem kteréhokoli démona. Illidan jako by se zvětšil...

A pak plameny náhle uhasly a čaroději se vrátil původní vzhled. Oprášil si ruce a jemně rozkopl hromádku popela, která zbyla z pekelného psa. Illidan nasál vzduch a obdařil Tyrande dalším sebevědomým úsměvem. „Nuže. Jdeme dál?“

Kněžka se snažila co nejlépe skrýt šok. Tohle už nebyl Illidan, se kterým vyrostla. Tenhle tvor se vyžíval v zabíjení stejně jako démoni. Co hůř, skutečnost, že dokázal tak lačně přijmout do svého těla jed Legie, vyvolala v Tyrande takovou vlnu odporu, jakou snad nikdy nezažila.

Matko Luno, veď mě! Řekni mi, co mám dělat! Mohu ho stále ještě zachránit?

„Sem nahoru,“ rozkázal její společník. „Z tam toho místa na střeše se mohu zaměřit na střed Studny.“

Přelezli kosti a vyšplhali na to, co kdysi bylo elegantní střešní terasou. Polámané zábradlí, dřívě vyřezané do živého dřeva, nyní leželo rozházené na zemi a perleťová socha Azshary - překvapivě stále ještě celá - se válela v mrtvých větvích, které kdysi dům podpíraly.

Illidan se opřel o to, co zbylo z mozaikové podlahy. I nyní bylo možno rozeznat zbytky výjevu z lesní slavnosti, které se účastnila fantastická zvířata, a okolních bujných stromů.

V samotném středu stále zářila blažená tvář královny Azshary - Malfurionův bratr položil hlavu na její plné, přestože nyní rozpraskané rty.

„Je skoro čas,“ zašeptal spíše k sobě než k ní. Z váčku u pasu vytáhl Illidan podlouhlou štíhlou lahvičku. Přestože obsah skrývalo krvavě rudé sklo, Tyrande cítila dost, aby její obavy ještě vzrostly.

„Illidane... co je v té lahvičce?“

Jeho šátkem zahalený pohled zůstával upřený na obsah skleněné nádoby. „Jen trocha Studny.“

„Cože?“ Jeho slova, pronesená s takovou lehkostí, jí otrásla. Illidan se odvážil nabrat trochu ze zdroje moci nočních elfů? „Ale... nikdo... je zakázané... ani Urozené by nenapadlo...“

Čaroděj přikývl. „Ne... ani je by to nenapadlo. Tohle je na našem lidu hrozně zajímavé, nemyslíš, Tyrande? Ale přece už to někoho přede mnou muselo napadnout... snad z té doby pocházejí naše legendy o největších čarodějích. Třeba si na jedno nebo dvě kouzla tajně půjčili trochu z obsahu Studny! Asi ano.“ Illidan pokrčil rameny a jeho tvář znovu ztvrdla. „Ale i kdyby to ještě nikdo přede mnou neudělal, nevidím důvod, proč bych neměl. Prostě to tak ke mně přišlo, jako blesk z čistého nebe. Vezmi si trochu studny a nic nebude příliš obtížné!“

„Ale Studna... i jedna kapka...“ Tyrande mu to musela vysvětlit! Zahrávat si s vodami Studny takovým způsobem předznamenávalo katastrofu stejnou, jako když přijal temnou magii Legie.

„Ano... představ si, jaká moc je v té lahvičce...“ Kdyby měl Illidan stále ještě skutečné oči, zářily by očekáváním výsledků, které si vysnil. „Mělo by to být dost, abych dokázal zachránit svět!“

Ale kněžku nebylo lehké přesvědčit. Jako služebnice Elune si byla Tyrande daleko více vědoma legend a historie vztahujících se ke Studni, než si mohl být vědom Illidan „Illidane... použít Studnu proti ní samotné takovým způsobem... mohl bys otevřít bránu naprostému chaosu! Vzpomeň si na legendu o Aru-Talisovi...“

„Ano, to je přesně Aru-Talis. Mýtus.“

„A ten kráter, který už několik generací zarůstá novým životem, je taky mýtus?“

Mávl nad jejím varováním rukou. „Nikdo neví, co se s tím městem stalo, teda jestli vůbec někdy existovalo! Ušetři mě těchhle moudrých a strašidelných příběhů...“

„Illidane...“

Tvář částečně skrytá pod šátkem se zkřivila hněvem. „Chci, abys byla zticha... a hned.“

Z Tyrandiných úst nevyšel jediný zvuk, přestože se zoufale pokoušela alespoň o tichý sten. I když zakašlala, zůstalo kolem ní jen ticho.

Illidan se znovu postavil a zahleděl doprostřed Studny. Bouře nabyla takové intenzity, že se spadlý strom pod ním nyní třásl pod poryvy větru. Nad vodami létaly téměř přízračné blesky.

Kněžka zavrtěla hlavou. Navzdory Illidanově důvěře ve vlastní schopnosti ji znepokojovalo, že si jich dosud nikdo nevšiml. Mannoroth jistě nebyl tak slepý, jak si Malfurionovo dvojče myslelo. Ovšem kromě psa zatím nenarazili na jiné demony než na dva, které Illidan mávnutím ruky poslal na druhou stranu.

Illidan přitiskl prst na zátku, ve které až nyní Tyrande poznala malou křišťálovou sošku královny. Azshara se třikrát otočila kolem své osy, jako by pro čaroděje tančila. Pak zátka vyskočila. Illidan ji lehce zachytil.

„Sleduj, Tyrande... dívej se, jak nyní udělám to, co Malfurion nedokázal.“

A pak naráz obrátil obsah lahvičky na sebe. Ale voda Studny se nechovala jako běžná voda, alespoň ne, pokud šlo o Illidana. Vůbec ho nezmáčela, ve skutečnosti jeho roucho jen krátce zvlhlo. Ještě podivnější bylo, že kdekoli se voda Malfurionova dvojčete dotkla, zamihotala se intenzivně černá záře. Pak se ona zvláštní aura do čaroděje vpila a naplnila ho stejně jako energie, kterou prve vysál z pekelného psa.

„Bohové...“ zašeptal, „věděl jsem, že budu něco cítit... ale tohle... tohle je nádherné.“

Kněžka zuřivě vrtěla hlavou, ale její tiché protesty pro Illidana neexistovaly. Chtěla se k němu vrhnout, jen aby zjistila, že jí rovněž připoutal nohy k podlaze.

Matko Luno! pomyslela si. Copak mi nemůžeš pomoci?

Ale neobjevil se žádný signál, že by Elune chtěla odpovědět, a Tyrande mohla jen dál Illidana sledovat.

Vztáhl ruce ke Studni a začal cosi tiše odříkávat. Nyní se černá aura vrátila a soustředila se kolem jeho dlaní, kde každou další vteřinou nabírala na intenzitě.

Čarodějovy oční dŭlky pod šátkem plály jako dva ohně. Dokonce se zdálo, že se v oněch místech látka skutečně pálí.

Když však Illidan začal s kouzlem, ucítily Tyrandiny citlivé smysly přítomnost další bytosti. Kněžka chtěla znovu Illidana varovat, ten však stál s tváří obrácenou od ní.

Ucítila, jak ona neviditelná přítomnost nic netušícího čaroděje obklopila a v tu chvíli si Tyrande uvědomila, že to není dotyk jedné bytosti, nýbrž několika.

A když jí tahle strašlivá pravda došla, dostavil se další pocit, který jí sděloval, že tyto bytosti jsou povahy stejně temné jako... ne! ... temnější, než ona sama cítila, když se jí dotkla odporná Sargeranova mysl.

Žasla nad tím, že je Illidan necítil. Tyrande, jistá, že tohle musí být nějaká další součást Plamenné legie, čekala, že bude Malfurionův bratr sražen k zemi.

Ale místo toho si všimla, že záhadné bytosti nyní zesilovaly Illidanovo kouzlo a přetvářely ho v cosi mnohem ohromnějšího, než čím mělo původně být. Čaroděj se smál, když jeho práce začínala nést ovoce, neboť si byl jistý, že je to jen jeho přičiněním a že je sám.

Kněžka náhle pochopila, že skutečnost, že cestou ke Studni nikoho nepotkali, nebyla výsledkem Illidanovy lstivosti.

O to úpěnlivěji se znovu a znovu modlila k Elune o pomoc. Illidan musel být varován, že je zneužíván. Byla si jistá, že jeho velkolepé kouzlo se změní v ještě velkolepější katastrofu.

Matko Luno! Vyslyš mé prosby!

Tyrande prostoupilo požehnané teplo. Ucítila, že kouzlo, které na ni Illidan uvrhl, náhle zmizelo. Její naděje znovu vzrostly.

„Illidane!“ vykřikla okamžitě kněžka. „Illidane! Pozor...“

Ale přestože se čaroděj otočil jejím směrem, zároveň sepnul ruce... a z nich vytryskl paprsek černého světla přímo k bouři zmítanému nebi nad Studnou věčností.

Tyrande ucítila, jak se bytosti vytratily. Co huň, když se ztrácely, cítila jejich nezměrné uspokojení.

Její varování přišlo příliš pozdě.

* * *

Krasus se vylekal.

„Co se děje?“ zvolala Alexstrasza.

Čaroděj měl zrak upřený k malinkému obrazu Zin-Azshari ležícímu daleko před nimi... a na gigantickou bouři zuřící nad Studnou věčností. Zachvěl se. „Obávám se, že máme ještě méně času, než jsem počítal...“

„Pak musíme letět rychleji!“ S těmi slovy obrovský rudý drak máchl křídly tak prudce, až se mu svaly napjaly námahou.

Krasus se podíval za sebe a viděl, že ostatní draci je napodobili. Všichni cítili, že ještě více než kdy jindy je čas proti nim. Čaroděj tiše zaklel. Tohle se nemělo stát. Dokonce i jeho druh už nad tím, co mělo být zřejmé, debatoval příliš dlouho. Kdyby tak jen naslouchali...

A přesto se Krasus nedokázal ubránit myšlenkám na to, že kdyby on a jeho společníci selhali, byla by zkáza, jež postihne nejen noční elfy, nýbrž i dosud nenarozené generace, z velké části jeho vina. To on váhal, zda si začít zahrávat s časem, a když se pak konečně rozhodl tak učinit, byl to on, kdo navrhl, aby nepronásledovali Illidanovu družinu. Krasus znal nejlépe ze všech, se kterými se dosud setkal, prokletou povahu Duše démona. Kdyby se pokusil dostihnout ty, kdo ji Malfurionovi vzali, snad by ještě měli šanci disk získat.

Ale to už bylo jedno. Nyní záleželo jen na tom vše napravit, vrátit historii do původního směru.

„Musíme být připraveni!“ zavolal na Alexstraszu. „I když palác mineme, ani Urozené, ani Mannorotha není radno podceňovat. Dokonce ani náš prastarý rod by neměl! Zaútočí z Azshařiny pevnosti! Nesmíme zapomínat ani na to, kdo ještě chce využít portál, který Studna a Duše vytvoří! I oni udělají vše, co bude v jejich silách, aby nám zabránili dostat se k disku!“

„Jestli se musíme obětovat, abychom zachránili Kalimdor, pak splníme svatou povinnost!“ odpověděla.

Krasus zaskřípal zuby. Budoucnost, kterou tak dobře znal, byla stále ještě možná, ale stejně tak byla — za předpokladu, že uspějí — místem, kde mohou všichni zahynout. Pro něj to bylo něco, s čím se dokázal smířit. Ale vidět zemřít milovanou královnu...

Ne! Ona ne! Čaroděj se připravil. Udělá vše, aby Alexstrasza přežila, třeba i bez něj... ať to bude stát cokoli.

Draci se dostali nad okrajové části Zin-Azshari a Krasus, který všechny stopy masakru, jenž doprovázel příchod Plamenné legie na tento svět, čekal, byl i tak zhnusen tím, co spatřil. Vzpomínky na druhou válku, ve které padl před demony a jejich děsivými spojenci Dalaran i jiné národy, byly stále živé.

Dole na zemi si jejich přiletu všimly nekonečné řady démonů a vyzývavě zařvaly. Draci je z velké části ignorovali. Pekelní strážci byli připoutáni k zemi, a proto nepředstavovali žádnou hrozbu. Zajímavější byli strážci záhuby, kteří vzlétli ve velkém počtu, kopí i meče připraveny k boji.

Alexstrasza se dívala, jak se k nim houf přibližuje, pak trochu zaklonila hlavu a vychrlila gejzír plamenů.

Ozvaly se výkřiky a hořící strážci záhuby padali k zemi. Rudý obr jediným vydechnutím vyčistil oblohu téměř od všech démonů.

„Komáři...“ zamručela. „Jenom komáři...“

Pak jeden ze zelených draků vzadu zařval překvapením, neboť byl zasažen několika velkými kulatými střelami. Krasus je nemusel vidět zblízka, aby poznal, že to jsou pekelníci. Ani šupiny obrovských draků nebyly neproniknutelné. Zranění, která zelení utržili, byla bezvýznamná, ale opakované útoky by si zřejmě svou daň vybraly.

„Co kdybychom ty netvory využili!“ zasyčela Ysera. Upřela zavřené oči na další blížící se vlnu.

Nový útok pekelníků se zpomalil. Stále ještě padali, ovšem nyní daleko od původních cílů. Krasus odhadl jejich novou trajektorii a hořce se usmál. Palác se měl z první ruky dozvědět, jakou zkázu tihle démoni Kalimdorů přinášeli.

Avšak Krasova dřívější varování o nebezpečích, která představovali Urození i Mannoroth, se v následujících okamžicích ukázala jako až příliš opodstatněná. Z rozbouřené oblohy náhle sjela salva děsivých černých blesků. Draci, kteří se nacházeli v jejich středu, byli přinuceni rozpustit formaci, pokud chtěli přežít.

Ani tak však nepřežili všichni. Snad zpomalen dřívějším útokem pekelníků, zelený samec zaváhal. Naplno jej zasáhl více než tucet blesků. Propálily mu levé křídlo a hrozivě sežehly ocas i hřbet.

Přestože blesky okamžitě zmizely, to nejhorší mělo teprve přijít. Každá z ran jasně zaplála a Krasus se jen díval, jak se škody šíří po celém drakově těle. Zelený, ještě více oslaben, představoval pro blesky Urozených snadný cíl. Zatímco se drak snažil zůstat ve vzduchu, zasáhl jej další tucet střel. Zelený zařval bolestí a jeho smrtelný výkřik se ještě dlouho Krasovi ozýval v uších.

Pak se zelený samec zřítíl z oblohy.

Jeho mohutné tělo dopadlo do temných vod Studny. I přes gigantické drakovy rozměry však byl proti víru v ní jen pečkou. Když se zelený ponořil pod hladinu děsivého jezera, označovalo místo jeho smrti jen drobné zabublání.

Jejich uši naplnilo děsivé hřmění.

„Pevně se držte!“ rozkázala Alexstrasza a otočila se.

Kolem draků prolétl další útok. Všude kolem sršely černé blesky a tentokrát ani jeden z draků nevyvázl bez zranění. Dokonce i Alexstrasza se otřásla, když ji jeden z blesků zasáhl na boku pod pravým křídlem.

„Nepálí to!“ vykřikla. „Je to studené! Mrazí to až na kost!“

„Podívám se, co se s tím dá dělat!“

„Ne!“ obrátila se na něj. „Musíme si nechat síly na útok...!“

Aspekt života se náhle prudce propadl a jen taktak se vyhnul dvojici střel, které by bezpochyby zabily jeho i Krasa. Na nebi nyní všichni draci tančili děsivý balet. Krasus se rozhlédl a spatřil, že jeho společníci se stále ještě pevně drží. Báł se, že nutnost vyhýbat se magickým bleskům bude mít za následek, že draci nebudou schopni své jezdce udržet na hřbetech, ovšem létající obři je dokázali i za těchto podmínek uhlídat.

Takhle to však nemohlo být donekonečna. Krasus přimhouřil oči a zadíval se ke středu Studny. Ano... cítil Duši démona. A cítil rovněž, že portál je téměř dokončen.

„Ke středu!“ vykřikl vyzáblý čaroděj. „Nemáme čas!“

Alexstrasza okamžitě zamířila požadovaným směrem. Krasus se přitiskl k jejímu hřbetu. Přestože byla Studna ohromná, stačilo jen několik máchnutí křídly a Alexstrasza i čaroděj byli na dohled cíle.

A skutečně, vysoko nad dírou zející uprostřed gigantického víru se téměř klidně vznášela Duše démona. Obklopena nečistou černou září byla zcela nedotčena děsivou magickou bouří.

„Bude chráněna!“ upozornil ji Krasus.

„Ysera a já se spojíme s první družkou Nozdormu!“

Přikývl. „Já s Rhoninem budeme dávat pozor na reakci Sargerase a Trojice!“

Draci, kteří nenesli jezdce, se stáhli zpět, aby hlídali případný útok ze Zin-Azshari. Tři samice obklíčily ničivý disk a díky předchozímu setkání s ním byly velmi opatrné. Alexstrasza vrhla na své družky krátký pohled, pak přikývla. Z každé z nich vyšlehlo zlaté světlo. Jejich kouzla najednou zasáhla Duši démona a obklopila ji. Její jedovatá záře byla pohlcena dračí mocí. Disk se začal třást...

A pak byla jejich kouzla bez varování odmrštěna. Zpětný náraz byl tak strašlivý, že to všechny tři draky odhodilo o kus dál. Jejich jezdci se udrželi jen s vypětím všech sil.

Krasus, který se tiskl ke své královně, vykřikl: „Co se děje? Co se to stalo?“

Alexstrasze se podařilo získat ztracenou rovnováhu. Dokořán otevřenýma očima hleděla na Duši démona, která byla nyní o něco dál. „Trojice! Cítila jsem ji! Byla v disku! Duše démona neobsahuje jen část naší existence, ale i její!“

Tahle zpráva Krasa nepřekvapila. Příspěvek Starých bohů při tvorbě disku je zjevně neomezoval stejně jako draky. Zjevně doufali, že jím budou vládnout, což ostatní draci nemohli. Deathwing ho v části, která se týkala jich, tvořil jinak... pokud si vůbec jejich přítomnost uvědomil.

„Dokážeš se dostat dovnitř jejich kouzla?“

„Nevím... Opravdu nevím!“

Krasus zaklel. Znovu Trojici podcenil.

Spatřil, že mu Rhonin něco naznačuje. Čaroděj ukazoval k Zin-Azshari. Krasus obrátil zrak ke slavnému městu...

...a spatřil, jak se k nim blíží desítka temných zrůd, každá stejně velká jako drak.

17.

Azshara se upravovala.

Nebylo to proto, že by nebyla vrozená dokonalost — i ona věděla, že je — ale v tuto chvíli našla královna někoho, kdo byl takového snažení hoden.

Můj pán Sargerás přichází! Konečně někdo natolik vznešený, abych ho mohla nazývat manželem!

Azshara ani na chvíli nezapochybovala nad přičetností svých myšlenek. Ta, jež fascinovala poddané, jistě uchvátí i pána Legie.

V tu chvíli palácem otřásl zemětřesení. Nebylo první. Královna se odtrhla od nádherného výjevu v zrcadle a prudce se otočila. „Vashj! Vashj! Co má na svědomí ty příšerné otřesy?“

Její první komorná okamžitě přispěchala. „Chabé pokusy zastavit neodvratitelné, alespoň tak to hlásil kapitán Varo'then, ó Světlo světél!“

„A co drahý kapitán s touhle urážkou mého sluchu hodlá dělat?“

„Lord Mannoroth jemu a několika vybraným vojákům přidělil odpovídající zvířata. Kapitán už vyrazil, aby se s těmi ničemy vypořádal.“

„Takže všechno pokračuje, jak má? Příchod našeho pána se nezpozdí?“

Lady Vashj se elegantně uklonila. „Lord Mannoroth žádné zpoždění nepředpokládá. Ta sebranka do kouzla jen marně buší.“

„Nádherné...“ Královna Azshara se vrátila k oblíbené činnosti - obdivování sebe sama v zrcadle. Avšak už neexistoval způsob, jak její krásu ještě vylepšit. Hedvábné roucho se za ní pomalu sneslo na mramorovou podlahu. Jeho stříh i materiál toho zahaloval jen velmi málo. Bohaté vlasy měla vyčesány a protkány třpyticemi se diamanty - které navíc zářily vlastním světlem a byly umístěny na nejstrategičtějším místech.

Další otřes, tentokrát blíž. Azshara zaslechla výkřiky z ložnic komorných a všimla si, že na stěně se objevily praskliny.

„Podívej se, jestli není někdo zraněný, Vashj,“ poručila. Když komorná odběhla příkaz vyplnit, vládkyně nočních elfů ještě dodala: „A jestli ano, vyvaž ji z povinností a pošli ji zpět k rodině. Od těch, kdo budou v mé blízkosti, nesnesu nic než naprostou dokonalost.“

„Ano, Světlo světél!“

Když se Azshara znovu podívala do zrcadla na opačné stěně, které bylo tak vysoké, že se v něm viděla celá, ukázal se jí znechucený obličej. Královna si okamžitě představila, jak vítá lorda Sargerase. To jí vrátilo na tvář úsměv.

„Tak... teď nám prostě zbývá ještě chvíličku počkat...“ Dál se prohlížela a snila přitom o světě, který společně s novým partnerem vytvoří. O světě stejně dokonalém jako ona.

O světě, který jí bude hoden.

* * *

Malfurion zatřepal hlavou, aby se zbavil závratě, kterou mu způsobil pohyb zasažené Ysery. Když vzal v úvahu, že už několikrát visel za ruce nad dírou zející ve středu Studny, žasl nad tím, že ještě má nějakou hlavu, se kterou může třepat.

„Co se stalo?“ zeptal se, aniž by věděl, že jen opakuje Krasova slova.

Ysera mu řekla zhruba to, co Alexstrasza čarodějovi. Noční elf ji vyslechl a sevřel se mu žaludek. Dostali se tak blízko a teď se všechny naděje rychle rozplynuly...

A pak stejně jako Rhonin s Krasem spatřil z města stoupat k obloze ony děsivé tvory. Malfurion viděl, že na hřbetech těch stvůr, které připomínaly netopýry vytvořené ze stínů, sedí jezdcí. Bylo mu naprosto jasné, že děsivou skupinu vede sám kapitán Varo'then.

A skutečně, o pár okamžiků později už dokázal druid rozeznat známou tvář ostříleného důstojníka. Varo'then s taseným mečem v ruce zakřičel cosi na ty letící za ním. Vojáci se okamžitě rozdělili do tří skupin, jedna na každou letku. Teprve pak si Malfurion všiml, jak strašlivě špatně odhadl jejich počet. Na každého draka tu byli nejméně tři netvoři.

Alexstrasza neztrácela čas. Rudý drak vychrlil proud ohně — který prošel prvním z netvorů a pokračoval dál, až nakonec uhasl. Dokonce i jezdec na netvorově hřbetě vypadal zcela nezasažen.

„To není možné!“ vydechl Malfurion.

„Ne... není...“ Yseřiny oči se pod zavřenými víčky pohybovaly velmi rychle. „V našem pohledu na tyhle běsy... je cosi špatně...“

„Jak to myslíte?“

„Nejsou tím, čím se zdají být, ani tam, kde se zdají být.“

Jestli to tak ovšem bylo, pak vytvořil Varo'then se svými vojáky iluzi velmi hmotnou. Dva z přízračných tvorů se zaměřili na Broxova draka a rozervali mu křídla. Krvavé rány, které zanechali v drakově tvrdé, šupinami pokryté kůži, byly dostatečným důkazem, že tyhle iluze jsou smrtelně nebezpečné. Když však chtěla bronzová útok oplatit, vyšel její útok naprázdno.

I Ysera utřžila několik ran. Jeden netvor jí proletěl kolem hrdla a roztrhl ho zahnutými drápy, kterými byla zakončena jeho křídla. Z rudých ran se řinula krev. Ysera po křídlu chňapla, ale její čelisti skously jen vzduch.

„Vím, kde jsou!“ zařvala Ysera, která zcela výjimečně ztratila trpělivost. „Ale když chci udeřit, už tam nejsou!“

Aby vše bylo ještě horší, jeden z netvorů se zaměřil na Malfuriona a jeho Aspekta... a na jeho hřbetě seděl sám kapitán Varo'then.

„Myslel jsem si, že jsem tě zahlédl!“ ušklíbl se zjizvený noční elf. „Jsi stejně slizký jako tvůj bratr! Varoval jsem je! Věděl jsem, že se mu nedá věřit!“

Malfurion neměl příležitost zeptat se, co Varo'then svými slovy myslel, protože už v příštím okamžiku kapitán a jeho nečisté zvíře na druida a draka zaútočili. Malfuriona ovanul hnilobný pach a i Ysera svraštila čenich. Snad byla tahle obluda nezasažitelná jejich útoky, ale pach vydávala tak silný, že měl noční elf pocit, jako by ho někdo srazil pěstí.

Hlasitý výsměch varoval Malfuriona před kapitánovým výpadem. Varo'thenův meč se neskutečně natáhl a jeho hrot zamířil k druidově nechráněné hrudi.

Malfurion se naklonil doprava a meči se vyhnul, ovšem málem se neudržel. Když se znovu pevně chytil, Varo'then zaútočil znovu.

Ysera nedokázala dělat nic, neboť inkoustově temné netopýrovo tělo Tu ze sna zcela omotalo. Zároveň druhý netvor chňapl po drakových zadních nohách.

Náhle druida napadlo cosi, co ho učil Cenarius. Sáh do váčku a vytáhl malé semínko pokryté trny. Na rozdíl od těch, která v minulosti použil proti Plamenné legii, byly však tyhle ostny příliš drobné, než aby nepříteli způsobily nějaké větší zranění. Byly však velmi vhodné k tomu, aby se semínko s jejich pomocí přichytilo k čemukoli, s čím přišlo do kontaktu.

Dvě z nich hodil do vzduchu a pak jejich počet kouzlem zvýšil na čtyři, pak osm, šestnáct a dál je velmi rychle násobil vždy dvěma. Během okamžiku jich byly ve vzduchu stovky a pak tisíce. Nepřichytily se ovšem ani k drakům, ani k Malfurionovým druhům, jak by zřejmě měly, neboť tohle druid nechtěl. Jemu šlo o to, aby zjistil pravdu o svých protivnících.

První semínka netopýřími netvory prolétla, ale jiná se záhadně začala lepit jakoby na prázdný vzduch. Další rychle následovala. Pod nimi se začaly rýsovat tvary, které konečně přinesly požadované zjištění.

Tajemství stínových netopýřů bylo konečně odhaleno. Obludná zvířata vojáků se neustále mihotala a každých pár sekund vždy zmizela, aby se téměř okamžitě objevila někde jinde. I

tak bude zřejmě souboj s nimi náročný, nyní ale měli obránci aspoň nějakou představu, kam udeřit, a přesně tohle potřebovali.

Snad proto, že bronzová samice patřila k letce Aspektu času, zareagovala nejrychleji. S ohromnou chutí uchopila do spárů jednoho z netopýrů, který se zhmotnil v jejím dosahu. Její rychlost Malfuriona ohromila, stejně jako krvelačnost. Rozervalo to, co zřejmě tvořilo krátké netvorovo hrdlo, a pak jej i se zoufalým jezdcem srazila do temné hlubiny dole.

„Sakra!“

Nadávka přinutila Malfuriona otočit se. Spatřil kapitána Varo'thena téměř přímo za svými a Yseřinými zády. Zjizvený noční elf bodl a tentokrát se mu podařilo škrábnout druida do nohy. Malfurion ucítil ostrou bolest ve stehně. Rychle hodil po protivníkovi to první, co ve váčku nahmatal.

Varo'then kýchl — a stejně tak jeho obludný nosič. Ysera využila jejich chvilkové nepozornosti, vletěla přímo do netvora a začala kousat a škrábat s takovou zuřivostí, že navenek nezbylo nic z jejího ušlechtilého intelektu. Byla jen zvíře, bojující se stejnou primitivní zuřivostí jako její protivník.

Ale přízračný netvor nebyl bezbranný. Jeho drápy byly stejně ostré jako dračí a jeho dlouhé tesáky vypadaly více než schopné prokousnout tvrdé šupiny. S podivným pronikavým skřekem se netopýr Yseře dychtivě postavil.

Oba jezdci nejprve nedokázali nic jiného než se zoufale držet. Malfurion se pokoušel soustředit na kouzlo, ale prudké pohyby obou bojujících obrů mu to znemožňovaly.

Ysera srazila ocasem druhého netvora, který se objevil u jejích zadních nohou. Šťastný zásah zvíře odmrštil a dal drakovi alespoň na chvíli příležitost na rovnocenný souboj s Varo'thenovým netvorem.

Kapitán zasunul meč do pochvy a vytasil dýku. Malfurion předpokládal, že kapitán jí bude velmi dobře vrhat, a sklonil se. Důstojník se zlověstně usmál a navzdory těžké situaci zůstal trpělivý.

Yseřino tělo se zachvělo. Druid se podíval dolů a spatřil, že se druhý netvor vrátil... a těsně za ním i třetí. Varovně vykřikl.

Zelený obr s ohlušujícím řevem máchl neuvěřitelně velkými křídly a odtáhl se od prvního protivníka. To Varo'thena i jeho zvíře zaskočilo. Zároveň to umožnilo Yseře obrátit se proti druhému útočníkovi. Přestala mávat křídly, prudce dopadla na netopýra i jeho jezdce a přitiskla si je k obrovskému břichu. Pak drápy rozervalo na kusy semínky oblepená křídla a zahryzla se hluboko do krátkého krku.

Obluda hlasitě zavřiskla a znehybněla drakovi v pařátech. Ysera bezvládné tělo okamžitě odhodila a nechala je spadnout do Studny. Po vojákovi nebylo ani stopy a druid musel předpokládat, že zahynul, už když drak na oba dopadl.

Když se zelený obr ještě více vzdálil, aby se zorientoval, zahlédl noční elf krátce i ostatní. Tři netopýří netvoři obtěžovali Broxe a bronzovou. Ork Malfurionovi přímo před očima zabořil sekeru do ramene nejbližšího z nich a efekt toho úderu byl pozoruhodný. Magická zbraň lehce prošla kostmi i šlachami a vynořila se na druhé straně.

Netvor podivně zahnul a jen stěží se udržel ve vzduchu. Bronzová ho však nehodlala nechat uniknout. Vydechla k prchajícím protivníkům... a jezdec i jeho zvíře se proměnili z nebezpečných útočníků v rozkládající se těla, která se v příštím okamžiku rozsypala na prach. Jejich ostatky rychle rozptýlil prudký vítr nad temnými vodami.

Jestli však zahynulo několik netopýrů, stejně tak padli i někteří draci. Ve vzduchu už byl jen jeden zelený samec a chyběla i jedna bronzová. Ti, co přežili, krváceli z nových ran, které je společně s těmi, jež způsobily blesky, musely značně oslabovat.

Co hůř, Malfurion si uvědomoval, že dokud mají co dělat s těmito protivníky, nejsou schopni obrátit pozornost k Duši démona a k portálu. Ohromný vír pod nimi už dostal na okrajích výrazně nazelenalý nádech, který až příliš barvou připomínal plameny Plamenné legie, než aby to byla shoda náhod.

„Duše démona!“ vykřikl. „Musíme s ní něco udělat! Portál už je téměř dokončen!“

„Přijímám jakékoli návrhy, smrtelníku — jestli mi ovšem také povíš, jak se zároveň zbavit těchto otravů!“

Okolí náhle ozářily plameny. Malfurion koutkem oka zahlédl hořícího netopýra padajícího do Studny. Přímo nad ním letěla Alexstrasza s Krasem. Druid cítil, že tahle letící pochodeň byla čarodějova práce. Kdyby měli dost času, dokázali by Varo'thenovu bandu porazit, ale to už bude pozdě. A i kdyby nebylo, už viděli, že ani spojené síly Ysery a Alexstraszy nestačí, aby prolomily ochranu kolem disku. Musí udělat něco jiného... ale co?

Kolem se dál míhali draci i netopýři. Rozložení sil už bylo spravedlivější než předtím, ale stále to stačilo na to, aby se nemohli soustředit jen na Duši démona. Přízrační netopýři dál obtěžovali všechny draky do jednoho. Jeden z rudých, který už krvácel z mnoha ran, padl při útoku dvou oblud. Jiná bronzová prokousla křídlo svého protivníka, ale ten jí zaryl drápy hluboko do ramene. Rhonin s Krasem dál s různým účinkem sesílali kouzla a Brox zkušeně sekal po čemkoli, co k němu dostalo dost blízko.

Kolem proletěl ebenově černý stín. Malfurion si myslel, že je to jeden z netopýrů, ale pak spatřil známé ještěří tvary dračího těla. Odvrátil zrak a pak se s otevřenými ústy obrátil zpět.

Skutečně to byl drak... ale drak stejně černý jako démonická monstra, se kterými bojovali, a se železnými pláty přikovanými k šupinám.

Deathwing...

* * *

Mysleli si, že před ním dokáží jeho milovaný výtvar ukrýt. Troufale si mysleli, že nakonec nezjistí, kam jej ukryli. Jejich smělost ho rozzuřila. Jakmile bude mít svůj mocný disk zpět, ztrestá je všechny. Svět bude lepší, když na něm budou jen draci... a jen draci, kteří vidí věci stejně jako on.

Volán Duší letěl Neltharion přes bouřící studnu zcela slepý ke všemu, co se nad ní odehrávalo. Všechno ostatní bylo podružné. Pro černého draka existoval jen disk.

Proletěl kolem Ysery i Alexstraszy a věnoval jim jen letmý pohled. S diskem je později snadno zotročí a udělá z nich své družky. Jejich moc jen znásobí tu jeho, což bylo jediné správně.

Duše se klidně vznášela přímo před ním, jako by trpělivě čekala, až ji zachrání. Neltharionova obludná tlama se roztáhla do širokého natěšeného úsměvu. Brzy budou zase spolu...

Pak do černého udeřila síla tak prudce, že Neltharion odletěl zpátky k bojujícím drakům. Srazil se s jednou z netopýřích oblud a shodil jejího jezdce vstříc smrti ve vlnách Studny. Neltharion zařval vztekem nad tak nečekaným útokem. Aby si vybil zlost, chytil omráčeného netopýra a roztrhal ho na kusy. Když ho ani to neuspokojilo, obrátil pohled plný zloby zpět k disku a citlivými smysly zkoumal, co ho dělí od vytouženého setkání s ním.

Kouzlo, které kolem Duše odhalil, bylo složité, velmi složité... a určitým způsobem vzdáleně známé. Přesto však nedokázal Neltharion skloubit hlasy ve své hlavě s tím, proti čemu nyní stál. I když ho ty samé hlasy nyní vybízely, aby se vzdálil od předmětu své touhy, nedokázal se drak smířit s tím, že byl jen něčí loutkou.

Neltharion zavrtěl hlavou a hlasy zahnal. Jestli říkaly, aby disk nebral, nemohl jim věřit víc než Alexstrasze a ostatním. Na ničem, absolutně na ničem nezáleželo víc než na tom, aby získal Duši démona.

A tak se obrovský černý znovu rozletěl.

Ale stejně jako prve byl odražen, jako by nebyl ničím. Drak nebojoval jen s mocí, kterou vládly hlasy, ale i s mocí pána Legie. S řevem, v němž se mísil vztek s bolestí, odlétl Neltharion až daleko za místo bitvy a nakonec se zastavil u severního břehu Studny. Zuřící obr překonal bolest a zahleděl se k bouři sužovanému středu.

Už ho nezastaví. Ať již jeho nepřátelé seslali na Duši démona jakákoli kouzla, roztrhá je. Disk bude jeho...

A pak budou všichni pykat...

* * *

Plamenná legie vzdorovala omračující síle draků a armády obránců. Kolem draků vířili strážci záhuby a pokoušeli se je skolit kopími. Nathrezim a Eredaři sesílali obludná kouzla, ale byli rozpolcení mezi nutností bránit se útokům draků a bojem s Měsíční hlídkou. Obojí

najednou černokněžníci nezvládali. Umíralo jich více, než kolik jim padalo za obět', zejména v nezastavitelných plamenech dračích obrů.

Přes to všechno Archimonde nedával najevo nejistotu. Chápal, že vše, co se zde odehrávalo, neznamenal víc, než že pozornost smrtelníků a jejich spojenců bude odvedena až do příchodu lorda Sargerase. Archimonde byl smířen s tím, že on i Mannoroth budou krutě potrestáni za to, že nedokázali Kalimdor dostatečně na příchod svého pána připravit, ale tak to bylo správné. Nyní bylo důležité jen hrát tuhle hru ještě o něco déle. Jestli to bude znamenat smrt dalších pekelných strážců nebo Eredarů, budiž. Vždycky se našli další, obzvláště ti, kteří čekali, až vstoupí společně se Sargerasem.

Tohle všechno ovšem neznamenal, že by Archimonde jen přihlížel a čekal. Jestli měl být potrestán, vybije si zlost na těch, kteří to zavinili. Gigantický démon zvedl ruku a ukázal na bronzového draka kroužícího nad pravým křídlem Legie. Drak systematicky trhal válečníky pod sebou a prohraboval se jimi stejně jako nějaké hrabavé zvíře kyprou půdou.

Archimonde sevřel ruku v pěst. Drak se v dálce náhle zkroutil... a pak se mu z těla sloupily všechny šupiny do poslední. Po celém těle mu stékala krev. Zasažený obr v šoku zařval a padl mezi své původní oběti. Démoničtí válečníci nechráněné tělo okamžitě zaplavili a bodali do něj, dokud drak nezůstal ležet beze známky života.

Archimonde, kterého to neuspokojilo, hledal další obět'. Jak si přál, aby byl v armádě ten noční elf, Malfurion Stormrage. Druid ho při posledním vzájemném setkání stál mnoho sil, ale Archimonde cítil, že Malfurion byl jedním z těch, kdo odletěli ke Studni. Jakmile Sargeras projde portálem, stihne druida osud daleko horší, než jaký pro něj plánoval Archimonde.

A bylo tu přece tolik jiných, na kterých si mohl vybit vztek. S chladným a vypočítavým výrazem se arcidémon zaměřil na skupinu býčích mužů, kterým říkali taurové. Měli potenciál stát se významnými bojovníky Legie, ale tahle konkrétní skupinka se toho velkého dne nikdy nedožije... stejně jako konce svého světa...

* * *

Vyhrávali... vyhrávali...

Draci byli rozhodující silou. To bylo Jarodovi jasné. Bez nich by armáda nočních elfů padla. Démoni konečně narazili na sílu, kterou nedokázali porazit. Pravda, několik draků zahynulo — zejména jeden velmi nechutným způsobem — ale armáda postupovala a démoni bojovali stále chaotičtěji.

I tak si dělal starosti. Zmatek v řadách démonů tentokrát nebyl trik, to věděl s určitostí. Ale od Archimonda by čekal něco víc. Nějaký mistrovský tah, přeskupení řad. Archimonde místo toho nedělal nic jiného, než že držel současný stav, jako by na něco čekal...

Noční elf si vynadal. Samozřejmě že Archimonde na něco čeká... nebo spíš na někoho. Na svého pána, Sargerase.

A jestli arcidémon věřil, že příchod pána Legie je stále neodvratitelný, nevěstilo to nic dobrého pro ty, kdo se vydali získat Duši démona a zničit portál.

Jarod na chvíli ztratil nervy, ale pak se znovu zatvářil zarputile a bojoval s ještě větší vervou. Jestli obránci selžou, nebude to kvůli němu. Jeho lid - jeho svět - by jistě padl, kdyby armáda nyní polevila. Jarod mohl jen doufat, že Krasus, Malfurion a ostatní nějak uspějí.

Draci nad jejich hlavami dál hledali nepřátele nebo se snažili pomáhat v místech, kde byla armáda pod největším tlakem. Po velitelově pravici si zemští prosekávali cestu demoralizovanými pekelnými strážci. Jeden srstnatec bušil do lebky pekelného psa.

Všechno to vypadá tak nadějně, pomyslel si Jarod vědom si toho, že to je všechno, nebo nic. Viděl, jak si oddíl Hulnových mužů prosekává cestu davem nepřátel. Vedle nich jela družina kněžek Elune a Jarod zahlédl v jejich čele svou sestru, Maiev. Nijak ho nepřekvapovalo, že je vede. Přestože si o ni v duchu dělal starosti, z bitvy by ji nikdo nedostal. Usoudil, že se Maiev snaží dokázat ostatním kněžkám, že by měly napravit, co sama považovala za opominutí, a učinit ji hlavní kněžkou. Bylo diskutabilní, zda byly podobné ambice v řádu měsíční bohyně dovoleny, nebo ne, ale Maiev byla Maiev.

Jarod, ten den v sedle už třetího nočního pantera, probodl rohatého válečníka. Zbroj na něm visela v kusech, tak rozbitá byla ranami protivníků. Na těle měl nejméně tucet ran, ale naštěstí

žádnou, která by ho ohrožovala na životě nebo nějak více oslabovala. Jarod si bude moci odpočinout, až boj skončí... nebo až bude mrtev.

A pak... se ze směru, kde byli taurové, ozvaly výkřiky. Noční elf v hrůze sledoval, jak bylo několik Hulnových mužů poleptáno, jako by na ně někdo vylil silnou kyselinu. Srst se jim spekla a maso rozteklo.

Kněžky se jim snažily pomoci, ale na ty, co byly nejbliže, se natlačili pekelní strážci. Démonům bylo jedno, zda je jejich protivník muž, nebo žena. Se stejnou zvířecí divokostí probodávali taury i sekali hlavy kněžkám.

Jarod věděl, že by měl zůstat, kde je, ale Maiev, ať již měla jakékoli chyby, byla přeci jen jeho rodina. Záleželo mu na ní daleko více, než se odvážil dát najevo. Rychle se ubezpečil, že jakmile odejde, jeho prostor nepadne za oběť démonům, a pobídl pantera blíž ke strašlivé scéně.

Několik taurů ještě stálo na nohou. Někteří z nich byli vážně zraněni, nicméně schopni vládnout kopími a sekerami. Oni i přeživší kněžky z Maievina oddílu byli však zcela obklíčeni démony. Jarod viděl, jak další dva obránci padli.

Pak Maiev uklouzla. Obrovitý pekelný strážce po ní sekl. Podařilo se jí útok odrazit, ale jen taktak.

Jarod vjel na místo boje s válečným pokřikem. Jeho kočka srazila démona, který útočil na Maiev. Jiný démon se po něm ohnal mečem, ale zasáhl jen panterovo rameno. Jarod protivníkovi probodl hrdlo.

Démoni se najednou zaměřili na Jaroda. Nenapadlo ho, že by jim mohlo dojít, koho mají před sebou, ovšem jejich odhodlání tomu nasvědčovalo. Zcela ignorovali jiné snadnější cíle, jen aby se k veliteli dostali.

Jeho noční panter srazil ještě dva, ale pak utřil několik hlubokých ran kopím. Jarod by byl na vlastních nohou proti tolika vysokým démonům ve velké nevýhodě, ovšem nic jiného mu nakonec nezbylo. Další dvě rány kopím ušlechtilé zvíře dorazily a Jarod jen taktak seskočil, jinak by zůstal ležet přimáčknutý pod jeho mrtvým tělem.

Přistál do dřepu hned vedle sestry, která si zřejmě až nyní uvědomila, kdo je její zachránce. „Jarode! Neměl jsi chodit! Potřebuji tě!“

„Přestaň mě aspoň teď komandovat a stoupi si za mě!“ Zcela neuctivě sestru odstrčil za sebe právě ve chvíli, kdy se k němu přiblížili dva rohatí válečníci. Přestože měl Jarod zatím štěstí, nevěřil příliš, že by jeho malý meč mohl být rovnocenným partnerem jejich ohromným zbraním.

Když se však připravil na poslední bitvu, zazněl roh a prostranství kolem něj se naplnilo vojáky a taury. Huln vrazil do dvou útočících démonů, jednomu usekl hlavu a druhému probodl hrud' ještě dříve, než si stačili uvědomit, že se mají bránit. Kolem projel nějaký muž v kápi a Jarod si až po chvíli uvědomil, že to byl lord Blackforest.

Pro jejich náhlý příjezd mohlo existovat jen jediné vysvětlení. Viděli, jak Jarod odjíždí do zuřící bitvy, a byli mu natolik oddáni, že mu vyjeli na pomoc.

Posily Plamennou legii odrazily a získaly pro Jaroda i Maiev trochu času. Jarod odtáhl sestru dál od boje a zbývající kněžky je následovaly.

Noční elf usadil Maiev na kámen. Ta si bratra zkoumavě prohlížela.

„Jarode...“ začala.

„Peskovat mě můžeš později, sestro!“ vyštěkl. „Nebudu jen tak stát, zatímco ti, kdo mne následují, bojují v mém jménu!“

„Nechtěla jsem tě peskovat...“ stačila kněžka říct, než byl bratr z doslechu. Když byla jeho sestra alespoň dočasně v bezpečí, zajímali Jaroda jen jeho druhové. Dokonce i Blackforest, jeden z nejvýznamnějších šlechticů, bojoval udatně. On i jemu podobní se poučili z chyb lorda Stareye. Tohle byla bitva o přežití, a ne hra pro pobavení vyšších vrstev.

Jarod se přiblížil k Hulnovi a probodl démona, který se chtěl dostat taurovi do zad. Huln si toho všiml a děkovně na nočního elfa zachrčel.

„Vyryju tvé jméno na své kopí!“ zahřměl. „Generace mého rodu tě budou ctít!“

„Byl bych dostatečně poctěn, kdybych přežil tuhle!“

„Ha! Moudrost v někom takhle mladém!“

K zemi se střemhlav snesla dračí samice z Alexstrasziny letky a vychrlila očistný plamen rudého ohně, který navždy udusil mnoho zelených. To pro Jarodův oddíl celou situaci ještě víc zjednodušilo. Velitel armády začal zase trochu klidněji dýchat.

Ale o chvíli později se ten samý drak nekontrolovatelně řítil do řad nočních elfů a jeho hrud' byla jedna rozteklá změt' rozervaných šupin a vnitřností. Když dopadl, země se zachvěla a Jarodovi stačil letmý pohled, aby se přesvědčil, že už nikdy nepoletí.

Společně s létajícím obrem pak zahynul rovněž tucet vojáků, jejichž spálená těla vylétla vysoko do vzduchu. Stejně dopadlo i několik démonů, jako by útočnickovi nezáleželo na tom, kdo zahyne, pokud si tak uvolní cestu.

Huln položil Jarodovi na hrud' v ochranném gestu ruku. „Co přichází, není pekelník, ani to není dílo Eredara! Mám za to, že to hledá...“

Pak válečníky obou stran smetl na zem vítr tak lehce, jako by nic nevážili. Noční panteri mu nedokázali vzdorovat o nic víc. I Blackforest se zvířetem odlétli s ostatními. Hulnovi se podařilo zůstat na nohou asi o sekundu déle, ale ani zarputilost taura proti strašlivé vichřici nic nezmohla. Vítr ho odnášel pryč z dohledu a válečník jen zuřivě sekal mečem do prázdna.

A přesto... Jarod Shadowsong necítil nic, ani slabý vánek.

A tak najednou stál sám a z prachu zvířeného větrem se proti němu vynořil obr s temnou pokožkou a složitým tetováním, ze kterého i jinak magií neposkvřený Jarod cítil ohromnou sílu.

„Ano...“ usmál se tvor, když si nočního elfa prohlédl od hlavy k patě. „Když nemohu mít druida, pobavím se s tím, co se pateticky považuje za naději dávno ztracené armády.“

Jarod si připravil meč, vědom si skutečnosti, že proti tomuto protivníkovi nemá sebemenší šanci, ovšem zároveň rozhodnutý nepoddat se neodvratitelnému. „Už na tebe čekám, Archimonde.“

Arcidémon se zasmál.

18.

Brox byl jen obyčejný válečník, ale poznal, když se bitva vyvíjela špatně. Nebylo to tím, že by on a ostatní tyhle noční elfy v lesklých zbrojích a jejich obludná zvířata nedokázali porazit, ale s každou další vteřinou byl portál blíž a blíž k dokončení. Zlověstná nazelenalá záře se už rozšířila až k jícnu ohromného víru. Ork rozuměl magii natolik, aby věděl, že průchod bude brzy dost silný pro to, co jím hodlalo projít, ať již to byl Sargeras, nebo „Staří bohové“, o kterých mluvil Krasus.

U hlavy se mu zablýsklo ostnaté kopí a vzalo s sebou kousek kůže, ovšem jinak orkovi žádné jiné zranění nezpůsobilo. Zamračený voják, který ho držel v ruce, strhl přízračného netopýra na stranu ve snaze dostat se z dosahu spárů bronzového draka a znovu na zeleného válečníka zaútočit.

Drak ovšem netopýra chytil. Oba chvíli zápasili, čímž znemožňovali nočnímu elfovi zamířit. Místo toho, aby Broxovi probodl srdce, zasáhl orka jen do ramene. Brox zavrčel, když mu ostnatý hrot vyrval z rány kus masa. Navzdory bolesti se mu podařilo naklonit se dopředu a přelomit kopí vedví.

Voják zaklel a tasil meč. Brox ale hodil opatrnost za hlavu postavil se a na protivníka skočil.

Dopadl do podřepu a chytil se jednoho netopýrova ucha. Něco tak opovážlivého nočního elfa zcela vyvedlo z míry takže jen zůstal sedět s otevřenými ústy, zatímco mu ork zabořil sekeru do kyrysem chráněné hrudi. Voják se zhroutil a sklouzl z netvorova hřbetu.

Broxův udatný čin ho však málem stál život. Myslel si, že se z netopýrova hřbetu znovu odrazí a skočí zpět na draka, ale povrch netvorova těla byl podivně slizký. Když se pustil ucha, sklouzly Broxovi nohy. Zatímco stále pevně svíral v jedné ruce sekeru, sklouzával k ocasu, stejně jako tělo nočního elfa.

Brox měl najednou před očima výhled na rychle rostoucí portál hluboko dole. Cítil, jak v něm narůstá zlo...

Pak ho právě v okamžiku, kdy ztratil i poslední kontakt s netopýrovým tělem, chytila dvojice spárů a on uslyšel Rhoninovo volání. „Máme tě, Broxi!“

Rudý drak, na kterém čaroděj seděl, se obrátil tak, aby se mu ork mohl vyšplhat na hřbet. Rhonin podal orkovi ruku a vytáhl prošedivělého válečníka za sebe.

„To bylo trochu šílené i na orka, ne?“

„Možná ano,“ připustil Brox a před očima měl stále portál. Považoval se za statečného, ale teď byl rád, že do něj nespádl. Čím dál se od něj bude držet, tím lépe.

„Čaroděj náhle ztuhl. „Pozor! Dva další!“

Přímo proti nim letěli dva přízrační netopýři. Rhoninova ruka se jasně rozzářila, jak okamžitě připravoval kouzlo. Brox si nadhodil v ruce sekeru a rovněž se připravil, jak nejlépe to šlo. Vlastně nové protivníky vítal, třeba jen proto, že mu odvedou myšlenky od portálu.

Od portálu a zla, které děsilo dokonce i orka.

* * *

Pohled na Deathwinga odmrštěného kouzlem, které obklopovalo disk, Malfuriona ohromil, ale zároveň zklamal. Jestli ani černý drak nedokázal tou temnou magií proniknout, co mohli dělat druid nebo jeho společníci?

Avšak Malfurion neměl víc času starat se o disk, protože v tu chvíli na Yseru dopadlo tělo jednoho z útočníků. Zelený drak zařval, jak se mu do ramene kousek od páteře zaryly netopýrovy tesáky. Noční elf sklouzl na stranu ve snaze neskončit rozmáčkнутý pod netvorovým tělem.

Kolem hlavy mu projel meč a jen těsně minul ucho.

„Ty slizký ničemo!“ zasyčel Varo'then, který už měl zase v ruce oblíbenou zbraň. Azshařin důstojník znovu bodl a tentokrát škrábl Malfuriona na tváři. Varo'then se okamžitě napřáhoval k další ráně. „Teď už ti useknu hlavu!“

Druid strčil ruku do váčku. Přesně věděl, co hledá, a modlil se, aby to našel. Známy pocit, když vytahoval semínka ven, mu poněkud dodal sebedůvěry.

Kapitán Varo'then si upravil posed. Nyní se zlověstně zubil. Démoni v tomhle sadistickém vojákovu našli dokonalého služebníka.

Právě v okamžiku, kdy kapitán znovu sekl, vhodil Malfurion semínka do netopýrovy tlamy.

Obluda se okamžitě prudce zacukala v křečích. Hrot meče, který mířil na druidovo hrdlo mu způsobil sice krvavou, nicméně mělkou ránu na klíční kosti. Malfurion zavrčel bolestí, ale udržel se.

Z Varo'thenova zvířete vytryskla ohnivá záře. Kapitán se pokusil udržet netvora pod kontrolou, ale bez úspěchu. Netopýr sebou zmítal a vřeštěl.

O chvíli později vybuchl v plamenech.

Malfurion už použil přirozené teplo obsažené v semenech při dřívějších bitvách. Ovšem vzhledem k tomu, že mu jich zbývalo jen pár, nenapadlo ho, že by je mohl použít tady nahoře, kde by se mohly snadno minout účinkem. Jen díky tomu, že přízračný netopýr byl přímo nad ním, si byl noční elf jistý, že neminou cíl, kterým bylo protivníkovu hrdlo.

Ohnivá podívaná byla tak oslepující, že Malfurion musel odvrátit zrak. Slyšel Varo'thenův křik, ale slovům nerozuměl.

Hořící netvor se s posledním výkřikem, při kterém tuhla krev v žilách, zřítíl do vody.

Malfurion lapal po dechu a přitiskl se k Yseřinu hřbetu. Drak pro svého jezdce nemohl nic udělat, neboť jeho pozornost už upoutal jiný netopýr. Druid se pevně držel a zároveň se snažil znovu nabýt vnitřní klid. Rány ho strašlivě pálily a vědomí, že disk je zatím nedotknutelný, ho jen ještě víc vyčerpávalo.

Lýtkem mu projela ostrá bolest.

Malfurion vykřikl. Téměř se pustil. Do boty mu stekla krev, jak se pokusil prudce odkopnout toho, kdo mu bolest způsobil. Druid upřel na nohu a zdroj bolesti slzami zalité oči.

Ve spodní části Yseřina hřbetu seděl kapitán Varo'then a hlasitě oddychoval, jak šplhal po šupinách k druidovi. Varo'then v zubech držel zdroj Malfurionovy bolesti — zahnutou dýku. Malfurionova krev kapala na špičatou bradu nočního elfa.

Malfurion netušil, jak se Varo'thenovi podařilo zachytit Ysery, když se jeho hořící zvíře zřítilo, ale opět důstojníka podcenil. Znovu co nejsilněji kopl, ale kapitán se jeho noze lehce vyhnul. Zatímco měl Malfurion co dělat, aby se udržel stále bojující Ysery, daleko zkušenější Varo'then se zručně posunoval k němu. Šikmé oči upíral na Malfuriona jako na vykrmené zvíře připravené na porážku...

Druid sáhl do vřáku a... a zároveň k němu vystřelila Varo'thenova levá ruka.

„Áááá!“ Malfuriona oslepil rudý blesk. Až příliš pozdě si vzpomněl, že kapitán částečně ovládá i magii. Ne natolik, aby jeho kouzla představovala skutečnou hrozbu, ale stačilo to, aby vyvedl svého protivníka z míry a zaútočil.

Malfurion zvedl volnou ruku, což mu zřejmě zachránilo život. Náhle na něj dopadlo těžké, kovem chráněné tělo — Varo'thenovo tělo — a druid ucítil na tváři jeho dech.

„Světlo světel mne za tohle bohatě odmění!“ prohlásil kapitán šíleně. „Mannoroth tě nedostal! Archimonde tě nedostal! Takový bezvýznamný tvor a oba jsi je přemohl! Velké velitele lorda Sargerase! Ha! Nejen že za tohle získám její přízeň, ale jeho taky! Já! Lord Varo'then!“

„Sargeras chce Kalimdor zničit, ne ho zkrášlit!“ vyhrkl Malfurion snad ve snaze kapitána vzpamatovat.

„Jistě! To jsem si uvědomil už dávno! Pche! A co je mi po tomhle kusu hlíny! Pokud budu sloužit královně a v jejím jménu velet válečníkům, je mi jedno kde! A kdo ví, třeba ze mě Sargeras udělá vrchního velitele! Kvůli tomuhle a Azshařině obdivu klidně nechám Kalimdor shořet!“

Varo'thenovo šílenství nepochybně zvítězilo. Malfurion se náhle rozzuřil, že někdo z jeho rasy dokáže tak chladně hovořit o konci všeho, zejména světa, který jim všem dal život. Bylo to proti všemu, co ho Cenarius učil a čemu Malfurion vždy věřil.

„Kalimdor je naše krev, náš dech, naše existence!“ vykřikl druid a jeho vztek rostl. „Jsme jeho součástí stejně jako stromy, řeky a skály! Jsme jeho děti! Chceš zabít matku, která nás porodila!“ Začalo ho pálit čelo.

„Jsi směšný! Žijeme na kusu skály, který je jen jedním z mnoha! Kalimdor není nic! Díky Legii a královně překročím tisíce světů a všechny nám padnou k nohám! Moc, druide! Moc je má krev a můj dech, chápeš?“ Kapitán Varo'then vykroutil ruku, v níž držel dýku, z Malfurionova držení. „Ale jestli tě smrt Kalimdoru tolik trápí, dopřeju ti možnost odejít na věčnost dříve a počkat tam na jeho stín!“

Avšak Malfurionův vztek dosáhl svých hranic. Druid hleděl Varo'thenovi do očí očima plnými plamenů. „Chceš moc? Tak ucítíš moc světa, který chceš zradit, kapitáne!“

Proudivo to druidem stejně přirozeně jako jeho vlastní krev. Cítil, jak to vychází přímo ze zdroje... z Kalimdoru. Svět jako takový nevnímal, nicméně byla to živá bytost a nyní udeřila prostřednictvím Malfuriona.

Z druida vyšlehlo měkké modré světlo a zasáhlo kapitána Varo'thena do hrudi.

Malfurionův protivník byl s hlasitým výkřikem odmrštěn z drakova hřbetu. Dýka mu vypadla z ruky a kapitán zůstal viset ve vzduchu vysoko nad Studnou věčností. Světlo nyní nebylo jen kolem Varo'thena, nýbrž propalovalo se i skrz něj. Jeho maso, šlachy, vnitřnosti i kosti, vše bylo nyní vidět pod zářící zbrojí. Důstojníková křičící hlava měla nyní podobu lebky pod průhlednou kůží.

Varo'then zavrhl Kalimdor... a Kalimdor nyní prostřednictvím Malfuriona zavrhl jeho. Světlo, aniž by kapitána pustilo, vytvořilo nad Studnou oblouk, který prudce klesal přímo do jícnu obrovského víru. V okamžiku, kdy se jej světlo dotklo, náhle zhaslo.

To, co zůstalo z kapitána Varo'thena, bylo vrženo do zhmotňujícího se portálu jako nějaký pekelník padající z oblohy.

Moc proudící Malfurionem zmizela stejně náhle, jako se objevila. Druid ucítil ztrátu a zároveň útěchu, že svět ještě není zcela bezbranný. Stále ještě na Yseřině hřbetu se nyní díval na místo, kde skončil Varo'thenův život.

„Jsem zvědav, jestli tě po tomhle pán Legie skutečně odmění, kapitáne...“

Neočekávaný prudký náraz druida málem poslal za Varo'thenem. Ysera v obou předních tlapách svírala netopýra, a přestože jednomu právě rozerval hrdlo, druhý jí drápem roztrhl křídlo.

Malfurion se s námahou dostal do stabilnější pozice a pak z jiného váčku vytáhl mast, kterou si již dříve připravil. Mast byla vyrobena z vybraných bylin, ale přestože ji druid už několikrát na bojišti vyzkoušel, vůbec si nebyl jistý, že bude dost silná na takového obra jako Ysera.

Ale v okamžiku, kdy jí Malfurion potřel základnu křídla, dostavil se výsledek, který daleko předčil jeho očekávání. Ta trocha masti, kterou aplikoval na kousek křídla, se rychle rozšířila i na jeho zbytek. Trhliny se kompletně zacelily a ani jediná jizva nedávala tušit, že ještě před chvílí v křídle nějaké ošklivé rány byly.

„Cítím se silnější!“ zařvala Ta ze sna, když roztrhala druhého netvora. Ysera se obrátila na Malfuriona. Přes její zavřená víčka cítil intenzitu toho pohledu. „Cenarius tě toho hodně naučil...“ Náhle se zarazila. Na zlomek sekundy otevřela oči. „Ale snad vděčíš za větší část svých úspěchů přirozenému poutu k tomu, čím vládneš. Ano, skutečně za značnou část...“

Druid si uvědomil, že ten krátký pohled patřil místu nad jeho čelem. Sáh si tam... a zjistil, že parůžky už mají dobrých deset centimetrů.

Začaly mu skutečně růst parohy, jaké nosil jeho shan'do.

Než si stačil uvědomit, co to znamená, otřásl okolím strašlivý řev, který přehlušil dokonce i zuřící bouři.

Z černých mraků se vynořil Deathwing.

Černý drak se znovu řítí k neproniknutelným kouzlům. V místech, kde trhliny na jeho těle nebyly spojeny pláty, z nich tryskaly tělesné tekutiny. Oči měl vytřeštěné vztekem. Letěl k Duši démona rychlostí, při které se Malfurionovi tajil dech.

Vzduch kolem disku náhle zapraskal a žluté a rudé blesky varovaly před silou, jež drakův ukradený výtvar chrání. Malfurion ucítil nové síly, moc ukrytou do matice kouzla, aby zesílila její spojení s ním.

Deathwing do téhle matice vletěl doslova po hlavě. Nebe kolem něj vybuchlo syrovou energií, která by měla šíleného draka roztrhat, ale přestože jeho tělo i šupiny zjevně hořely pokračoval Deathwing dál. Zařval svůj vzdor k mocným silám, které se proti němu postavily. Tlama se mu zkřivila do nepříčetného ještěřihého úsměvu, který rostl s každým metrem, kterým se blížil k cíli.

„Pro jeho posedlost neexistují hranice...“ řekla Ysera užasle.

„Myslíte, že by se mu to mohlo podařit?“

„Skutečná otázka zní... chceme, aby se mu to podařilo?“

Ze zničeného těla černého odletovaly šupiny. Blesky nyní mířily přímo proti útočícímu obrovi a znovu a znovu spalovaly, co už bylo spáleno. Ale přestože se Deathwing chvěl jejich intenzitou, nezpomalil.

Kolem Malfuriona prolétl rudý drak a on spatřil v sedle Rhonina i Broxe. Hlasem zesíleným kouzlem čaroděj zavolal: „Krasus varuje, že máme být připraveni! Myslí si, že by se Deathwingovi mohlo podařit kouzlo prolomit! Jakmile se to stane, máme být připraveni na černého zaútočit!“

„Deathwing...“ zašeptala Ysera. „Když ho takhle vidím, jak výstižné to jméno je...“ Pak zařvala směrem k Rhoninovi odpověď: „Budeme připraveni!“

Budou muset zaútočit okamžitě a společně. Byla to jediná šance, kterou měli... a byla jen o kapku větší, než kdyby se pokusili prolomit kouzlo chránící disk sami. Nočnímu elfovi se tyhle možnosti nelíbily, ale najde v sobě tolik síly Kalimdoru, kolik jen bude schopen.

Uvědomil si, že tohle by mohla být poslední naděje pro všechny, které miloval, a podvědomě si vzpomněl na Tyrande. Ne na Illidana, ale na Tyrande. Chtěl by s ní ještě jednou mluvit, zjistit, jestli by to mohla přežít... i když on zahyne.

Malfurione?

Druid málem spadl z Yseřina hřbetu. Nejprve byl přesvědčen, že ten hlas byla jen iluze nebo snad nějaký podlý trik temných sil, proti kterým bojovali, ale ve skutečnosti cítil, že to nemohl být nikdo jiný než Tyrande, která se s ním pokoušela spojit.

Vzpomněl si, že ona byla tou, kdo ho pomohl přivolat zpátky, když se nemohl vrátit do fyzického těla. Její spojení s druidem bylo daleko silnější, než si kdy dokázal představit, a v okamžiku, kdy si to uvědomil, ucítil Malfurion, že i ona to vnímá stejně.

Malfurione! opakovala s větší nadějí v hlase. Malfurione, jsi to ty!

Tyrande! Ty žiješ! Jsi... oni...

Kněžka ho rychle ujistila, že žije. Matka Luna nade mnou bděla, sláva jí, a pomohli mi Urození, kteří se chtěli vrátit k našim! Víím, že jsi udělal, co jsi musel! Ale poslouvej! Tvůj bratr...

Můj bratr... Druid ucítil přítomnost tolik podobnou své vlastní, hned jak Tyrande vyslovila Illidanovo jméno. Ve skutečnosti ho cítil tak blízko ní, že se snad museli dotýkat.

Bratře... začal Illidan.

Ty! V Malfurionovi se cosi vzbouřilo. Uvědomil si, že to musí udržet pod kontrolou. Ale i když se snažil ze všech sil, nepodařilo se mu to zcela.

Malfurione! ozval se Tyrandino naříkavé volání. Přestaň! Zabiješ ho!

Neměl tušení, co vlastně Illidanovi dělal, ale soustředil se a pokusil se vzít zpátky, co z něj vyšlo. S úlevou zjistil, že se Illidan rychle vzpamatoval.

Nikdy... nikdy jsem netušil, že máš v sobě něco takového... bratře... Přestože tón Illidanova hlasu nepostrádal obvyklou nadřazenost, bylo za ním skryto skutečné poznání, že bratr, kterého považoval za slabého, slabý není.

Máš co vysvětlovat, Illidane!

Jestli všichni přežijeme, přijmu všechna obvinění...

Na jeho slovech něco bylo. Jaký mělo smysl zavrhnout Illidana, pokud všichni zahynou? Mimo to, Malfurion si uvědomil, že na bratra vyplýval drahocennou sílu.

Druid odložil myšlenky na Illidana stranou a znovu se spojil s Tyrande. Jsi v pořádku? Neudělal ti nic?

Nic, Malfurione. Přisahám u Elune... ale nyní se skrýváme v ruinách poblíž Studny a neodvažujeme se pokoušet o jakékoli kouzlo! Všude jsou Mannorothovi válečníci! Myslím, že tuší, kde jsme, i přes Illidanova kouzla a mé modlitby...

Chtěl jít za ní, ale už zase to nebylo možné. Malfurion zaklel. Jestli se nám podaří...

Ale než stačil povědět víc, Deathwing příšerně zařval. Surové emoce v drakově řevu rozbily spojení s Tyrande i Illidanem a vyhnaly Malfurionovi z mysli úplně vše.

Zjistil, že se dívá na draka mučeného víc, než bylo možné si představit, ale který byl zároveň tolik posedlý tím, co chtěl získat, že ho žádná bolest nedokázala zastavit. Některé z plátů připevněné k tělu černého už byly sežehnuté a jinde mu zcela scházely šupiny. Pod nimi bylo vidět živé maso, většinou spálené nebo částečně roztrhané. Obrova křídla byla rovněž na několika místech potřhaná a Malfurion žasl, že Strážce země stále ještě dokáže letět. Deathwingovy spáry byly zkroucené a podřené, jako by škrábal po čemsi zcela neprostopupném.

A pak Malfurion spatřil, jak blízko je černý od cíle.

„U stvořitelů!“ zařvala Ysera. „Nic ho nezastaví!“

Druid jen tiše přikývl a pak si uvědomil, jak strašlivě pravdivá jsou její slova. Vypadalo to, jako by každým okamžikem měl Deathwing dosáhnout nemožného... a pak už bude na těch, kdo mu chtěli disk zase vzít, aby se pokusili o totéž.

* * *

Pryč... pryč... naléhaly hlasy, které kdysi povzbuzovaly draka ve všem, co dělal. Nyní se ukázalo, jak jsou proradné, stejně jako všichni ostatní. Neltharion skutečně nemohl věřit nikomu než sobě.

„Dostanu ho! Duše je má! Nikoho jiného!“

Cítil jejich vztek, že je neposlechl. Zuřivě útočily na jeho mysl, přestože zároveň jiným způsobem dodávaly sílu kouzlům Plamenné legie, s nimiž rovněž bojoval. Černý drak ještě nikdy tolik netrpěl, ale bude to stát za to. Přestože se posunoval vpřed jen po centimetrech, posunoval se. Disk už byl téměř na dosah.

Pryč... opakovaly. Pryč...

Neltharion si ovšem za jejich vztekem všiml i rostoucích obav, snad dokonce strachu. I hlasy viděly, že je téměř u svého výtvoru. Snad chápaly, že až se mu znovu dostane do rukou, ztrestá je společně s ostatními.

A pak se do hry vložil ještě jeden faktor. Pán démonů ze své říše zesílil strašlivou moc, která držela matici kouzla pohromadě. Neltharion znovu zařval, jak se muka, která doposud zažíval, stala jen zlomkem toho, co ucítil.

Výsledek byl ovšem ten, že ho bolest jen víc poháněla vpřed. S tlamou rozšklebenou do dračí verze smrtelného úsměvu se Deathwing hlasitě vysmál všem, kteří mu chtěli odepřít, na co měl právo. Smál se a překonával poslední metry, které ho dělily od disku.

„Je má!“ zařval triumfálně. „Má!“

Jeho spár sevřel Duši démona.

* * *

„Musíme hned!“ varoval Krasus Alexstraszu. „Musíme hned, jestli máme...“

Svět vybuchl.

Nebo to alespoň vyzáblému čaroději tak připadalo. Krasa omráčila šílená změt' barev. Slyšel Alexstraszin řev plný překvapení a bolesti. Oba zasáhla strašlivá síla. Krasus se snažil udržet královny, ale pro smrtelníka, kterým nyní byl, to bylo příliš.

Byl smeten z jejího hřbetu.

Vše kolem letělo obrovskou rychlostí. Vřešticí, na uhel spálený přízračný netopýr. Malé tělo, které mohlo být jeho jezdcem nebo taky některým z Krasových druhů. Několik kusů dračích šupin, jejichž barva byla skrytá pod spáleninou.

Krasus letěl v kotrmelcích stále dál, neschopen pohyb zastavit ani kouzly.

Prohráli jsme! pomyslel si. Tohle je jistě konec světa!

Pak ho zachytila ohromná tlapa a uslyšel Alexstraszin chraptivý hlas: „Dokázal to! Dokázal to!“

Čaroděj přes vlastní slzy spatřil Deathwinga i Duši démona.

Černý drak ze všech sil zařval, když vyrval disk z kouzla, jež ho poutalo. Deathwingovo tělo zachvátily plameny a Krasus žasnul, že vůbec nějaký tvor, byť tak mocný jako Aspekt, taková zranění dokáže přežít. Obr zvedl svůj výtvor do výšky a navzdory zjevným bolestem se triumfálně rozesmál.

A pak vytryskla z hlubin Studny temná síla a naplno Deathwinga zasáhla.

Odhodila ho s takovou silou, že odlétl daleko, daleko za rozlehlou Studnu. Daleko za její břeh. Zmítající se Deathwing jim zmizel z očí vysoko v mracích...

Na místě, kde ještě před chvílí byl, Duše démona — kterou pustil — padala do středu víru.

„Musíme se jí zmocnit, než ji Sargeras nebo Staří bohové použijí k dokončení portálu! Myslím, že přes Deathwingovo kouzlo v ní bych ji mohl udržet v ruce alespoň na tak dlouho, nakolik budeme potřebovat! Ale nejdřív ji musíme chytit!“

„Zkusím to...“ vydechla Alexstrasza.

Teprve pak Krasus spatřil, jak strašlivě byla jeho královna popálena silami vyvolanými Deathwingovým šílenstvím. Aspekt života se stěží držel ve vzduchu.

Ale náhle kolem nich prolétl jiný velký drak, povědomý zelený obr s velmi podivným nočním elfem na hřbetě.

„Malfurion...“ zašeptal Krasus, když spatřil druida, jemuž nyní z hlavy vyrůstalo malé paroží podobné tomu, jaké nosil jeho učitel. „Ano, musí to být on, kdo se pokusí...“

To však nevyklučovalo možnost, že se ostatní pokusí také. Alexstrasza ani navzdory zraněním nezpomalila a po Krasově pravici se blížili Rhonin s Broxem na hřbetě rudého samce. Bronzová samice letěla také, ale bez jezdce nemohla dělat nic než se na ostatní dívat.

Malfurionův drak se řítí za padajícím diskem. Duše démona za sebou zanechávala jasnou zlatou stopu. Krasus sledoval, jak druid otevřel dlaň... a pak v ní sebejistě zlý výtvor sevřel. Noční elf si ho přitiskl ke hrudi.

A z portálu se ozval obludný řev, který otrásl dračím mágem až do morku kostí. Pohlédl dolů a znechuceně zkoumal strašlivou zelenou bouři zuřící ve středu.

Sargeras se snažil projít téměř dokončeným portálem.

* * *

Jako válečník znal Brox velmi dobře své hranice. Teď to bylo na čarodějích. Už žádní protivníci s meči a sekerami, už ne.

Malfurion měl pohled upřený na strašlivý vynález. Vytřeštěné oči ani jednou nemrkly. Brox znal svůdnou moc disku a rychle zpoza Rhonina vykřikl. „Druide! Nesmíš tomu věřit! Je to zlo!“

Noční elf zvedl hlavu a odhodlaně přikývl. Brox si oddechl. Rychle však dech zatajil, neboť stejně jako ostatní uslyšel děsivý řev vycházející z hlubin Studny. Byl to řev rozhněvaného boha.

Řev Sargerase, pána Plamenné legie.

„Pán démonů chce vstoupit do Kalimdorů!“ zahřměl rudý samec. „Portál je téměř dokončen! Mohlo by se mu to podařit... a jestli ano, jsme všichni ztraceni!“

Brox vyděšeně hleděl na zelenou bouři pod sebou. Smršťovala se, soustředovala do menší díry ve tvaru téměř dokonalého osmiúhelníku. „Co se děje? Portál neroste, ale zmenšuje se!“

„Sargerasy musí zvětšit své šance tak, že kouzlo soustředí do jednoho místa! Jakmile projde, nebude pro něj problém jej znovu roztáhnout. Teď jsou jeho šance na úspěch ještě větší!“

Vyděšený ork odtrhl pohled od monstrózní bouře... a spatřil, že situace je ještě zoufalejší. Ze Zin-Azshari nyní stoupaly stovky, snad tisíce okřídlených stvoření. „Podívejte! Tam!“

Démon Mannoroth dovolil kapitánu Varo'thenovi a jeho vojákům zaútočit na družinu, když to vypadalo, že bude stačit zdržovací taktika. Ale nyní, po tom, co se podařilo černému drakovi, se plán očividně změnil. Mannoroth si bezpochyby uvědomil, že Legii hrozí skutečné nebezpečí. Proto svolal všechny strážce záhuby a ostatní okřídlené demony, které měl k dispozici, aby se s obránci světa vypořádali.

Broxe svrběly ruce, jak toužil zabořit sekeru do démonů z blížícího se roje, ale věděl, že jeho snaha by byla v porovnání s Rhoninovými a Krasovými kouzly k smíchu. Ano, mohl na rudém samci letět s nimi, ale k čemu by to bylo?

Alexstrasza s Krasem, kteří byli poněkud více vzadu, se už obrátili proti blížícím se létajícím démonům. Rudý samec se rovněž začal stáčet od středu studny. To znamenalo, že použití Duše démona a uzavření portálu je na Malfurionovi... pokud tedy bude mít dostatek času. I Brox cítil zlověstné energie rostoucí ve smršťujícím se portálu. Sargerasy už téměř dosáhl úspěchu...

Orka napadla jen jediná věc. Jedna jeho část to nazvala šílenstvím, ta druhá však trvala na tom, že je nutné to udělat.

„Sbohem, čaroději!“ zařval. „Bylo mi ctí bojovat s tebou a s ostatními!“

Rhonin se k němu otočil. „Co chceš...“

Brox skočil.

Rudý drak se ho pokusil chytit, ale i on byl tak překvapen, že zareagoval pozdě. Ork mu prolétl kolem spáru a nezadržitelně padal do středu Studny věčnosti... v níž nyní bouře dosahovala vrcholu.

Brox zakvílel očekáváním a cítil, jak se mu vzduch opírá do tváře. Sekeru držel tak pevně, že mu zbělely kotníky prstů. Zašklebil se stejně jako ten den, kdy spolu se svými druhy stál připraven za cenu života ubránit průsmyk.

Jak se Brox přiblížil k portálu, obraz před očima se mu změnil. Uvnitř viděl pohyb. Nekonečné řady démonů, všechny připraveny následovat svého pána na tento svět. Démonů bylo nekonečně mnoho. Po Sargerasovi neviděl Brox nikde ani stopy, ale věděl, že pán démonů musí být někde velmi, velmi blízko.

A pak... ork prolétl portálem.

19.

Malfurion neviděl, jak Brox skočil, protože byl zcela pohlcen tím, co měl před sebou. Když nyní disk držel, došlo mu, jak ožehavý jeho úkol je. Malfurion doufal, že Duši démona chytí někdo z ostatních, nejlépe Krasus, ale skutečnost, že podcenili ochranu disku, i náhlý vpád černého draka všechno převrátily vzhůru nohama. Nyní to bylo na něm a on neměl ponětí, co má dělat.

Ve chvíli znovu ucítil v myšlenkách Tyrande. Instinktivně se k ní obrátil a s hrůzou zjistil, že je v nebezpečí.

Tyrande! Co...?

Malfurione! Všude jsou démoni! S Illidanem si myslíme, že se Mannoroth skrze nás snaží dostat k vám!

Druid rychle obnovil spojení s dvojčetem. První kontakt však Malfuriona šokoval, protože cítil jen krvežíznivost. Malfurion cítil, jak Illidan útočí na Plamennou legii, jak se před černě oděným čarodějem vrší hromada těl.

Illidan si náhle uvědomil jeho přítomnost. Bratře?

Illidane! Dokážete utéct?

Jsme obklíčeni a Mannoroth určitě dychtivě čeká, až použiju kouzlo, kterým bych nás přenesl do bezpečí! Rychle by se ho zmocnil a skončili bychom mu v náruči...

Malfurion se zachvěl. Už jdu! Pomůžu vám!

Ale druid si zároveň uvědomil, že nemůže od Studny odejít. Portál musel být zničen, i kdyby to znamenalo obětovat bratra i Tyrande.

Jak jen si Malfurion přál, aby se vrátily staré časy před příchodem Legie. Časy, kdy s bratrem bojovali bok po boku. Když byli mladí, dokázali společně překonat každou překážku, protože byli jako jeden.

Kéž by to tak mohlo znovu být, pomyslel si zoufale druid. Kéž bych mohl stát vedle Illidana a on vedle mne a společně bychom se vypořádali s tímhle zlem...

Teprve pak si Malfurion všiml, že Duše démona září.

Zasáhl ho zvláštní pocit přemístění. Zrak se mu náhle rozostřil. Malfurion zasténal a zavrtěl hlavou... a zjistil, že stojí vedle Illidana v troskách Zin-Azshari.

„Malfurione?“ vydechla Tyrande. Natáhla ruku, aby se ho dotkla, ale ta prošla skrz druida.

A přesto, když Malfurion natáhl ruku k dvojčeti, ucítil jeho tělo. Illidan sebou vyděšeně trhnul.

Malfurion zamrkal... a znovu se vznášel nad Studnou věčností.

Jenomže nyní... se Illidan vznášel vedle něj.

Čaroděj hleděl na Malfuriona a i přes šátek byla v tom pohledu poznat nedůvěra i téměř neskrývaný úžas. „Co jsi to udělal, bratře?“

Druid hleděl na Duši démona a vzpomněl si na své přání. Ten prokletý disk mu je splnil. On i Illidan byli na obou místech zároveň.

Budiž. Ať již bylo v Duši démona jakékoli zlo, poskytlo jim příležitost, kterou potřebovali. „Bud' se mnou, Illidane!“ vyzýval Malfurion bratra. „Stůj při mně tady...“ scéna se vrátila zpět do Zin-Azshari, „... i tady!“

Malfurionův bratr nezklamal — a se starým známým úsměvem okamžitě přikývl.

V mlhou zahaleném městě stáli bratři bok po boku proti démonům hrnoucím se troskami k nim. Desítky jich zahynuly, když Illidan vytvořil metr dlouhé meče z černé energie a Malfurion svolal přírodní síly do bouře, jejíž kapky rozpouštěly zbroj i těla démonů. Tyrande se nenechala zahanbit. Kněžka Elune přivolala čisté světlo své paní, kterým oslepila, a dokonce popálila, blížící se monstra.

A zatímco se tohle všechno odehrávalo ve městě, seděli Malfurion s Illidanem na Yseře a bojovali s kouzlem, které drželo portál pohromadě. Oba je trochu mátl, že Sargerás ještě neprošel skrz, ale tahle dočasná úleva jim nijak nevadila.

Ale ani s Duší démona se jim nepodařilo nic udělat. Obloha již byla plná strážců záhuby, kteří útočili na ty, kdo bránili příchodu pána démonů do Kalimdoru. Krasus, Rhonin a draci je zabíjeli po tuctech, ale zdálo se, že to jejich počet nijak nesnižuje. Po Broxovi nebylo ani stopy, ale druid se orkem nyní nemohl zabývat.

Ysera odrážela útok za útokem, ale Malfurionovi bylo jasné, že je nemůže bránit pořád. Navzdory jeho i Illidanově pokusům použít proti portálu i Duši démona, se však stále nic nedělo.

Pak mu došlo, proč tomu tak je. Malfurion zavřel oči a obrátil se na bratra. „Děláme to špatně! Používáme disk, abychom zesílili svá kouzla!“

„Jasně!“ odsekl Illidan. Scéna kolem nich se na chvíli změnila na Zin-Azshari, kde čaroděj právě probodl pekelného strážce. „A jak jinak bychom ho měli použít?“

Okolí se znovu proměnilo ve Studnu a démony posetou oblohu. Druid se podíval na nečistý Deathwingův výtvar. Chvilí váhal nad tím, co chtěl navrhnout. „Duše démona je pořád ještě součástí toho kouzla! Místo abychom z disku čerpali energii, měli bychom mu ji dávat! Měli bychom pracovat prostřednictvím disku, a ne ho používat jako nějaký meč nebo sekeru!“

Illidan otevřel ústa, aby mu oponoval, ale pak je hned zase zavřel. Na bratrových slovech něco bylo.

Malfurion znovu spatřil Zin-Azshari. Okamžitě mezi démony ve městě ucítil přítomnost nové síly, která se s hrozným odhodláním pohybovala troskami k místu, kde se společně s Tyrande ukryli. Provázela ji povědomá zkaženost... a zápach.

„Satyrové!“

Kozlí stvoření se přidala k démonům a každý z bývalých nočních elfů si již připravoval kouzlo. Všichni se šíleně smáli, a někteří dokonce mečeli.

Když se však ty zrůdy zaměřily na bránící se trojici, zjistil Malfurion, že znovu sedí na Yseře. Ty náhlé změny místa ho vyváděly z rovnováhy, a zároveň nějak tušil, že jeho i bratrova schopnost být na obou místech brzy zmizí.

„Spoj se se mnou, Illidane! Udělej to!“

Navzdory nepřátelství čaroděj ani na chvíli nezaváhal. Jejich mysli se propojily a téměř dokonale splynuly v jednu. Malfurion cítil bratrovy zmařené plány stát se hrdinou Kalimdoru a okamžitě poznal, jak zlé síly, které téměř svedly druida, aby si disk ponechal, využily Illidanovu aroganci.

Už zapomněl na Staré bohy, jak jim Krasus říkal. Takže oni to ještě nevzdali; Sargerasův portál pořád představoval klíč k jejich svobodě. Druid více než kdy dřív chápal, že jestli mají bránu zničit, musí použít Duši démona.

Připrav se! poručil Illidanovi.

Malfurion oslovil vrozené síly Kalimdoru, stejné síly, které mu pomohly svrhnout do Studny proradného kapitána Varo'thena. Nyní od nich bude muset žádat ještě daleko větší oběť. Tohle bude stát víc, než stála záchrana draka, když se naivně snažil pomoci Krasovi a Korialstraszovi. V jeho prosbě drahocennému světu o moc, kterou potřeboval, byla skryta hrozba, že přinese svému domovu stejnou zkázu, jakou pro něj plánovala Plamenná legie.

Když zavolal na pomoc Kalimdor a požádal ho, aby mu ještě jednou dal svou sílu, ucítil, jak Illidan čerpá energii ze samotné Studny. Jakmile oba dosáhli, čeho potřebovali, spojili bratři obě síly v jednu — a výsledkem nasýtí Duši démona.

Malfurion i Illidan se roztřáslí, když se jejich magie spojila s tou v disku. Druid se krátce vrátil do Zin-Azshari... právě v okamžiku, kdy se na Tyrande vrhl jeden ze satyrů. Bez ohledu na sebe sekl druid po rohatém netvorovi mečem vytvořeným ze zubatého lístku. Satyrova hlava se odkutálela stranou...

A znovu se Malfurionův výhled přesunul nad Studnu. Zaskřípal zuby a zaměřil všechny smysly na Duši démona.

On i Illidan se stali součástí disku. Byli Duší démona...

* * *

Valili se k němu, nekonečná řeka čistého zla hledajícího pouze smrt.

„Pojďte!“ zařval Brox a odkopl useknutou končetinu dalšího démona, který byl tak hloupý, že se odvážil přiblížit na dosah jeho sekery. Stál na pahorku mrtvých těl, svých obětí. Orkovo tělo bylo zalito vlastní krví, ale šedivějšího válečníka naplňovala síla, jakou už necítil mnoho let.

Osamělého obránce obklopil chaotický běs, šílenství říše Plamenné legie. Zdálo se, že tu neexistuje země ani obloha, jen šílený vír ohnivých barev a nespoutaných energií. Brox si byl jistý, že kdyby nebyl zcela soustředěn na protivníky, určitě by už zešílel.

Za ním žhnul portál. Zelené plameny tančily, jako by samy byly démony, a zdálo se, že přitahují Plamennou legii jako můru. Brox čekal, že okamžitě zahyne, ale nejenže zatím žil, dokonce nedovolil jedinému démonovi dostat se k bráně.

Stárnoucí válečník nedokázal říct, jak dlouho ještě vydrží. Doufal, že tak dlouho, dokud bude existovat portál. Magická sekera mu dávala jistou výhodu, ale zbraň je dobrá, jen dokud zbývají nějaké síly.

Orkovu pozornost upoutal pohyb čehosi černého po jeho pravici. Instinktivně se otočil, aby se tomu postavil...

A byl smeten silou, proti které byla síla všech démonů před ním jako nic. Broxovo rameno zapraskalo a on zároveň ucítil, jak mu několik žeber probodlo vnitřnosti. Zachvátila ho ostrá mučivá bolest.

Veterán se pokusil vstát, ale znovu byl neúprosně sražen na zem. Nohy měl rozdrcené a čelist na pravé straně zlomenou. Brox cítil v ústech chuť vlastní krve, což ovšem nebylo nic neznámého. Jedno oko měl nateklé tak, že už je nedokázal otevřít, a dýchal jen s velkými obtížemi.

Ale ve zdravé ruce stále ještě třímал sekeru. Překonal vše a sekl. Nezbyvalo mu než doufat, že protivníka zasáhne.

Čepel narazila na překážku a Broxovy naděje vzrostly. Ostré zavytí, které se však vzápětí ozvalo, těžce zraněnému orkovi oznámilo, že to jen zasáhl pekelného psa, který doufal, že pro něj bude snadnou kořistí.

Taková škoda...

Navzdory slovům v tom strašlivém hlase, který mu zahřměl v hlavě, zcela nepochybně žádná lítost nebyla. Orka zahalil ohromný stín.

Taková škoda zničit tak vybraný smysl pro krveprolití...

Brox z posledních sil zařval a vstal. Sekera opsala vysoký oblouk.

Tentokrát věděl, že to nebyl pes, co zasáhl.

Zraněného válečníka ohlušil znovu a znovu se ozvěnou vracející vztekly řev. Tím, co mu ještě zbylo z druhého oka, spatřil ork gigantickou rohatou postavu v rozžhavené černé zbroji. Její hustá hříva vypadala, jako by byla tvořena tančícími plameny. Ork nedokázal rozeznat tvář obra, ale jaksi věděl, že bude úžasně dokonalá, a zároveň strašlivá.

Pak titán zvedl ruku a Brox v ní zahlédl dlouhý děsivý meč, jehož horní polovina byla zlomená. Zbýval však stále ještě kus, kterým se velmi dobře dalo zabíjet.

Ork začal skrze zlomené zuby zpívat píseň smrti.

Ulomený hrot meče ho probodl a vyšel ven skrze proraženou páteř. Broxovo tělo sebou nekontrolovatelně zaškubalo a světlo v jeho očích pohaslo. Sekera mu vyklouzla z bezvládných prstů.

Ork naposledy vydechl a přidal se ke svým druhům z budoucnosti.

* * *

„Je jich moc!“ volal Rhonin.

„Musíme dělat, co se jen dá! Malfurion potřebuje čas!“ odpověděl Krasus z Alexstraszina hřbetu.

„A dokáže vůbec něco?“

„Je součástí samotného Kalimdoru! Musí být schopen něco udělat! Je to naše největší šance! Věř tomu!“

Rhonin už nic neříkal, jen přikývl a poslal desítku démonů do pekla, které je čekalo místo posmrtného života.

* * *

Hluk venku, a dokonce i uvnitř se stal nesnesitelným. Královně Azshaře došla trpělivost. Oděna do nejlepších šatů, aby mohla poskytnout Sargerasovi ten neúchvatnější pohled, kráčela Světlo světél po chodbě následována démonickými strážemi. Noční elfové na stráži se nervózně postavili do pozoru, když procházela kolem nich.

„Vashj! Lady Vashj!“

Azshařina první komorná okamžitě přiběhla z druhé strany a rychle padla před vládkyní na zem. „Ano, má paní! Jsem zde, abych poslouchala!“

„Jsi zde, abys mi odpověděla na otázky, Vashj! Byla jsem ujištěna, že vše je v pořádku, ale všechno v paláci i kolem něj zní tak strašně chaoticky! Uráží to mé citlivé smysly! Chci, aby tu byl pořádek, je to jasné? Co si náš pán Sargeras pomyslí?“

Vashj zůstávala s tváří sklopenou k luxusní mramorové podlaze, na které byl do každé dlaždice vyryt stylizovaný profil královny Azshary. „Jsem jen vaší nejpokornější služebnicí, Světlo světel! Pokoušela jsem se zeptat lorda Mannorotha, jestli nemá nějaké zprávy, ale vyhnal mne s výhružkami, že mi serve maso z kostí!“

„Jak impertinentní!“ Azshara pohlédla k věži, kde pracovali Urození a démoni. „Podíváme se samy! Pojd’, Vashj!“

S vystrašenou společnicí v patách vyrazila královna vzhůru. To, že nejdříve nesvolala zbytek komorných, aby byl její vstup velkolepější, bylo známkou její nejvyšší nelibosti. Nyní jí stačila jen Vashj a osobní stráž.

U vchodu se jí pokusili zabránit ve vstupu dva pekelní strážci a dva pekelní psi. „Ustupte! Prikazuji vám to!“

Psi zavylí, evidentně touhou poslechnout, ale oba obludní válečníci vzdorovitě zavrtěli hlavami.

Azshara se obrátila na vlastní strážce. Usmála se na demony, kteří jí neustále doprovázeli, a rozkázala: „Odklid’te mi, prosím, tyhle dva z očí.“

Její strážní bez váhání vystoupili proti svým druhům. Byli už v přítomnosti královny tak dlouho, že se stali obětí jejích vnadů. Démoni blokující vchod byli mnohokrát přečísleni, a tak rychle padli, stejně jako psi. Během krátkého boje zahynul i jeden z královniných, ale co byl jeden strážný proti Azshařině přání?

Když jí odklidili mrtvá těla z cesty, královna opět vykročila. Vashj otevřela dveře a pak rychle proklouzla za královnou dovnitř.

V síni to hučelo jako v úle. Ztrhaní, zpocení čarodějové freneticky pracovali pod zlověstným Mannorothovým pohledem. Satyrové, Eredaři a pánové děsu se rovněž snažili pracovat na kouzlech, jejichž efekt se však zjevně projevoval kdesi za zdmi paláce.

Lhostejná k bezpochyby monumentálnímu vypětí čarodějů přešla Azshara přímo ke gigantickému démonovi. Mannoroth, který se sám silně potil, si nejprve její přítomnosti nevšiml, což bylo něco, co královna neodpouštěla.

„Můj pane Mannorothe,“ začala ledovým hlasem. „Jsem hluboce zklamána, že se před Sargerasovým příchodem objevují takové nedostatky v disciplíně...“

Prudce se k ní otočil a jeho ropuší tvář byla plná údivu nad její smělostí. „Ty titěrné stvoření, udělalo bys nejlépe, kdybys okamžitě odešlo! Má trpělivost je u konce! Měl bych ti utrhnout hlavu a vypít všechnu krev za to, že jsi mne v tak kritický okamžik vyrušila!“

Azshara nic neříkala, jen nevěřičně na démona hleděla. Mannoroth zasyčel a vystřelil k ní tlustou ruku. Jeho úmysl byl zřejmý. Už tuhle noční elfku nepotřeboval.

Ale přestože se dostal blízko, na samém konci zaváhal. Nebylo to proto, že by náhle dostal pocit, že by si Sargeras mohl přát, aby tohle stříbrovlasé stvoření nechal žít. Mannoroth jednoduše zjistil, že stojí proti síle, proti které by se snad mohl postavit jen lord Archimonde. Ať se snažil sebevíc, tak démon zjišťoval, že by bylo snazší uškrtit sama sebe než královnu.

Nakonec ruku stáhl, rozpolcen mezi náhlým nepříjemným pocitem z té, kterou velmi podcenil, a nebezpečím hrozícím portálu.

„Pro našeho pána Sargerase,“ prohlásila královna vznešeně, „ti tvůj výbuch hněvu odpouštím... protentokrát.“

Mannoroth se od ní rychle odvrátil, aby skryl rozhořčení. „Na tohle nemám čas! Portál musí být ochráněn...“

Neviděl, jak zvedla obočí. „Portál je v nebezpečí? Jak to?“

Démon zaskřípal zažloutlými zuby a zahřměl: „Zoufalý pokus posledních několika vzbuřenců! Všechno bude v pořádku... ale jen, když už mne nikdo nebude rušit!“

Azshara uraženě stiskla rty, ale tentokrát jeho slova dávala smysl. „Dobrá, lorde Mannorothe! Vráťím se do svých komnat... ale čekám, že tenhle incident ukončíte velmi rychle, aby Sargeras mohl konečně přijít za mnou. Tady jsme skončili, Vashj.“

Královna nočních elfů se vznešenou elegancí odešla ze síně. Mannoroth se ohlédl přes rameno, a i když mu rychle zmizela z očí, neztrácel se z jeho tváře nevěřičný výraz. Pak se vzpamatoval a rychle se vrátil ke svému úkolu. Rebelové budou rozdrceni a cesta pro pána

Legie zůstane otevřená. Už cítil, že se Sargerases blíží k bráně, která držela navzdory tomu, že ten druid a jeho společníci ukradli disk.

Brzy... velmi brzy...

* * *

Malfurion s Illidanem dál bojovali s démony v ruinách města. Zároveň dál sami sebe vkládali do disku. Illidan chtěl použít všechnu svou sílu, ale Malfurion ho naštěstí držel na uzdě. Tohle chtělo promyšlený postup, přestože každá vteřina byla stejně důležitá jako každé nadechnutí.

A pak... byli konečně připraveni udeřit.

Když však Malfurion začal tvořit poslední kouzlo, ucítil, jak se jeho myslí dotklo strašlivé zlo. Zlo, které však nebylo Sargerasem. V hlavě mu začaly šeptat hlasy a slibovaly mu vše. Mohl vládnout Kalimdoru, mít Tyrande za královnu a Plamennou legii jako armádu. Všichni by se klaněli jeho velikosti. Stačilo udělat v kouzlu malou změnu.

Druid hlasy potlačil, vědom si toho, po čem jejich majitelé skutečně touží. Dál pokračoval v tvorbě původního kouzla.

Jen aby náhle zjistil, že se Illidan pokouší udělat, co hlasy chtěly od Malfuriona. Tam, kde druid jejich svůdná slova zavrhl, stal se čaroděj jejich obětí.

Illidane! Malfurion vystřelil své myšlenky k bratrově takovým způsobem, jako by ho zasáhl fyzicky. Cítil, jak temná síla jeho bratra pustila. Illidan zalapal po dechu...

Už jsem to zase já, ujistilo ho dvojče v příštím okamžiku. Přestože mu Malfurion nedůvěřoval zcela, vrátil se k původnímu kouzlu. Už jim nezbývalo mnoho času. Byl zázrak, že pán démonů ještě neprošel skrz. Co hůř, Malfurion nepochyboval, že přestože Trojici dočasně odrazili, pokud portál zůstane otevřený, podaří se jí dostat na tento svět společně se Sargerasem. Malfurion si představil, co by se v takovém případě stalo s Kalimdorem, a seslal kouzlo. Ať již způsobí jakékoli škody, v porovnání s tím to bude jako lehký vánek.

Vzduch naplnilo mrtvolné ticho. Bylo to, jako by na světě neexistoval jediný zvuk. Vítr se utišil, a dokonce ani z bouří zmítané Studny nevyšlo jediné zahřmění

A pak... Studnou, Zin-Azshari a snad i celým Kalimdorem otřásl hlasitý zavytí. Za Malfurionem se zvedla strašlivá vichřice, ale Ysera ji rychle zvládla. Tenhle nový vítr se zvedl s prudkostí, která překonávala vše, s čím se druid zatím setkal. Ostatní draci, které vichřice zaskočila, nejprve ve vzduchu divoce zavířili a pak znovu užasle získali rovnováhu, jako by vítr zcela ustal.

To se však nedalo říci o strážcích záhuby a jim podobných. Okřídlení démoni se ve vichřici nekontrolovatelně zmítali, zcela neschopni s ní jakkoli bojovat. Někteří se za zvuku lámajících se kostí a praskajících lebek srazili, ale přestože takto zahynulo mnoho démonů, vítr byl tak silný, že jejich těla nespada dolů, nýbrž dál kroužila nad Studnou, jako by se pokoušela o nějaký morbidní tanec.

Vichřice zesílila desetinásobně, stonásobně, a přesto pro draky a jejich jezdce představovala jen lehký vánek. Ovšem ne tak pro jejich šílené nepřátele. Stovky strážců záhuby nyní vířily a vířily a vířily...

Aby byly nakonec neodvratně nasáty portálem. Ti, kterým ještě zbýval dech, kvíleli, vřeštěli a cenili zuby, ale bylo to jako plivnutí do moře. Obludní válečníci se nyní ze všech směrů nezadržitelně řítily k bráně, za kterou čekali jejich bratři na příležitost projít na tento svět.

„Funguje to!“ vykřikl Illidan s vítězoslavným smíchem. „Funguje to!“

Ale Malfurion nepolevoval, neboť cítil, že proti kouzlu začíná působit nějaký odpor. Jestli to byla práce pána Legie nebo Trojice, to v tuto chvíli nedokázal říci. Druid věděl jen, že jestli zeslábně, vše, co až do této chvíle dokázali, bude ztraceno a svět s tím.

Nadpřirozený vítr dál sílil a vysával démony z oblohy do víru uprostřed Studny. Během několika sekund bylo nebe očištěno od špíny démonů, a přesto vichřice neustávala.

Malfurion, ještě stále přítomen na dvou místech zároveň, nyní s úžasem sledoval, jak horda deroucí se k místu, kde spolu s dvojčetem a Tyrande stáli, náhle zpanikařila a zpomalila. Obrovití pekelní strážci a jejich obludní psi se chytali zničené země. Vražedný pekelník udělal ke trojici ještě dva kroky a pak ani on nemohl dál.

První z pekelných psů vylétl se žalostným zakňučením do vzduchu a zmizel nad Studnou.

Okamžitě ho následoval další pekelný pes a několik obludných válečníků. Jako by se protrhla hráz, začali najednou démoni po desítkách odlétat k nebi v podobě jakéhosi bizarního obráceného deště. Nezadržitelně letěli nad temné vody a Malfurion si všiml, že se v letu stávali vláčnějšími, jako by se jejich těla rozpouštěla.

Nočního elfa se zmocnila závrať a málem ztratil kontrolu nad kouzlem. Obraz Zin-Azshari zmizel. Malfurion se rychle podíval vedle sebe a spatřil, že Illidan už tam není. Stále ještě cítil spojení, které s bratrem navázal, nyní však bylo daleko slabší.

Druid udržel koncentraci. Cítil, jak jím plynou přírodní síly světa. Stromy, tráva, kameny, zvířata... všichni obětovali část sebe, aby mu poskytli sílu, kterou potřeboval. Malfurion vzdáleně chápal, že to, co nyní udělal, daleko přesahovalo vše, co ho Cenarius naučil, i vše, co zatím dokázal. Illidanova magie byla i nadále spojena s jeho a i ona přidávala potřebnou sílu.

Náhle vykřikl, když se mu do mysli zabodly tisíce jehel. Tentokrát nemohlo být pochyb, že jde o Sargerassův útok. Naplnila ho přítomnost pána démonů, která se pokoušela pohltnout druida zevnitř.

Malfurion napjal všechny síly a něco málo z té bolesti potlačil. Kalimdor mu i nadále dodával sílu, dával mu vše, co mohl. Vkládal do Malfuriona veškeré naděje na svou budoucnost, celý svůj osud. On byl nyní jeho strážcem, více než Cenarius, Malorne nebo draci. Bylo to jen na něm.

Byl sám... proti Plamenné legii a Trojici.

* * *

„Dělejte, psi!“ řval Mannoroth na čaroděje i demony. „Víc!“

Jeden z Urozených na chvíli zavrával. Stejně jako ostatní byl téměř kost a kůže. Kdysi extravagantní roucho na něm nyní viselo jako pestrobarevný pohřební rubáš. Zakašlal a pak si nad sebou všiml groteskního stínu.

„Můj pane Mannorothe! Prosím, potřebuji jen...“

Démon ho jednou rukou uchopil za hlavu a rozmáčkl lebku i její obsah na krvavou kaši. Mannoroth zamával bezvládným tělem nočním elfům a černokněžníkům před očima.

„Dělejte!“

Navzdory zuboženému stavu čarodějové okamžitě zdvojnásobili úsilí. Ani pak však Mannoroth nebyl spokojen. Odhodil znetvořené zbytky těla a přešel k obrazci. Bude muset znovu připojit své síly, jestli chtějí uspět.

Když však odstrčil ty, kdo mu stáli v cestě, zasáhl ho zvláštní pocit přemístění. Mannorothovy pohyby byly najednou pomalé, a když pohlédl na jednoho z Eredarů, spatřil, že s černokněžníkem se děje totéž. Zdálo se, že noční elfové nebyli zasaženi tak silně, ale i oni se pohybovali stále pomaleji.

„Co... se... děje?“ dožadoval se odpovědi, ale na nikoho konkrétního se neobrátil.

Mannoroth udeřil těžkým ocasem do země a pokusil se vrátit ke kouzlu, když však zvedl stále ještě krví potřísněné ruce, vytřeštil oči. Jeho šupinatá pokožka byla nyní průsvitná. Démon viděl vlastní šlachy i kosti a nezdálo se, že by byly stejně pevné jako dřív.

„Nemožné!“ zahřměl okřídlený obr. „Nemožné!“

Stěna věže, která byla obrácená ke Studně věčnosti, se zhroutila směrem ven.

Démony uchopila nějaká strašlivá síla. Ti, kdo stáli nejbližší rozeklanému otvoru, téměř okamžitě následovali obrovské kusy kamene dolů do temných vod a rychle zmizeli z dohledu.

Válečníci v těžké zbroji vylétli do vzduchu jako pířka. Obrazec se zhroutil. Navzdory strachu z Mannorotha prchali noční elfové před zjevnou katastrofou. Eredaři, kteří už rovněž dosáhli maxima svých schopností, čaroděje následovali, ovšem vzápětí byli smeteni stejným strašlivým větrem, který prve odnesl i pekelné strážce. Černokněžníci s divokým kvílením zmizeli dírou ve zdi.

Nakonec zbyl jen Mannoroth. Jeho neuvěřitelná síla a váha sehrály roli a okřídlený démon se zatím proti hladové vichřici držel. Mannorothovy zvířecí oči byly upřeny na rozpadající se

obrazec. Vyrazil k jeho středu. Zbýval v něm dostatek magie, aby dokázal, když ji přidá ke svým silám, vytvořit ochranný štít, za kterým by tento útok mohl přežít.

Každý krok trval neuvěřitelně dlouho, ale Mannoroth se stále pohyboval vpřed. Jedna jako kmen stromu silná končetina už byla v obrazci, pak druhá. Zběsile mával křídly, čímž získával další potřebné centimetry. Vstoupil do obrazce i třetí nohou... a pak, s triumfálním úsměvem, k ní přidal i čtvrtou.

Spárům podobné ruce zvedl vysoko nad hlavu a vyvolal všechnu magii z obrazce kolem sebe. Toto gesto bylo téměř neproveditelné, ale gigantickému démonovi se přesto podařilo je udělat.

Kolem něj se vytvořil jakýsi chrám ze zelených plamenů. Vítr ho už dál nevysával ven. Mannoroth se obrátil ke zhroutené stěně a temně se zasmál. Nižší demony snad tenhle vítr mohl zničit, ale on byl Mannoroth! Mannoroth Stahovač z kůže! Mannoroth Ničitel! Jeden ze Sargerasových vyvolených...

Plameny štítu se stočily k rozpadlé stěně... a démon se mohl jen zklamaně dívat, jak je jeho ochrana vysávána ven.

Když se sám pokoušel obrátit ke stěně, vítr se ho zmocnil. Mannoroth pohybuje se pozpátku jen neslyšně otevřel ústa, zatímco byl snadno zvednut do vzduchu. Pak démon zařval vztekem, když narazil do zbytků kamenné zdi a poslal dolů další obrovské kvádry.

Podařilo se mu zachytit a na krátký okamžik ho naplnila nová naděje. Ale ani jeho silné prsty a drápy nedokázaly unést takovou váhu. Drápy zaskřípaly po kameni a i on byl nakonec unášen vichřicí daleko od věže.

Řvoucí Mannoroth letěl nad temné vody Studny věčnosti.

20.

Po tváři Jaroda Shadowsonga stékala krev. Levou ruku měl zlomenou, tím si byl jistý. Už méně si byl jistý tím, zda nebyly strašlivými údery, které na několika místech udělaly důlky do jeho kyrsu, poškozeny některé ze životně důležitých orgánů. Poněkud těžce se mu dýchalo, ale prozatím alespoň dokázal stát... víceméně.

S námahou zvedl meč a znovu se postavil svému protivníkovi.

Archimonde nevypadal navenek nijak zasažen. Jarod na těle strašlivého démona nezanechal žádnou stopu. Ve skutečnosti se Archimonda ani jednou nedotkl, tedy až na místa, kterými mu démon uštědřoval jednu krutou ránu za druhou.

Ještě horší bylo, že Jarod velmi dobře chápal, že si s ním obrovitý démon jen hraje. Archimonde mohl tohoto drobného protivníka zabít už tucetkrát, ale netvor si sadisticky vychutnával, že mohl nočního elfa brutálně mlátit až do bezvědomí. I tak však Jarod věděl, že nebude dlouho trvat, než mu Archimonde zasadí poslední ránu. Více už toho stejně zuboženému vojákovi udělat nemohl.

A přesto velela jakási vnitřní síla Jarodovi znovu vstát a přijmout další mučení.

Byli v této části bojiště sami, přestože z dálky sledovali představení zástupci obou stran. Samozřejmě že démoni při pohledu na to, jak jejich velitel nočního elfa drtí, morbidně jásali a nepřetržitě Archimonda hlasitě povzbuzovali. Jarodovi muži bezpochyby viděli, jak směšný bývalý kapitán stráže ve skutečnosti je. Zřejmě i uvažovali, jak v něm kdysi mohli vidět svou naději.

Zvedl se prudký vítr a zvířil prach. Jarod přimhouřil oči, aby ho neoslepil. Archimonde, který se k němu opět blížil, zpomalil, ale jeho výraz zůstal kamenný. Jarod si říkal, že temný obr zřejmě právě uvažuje, jak nejlépe svou oběť dorazit.

Ale jestli měl noční elf zemřít, rozhodl se, že bude alespoň předstírat, že bojuje dál. Obouručně uchopil meč, pevně ho sevřel, zařval a zaútočil.

Uprostřed oblaku prachu se démon nad jeho opovázlivostí poušmál. Když se však Jarod přiblížil, úsměv z Archimondovy tváře k překvapení zoufalého důstojníka zmizel. Archimonde ztuhl.

Mocný vítr Jaroda hodil přímo na démona. Noční elf stiskl zuby a zamířil protivníkovi na žaludek. Bylo to jediné místo, na které dosáhl a kde mohl - jen mohl - jeho chabý meč

proniknout do démonova těla. Kdyby tak dokázal Archimonda alespoň zranit, než ho obr rozdrťí...

Jarodovy oči se zalily slzami smíšenými s prachem, což způsobilo, že démon vypadal téměř jako přízrak. Archimonde k němu vztáhl ruku a noční elf se připravil na nějaké zákeřné kouzlo, které mu zřejmě rozpustí všechno maso na těle.

Žádné takové kouzlo však nepřišlo. Místo toho se Archimonde poněkud příkrčil a o krok ustoupil. Tělo měl nyní zcela nechráněné.

Jarod bodl, počítal ale s tím, že to k ničemu nebude. Nepochyboval, že se buď jeho meč zlomí o Archimondovu tvrdou kůži, nebo že zcela mine.

Ale neminul a k jeho ještě většímu úžasu se meč zabodl hluboko do obrova břicha. Neucítil však žádný odpor, téměř jako by byl Archimonde skutečně jen duch. Jarod na meč zatlačil a celou dobu čekal na vlastní smrt.

Místo ní ovšem Archimonde odlétl dozadu, jako by ho něco prudce udeřilo. Nepřistál na zemi, jak by se dalo čekat, ale zůstal ve vzduchu. S rukama a nohama roztaženými se velitel démonů vznesl výš a teprve pak si Jarod uvědomil, že Archimonda se zmocnil vítr.

Zatímco Archimonde stoupal stále výš k nebi, z jeho výrazu zmizela veškerá vyrovnanost. Tvář se mu zkroutila do groteskního šklebu, která byla pro tvora tak zlého, jako byl on, daleko příhodnější. Démon vydal zuřivý výkřik... a pak zmizel z dohledu daleko za horizontem.

Ještě dříve, než si stačil unavený důstojník uvědomit, že neuvěřitelný souboj přežil, spatřil, že vítr nyní zaútočil na celou Legii. Démoni se ze všech sil snažili udržet pozice, ale byli jednoduše zvednuti do vzduchu stejně jako prach a zmateně poletovali kolem. Obludní psi, kteří skočili vpřed, se místo toho chvíli kutáleli po zemi zpátky, pak se vznesli do vzduchu, ještě jednou se odrazili od země a odlétli za Archimondem. Pekelní strážci byli jeden po druhém odnášeni z bojových řad, a přestože mnozí z nich stáli přímo proti obráncům, žádného z nočních elfů, taurů nebo jiných stvoření Kalimdoru jejich osud nestihl.

Pekelníci padající z nebe náhle ve vzduchu zavířili a i jejich let nabral stejný směr jako u jejich ztraceného velitele. Jeden už byl dokonce pár centimetrů nad zemí, když byl odfouknut pryč.

Ani draků se tohle šílené řádění živlů záhadně téměř nedotýkalo. Udělali několik menších manévrů, rychle získali rovnováhu a moudře se stáhli na zem. Odtamtud sledovali probíhající pád Legie.

Obloha byla plná prskajících a ječících démonů, kteří se marně snažili dostat zpět na zem. Pod nimi s otevřenými ústy a se skloněnými zbraněmi obránci užasle sledovali, jak je nebezpečí hrozící jejich zemi jednoduše odnášeno pryč. Dokonce i těla démonů, kteří byli zabiti dávno předtím, se přidala ke svým zatím živým druhům ve vzduchu a jen přidala celému představení na morbidnosti.

„Zázrak!“ vykřikl někdo za Jarodem. Ten se otočil a zjistil, že se začínají vracet někteří z těch, které předtím Archimonde odhodil. Mnozí dál sledovali oblohu, ale velký počet jiných hleděl na Jaroda, jako by on měl být odpovědný za tenhle náhlý a šokující zvrát.

Armáda démonů byla řada za řadou stržena z povrchu Kalimdoru, až se před obránci rozkládala jen zpustošená zem. Nezůstal jediný démon. Ve skutečnosti nezůstal ani kus některého z démonů.

Mnoho nočních elfů padlo úlevou na kolena. Navzdory tomu, co se stalo, měl Jarod nepříjemný pocit, že válka ještě není zcela u konce. Nemohlo to být tak snadné...

„Vstávejte, všichni!“ zařval. Zdravou rukou chytil vyjeveného herolda a přikázal mu: „Zatrubte na rohy! Chci tady mít zase pořádek! Musíme se připravit k pochodu!“

Přistoupila k němu kněžka Elune a prohlížela mu paži. Mezitím si Jarod snažil uspořádat myšlenky.

„Budeme je pronásledovat?“ volal nějaký šlechtic, který na Jarodův vkus vypadal až příliš dychtivě.

„Ne!“ odsekl velitel, aniž bral zřetel na rozdíl v původu obou. „Počkáme na názor čaroděje Krasa nebo někoho z jeho družiny! Teprve pak vyrazíme... a ať již to bude útok na Zin-Azshari nebo běh o život, budeme muset být stejně rychlí jako tenhle vítr!“

Když poslechli, Jarod, který si dovolil zdržet se jen natolik, aby ho kněžka mohla ošetřit, znovu pohlédl směrem, kterým odlétli démoni, ke hlavnímu městu a ke Studni. Nemohlo to skončit takhle snadno...

* * *

Po celém Kalimdoru byli démoni Plamenné legie zvedáni ze země a bezmocně unášeni ke Studně věčnosti. Jejich odpor byl proti síle větru zbytečný a Krasus s ostatními nyní sledovali, jak se shlukují nad temnými vodami jako gigantický roj včel, než budou nakonec nasáti do víru.

„Takže konec? Skončilo to?“ zvolal Rhonin.

„Možná ano... a možná ne!“ Pak se Krasus obrátil k Alexstrasze a zavolal: „K Malfurionovi!“

Přikývla a zahrnula k druidovi a Yseře. Rhonin a rudý samec letěli hned za nimi.

Malfurion na zeleném drakovi kroužil nad vírem a noční elf se koupal ve zlaté záři Duše démona. Jeho obvykle temně zelená kůže vypadala téměř stejně bledá jako Krasova. Vyděšeně na vytáhlého čaroděje pohlédl.

„Pořád se ještě snaží projít!“ Druidova tvář zestárla. Nyní na ní byly vrásky a oči poněkud zapadly. „Nevím, jestli ho mé kouzlo zadrží!“

Krasus se podíval dolů a díky velmi citlivým smyslům viděl hluboko do hlubin Studny.

Hluboko do portálu...

A tak spatřil Sargerase, pána Legie.

Titán byl od hlavy po paty chráněn rozžhavenou zbrojí. Jeho černá zloba byla tak silná, že čaroděje jen při pohledu na něj pálily oči. Krasus překonal bolest a odvážil se pohlédnout do tváře zla, do obludné zvrácené dokonalosti. Kdysi to bývala krásná, nádherná bytost — bytost náležící k rase, o které Krasus věděl, že vytvořila tento svět. Nyní byla všechna krása poskvrněna. Maso patřilo tělu mrtvému a oči byly jen ohnivá prázdnota naprostého chaosu. Místo zubů měl Sargeras tesáky. Za tělem se mu svíjel dlouhý tlustý ocas, na konci rozeklaný. Ruce mu končily vražednými zahnutým drápy a v jedné z nich třímal obludný meč zlomený v půli, ovšem s ostřím stále ještě schopným způsobit mnoho chaosu.

Krasus zalapal po dechu, vyděšen tím, co spatřil pak. Na konci strašlivé zbraně viselo nabodnuté malé zelené tělo.

Brox.

Ve všem tom vzrušení čaroděj na orka téměř zapomněl. Nyní Krasus pochopil, kde jeho družina vzala drahocenné — velmi drahocenné — vteřiny. Ork se obětoval, aby Legii zdržel.

Sargeras stál v bráně. Navzdory strašlivým silám, které vtahovaly hordu zpět do její říše, postupoval pán Legie stále dál. Pomalu se takhle jistě dostane až k portálu...

Ale když se Sargeras přiblížil, všiml si Krasus čehosi šokujícího. Pán démonů byl zraněný, přestože drobně. Na pravé noze měl malou sečnou ránu, způsobenou podle Krasových zkušených očí zřejmě sekerou.

Broxovou sekerou. Jakkoli se to zdálo nemožné, magická zbraň Sargerase sekla. Ne dost, aby mu způsobila nějaké skutečné zranění, ale jen skutečnost, že rána existovala, představovala jedinečnou příležitost.

„Rhonine! Alexstraszo! Musíme společně! Malfurione! Buď připravený! Dostaneš šanci zničit portál, ale jen na chvíli!“

Ostatní jeho příkazy poslechli. Krasus cítil, že mu jeho královna i bývalý chránělec dovolili nakládat s jejich mocí. I rudý samec přidal svou sílu a nakonec také Ysera. To znamenalo, že Malfurion nyní nebyl chráněn, ale jestli tenhle poslední pokus nevyjde, nikdo neměl šanci přežít.

S očima zářícíma mocí soustředil Krasus spojené magické síly všech na bránu. Čaroděj při tomto zoufalém útoku spoléhal na to, že pán démonů musí být maximálně soustředěný.

V porovnání se Sargerasem byli Archimonde i Mannoroth jen blechy. Ani moc sta draků by proti němu nic neznamenala. Kdyby chtěl Krasus udeřit na Sargerase přímo, buď s cílem zasáhnout jej do hrudi, nebo do hlavy, byl by výsledek směšný, alespoň pro samotného pána démonů. To, že se Broxovi podařila jedna zázračná rána, svědčilo o ohromné moci, kterou do jeho zbraně vložili druid se svým shan'do.

Ne, místo toho nasměroval čaroděj vše, co dostal k dispozici od ostatních, na ono malé, nepatrné zranění, které způsobila Broxova sekera — v podstatě součást Kalimdoru jako takového.

A pak se to stalo. Krasus cítil, jak Sargerasovo soustředění na chvíli ochablo. Nikoli kvůli bolesti — to by toho chtěl příliš — ale jednoduše z čistého překvapení.

Což bylo přesně to, co Krasus chtěl. „Teď, Malfurione!“

Malfurion pevně sevřel Duši démona a zaútočil na portál. Krasus spoléhal na domněnku, že magií způsobená rána bude zkrátka natolik citlivá, že upoutají Sargerasovu pozornost, když na ni udeří znovu. Všechna jejich spojená moc dokázala vyvolat v pánu démonů jemné podráždění, ke kterému instinktivně na chvíli upřel pozornost, jež jinak patřila bráně.

Ústí víru se zachvělo a pak ztratilo celistvost. Z jeho hlubin přišel výbuch energie.

Portál se začal hroutit.

Plamenné hranice kolem něj se postupně rozpadly. Sargeras se je pokusil obnovit, ale to už bylo nad jeho síly. Jedna jediná sekunda ukradla pánovi démonů cenné vítězství.

A pak se stalo cosi, co by Krasa ani ve snu nenapadlo, že by bylo možné. Sargeras, který stále nebyl ochoten uvěřit své porážce, vstoupil do hroutícího se portálu a pokusil se jím projít, a zároveň ho tak opravit. Jeho záměr nakonec dílo dokonal. Když portál vybuchl do sebe, ocitl se pán Legie v pasti. Nedokázal projít, ani se vrátit. Titán odhodil meč a začal bušit na bránu pěstmi, ovšem bez výsledku. Průchod mezi světy se prudce smršťoval, až se na něj nakonec zhroutil. Sargeras zařval a jeho hlas doprovázel konec všeho.

Mě neporazíte! Nikdy!

Avšak brána se stále smršťovala a zdálo se, že se Sargeras smršťuje s ní. Ze všech sil se snažil udržet cestu otevřenou a vnitřek brány plál jeho titánským úsilím.

A pak, zatímco pán démonů stále řval vztekem a bušil do stěn... portál zmizel.

Sargeras zmizel.

„Je konec!“ vydechl Malfurion. „Je...“

Avšak zarazil se v půli věty, neboť navzdory skutečnosti, že brána zmizela, ohromný vír uprostřed Studny se dál šíleně točil. Co hůř, zdálo se, že roste a nafukuje se. Druidovi přímo před očima začaly jeho okraje ukusovat z břehů Zin-Azshari.

Noční elf pohlédl na Krasa. „Co se děje?“

Krasus místo odpovědi mávl rukou. „Musíme pryč! Musíme dostat všechny co možná nejdál od Studny!“

Alexstrasza i ostatní se rychle obrátili a zamířili nad pevninu. V černých vodách i nad nimi praskala surová energie. Celé Zin-Azshari se třásl, a zatímco nad ním draci uháněli do bezpečí, zahlédl čaroděj za jeho hranicemi ohromné praskliny.

„Začalo to...“ zašeptal Krasus sám pro sebe. „Stvořitelé, ochraňujte nás... začalo to a my to nejsme schopni nijak zastavit...“

Na družinu zaútočila nová bouře a rozfoukala draky od sebe, navzdory veškeré jejich síle. Okřídlení obři se však i s touto bouří nakonec vyrovnali a znovu se slétli dohromady... až na jednoho.

Scházela Ysera — a tím pádem i Malfurion a disk.

Krasus rychle přelétl oblohu pohledem, ale po Aspektovi ani stopy. Teprve až když obrátil pohled k zemi, spatřil vytáhlý čaroděj, kam oba zmizeli.

Letěli zpět ke Studně věčnosti.

„Ne!“ Ani Ysera nechápala, jaký osud stihne vše kolem. Co hůř, nebylo možné odhadnout, co by se stalo s časovou linií, kdyby byla Duše démona ztracena v hlubinách Studny, místo aby byla odnesena pryč. „Musíme se vrátit! Musíme za nimi!“

Alexstrasza neváhala a okamžitě slétla dolů. Rhoninův rudý samec a bronzoví bez jezdců je chtěli následovat, ale Krasus je mávnutím ruky zahnal. Čaroděj se soustředil a podařilo se mu vstoupit do Rhoninových myšlenek i přes myriády rušivých magických sil.

Musíte se vrátit k armádě! Musíte varovat Jaroda, že musí okamžitě utéct od Studny až k Mount Hyjalu!

Dál nemusel nic vysvětlovat, neboť ze všech přítomných člověk nejlépe chápal, o co jde. Rhonin jako dítě budoucnosti věděl, co má přijít, stejně dobře jako jeho bývalý mentor.

Čaroděj se sklonil k drakovi, cosi mu řekl a v příští vteřině se už rudý otáčel. Bronzoví zaváhali, ale pak následovali rudého s Rhoninem.

Zatímco Alexstrasza pronásledovala Ysera, prohlížel si Krasus krajinu pod nimi. Blízko toho, co bývalo městskými branami, zela propast široká jako rozptýl křídel jeho královny. Některé budovy, které zůstaly stát navzdory prvnímu řádění démonů, se nyní zběsile třásly a několik se jich zhroutilo právě v okamžiku, kdy nad nimi přelétali.

Je to nevyhnutelné... Dračí mág hleděl dopředu a pokusil se zahlédnout Yseru s druidem. Kalimdor čeká rozdělení...

* * *

Lustr se roztránil o mramorovou podlahu a tisíce kusů broušeného křišťálu, které jej tvořily, se rozlétly na všechny strany. Několik jich vylétlo do vzduchu v podobě ostrých střel. Jedna z Azshařiných komorných padla k zemi, když jí nádherně zářící úlomek prolétl čelem.

Královna sevřela polštář a znechuceně pohlédla na krvácející tělo. Měla dost starostí i bez toho, aby bylo její okolí takto znečištěno. Ovšem zcela zjevně neměl nikdo v úmyslu tělo odklidit. Ostatní, dokonce i Vashj, jen v panice pobíhaly sem a tam, zatímco se stěny třásly a podlaha praskala.

Vashj zjevně zapomněla na zákon, který zakazoval dotknout se královniny osoby, a chytila Azsharu za paži. „Světlo světél! Musíme uprchnout z paláce! Něco se strašlivě pokazilo! Nezůstal tu žádný z velkých válečníků a čarodějové opustili věž! Jednoho jsem zastavila a on tvrdil, že lorda Mannorotha strašlivý vítr odnesl nad Studnu!“

Azshara si už absence válečníků Plamenné legie všimla, neboť její osobní stráž se jí přímo před očima zvedla do vzduchu a prolétla stěnou síně ven. Ale navzdory této ohromující podívané královna odmítala uvěřit, že by se Sargerase nakonec neobjevil, a měla v úmyslu být připravena, až k té velkolepé události dojde.

Vashj jí stále tahala za ruku. Azshařina nekonečná trpělivost měla své hranice. Náhle první komornou prudce udeřila.

Ostatní ženy na místě ztuhly a zcela zapomněly na skutečnost, že se stěny kolem nich mohou zřítit. Čekaly, že jejich paní na místě Vashj popraví.

Místo toho však Azshara královským hlasem rozkázala: „Všechny si pamatujte, kde je vaše místo! Očekávám, že budete poslouchat příkazy, které vám dám! Budeme se dál připravovat na příchod lorda Sargerase...“

Aby zdůraznila svá slova, přešla k jednomu z trúnů. První otřes jej převrátil, ale Vashj ho rychle postavila a otřela od prachu cípem šatů.

Azshara kývnutím poděkovala a sedla si. Komorné okamžitě zaujaly svá místa a Vashj nalila královně pohár vína, přičemž se jí jako zázrakem podařilo i přes neustálé otřesy nic nerozlít.

„Děkuji ti, lady Vashj,“ řekla velkomyslně královna nočních elfů. Upila a uvelebila se do polohy, ve které se zračilo očekávání. Nehledě na to, jak dlouho ještě bude Sargerasovi trvat, než přijde, bude na něj připravená. Přijde k ní a bude omráčen její dokonalostí, jako všichni.

Koneckonců, byla přece Azshara.

* * *

Když Ysera dorazila nad pobřeží, Malfurion s Duší démona přitisknutou k hrudi s hrůzou hleděl na velkolepé hlavní město nočních elfů. Byl nyní v naprostém souladu s přírodními silami Kalimdoru a okamžitě rozpoznal neodvratnou katastrofu. Rozpoznal ji a uvědomil si, že musí jednat rychle.

„Můj bratr a Tyrande! Ještě pořád jsou v Zin-Azshari! Prosím! Nemohu je tam nechat!“

„Víš, kde jsou?“

„Vím!“

Ohromný zelený drak přikývl. „Veď mě, ale rychle!“

Otočili se, aniž by nějak varovali ostatní. Malfurion pohlédl k pobřeží. Ysera letěla tak rychle, že se museli vrátit zpět, ale pak druid ucítil, že už jsou od dvou jeho nejbližších jen kousek.

Tam! Tyrande na něj mávala a pohled na ni byl tak úžasný, že Malfurion málem zapomněl, že je tu i pro své dvojče. Teprve když si vzpomněl, uvědomil si druid, že Illidana nikde nevidí.

Ysera přistála. Jako vždy hleděl Aspekt zavřenýma očima, ale nyní už Malfurion chápal, že takhle vidí daleko lépe než většina tvorů.

Seskočil. Tyrande se mu vrhla kolem krku tak prudce, že na chvíli nedokázal myslet na nic jiného než na její objetí. Oba se neochotně oddělili, teprve když si drak odkašlal.

„Malfurione...“ začala kněžka.

Přitiskl jí prst na rty. „Psst, Tyrande, kde je Illidan?“

Na okamžik téměř vytřeštila oči. „U břehu.“

Druid zaklel a proběhl kolem ní. Illidan jistě věděl, že se země kolem něj propadá. Jak mohl být tak šílený?

Když Malfurion probíhal kolem zbořené věže, téměř do dvojčete vrazil. Illidan nějak dokázal na svého bratra upřeně hledět i zavázanými prázdnými očními důlky.

„Bratře... správně načasovaný návrat...“

„Illidane! Studna se vymkla kontrole...“

Čaroděj přikývl. „Jo! Byla rozvířena a zvrácena příliš mnoha kouzly! Trápení, které jsme jí způsobili... tedy hlavně ty... Duší démona, na ni bylo příliš! Stejně kouzlo, které poslalo Plamennou legii zpátky do její prokleté říše, nyní působí i na Studnu! Pohlcuje sama sebe a bere s sebou vše kolem!“ Obrátil se zpět k temné vodní mase. „Je to fascinující, že?“

„Ne, jestli nás to vezme taky! Proč jste neutekli?“

Illidan si promnul ruku. Teprve nyní Malfurion spatřil, že ji obklopuje jemná záře. Taky si všiml, že je vlhká.

„Co jsi tou rukou dělal ve vodě, Illidane?“

V tu chvíli je silný otřes oba srazil na kolena. Illidan vykřikl: „Jestli máš způsob, jak se odtud dostat, asi bychom ho měli využít! Pokusil jsem se Tyrande i sebe poslat pryč magicky, ale Studna je příliš rozbouřená!“

„Tudy!“ Malfurion uchopil bratra za paži a táhl ho ke drakovi a Tyrande. Ta už seděla Yseře na hřbetě. Pomohla nahoru Illidanovi a pak i Malfurionovi.

V tu chvíli nad nimi zakroužil ohromný tvor. Druid podvědomě čekal nějakou démonickou zrůdu, ale pak spatřil, že to není nikdo jiný než Alexstrasza s Krasem.

„Duše démona!“ volal čaroděj. „Máš ji ještě?“

Noční elf si poklepal na jeden z váčků u pasu. Ukryl tam disk těsně předtím, než Ysera přistála.

Krasus s úlevou přikývl. „Tak rychle! Musíme letět rychle a daleko! Ani ve vzduchu to nebude bezpečné!“

Malfurion si už byl vědom toho, že čaroděj ví daleko víc, než je ochoten přiznat, a pevně se chytil. Ysera se zvedla ze sutin právě v okamžiku, kdy se jí pod tlapami vytvořila další prasklina.

„Zin-Azshari mizí...“ vykřikl vytáhlý čaroděj, „a to je teprve začátek!“

Oba draci máchali křídly ze všech sil, ale pohybovali se, jako by prolétali asfaltem. Malfurion se otočil a spatřil, že obloha nad Studnou už neexistuje. Vše pohltit ohromný trychtýřovitý mrak. Zdálo se, že Illidan mluvil pravdu. Studna věčností byla až příliš rozervána mezi kouzlem démonů, Starých bohů a snahou obránců.

Copak se svými přáteli zachránili svět, jen aby byl nakonec zničen?

Pak druidem otřásl cosi, co nejprve považoval za hrom. Přitiskl si dlaně na uši a čekal, až to přejde.

„Podívejte!“ vykřikla Tyrande, jejíž rty byly tak blízko, že ji slyšel. „Město!“

Dívali se... dívali se, jak se země za Zin-Azshari rozevřela. Otevřel se tam kaňon kilometry hluboký. Celé hlavní město se doslova začalo sesouvat ke Studni.

„Táhne... nás... to... čím... dál... víc!“ zařvala Ysera.

Studna do své tlamy nasávala vše kolem sebe a doslova Kalimdor požírala. Zin-Azshari nyní plulo v černých vodách a tvořilo bublající ostrov připomínající vrak lodi. Ironií bylo, že

palác stále stál téměř nedotčen, i když věž, kam se Urození přesunuli po zkáze dřívější svatyně, se povážlivě nakláněla.

Když se město přiblížilo k jícnu víru, začaly kolem něj sršet zlověstné blesky. Na rozdíl od většiny toho, co Studna z Kalimdoru vyrvala, mířilo Zin-Azshari přímo do středu. Malfurion cítil, jak Tyrande zesílila stisk na jeho paži, až ho to téměř bolelo.

„Už jde...“ zašeptala. „Už je tam...“

* * *

Komorné kolem Azshary ječely. Vashj se jí držela za nohu. Královna měla v ruce prázdný pohár a stále odmítala přijmout pravdu o tom, co se dělo s jejím palácem. Ona byla Azshara, Světlo světél, svrchovaný vládce celého národa! Tohle nedovolila!

Sargerass už nepřijde. To Azshara pochopila, přestože svým věrným to zatím neřekla. Ničemu by nepomohlo, kdyby přiznala, že se mýlila. Celý tenhle povyk mu nějak musel zabránit, aby přišel do Kalimdoru... aby přišel za ní.

Hřmění zesílilo. Palác zahalila temnota, ve které ani noční elfové náhle neviděli. Jediné světlo vycházelo z rozbouraných vod Studny. Do paláce se začala řinout černá voda a smetla dvě z komorných. Jejich křik rychle utonul společně s nimi.

Já jsem Azshara! trvala tiše na svém a navenek si zachovávala kamennou tvář. V duchu však kolem sebe i kolem ostatních královna vytvořila štít. Mé touhy jsou prvořadě!

Její moc dokázala vodu zadržet, ale udržet štít bylo po chvíli velmi obtížné. Azshara svraštěla obočí a na čele se jí objevily kapky potu — prvního potu v životě.

Pak z temnoty začaly šeptat hlasy, hlasy, které ji volaly a slibovaly únik.

Existuje způsob... existuje způsob... staneš se větší, než jsi kdy byla... větší, než jsi kdy byla... můžeme pomoci... můžeme pomoci...

Královna nebyla hloupá. Věděla, že její štít už dlouho nevydrží. Pak si ji i její věrné Studna vezme a svět ztratí bohatství, které v ní měl.

Stříbrně oděná noční elfka přikývla.

„Ungh!“ Pohár jí vypadl z ruky. Její tělo se roztřáslu bolestí. Cítila, jak se jí kroutí končetiny. Páteř se jí roztékla, jako by se náhle roztavila ohromným žářem...

Budeš větší, než jsi kdy byla... slibovaly hlasy. A až ten čas nadejde, budeš nám sloužit... za to, co ti darujeme...

Poslední zbytky štítového kouzla zmizely. Azsharu zaplavila voda a ona vykřikla. Někde v pozadí toho všeho slyšela další výkřiky... své komorné, strážce i zbytek Urozených, kteří zůstali.

Studna jí naplnila plíce...

Ale... ona se neutopila.

* * *

I Krasus sledoval, jak je ohromné město, ztělesnění civilizace nočních elfů, nasáváno do hrdla víru. Zachvěl se, nejen při pohledu na tu zkázu, ale i vzpomínkou na budoucnost. Dračí mág doufal, že spatří, jak je Zin-Azshari ještě před tím, než se potopí, rozerváno, ale tato část historie se nezměnila. Město se potopí do hlubin... a za několik staletí se v něm začne rodit nová hrůza.

S tím však nyní nemohl nic dělat. Krasus odvrátil pohled od Studny, odvrátil pohled od zkázy, jež se rychle šířila na všechny strany. Z Kalimdoru se trhaly obrovské kusy a padaly do Studny a nic nenasvědčovalo tomu, že by tohle ničení ustalo. Už zmizelo několik kilometrů země za Zin-Azshari. Jediná pozitivní věc na tom byla, že Plamenná legie už dávno zničila všechn život, který by tam jinak byl. Zatím padaly za oběť víru jen spálená zem a kosti mrtvých... ale Krasus si říkal, že jestli katastrofa brzy nezpomalí, možná nezbude nic.

Ale musí! přesvědčoval sám sebe. Historie říká, že musí něco zůstat!

Zároveň však příliš dobře věděl, že čas byl příliš změněn... a že za tohle je nejvíce odpovědný on sám.

Krasus se mohl jen modlit...

Rhonin děkoval hvězdám, že na cestě k armádě viděl jen málo života. Bylo nemožné, aby dva draci a unavený čaroděj z blízkosti Studny někoho zachraňovali. Jediní lidé, které objevili, byla skupina Urozených, kteří jeli jako o život k armádě. V okamžiku, kdy se nad nimi draci objevili, už ovšem naštěstí byli téměř u cíle.

Rychlý sestup a ještě rychlejší rozhovor odhalil překvapivou pravdu. Jejich velitel, Dath'Remar Sunstrider, jim vypověděl příběh o svém pokusu uprchnout s Tyrande. Dath'Remarův žal nad její ztrátou byl zjevný a Rhonin, který vycítil Malfurionův kontakt s kněžkou, mohl čaroděje uklidnit, že Tyrande útěk přežila. Nedokázal mu ovšem odpřisáhnout, že žije ještě v tuto chvíli, přestože pochyboval, že by Malfurion dovolil, aby se noční elfce cokoli stalo, když ji nyní konečně našel.

Rhonin i draci doprovodili Urozené k armádě, čímž zároveň zabránili tomu, aby se mezi oběma skupinami rozpoutal nějaký boj. Nechali s Urozenými bronzového draka — kvůli jejich bezpečnosti — a vydali se hledat Jaroda.

Velitele našli v sedle nočního pantera, nedočkavého, až dostane nějakou zprávu. Rhonin se usmál úlevou, když si uvědomil, že jejich spojenci jsou prakticky připraveni vyrazit.

Ještě stále ze hřbetu rudého Jaroda pozdravil a řekl: „Musíme s armádou vyrazit! Až k Mount Hyjalu! Portál byl zničen, ale kouzlo kolem Studny způsobilo naprostý chaos! Studna pohlcuje sama sebe a zároveň bere všechno kolem!“

„Bohové...“ Avšak Jarodův šok rychle odezněl a vystřídal ho daleko silnější pocit odpovědnosti. Nechal si zavolat herolda, ve kterém Rhonin poznal vojáka, jehož si Jarod nechával nablízku, aby po něm mohl posílat zprávy. „Vydejte signál, aby obrátili na druhou stranu!“ Pak Jarod zavolal ještě dva jezdce a dodal: „Vzkažte to velícím šlechticům! Jedeme co nejrychleji k Mount Hyjalu! Bez zastávky! Ti, kdo budou potřebovat pomoc, ji dostanou, ale nikdo nezpomaluje a nezůstává pozadu! Jed'te!“

„My vás budeme hlídat shora,“ řekl čaroděj.

„A co... a co ti, kteří by mohli být někde jinde?“

Rhonin se ušklíbl. „Tady nám ulehčila práci Plamenná legie. Řekl bych, že všichni, kteří ještě přežili, jsou nejméně tak daleko od Studny, jak se chceme dostat my. My jsme představovali ten nejsilnější odpor.“

„Za ostatní se tedy můžeme jen modlit.“

„A zároveň se modlit sami za sebe.“

Téměř jako by chtělo dodat jeho slovům váhu, ozvalo se z dálky zahřmění a upoutalo jejich pozornost. Čaroděj i voják se podívali směrem, odkud přicházelo... a spatřili na horizontu naprostou temnotu.

„Ať vyrazí, Jarode! Rychle!“

Armáda vyrazila k Mount Hyjalu snad jen o minutu později, ale ani tak to nebylo pro Rhonina dost rychle. Neustále se ohlížel. Vypadalo to, že černota se šíří. Člověk polkl, vědom si toho, co se právě děje, a uvažoval, jestli šířící se katastrofa už dostihla Krasa a ostatní.

Noční elfové i další rasy si zanedlouho plně uvědomili nebezpečí. Bylo by nemožné jim nic nevysvětlit a Rhonin ani Jarod to neměli v úmyslu. Důležité bylo jen udržet jakýsi řád a v tom se Jarod Shadowsong ukázal jako mistr. I draci pomáhali. Každou chvíli slétali dolů a vraceli k hlavní skupině ty, kteří se v panice vzdálili.

Rhonin se stále ohlížel a hledal Krasa a ostatní, neviděl však nikoho. Temnota se dál šířila neuvěřitelnou rychlostí a zlověstné hřmění bylo stále hlasitější.

Dohání nás to! Čaroděj se zadíval před sebe. Mount Hyjal se tyčil v dálce, vábivě blízko, a zároveň tak daleko.

A pokud se k němu dostanou, bude to stačit? Krasus si myslel, že ano, a Rhoninovy vzpomínky na minulost to potvrzovaly... ale tolik se toho změnilo.

Vereeso... dělal jsem, co jsem mohl...

Temnota se přiblížila. V hlavě mu duněl řev země, která byla po kusech nasávána do Studny. Na zemi pod ním mnozí začínali běžet a křičet...

A po Krasovi a ostatních stále ani stopy...

* * *

Úbočí kopců byla odtržena. Celé kusy země se jednoduše hroutily do jícnu hučícího hladového víru a okamžitě mizely. Vysoko nad tím vším Krasus viděl, jak celé osady, naštěstí kvůli válce dávno prázdné, zmizely během okamžiku. Řádění Studny nedokázalo odolat nic. Masakr způsobený Plamennou legií byl daleko... ne... se vůbec nedal srovnat s tím, co se zde odehrávalo teď.

Na horizontu se objevily první obrysy Mount Hyjalu. Odtud z výšky rozeznával čaroděj zoufalou masu těl směřující k němu. Pokud se nemýlil, stihnou to jen taktak.

Jestli válku přežil ještě někdo někde jinde, pak pro něj nemohl Krasus nic udělat. Mohl jen znovu poděkovat hvězdám, že v oblasti, kudy prošli démoni, zbylo tak málo života.

Stále ještě doufal, že zkáza se brzy zastaví, že alespoň v tomto případě půjdou věci, jak si je pamatovala jeho historie. Měli Duši démona, což byl důležitý faktor, a...

Náhle ho zasáhla předtucha nebezpečí. Krasus se rychle otočil.

Z obludné temnoty Studny se vynořil snad ještě obludnější černý úponek... šlahoun rychle se pohybující k nic netušící Yseře a trojici na jejím hřbetě.

Staří bohové! Měl jsem to tušit!

„Otoč se! Staří bohové ještě stále chtějí získat Duši démona pro sebe! Tohle je jejich poslední šance, než budou zase uvězněni!“

Alexstrasza se prudce obrátila. Ysera si jejich náhlé změny směru všimla, ale v tu chvíli ji šlahoun dostihl... a strhl jí druida ze hřbetu.

„Malfurione!“ vykřikla Tyrande. Kněžka se ho pokusila chytit, ale už na něj nedosáhla.

Illidan se zamračil a rovněž k Malfurionovi natáhl ruku. Z konečků prstů mu vyrostly drápy rudé energie, které se okamžitě pokusily sevřít druidovu paži. Magický spár však dolétl jen na půl cesty k druidovi. Pak se náhle rozplynul, když čarodějovo kouzlo narušila bouře ze Studny.

Malfurion hrůzou lapal po dechu, zatímco ho chapadlo rychle unášelo zpět. Alexstrasza prudce máchala křídly. Krasus se soustředil a pokusil se zaměřit Malfuriona i disk. Dračí mág věděl, že se musí pokusit získat alespoň Duši démona. Nebylo to chladnokrevné rozhodnutí; ztráta druida pro něj bude příšerná... ale ztráta Duše démona ve prospěch strašlivých prastarých by byla katastrofální.

Na Krasa i jeho královnu zaútočily divoké, běsnící magické síly. Kouzla, o která se pokoušel, byla zničena. Zákeřné chapadlo unášelo Malfuriona do jícnu Studny.

A pak... nočního elfa zachránilo to, v co se Krasus modlil, ale bál se, že se to nestane. Studna věčnosti konečně dosáhla hranice svých možností. Nyní už nepohlcovala Kalimdor, nýbrž jen sama sebe. S rychlostí, které se nemohly rovnat ani ony temné bytosti, se celá masa temných vod začala ztrácet sama v sobě. Dokonce i bouře zuřící kolem Studny byla do ní nasávána. Alexstrasza zuřivě rozrážela křídly vzduch, ale stačila držet krok jen taktak.

Černé vody začaly ustupovat a nyní stékaly do ohromné výlevky uprostřed. Chapadlo se pokusilo zrychlit, ale než stačilo cokoli udělat... zmizel ve svém vlastním hrdle i poslední zbytek Studny věčnosti.

Chapadlo se vypařilo jako pára. Krasus cítil, jak společně s ním zmizela i zlá přítomnost Starých bohů.

Druid, kterého najednou nic nedrželo, musel čelit nové hrozbě. Pod ním začalo moře Kalimdoru naplňovat díry způsobené apokalyptickým hladem Studny. Ohromné vlny, stovky metrů vysoké, narážely jedna do druhé, jak se stovky tun vody s každou vteřinou valily tam, kde ještě před chvílí byl střed celého kontinentu.

Krasus užasle sledoval, jak Rozdělení světa* končí a vytváří se Velké moře.

A přestože byl tím pohledem uchvácen, nezapomínal na Malfuriona a Duši démona. Se Studnou zmizely i poslední z nezrotných, rozbouřených energií. Nyní měl Krasus nad svou mocí plnou kontrolu...

Ale než ji stačil použít, objevil se odnikud ohromný bronzový obr, gigantický dračí samec, který se navzdory stále ještě zatažené obloze nádherně třpytil.

„Nozdormu!“ vydechl Krasus.

Aspekt času slétl střemhlav a chytil druida i disk. Pak rychle vylétl vzhůru vstříc Alexstrasze a Yseře, ovšem jeho zlatý pohled byl upřen pouze na Krasa.

„Právě včas...“ byla jediná slova, která samec zahřměl. Pak proletěl kolem nich a zamířil s Malfurionem a diskem v ohromné tlapě k Mount Hyjalu.

Ostatní Aspekti se okamžitě vydali za ním. Krasus žasl, jak Nozdormu letí, jako by se na světě nic nestalo.

Nakonec čaroděj zatřepal hlavou a poprvé od chvíle, kdy byl vržen do minulosti, si zhluboka oddechl.

* * *

Ti na zemi, kteří v armádě přežili, si však ještě oddechnout nemohli, neboť přestože i oni poznali konec nebezpečí, věděli zároveň, že jejich svět byl navždy změněn. Mnozí prázdnými očima zírali na nové moře. Jeho vody už se uklidňovaly a vlny se začaly na zpustošeném pobřeží jemně lámat.

Tolik z nich ztratilo své blízké. Všechny následky a dopady války si začnou v plné míře uvědomovat až v následujících týdnech a měsících, snad dokonce letech. Jeden z těch, kteří to chápali nejlépe, byl Jarod Shadowsong. Nehledě na vlastní roztřesenou duši si navenek pro svůj lid zachovával odhodlaný výraz. Dokonce i šlechtici, kteří potřebovali nalézt trochu jistoty, se z velké části obraceli k němu. Z těch, kteří se zdáli být nejméně otřesení, jako například Blackforest, udělal velitele, kteří měli dohlédnout na potřeby armády.

Shromaždištěm se stal Mount Hyjal, neboť zůstal nedotčen válkou i katastrofou, která ji následovala. Jarod rozkázal, aby byly na vrcholek umístěny prapory, symboly nového začátku.

Pomoc přišla i od taurů a jiných, kteří byli zkázou Kalimdoru postiženi nejméně. Všichni trpěli, ale domov žádného z nich nebyl zdevastován tak jako domov Jarodova národa. Ten vděčně přivítal pomoc Hulnova lidu a byl velmi rád, když viděl, že i ostatní noční elfové přijali pomoc taurů bez předsudků a nějakých incidentů. Jak dlouho bude tahle smířlivá nálada trvat, to záleželo na budoucnosti uprchlíků. Už neměli svá honosná a výstřední města — města s ohromnými živými stromovými domy a magicky přetvořenou krajinou vyhrazenou jen pro ně samotné — ze kterých mohli na ostatní národy nadutě shlížet. Ve skutečnosti už neměli ani střechu nad hlavou, neboť počet stanů v armádě byl nedostatečný. Jarod dal vlastní stan k dispozici mladým sirotkům.

Bohužel, netrvalo dlouho a první hrozba stability armády vystrčila drápy. Když už Studna neexistovala, noční elfové se nebáli Urozených jako kdysi. Mezi uprchlíky se začínalo ozývat nesouhlasné mručení, které se stupňovalo úměrně s tím, jak se Urození více zviditelňovali.

„Budeš mít na krku novou válku,“ radil Jarodovi Krasus. „Budeš to muset rozseknout hned.“

„Někteří nikdy nezapomenou na hrůzy, které na nás jejich činy přivedly.“ Jarodův pohled sjel k novému moři. Pod ním ležely trosky Suramaru. „Nikdy.“

Bledý čaroděj mu oponoval: „Musíš zapomenout na rozdíly, Jarode Shadowsongu. Pokud tedy chceš, aby tvůj lid přežil!“

Jarod se vzchopil a svolal šlechtice i ostatní výše postavené členy armády. Rovněž zavolal Dath'Remara Sunstridera a nejstaršího z Urozených. Jarod se s oběma frakcemi setkal pod starým praporem lorda Ravencresta, který používal, než budou mít nějaký nový. Tohle navrhl Krasus, neboť si oba byli vědomi, že mrtvý šlechtic byl respektován jak v paláci, tak aristokracií.

„Jsme tady nedobrovolně,“ zavrčel Blackforest a prohlížel si oba muže v kápích. Ruku v kovové rukavici měl položenou na hrušce meče. „A takovou společnost dlouho nestrpíme...“

Dath'Remar si opovržlivě odfrkl, ale nic neřikal. Jeho názor na šlechtice byl i tak dost zřejmý.

„Copak jste se z toho všeho nepoučili?“ okřikl je Jarod. Ukázal k moři. „Ani tohle vám nestačí, abyste zapomněli na všechno nepřátelství? To chcete dokončit to, co démoni začali?“

„A čemu tihle ochotně pomáhali!“ zdůraznil další šlechtic.

„Za to, co jsme udělali, neseme odpovědnost,“ opáčil vzdorovitě Dath'Remar. „Ale snažili jsme se kát. Copak vás nikdy nenapadlo, proč trvalo tak dlouho, než byl portál dokončen? Riskovali jsme životy, abychom dokončení zabránili přímo před zraky pána démonů! Chtěli jsme zachránit nejvyšší kněžku Elune a mnozí z nás zahynuli v boji s Plamennou legií!“

„Ne dost!“

„Mohu něco říct?“

K shromáždění se přidala skupina následovnic Elune. V jejich čele stála Tyrande Whisperwind a Jarodova sestra. Maiev vypadala v přítomnosti nejvyšší kněžky neobvykle pokorně a Jarod to chápal. Na té mladé ženě bylo cosi, co ho okamžitě uklidnilo.

Všichni padli na kolena, ale Tyrande, na jejíž tváři to vyvolalo rozpačitý výraz, jim pokynula, aby vstali. Jarod se mírně uklonil a řekl: „Rozhodně. Hlas Matky Luny může promluvit, kdykoli si to bude přát.“

Tyrande vděčně přikývla a pak všem přítomným řekla: „Náš svět už nikdy nebude stejný. Už nejsme tím, čím jsme byli.“ Její výraz získal na vážnosti. „Nacházíme se v proudu změn. Nejsem schopna říci, co se má s naším lidem stát, ale velmi pravděpodobně to nebude nic podobného tomu, čím jsme byli kdysi.“

Ze strany šlechticů i Urozených se ozývalo rozpačité mručení. Slova nejvyšší kněžky nebylo možné brát na lehkou váhu.

„Přežili jsme válku, ale jestli nebudeme jednotní, nemuseli bychom přežít období po ní. Než začnete oživovat stará nepřátelství, uvědomte si to, prosím...“

S těmi slovy se Tyrande otočila. Maiev pohlédla na bratra způsobem, ze kterého Jarod vyčetl, že mu věří.

Když se i jeho sestra obrátila, aby následovala Tyrande, všiml si velitel, že za ní stojí Shandris Feathermoon. Odcházející novicka vrhla na Jaroda téměř nestydatý úsměv, který ho vyvedl z míry snad ještě víc než přítomnost Urozených a šlechticů, a přesto ho zároveň zahřál u srdce.

Blackforest si odkašlal. Jarod rychle obrátil pozornost zpět k projednávané záležitosti. „Slyšeli jste hlas Matky Luny a já nemohu než s jejími slovy souhlasit. Co vy na to?“

Blackforest otevřel ústa, ale Dath'Remarovi se podařilo odpovědět ještě dřív, než stačil ozbrojený aristokrat vydat hlásku. „Slov nejvyšší kněžky si nesmírně vážíme a uděláme, co bude v našich silách, abychom své zločiny ještě více odčinili... pokud k tomu dostaneme příležitost.“

Vrchní šlechtic zavrčel. „Tu dostanete. Jestli Urození uznávají, že pochybili, přijmeme jejich návrat a uvítáme jejich pomoc při společné snaze znovu vybudovat naše domovy.“

Obě odpovědi byly vysloveny s maskovanou nenávistí, ale v tuto chvíli to bylo to nejlepší, co si Jarod mohl přát. Čekají je spory, ale snad ne takové, které by přivedly jeho lid do zkázy.

„Děkuji vám všem, že jste přišli a že jste pochopili. Nyní začneme přemýšlet, jak nejlépe využít zázraku, který nám umožnil přežít.“

Několik hlasů z obou frakcí se ozvalo najednou, každý se okamžitě snažil přijít s lepším nápadem než ostatní. Jarod se ušklíbl a začal vybírat ty skutečně nejlepší.

Jedna myšlenka ho okamžitě zaujala. „Voda!“ přerušil je. Vzpomněl si na něco z hlášení jednoho z průzkumníků. Jezero na vrcholu Hyjalu. To stálo za námahu. Rozhodl se ovšem zhostit se toho sám, byť už jen kvůli tomu, aby si na chvíli odpočinul od ostatních povinností. „Lorde Blackforeste! Chtěl bych od vás tři dobrovolníky! Mám v úmyslu podniknout malou výpravu...“ K Dath'Remarovi pak dodal: „A od vás také...“

Když začali vybírat, Jarod si pogrataloval. Tahle výprava bude dobrá příležitost, aby obě skupiny musely spolupracovat. Byla to bezpečná, klidná akce, ale zároveň taková, která bude mít u jeho lidu dobrý zvuk, protože šlo o vodu. Jestli šlechtici a čarodějové ohlásí, co objevili, společně, uvidí ostatní, že je v jejich silách spolupracovat.

Jarod se ubránil úsměvu. Snad se tomu velení konečně začínal učit...

* * *

„Malfurione...“

Druid odtrhl pohled od nového moře. „Mistře Krase.“

Dračí mág se usmál. „Sobě rovní se nemusí oslovovat tituly. Prosím, naposledy, pro tebe jsem jednoduše Krasus.“

„Pokusím se.“ Malfurion podvědomě o krok ustoupil. „Chtěl jsi něco?“

„Ne... ale oni ano.“

Zvuk ohromných křídel rozrážejících vzduch druida málem ohlušil. Všude kolem něj se zvedl prach a za vyzáblou čarodějovou postavou se náhle objevila tři gigantická těla.

Alexstrasza. Ysera. Nozdormu.

„Víš, proč jsme tady,“ řekla rudá samice něžně.

Malfurionova ruka sklouzla k váčku u pasu. „Chcete ji. Chcete Duši.“

„Duši démona,“ opravil ho Krasus. „Zapomněl jsi ji Aspektům předat, když jsme přistáli. Bezpochyby jen kvůli rozrušení.“

„Ano... ano...“ Druid vnořil ruku do váčku. Jeho prsty obkroužily disk a pohladily ho. Proč se ho jen musel vzdát? Copak nedokázal, že má na něj právo? Copak s jeho pomocí sám nezbavil Kalimdor nejen jedné hrozby, ale dvou?

„Malfurione...“

Jestli cítili, že si ho zaslouhují více než on, proč je jednoduše nenechat, aby si ho zkusili vzít? Spojením svých schopností a síly Duše by je jistě dokázal všechny zničit...

Druida naplnil pocit odporu. Rychle vytáhl prokletý disk z váčku a podal ho čaroději.

Krasus přikývl. „Věděl jsem, že se rozhodneš správně.“ Nicméně nepřijal Duši démona přímo od druida, nýbrž ukázal na zem. „Polož ji, prosím, sem.“

Malfurion udiveně zvedl obočí, ale poslechl. V okamžiku, kdy disk opustil jeho ruku, měl pocit, jako by ho někdo zbavil těžkého břemene. „Ustup, prosím.“

Když noční elf poslechl, obrátil se Krasus ke třem Aspektům. „Bude vaše síla stačit?“

„Bude muset,“ odpověděl Nozdormu.

Všichni tři sklonili krky a nastavili hlavy jen centimetry od Duše démona.

„Nemůžeme ji zcela spoutat,“ prohlásila Alexstrasza. „To je nad síly dokonce i nás tří. Ale můžeme zajistit, aby ji Neltharion - Deathwing - nedokázal použít o nic víc než my.“

„Řekl bych, že to je rozumné,“ odpověděl Krasus. Přesto však Malfurion cítil, že vyzáblý čaroděj, drak ve smrtelném těle, skrývá nějakou informaci, dokonce i před královnou, kterou tolik miloval. Noční elf mohl jen hádat, o co šlo, ale v Krasových prastarých očích byl smutek, který čaroděj rychle skryl, kdykoli na něj létající obři pohlédli.

Tři draci upřeně hleděli na drobný předmět, jednoduchý zlatý disk, který způsobil takovou katastrofu. Hleděli na něj... a Duše démona se náhle koupala v duze plné energie. Dominovala červená, zelená a zářivě bronzová písečného Nozdormu. Duše démona se zvedla několik centimetrů nad zem a vznášela se nyní Aspektům přímo před očima. Kolem ní neustále kroužily magické síly vyvolané draky a disk uprostřed se začal pomalu otáčet.

A pak... se jedna po druhé tyhle energie vsály do zrádného výtvaru černého draka. Rudá, zelená i bronzová, následovány myriádami jejich odstínů.

Kouzlo zmizelo. Duše démona spadla s kovovým zazvoněním na zem. Vypadala stejně jako dřív, nezměněna.

„Fungovalo to?“ zeptal se.

„Ano.“ Krasův pohled se setkal s druidovým. „Malfurione, požádám tě, abys ji znovu zvedl.“

Jakkoli se nočnímu elfovi hnusilo znovu se disku dotknout, poslechl. S podivem si však uvědomil, že už nijak netouží si Duši démona nechat. Buď to tak zařídili draci, nebo měl nyní silnější vůli.

Čaroděj pohlédl na Aspekty, kteří jednotně přikývli. Malfurionovi pak s úctou řekl: „Známe jedno místo. Místo, které černý znát nebude. S tvým svolením ti je nyní v duchu ukážeme... a potom tě požádáme, abys tam prostřednictvím svých schopností tu odpornou věc poslal.“

Přestože Malfurion cítil, že zvládne, o co ho Krasus žádal, zamračil se. „A vy to nedokážete?“

„Předtím jsem disk mohl nést sám, třebaže s určitými obtížemi. Ostatním v tom brání Deathwingova práce. Tohle nové kouzlo způsobilo, že se Duše draka nemůže dotknout ani černý, ani žádný jiný drak, natož ji použít. Proto potřebujeme, abys to udělal ty.“

Druid přikývl a disk zvedl. „Tak mi to ukažte.“

Krasus a Aspekti se mu zahleděli hluboko do očí. Malfurion se krátce zachvěl, když mu vstoupili do mysli.

Obraz, který vytvořili, byl tak živý, že měl téměř pocit, jako by místo sám navštívil. Dychtivý zbavit se Duše démona nadobro, druid rychle řekl: „Mám to.“

Pak Malfurion s ohromnou úlevou disk poslal pryč.

Krasus si oddechl. „Děkuji ti.“

Rovněž Aspekti vděčně pokynuli Malfurionovi hlavou. Pak Alexstrasza obrátila zrak k obloze. „Mraky... začínají se trhat...“

A skutečně, poprvé od příchodu Plamenné legie do Kalimdoru se obloha začala vyjasňovat. Tu a tam se začaly ukazovat kousky modré a rychle rostly, zatímco husté mraky se naopak trhaly na menší. Nakonec z nich zbyly jen hedvábné obláčky, které rychle rozfoukal mírný vítr.

Malfurion cítil, jak ho náhle zaplavila nová naděje, nový život... a uvědomil si, že nebyl jen jeho, ale celé země. Kalimdor nakonec přežije, tím si byl jistý.

Čela se mu dotklo něco teplého, příjemně teplého. Zvedl ruku a zjistil, že mu parohy znovu povyrostly. Nyní z hlavních kmenů vyrůstaly menší větvičky.

Ysera, se stále zavřenými víčky, pod kterými se ovšem rychle pohybovaly zorničky, se napřímila a obrátila se k druhým dvěma Aspektům.

„Svět se uzdraví, ale máme mnoho práce. Měli bychom se vrátit k ostatním...“

Nozdormu přikývl. „Souhlasím.“

Malfurion otevřel ústa, aby drakům poděkoval za všechno, co udělali... a pak zaváhal, když ho přepadl nepříjemný pocit. Prudce se rozhlédl kolem sebe, jako by někoho hledal. Teprve pak si druid uvědomil, koho že to tak zoufale shání, přestože důvod mu stále unikal.

Kde byl Illidan?

* * *

Rhonin se díval na moře a myslel na všechnu tu smrt, kterou viděl přicházet z rukou Plamenné legie — ve svém čase i v této době. Mnohé z těch smrtí ho hluboce zasáhly. Pokud nemohl ty nešťastníky nazývat přáteli, byli přinejmenším součástí jeho života.

Věděl, že Krasus se cítí stejně, snad dokonce ještě více, neboť dračí mág žil tak dlouho, že přišel o generace druhů a těch, které miloval. Čaroděj svému bývalému mentorovi rozuměl natolik, že si uvědomoval, že ani staletí nečinila Krasa imunního ke smutku. Vyzáblý čaroděj s každou smrtí hluboce trpěl, jakkoli se mu dařilo emoce skrývat.

A nyní musel ke svým ztrátám přidat další. Rhonina nikdy nenapadlo, že by truchlil kvůli orkovi, ale bylo tomu tak. Brox se stal jeho oddaným druhem a šlechtěným společníkem. Teprve nyní si člověk uvědomoval, jak velká byla válečnickova oběť. Ork se vrhl do portálu, přestože věděl, jak strašlivý osud ho tam čeká, a ani na chvíli nezaváhal. Byl si vědom toho, že Malfurion potřebuje čas, a dal mu ho.

Rhonin klečel na břehu moře, výtvoru, za který, jak on to viděl, vděčili z velké části právě Broxovi. Bez jeho činu by neexistovalo. Kdyby Sargerase nic nezdrželo, zřejmě by bránou prošel a všechny povraždil.

Vrátil Brox historii do stavu, ve kterém se měla nacházet, nebo byl celou dobu její součástí? přemítal čaroděj. Snad by to věděl Nozdormu, ale Aspekt času to nehodlal nikomu říci. Nepromluvil ani o svých potížích, kromě části, která se vztahovala ke Trojici. Když byl nyní portál zničen, byla i tato hrozba zažehnána.

Čaroděj se znovu postavil a prohlížel si trosky, které vlny neustále přinášely na břeh. Příliv už sem dopravil spoustu věcí: povětšinou kusy rostlin, ale také pozůstatky říše nočních elfů. Potrhané kusy oděvů, rozlámaný nábytek, shnilé jídlo a ano, také těla. Naštěstí ne mnoho a v tomhle místě žádné. Jarod sestavil skupiny, které neustále prohledávaly pobřeží a sbíraly mrtvé, kterým pak mohli dopřát rychlý, ale řádný pohřeb. Nebylo to jen kvůli řádu, ale také kvůli bezpečnosti. Mrtvá těla mohla nastartovat epidemii nemocí, která by se v táboře uprchlíků za současných podmínek rychle šířila.

Nedaleko čaroděje něco plavalo. Dvakrát se to potopilo a zase vynořilo, než se to uklidnilo těsně pod hladinou. Rhonin by si toho vůbec nevšiml, ale pocítil cosi neobvyklého. Ta věc v sobě měla magii.

Vešel do vody a sáhl pro to.

Broxova sekera.

Nemohlo být pochyb. Rhonin tu úžasnou zbraň viděl v akci mnohokrát. Navzdory ohromné velikosti mu oboustranná sekera padla perfektně do rukou a byla lehká jako pírkó. Dokonce se ani nezdála být mokrá.

„To není možné,“ zamumlal a zkoumavě si moře prohlížel.

Ale z hlubin se neobjevil žádný duch, který by tenhle úžasný nález vysvětlil. Čaroděj znovu pohlédl na sekeru, zpět na moře a znovu na sekeru.

Nakonec se zahleděl směrem, kde býval portál. Člověkovu mysl naplnil obraz Broxe stojícího na hromadě zabitých démonů, jak vyzývá k boji další.

Čaroděj náhle zvedl sekeru do výšky způsobem, kterým v jeho době orkové vzdávali čest padlým hrdinům. Rhonin jí třikrát zamával a sklopil ji k zemi čepelí dolů.

„Budou o tobě zpívat,“ zašeptal, když si vzpomněl na Broxova slova určená jemu a Krasovi. „Celé generace si o tobě budou předávat písně. O to se postaráme.“

Přehodil si sekeru přes rameno a šel najít Krasa.

22.

Illidan sesedl a zavázanýma očima zkoumal, zda v lese nečihá nějaké nebezpečí. I kdyby tam bylo, nepochyboval samozřejmě, že by se s ním dokázal vypořádat. Studna byla možná pryč, ale on se od Rhonina i od Plamenné legie naučil dost, aby se s její ztrátou dokázal vyrovnat. Mimo to, během několika minut budou i tyhle úvahy zbytečné.

Čaroděj přivázal zvíře ke stromu. Jarod Shadowsong s ostatními veliteli armády měli spoustu práce se světskými záležitostmi, jako bylo jídlo a střecha nad hlavou. Illidan velmi rád nechal všechny tyto malichernosti ostatním. On na tohle místo přišel z důležitějšího důvodu, o kterém byl přesvědčen, že je nadřazen všem ostatním.

Měl v úmyslu oživit životní tekutinu nočních elfů.

Malfurionovo dvojče usoudilo, že jestli si všichni myslí, že se démoni nevrátí, tak jsou naivní. Když už Plamenná legie jednou okusila Kalimdor, bude dychtit po dalším soustu. A příště udeří způsobem daleko děsivějším, tím si byl jistý.

A tak se Illidan rozhodl být na příští invazi připraven.

Zcela nedotčené jezero pohřbené hluboko v nejvyšším vrcholku Mount Hyjalu přežilo řádění démonů neobjeveno žádnou z válčících stran. V samotném středu ležel zelený idylický ostrov. Illidan spatřoval osud v tom, že na tuhle vodní masu narazil jako první. Naprosto dokonale naplňovala jeho představy. Dotkl se plného váčku u pasu. Jeho drahocenný obsah na Illidana volal. Ten vábivý zpěv čaroděje ujistoval, že se rozhodl správně. Jeho lid mu padne k nohám vděčností a on mezi nimi povstane jako největší z hrdinů, snad dokonce větší než Malfurion.

Malfurion... jeho dvojče bylo všemi ctěno, jako by druid svět zachránil sám. Lidé sice Illidanovi projevovali jakousi úctu, ale mnozí špatně pochopili, o co se čaroděj snažil. Šířily se pomluvy, že se vydal k démonům, aby se k nim skutečně přidal, a že to jeho bratr zachránil jeho duši před zatracením. Všechny Illidanovy vlastní činy byly ničím. Jeho oči — jeho nádherné oči — ostatní viděli jen jako důkaz smyšleného paktu s pánem Legie.

Jeho tak dokonalý bratr o něm na veřejnosti mluvil tak pěkně, ale to jen způsobilo, že on sám vypadal ještě šlechtněji. Ani to paroží, které jeho dvojčeti vyrašilo z čela, noční elfy, kteří byli jinak na takové věci choulostiví, nijak neznechutilo. Obdivovali je jako znak božství, jako by se Malfurion najednou stal jedním z polobohů... stejných polobohů, kteří tak snadno zahynuli, zatímco Illidan úspěšně přežil.

To se všechno změnil, pomyslel si a nebylo to poprvé. Uvidí, co jsem dokázal... a poděkují mi nastotísíkrát.

Na tváři se mu rozhostil výraz očekávání. Čaroděj otevřel váček a vytáhl lahvičku identickou s tou, kterou u něj dříve viděla Tyrande. Ve skutečnosti nebyla stejná jen lahvička, nýbrž i její obsah.

Studna věčnosti byla možná zničena, ale Illidan Stormrage trošku z ní zachránil.

Vyjde to! Vím, že to vyjde! Sám nyní cítil úžasně vlastnosti Studny. I tak malé množství skrývalo tolik síly.

Znovu před ním zatančila zátka v podobě královny Azshary a pak vyskočila ven. Nechal ji spadnout do trávy a podržel lahvičku nad jezerem.

Pak její obsah vylil do vody.

Jezero se v místě, kde se ho dotkly kapky Studny, zachvělo. Voda, původně klidně modrá, náhle v onom místě začala zářit. Tahle změna se rychle šířila. Nejprve záře zasáhla ostrov a pak jej obklopila. Během několika sekund zářilo jezero sytým azurovým světlem, které muselo být způsobeno magií.

Pro Illidanovy citlivější smysly byla celá podívaná ještě úchvatnější. Čekal, že se Studna obnoví, ale tohle bylo fascinující samo o sobě.

A přesto... mohlo by být ještě víc.

Sáhl do váčku a vytáhl druhou lahvičku.

Tentokrát čaroděj zátku jednoduše vytrhl a obrátil obsah do jezera. Když to udělal, modrá záře zesílila. Na povrchu se objevily výboje způsobené surovou energií a Illidan ucítil blahodárné záření, které nepoznal od zániku Studny.

Rty se mu rozevřely. Chtěl se vrhnout do vody, ale ovládl se. Ruka mu sklouzla do váčku.

Co by asi udělala třetí lahvička? Vytáhl zátku a začal lít.

„Co tam u Matky Luny děláš?“

Illidan byl tak pohlcen tím, co dělal, že si příchodu ostatních vůbec nevšiml. Prudce se otočil, poslední lahvičku stále v ruce, a spatřil družinu v sedlech panterů, které velel Jarod Shadowsong.

„Kapitáne...“ začal čaroděj.

Jeden z Urozených se podíval za Illidana. „Udělal něco s jezerem! Vypadá...“ Čarodějův výraz byl nyní plný úžasu. „Vypadá jako Studna...“

„Elune, stůj při nás!“ zaúpěl šlechtic vedle Jaroda. „On ji znovu oživuje!“

Velitel sesedl. „Illidane Stormrage! Okamžitě přestaň! Nebýt tvého bratra, okamžitě bych...“

„Mého bratra...“ V čaroději vzplála povýšená zloba naplňovaná blízkostí nyní magického jezera. Byl schopen všeho... „Vždycky jde o mého úžasného bratra...“

Ostatní sesedli a přidali se k Jarodovi Shadowsongovi. Při pohledu do jejich vážných tváří Illidan ztuhnul. Chtěli ho oddělit od moci jezera! Obrátil pohled k Urozeným, kteří si ho jistě budou chtít nechat jen pro sebe...

„Ne...“

Jeden ze šlechticů zaváhal. „U Elune! Co to má za oči, že září i pod tím šátkem?“

Illidan dál upřeně hleděl na Urozené.

Noční elf v jejich čele zvedl ruku v obranném gestu. „Pozor...“

Kolem ostatních čarodějů vyšlehly plameny. Vykřikli.

Jarod se šlechtici se na Illidana vrhl. Ten se při pohledu na takové zanedbatelné nebezpečí jen ušklíbl a mávl rukou.

Země pod nimi vybuchla. Jarod byl odmrštěn. První šlechtic, Blackforest, vylétl vysoko do vzduchu a pak narazil s hlasitým praskáním do stromu. „Vy hloupí blázni! Vy...“

Náhle se mu nohy zabořily do země. Když se podíval dolů, omotaly se mu kolem těla větve, svázaly mu nohy k sobě a paže přitiskly k trupu. Illidan se pokusil promluvit, ale ústa měl najednou plná listí, které se mu lepilo k jazyku. Čaroděj se nedokázal soustředit, neboť v uších se mu ozývalo bzučení, jako by se tam uhnízdily tisíce much.

Illidan zalapal po dechu a klesl na kolena. Přes hlasité bzučení vzdáleně slyšel někoho přicházet. Čaroděj s naprostou jistotou věděl, kdo to je...

„Illidane...“ Malfurionův hlas dokonale procházel bzučením. „Illidane... proč?“

* * *

Druid hleděl na jezero, jehož zářivě modrá barva dokazovala, že již bylo zamořeno. Teď už z něj nikdo nemohl pít. Stejně jako Studna věčnosti před ním bylo nyní fontánou moci, nikoli života.

„Illidane...“ opakoval s očima upřenýma na spoutané dvojče.

„Dath'Remar je naživu,“ hlásila Tyrande klečící vedle vůdce Urozených. „A ještě jeden, ale ostatní jsou mrtví.“ Zachvěla se. „Byli upálení zaživa...“

Malfurion měl v úmyslu sem přijít sám, jen s draky a Krasem, ale stejně jako druid Tyrande nějak vycítila, že Illidan má něco v plánu. S několika kněžkami v patách se rozjela za draky, ale přišla pozdě.

Stejně jako Malfurion.

„Lord Blackforest je mrtev. Ostatní možná zachráníme,“ oznámila jiná kněžka.

„Můj... bratr žije,“ dostala ze sebe Maiev. Společně se Shandris klečela vedle bezvládného Jaroda. Celou tvář měl odřenou a zbroj měl ještě více pomačkanou než dřív. Na několika ranách, které se díky modlitbám obou kněžek už začaly hojit, zasychala krev.

Jarodova sestra vstala a pohled do její tváře byl strašlivý. Vyřítla se na Illidana a vytasila zbraň.

„Ne, Maiev!“ rozkázala Tyrande.

„Málem mi zabil bratra!“

Nejvyšší kněžka ji zastavila. „Ale nezabil. Jeho osud není ve tvých rukou. Jarod rozhodne.“ Obrátila se na Malfuriona. „Nebo ne?“

Smutně přikývl. „Je to jeho právo a já ho nezpochybním.“ Druid zavrtěl hlavou. „Takže proto zůstával tak blízko břehu Studny.“

„Nevěděla jsem, že nabírá další,“ dodala omluvně Tyrande.

Malfurion s náhlou předtuchou poklekl vedle bratra. Illidan klidně dýchal, ale napjal se, když ucítil bratrovu blízkost. Druid mu prohledal váček.

„Ještě nejméně čtyři lahvičky... udělal by z toho jezera novou Studnu.“

„Dá se to ještě nějak zvrátit?“

Krasus zůstával na zemi a jen přihlížel. Nyní ovšem vyzáblý čaroděj zamručel: „Ne... nedá. Co bylo uděláno, nelze vzít zpět.“

Alexstrasza však dodala: „Můžeme ale udělat něco, abychom jezero změnili v jinou sílu. Ne tak zrádnou, jakou byla Studna.“

Čarodějovy oči se na okamžik rozšířily. „Ale jistě!“

Malfurion se odtrhl od bratra. „A jak?“

Tři draci se jeden na druhého podívali a souhlasně přikývli. Alexstrasza se pak obrátila zpět k nočním elfům. „Zasadíme Strom.“

„Strom?“ druid pohlédl na Krasa s nevyřčenou žádostí o vysvětlení.

Ale čaroděj s tajemným výrazem jednoduše odpověděl: „Ne jen tak nějaký strom. Strom s velkým S.“

* * *

Rychle z celé záležitosti udělali slavnostní obřad, aby pokud možno zmírnili následek Illidanových zločinů. Čaroděje ukryli, aby zabránili dalším potížím, a Jarodova sestra se uvolila, že ho bude hlídat, dokud nebude rozhodnuto o jeho osudu. Jarod, uzdraven Shandris a Maiev, trval na tom, aby to nebyl on, kdo rozhodne, až přijde čas, nýbrž Malfurion.

Kromě Krasa, Rhonina a draků byli na shromáždění jen noční elfové. Co měli Aspekti v úmyslu vytvořit, patřilo jen jejich rase, která tolik vytrpěla a jejíž budoucnost byla nejistá. Šlechtici, Urození a zástupci těch, kteří kdysi tvořili nižší vrstvy, už byli připravení. Ostatní přeživší se shromáždili dole, odkud na představení sice neviděli, ale plně si uvědomovali, jak jeho výsledek ovlivní životy všech.

Malfurion a ostatní, kdo byli pozváni, se dopravili na ostrov uprostřed jezera. Navzdory ohromné výšce Mount Hyjalu bylo na vrcholu docela teplo, snad i díky tomu, v co se jezero proměnilo, když je poskvrnila magie.

* * *

„Je to nádherné,“ zašeptala Tyrande.

„Kdyby jen to,“ odpověděl Malfurion pochmurně. V hlavě měl stále Illidana. Už měl několik návrhů, co s bratrem udělat, a nesmírně ho bolelo jen pomyslet, že by je provedl. Ale Illidanovi se zjevně nedalo věřit. Ve svém šílenství už zabil. Jeho utkvělá představa, že noční elfové potřebují Studnu, aby se mohli bránit proti budoucím útokům Plamenné legie, nebyla dostatečným důvodem pro tak ohavné zločiny.

Přestože byli noční elfové stále nočními tvory, byť v poslední době přinucenými přizpůsobit se dennímu světlu, souhlasil Jarod s návrhem draků, aby se shromáždili v poledne.

Alexstrasza jim vysvětlila, že zenit slunce bude pro to, co měli v úmyslu, naprosto nezbytný, a noční elfové se s létajícím obrem nepřeli.

Navzdory poměrně velké rozloze ostrova jej pokrývala jen tráva. Družina se postavila do jeho středu, přesně jak Alexstrasza žádala. Draci zaujali pozice v místě, které označili za dokonalý střed, a nechali mezi sebou jen malý kousek volného prostoru.

Obřad zahájil Aspekt života. „Kalimdor velmi trpěl,“ zaduněl Alexstraszin hlas. Když všichni členové skupiny přikývli, pokračovala: „A ze všech nejvíce noční elfové. Vaše rasa v celé záležitosti nebyla bez viny, ale příkoří a utrpení, které jste zažili, vás viny zbavují.“

Několik nervózních pohledů k Urozeným, ale nikdo neřekl ani slovo.

Rudý drak položil na zem tlapu dlaní vzhůru. Na ní odpočívalo jako nemluvně malé semínko ne nepodobné žaludu. Při pohledu na ně Malfurion ucítil mravenčení.

„Pochází z G'Haniru, Mateřského stromu,“ vysvětlila.

Druid si vybavil dům mrtvé polobohyně Aviany.

„G'Hanir už neexistuje, neboť zahynul se svou paní, ovšem semeno přežilo. Z něj vypěstujeme nový strom.“

Nozdormu rovněž položil tlapu na zem a jediným otočením vytvořil důlek vhodný pro zasazení semene. Alexstrasza je do něj něžně vložila a nakonec Ysera důlek zahrnula hlínou.

Aspekt života pohlédl do slunce. Pak společně s druhými dvěma draky sklonili hlavy nad zasazené semeno.

„Dávám nočním elfům sílu a zdravý život na tak dlouho, dokud tenhle strom bude stát,“ pronesla Alexstrasza slavnostně.

Na čerstvou hromádku hlíny se z ní rozšířila měkká rudá záře. Zároveň zesílily i sluneční paprsky dopadající na to místo a rychle se rozšířily přes celé jezero na všechny strany. Někteří z nočních elfů si museli zakrýt oči, avšak nevydali ani hlásku.

Malfurionem se rozlilo nádherné teplo a on podvědomě vzal Tyrande za ruku. Nevytrhla se mu, naopak ji stiskla.

A pak se pod hlínou objevil pohyb. Jako by se nahoru prohrabával nějaký malý tvor a tlačil před sebou na povrch hlínu.

Ze semene vyrašil malý stromeček.

Rostl, až byl metr vysoký, a z kmínku vyrašily drobné větvičky. Z těch vypučely svěže zelené lístky a vytvořily křehkou korunu.

Alexstrasza se poněkud stáhla a Nozdormu promluvil, přičemž tentokrát poněkud syčel: „Čas bude zznovu na straně nočních elfů, neboť já jim dávám nessesmrtelnosst, věčnou příležitost učít se, dokud sstrom bude ssstát...“

Pak se z něj přenesla na stromek tentokrát zlatě bronzová aura a přidala se ke sluneční záři stejně jako prve rudá. Prostoupila celý stromek a vpila se do půdy.

Strom znovu povyrosl. Za užaslých povzdychů přihlížejících dorostl do výšky dvakrát přesahující výšku nočního elfa. Listoví zhoustlo a sytě zelená barva skýtala mnoho příslibů. Větve zesílily, což bylo důkazem zdraví a síly celého stromu. Kolem dokola se začaly z hlíny vynořovat kořeny podobné spouště nohou. Pod nimi bylo dost místa pro několik sedících nočních elfů.

Nozdormu přikývl a pak, stejně jako jeho družka, couvl. Zbývala jen Ysera.

S očima zavřenými si zelený obr prohlížel strom. Přes rychlý růst byl proti drakům stále ještě malinký.

„Nočním elfům, kteří ztratili naději, dávám znovu schopnost snít. Snít a představovat si, neboť v tom je největší naděje na nové budování, růst a obnovu...“ Vypadala připravena udělat stejnou věc jako druzí dva Aspekti, pak se ale zarazila. Obrátila hlavu k Malfurionovi. „A těm, kteří se vydají po cestě mnou vyvoleného — a po cestě mé — daruji cestu vedoucí až do Smaragdového snu, kde i v nejhlubším spánku mohou brázdit světem, učít se z něj a čerpat z něj nové síly... aby mohli v budoucnosti ještě lépe dbát o zdraví a bezpečnost Kalimdoru.“

Malfurion polkl, neschopen jinak odpovědět. Cítil na sobě pohledy všech přítomných, ale ze všeho nejvíce cítil Tyrandin pyšný dotyk.

Ysera se znovu obrátila ke stromu... a seslala k němu zelenou mlhu. Stejně jako obě předchozí záře, spojil se i její dar se slunečními paprsky a prostoupil strom.

Když poslední zbytky zelené zmizely v půdě, ucítili přihlížející, jak se země třese. Malfurion odvedl Tyrande o několik kroků zpět a ostatní ho napodobili, jako by jim tím dal příkaz. Dokonce i draci ustoupili, přestože ne tolik jako menší tvorové.

A strom znovu vyrostl. Vyrostl do dvojnásobku předchozí velikosti a pak znovu dvakrát tolik. Rostl výš a výš do nebes, až si byl druid jistý, že i noční elfové čekající pod horou musí vidět alespoň jeho mohutnou, rozložitou korunu. Byla tak široká, že by celé okolí měl zahalit stín, ale slunečnímu světlu se stále jaksi dařilo proniknout všude, dokonce i do jezera.

I kořeny dál rostly, protahovaly se do délky a ještě více se ohýbaly, aby se o ně gigantický strom mohl opřít. Byly nyní tak vysoko, až se zdálo, že by se pod ně vešla celá ztracená Ravencrestova pevnost Black Rook... a to ještě kořeny — i celý strom — stále rostly.

Když růst nakonec ustal, dokonce i draci nevypadali o mnoho větší než ptáci, kteří by se mohli usadit ve větvích a skrýt v hustém listí.

„Zde před vámi stojí Nordrassil. Strom světa žije!“ zazpíval Aspekt života. „A dokud bude stát, dokud bude ctěn, budou noční elfové vzkvétat! Můžete se změnit, můžete se vydat po různých cestách, ale vždy budete nedílnou součástí Kalimdoru...“

Krasus se náhle postavil za Malfuriona. Pak k druidovi šeptem dodal: „A strom, jehož kořeny sahají hluboko, udrží jezero v současném stavu. Součástí téhle Studny bude vždy slunce. Černé vody zde nespátíš.“

Malfurion přijal jeho slova s velkou úlevou. Pohlédl na Tyrande, která jeho pohled opětovala s výrazem, při kterém mu tmavly tváře. Než si Malfurion stačil uvědomit, co se děje, políbila ho.

„Ať již budoucnost našeho lidu, která nám byla slíbena, skrývá cokoli,“ zašeptala jeho přítelkyně z dětství, „chci ji strávit s tebou.“

Cítil, jak se mu do tváří řine další krev. „A já s tebou, Tyrande.“

Malfurion jí vrátil polibek, ale v tu chvíli se mu do myšlenek vkradla další tvář. Čeká je období radosti, období šíření zprávy o tom, co jim Aspekti darovali, ale pro Malfuriona všechno tohle nebylo až tak podstatné. Ještě se musel vypořádat s Illidanem.

Tyrande se odtáhla a zamračila se. „Vím, co tě tak náhle naplnilo smutkem. Co se má stát, stane se, Malfurione, ale nedovol, aby jeho zločiny sužovaly tvé srdce.“

Její slova mu dala sílu. „Nedovolím. Slibuji, že nedovolím.“

Malfurion si koutkem oka všiml, že se Krasus s Rhoninem tiše vzdalují. Otočil se k drakům a viděl, že chybí i Nozdormu. Jen tak. Aspekt se jednoduše vytratil, aniž by si toho kdokoli všiml.

To muselo mít spojitost.

„Malfurione, co zase?“

„Pojď se mnou, Tyrande, dokud se nikdo neřívá.“

Neprotestovala. Oba noční elfové se vydali za Krasem a čarodějem.

* * *

V Krasově hlavě se ozval hlas. Odkládali jssme to příliš dlouho. Musssíme to udělat hned. Nozdormu.

„Rhonine...“

Člověk přikývl. „Slyšel jsem ho.“

Vytratil se v okamžiku, kdy noční elfové ještě stále žasli nad stromem. Krasus by si rád ještě promluvil s Malfurionem, ale už se nemohl dočkat, až se vrátí domů.

Nozdormu za ním přišel už před obřadem. Aspekt času zastihl Krasa samotného. „Vděčíme ti za mnohé, Korialstraszi.“

Tím množným číslem nemyslel Nozdormu jen sebe a ostatní Aspekty. Měl na mysli různé podoby svého já rozprostřené časem. To byla jeho jedinečná podstata.

„Udělal jsem, co jsem musel. A Rhonin — a Brox — taky.“

„Mluvím zároveň i sss čarodějem,“ opáčil Aspekt okamžitě. Být na dvou místech najednou pro něj nebylo ničím zvláštním. „Říkám mu, ssstejně jako nyní tobě, že ssse posstarám, abysste ssse dossstali domů.“

Krasus mu byl vděčný. Nesmírně ho bolelo být neustále nablízku Alexstrasze, která netušila, jaký osud stihne ji i ostatní draky. „Já... děkuji ti.“

Bronzový obr se na něj vážně podíval. „Vím, co před ní i před námi ukrýváš. Je mým ossudem i prokletím vědět vššše, a nebýt ssschopen tomu zabránit. Věz, že nyní žádám o odpuštění za zlo, které jsssem ti způssobil v budoucnosssti, ale musssím být tím, k čemu jsssem předurčen. . . ssstejně jako Malygoss.“

„Malygos!“ vyhrkl Krasus a vzpomněl si na vejce, která ukryl do kapesního prostoru. „Nozdormu. . .“

„Vím, co jsssi udělal. Přenechej mi je a já je předám Alexstrassse. Až se Malygoss dá dohromady, dáme mu jeho mladé. Ve sssrovnání ssse všším, co ssse ssstalo, je tohle velmi malá změna na čassovou osse a já ji ssschvaluji. Modří budou znovu brázdít oblohu, přsssstože jejich počet nebude nijak velký ani za tsssíc let. Ale lepššší něco než nic.“

Krasus si rovněž přál, aby mohl ještě jednou vidět svou královnu, ale už dříve se dohodli, že by mu mohlo uklouznout něco, co ani ona nevěděla. Avšak nyní, když společně s Rhoninem čekali, až se bronzový drak znovu objeví, litoval čaroděj, že ji ještě naposledy nevyhledal.

Rhonin si jej zkoumavě prohlížel. „Ještě bys za ní mohl jít. Pochopil bych to.“

Vyzábělý čaroděj zavrtěl hlavou. „Už takhle jsme budoucnost dost překroutili. Ať se stane, co se má stát.“

„Hmmm. Jsi silnější než já.“

„Ne, Rhonine,“ zašeptal Krasus a zavrtěl hlavou. „Ani v nejmenším.“

„Jste připraveni?“ zeptal se náhle Nozdormu.

Obrátili se, aby zjistili, že na ně Aspekt trpělivě čeká.

„Jak dlouho už tam jsi?“ vyštěkl vyzábělý čaroděj.

„Tak dlouho, jak jsssem uznal za vhodné.“ Aby předešel dalším otázkám, roztáhl Nozdormu křídla. „Vylezte nahoru. Vezmu vás do vaší doby v budoucnosssti.“

Rhonin se zatvářil podezřívavě. „Jen tak?“

„Když ssse Ssstudna sssama pohltila, byli Ssstaří bohové znovu uvězněni. Zároveň zmizelo jejich ssspojení sss řekou časssu. Trhliny ve vláknech reality ssse zacelily. Cssssta vpřed je nyní jednoduchá. . . alessspoň pro mne.“

Rhonin zvedl ze země Broxovu sekeru.

„Co tu dělá tohle?“ zeptal se Aspekt.

Oba čarodějové se zatvářili neústupně. „Jde s námi,“ prohlásil neoblomně Krasus. „Nebo tu zůstaneme a budeme tropit neplechu.“

„Pak si ji vezměte sss sebou.“

Rychle nasedli a v ten okamžik zahlédl Krasus dvě postavy skrývající se za stromy. Okamžitě ucítil, kdo jsou zač.

„Nozdormu. . .“

„Ano, ano, ten druid a kněžka. Vím to celou dobu. Tak vylezte a rozlučte ssse! Musssíme letět!“

Přestože Aspekt bral jejich přítomnost jako samozřejmost, Krasus z ní neměl dobrý pocit. „Vy dva jste slyšeli. . .“

„Slyšeli jsme všechno,“ skočil mu do řeči Malfurion. „Tedy, ne že bychom všemu rozuměli.“

Čaroděj přikývl. „Mohl bych povědět něco, ale nikdy ne dost. Jen vězte toto, oba dva. Ještě se setkáme.“

„Náš lid přežije?“ zeptala se Tyrande.

Čaroděj dobře zvážil slova, než odpověděl: „Ano, a o to bude svět lepší. A nyní, nashledanou.“

Rhonin zvedl Broxovu sekeru a zopakoval Krasovo sbohem.

Nozdormu znovu roztáhl křídla. Noční elfové ustoupili. Zvedli ruce, aby oběma zamávali.

Ale než to stihli udělat. . . drak i jeho jezdcí jednoduše zmizeli.

Když se Rhonin probudil, zjistil, že leží na louce. Nejprve se bál, že se něco pokazilo, ale pak se posadil a přivítal ho známý a velmi vítaný obraz.

Dům. Jeho dům.

Byl doma. A co bylo podstatnější, zahlédl Jaliu, ženu z města, která se starala o těhotnou Vereesu. Zdálo se, že je dobře naladěná, poněkud nervózní, ale veselá. Rhonin se neúspěšně pokusil spočítat, kolik času uplynulo od doby, kdy zmizel. Uvažoval, jak staré asi jeho děti budou.

Pak s hrůzou uslyšel Vereesu zavolat: „Jalio! Pojď sem!“

Bez váhání vyskočil na nohy a vyrazil za ženou. Na člověka s takovou váhou se Jalia pohybovala velmi rychle. Proběhla dveřmi ještě dřív, než stačila Vereesa zavolat podruhé.

Čaroděj vrazil dovnitř o pár chvil později, ruce připravené bránit jak svou nevěstu, tak i děti. Rozhlédl se, neboť čekal, že dům bude hořet nebo že bude alespoň nějak zničený, ale všechno bylo na svém místě.

„Vereeso? Vereeso?“

„Rhonine! Chvála Studni! Rhonine sem!“

Běžel do ložnice v obavě, co by tam mohl najít. Pak zaslechl zasténání, ze kterého dostal husí kůži.

„Vereeso!“ Rhonin vtrhl dovnitř. „Dvojčata! Už...“

„Už jdou!“

Zíral s očima dokořán. Jeho žena ležela v posteli, ještě stále těhotná... ovšem už dlouho ne.

„Jak...“ začal, ale Jalia ho odstrčila.

„Jestli nevíte jak, tak byste měl rači uhnout a nechat to na mně, mistře Rhonine!“

Čaroděj věděl, že hádat se s ní je zbytečné. Opřel se o zeď, připraven pomoci, kdyby bylo potřeba, ale viděl, že Vereesa s Jaliou mají vše pod kontrolou.

„Už jde první,“ oznámila Vereesa.

Zatímco Rhonin čekal a díval se, přemýšlel o všech těch ohromujících událostech, kterých byl v poslední době součástí. Vrátil se v čase, přežil první příchod Plamenné legie a pomohl zachránit svět pro budoucnost.

Ovšem zjistil, že nic z toho se nevyrovnalo zázraku, kterého byl svědkem nyní... a v duchu děkoval, že společně s ostatními uspěli.

* * *

A v onom čase kdysi dávno předsedal Jarod Shadowsong shromáždění daleko pochmurnějšímu, než bylo to na ostrově. Ti, kdo nyní zastupovali velitele armády a spojence, byli připraveni vyslechnout rozsudek.

Vojáci před sebou vedli obviněného a každou chvíli ho popohnali kopím. Ústa měl ucpaná kusem látky a ruce spoutané za zády kovovými pouty, aby nemohl gestem seslat žádné kouzlo. Naopak neviditelná kouzla seslaná Malfurionem a dalšími zajišťovala, že strašlivá událost od jezera se už nebude opakovat.

Když se Illidan postavil doprostřed kruhu, který tvořili jeho žalobci, pohlédl arogantně zavázanýma očima na muže před sebou. Jeden z vojáků mu opatrně vytáhl roubík.

„Illidane Stormrage,“ začal Jarod, jehož hlas už neměl nic společného s obyčejným kapitánem městské stráže, jímž kdysi byl. „Mnohokrát jsi udatně bojoval po boku jiných proti zlu hrozcímu ovládnout náš svět, ale bohužel, mnohokrát jsi také dokázal, že sám představuješ pro svůj lid velké nebezpečí!“

„Nebezpečí? Jsem jediný, který vidí pravdu! Připravoval jsem se na budoucnost! Zachraňoval naši rasu! Já jsem...“

„... zaútočil na ty, kteří s tebou nesouhlasili — mnohé zabil — a znovu vytvořil, co mělo být zapomenuto!“

Illidan si odplivl. „Budete se ke mně všichni modlit jako k bohu, až se démoni vrátí! Víím, jak uvažují i jak jednájí! Příště už se jich nezbavíte! Budete s nimi muset bojovat stejně, jako bojují oni! Jen já víím...“

„Bez toho, co víš, se raději obejdeme.“ Jarod se rozhlédl, jako by někoho hledal. Když tu osobu evidentně nenašel, povzdychl si a pokračoval: „Illidane Stormrage, co se mne týče,

dokážu si v souvislosti s tebou představit jen jediné řešení! Bolí mě to, ale tímto prohlašuji, že jsi byl odsouzen k smrti...“

„Jak originální“ odfrkl si čaroděj.

„Odsouzen k smrti způsobem...“

„Jarode... odpusť, že jdu pozdě,“ skočil mu do řeči muž stojící za Illidanem. „Mohu ještě promluvit?“

Noční elf ve zbroji téměř vděčně přikývl. „Tohle rozhodnutí je na tobě stejně jako na mně.“

Malfurion bratra obešel. Illidanova tvář ho sledovala až do chvíle, kdy se druid postavil mezi něj a vojáka. „Je mi to líto, Illidane.“

„Ha!“

„Co jste chtěl říci, mistře Malfurione?“ naléhal Jarod.

„To, co můj bratr říká o Plamenné legii, je částečně pravda, Jarode. Mohla by se znovu vrátit.“

„A proto chceš, abychom mu odpustili všechny zločiny?“

Druid zavrtěl parohatou hlavou. „Ne.“ Obrátil se na dvojče, svou druhou polovičku, a pak na Tyrande, která stála na kraji kruhu společně s Maiev a Shandris. Byla mu po boku po celou dobu, zatímco se smířoval s tím, co se musí stát. Nejvyšší kněžka jeho rozhodnutí podporovala, ovšem to jeho bolest nijak nezmiřovalo.

„Ne, Jarode,“ opakoval Malfurion a vzchopil se. „Ne. Chci, abys ho uvěznil... i kdyby to znamenalo, že tak zůstane deset tisíc let... jestli to bude nutné...“

Když se mezi přihlížejícími ozvalo překvapené mumlání, Malfurion zavřel oči a pokusil se uklidnit. Vzhledem k tomu, co nyní věděl o Krasovi a Rhoninovi, měl ohledně budoucnosti zlou předtuchu. Druid se jen modlil, aby se rozhodl správně.

To mu však řekne právě jen budoucnost...

* * *

A nakonec...

* * *

Thrall od těch dvou, které poslal do hor, aby prozkoumali šamanovu vizi, nedostal žádnou zprávu. Možná stále ještě hledali, ale náčelník orků měl podezření, že pravda byla horší. Žádný dobrý vládce, ani v jeho rase, neposílal rád na smrt věrné válečníky, aniž by se mu za to něco vrátilo.

Již dávno padla noc a jeho poddaní hluboce spali. Jen on a stráže venku ještě bděli. Thrall by měl spát, ale jeho pochybnosti týkající se téhle znepokojující výpravy rostly každým dnem od chvíle, kdy Brox s Gaskalem vyrazili.

Louče náhle zablikaly a vytvořily stíny, které se pohybovaly jako živé. Thrall si jich nevšiml, dokud si neuvědomil, že jeden z nich, ten u dveří, je jakoby hmotný.

Ork okamžitě vyskočil z kamenného trůnu. „Kdo se opovažuje?“

Avšak namísto vraha — a že jich nebylo málo — k němu vykročil seschlý ork oděný do vlčí kůže, držící v ruce totem s vyřezávanou dračí hlavou.

„Buď pozdraven, Thralle!“ zvolal starý ork podivně pevným hlasem. „Buď pozdraven, zachránce orků!“

„Kdo jsi? Ty nejsi Kalthar!“ Když Thrall vyslovoval šamanovo jméno, zavrčel.

„Jsem ten, kdo přináší zprávy... zprávy o udatném válečníkovi Broxigarovi.“

„O Broxovi? A co je s ním? Mluv!“

„Válečník zemřel... ale zemřel až poté, co s sebou vzal mnoho nepřátel! Znovu bojoval proti Legii a zabil jich tolik, že by trvalo den spočítat je!“

„Proti Legii?“ Orkovy nejhorší obavy se nyní staly skutečností. „Kde? Řekni mi to, abych mohl shromáždit válečníky a utkal se s ní!“

Téměř plešatý stařec zavrtěl hlavou a obdaroval Thralla bezzubým úsměvem. „Už žádní démoni! Broxigar a ti, kdo bojovali po jeho boku, Legii porazili, a byl to tvůj válečník, kdo znovu obstál, přestože stál přímo proti jejich pánu!“ Stařec uctivě sklopil hlavu. „Zpívejte o něm písně, velký Thralle, neboť byl jedním z těch, kdo pro vás zachránili svět...“

Mladý ork chvíli jen tiše stál a pak řekl: „Takže je to pravda? Všechno?“

„Ano... a navíc přináším toto — vše, co zbylo, abyste mohli uctít velkého hrdinu.“ Navzdory tomu, že navenek se šaman zdál být velmi slabý, vytáhl ohromnou dvojbřitou sekeru. Thrall zamrkal, neboť si jí předtím nevšiml.

„Nic podobného jsem nikdy neviděl.“

„Je to zbraň vyrobená prvním druidem, vytvořena z magie lesního ducha. Vyrobená přímo pro Broxovu ruku.“

„Dostane se jí čestného místa,“ zašeptal Thrall a jemně sekeru od shrbeného muže převzal. Obdivně si ji prohlížel. Lehká jako pírko a na pohled celá ze dřeva — dokonce včetně čepelí — ovšem zároveň nepochybně mocná. „Jak ses k ní dostal...“

Ale šaman neodpověděl... protože už tam nebyl.

Thrall se zavrčením vyběhl ze stanu. Podvědomě sevřel sekeru, neboť si náhle uvědomil, že tohle všechno byla nějaká lest, která měla odvést jeho pozornost.

Obořil se na dva strážné, stojící před jeho trůnní síní. „Kde je? Kde je ten staroch?“

„Nikdo tu nebyl!“ odpověděl rychle starší strážný.

Thrall vztekle zavrčel a prohnal se kolem něj ven. Úplněk vše docela dobře osvětloval, ovšem vládce orků nic neviděl.

Tedy až dokud neobrátil zrak k měsíci.

Přímo proti němu pak spatřil ohromného okřídleného tvora vzdalujícího se do noci.

Rudého draka.

* * *

Krasus — Korialstrasz nabral směr k doupěti své letky. Rhonin byl s Vereesou a díky drakovi se k orkům dostal Broxův odkaz.

Nyní bylo na něm, aby se vrátil domů... a mohl se těšit na to, co přinese zítřek.

KONEC

Richard A. Knaak
WarCraft — Rozdělení

1. vydání
Anglický originál WarCraft — The Sundering
vydaný POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.
Překlad Jan Netolička
Obálka Bill Petras
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 65. publikaci
Ostrava 2006
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 229 Kč

www.fantomprint.cz

Hodina konce se přiblížila...

Udatní noční elfové jsou zdrzeni ztrátou milovaného generála. Černý drak, Neltharion, použil Duši démona a mocné dračí letky rozprášil po celé obloze. A navíc démon Archimonde přivedl Plamennou legii téměř ke konečnému vítězství nad Kalimdorem. Zatímco jsou země i její obyvatelé sužováni nezastavitelným zlem, blíží se ke všem nepředstavitelná hrůza vycházející z hlubin Studny věčnosti...

WarCraft®

V poslední, apokalyptické kapitole epické trilogie Válka prastarých musí dračí mág Krasus a mladý druid Malfurion riskovat skutečně vše, aby zachránili Azeroth před zkázou. Hrdinové přivedli na svou stranu trpaslíky, taury i srstnatce a doufají, že tak vytvoří alianci schopnou postavit se moci Plamenné legie. Neboť jestli Duše démona padne do spárů Legie, bude všechna naděje na záchranu světa ztracena. Konečně přichází hodina, v níž se střetne minulost s budoucností!

ROZDĚLENÍ

www.fantomprint.cz

* Toto jméno asi není třeba překládat. Vysoká hora. Daleko zajímavější pro představu o vzhledu toho tvora je, že taurus je latinsky býk (pozn. překl).

* Dřevo je v tomto jménu nahrazeno železem, tedy železorubec. To je tak pěkné, že bych mu to české jméno s chutí nechal:-) (pozn. překl).

* Lord Černý les :-) (pozn. překl).

* Sun je slunce, Strider z Tolkienova Pána prstenů byl přeložen jako Chodec a Ten, jenž kráčí na slunci je skutečně jméno hodné Urozeného. Mimo chodem, water strider je vodoměrka :-) (pozn. překl.).

* Rozdělení světa je samozřejmě v originále The Sundering (pozn. překl).

??

??

??

??

— 1 —